

Ерик
ван
Ластосейдър

ДЪЩЕРЯТА
НА
ПРЕЗИДЕНТА

ЕРИК ЛУСТБАДЕР ДЪЩЕРЯТА НА ПРЕЗИДЕНТА

Превод: Илияна Петрова

chitanka.info

Горещ политически трилър от автора на „Пазителят на Евангелието“!

Али Карсън, дъщерята на новоизбрания президент на САЩ, е отвлечена броени дни преди встъпването му в длъжност. Издирването ѝ е възложено на Джак Макклюр, извървял трудния път от малтретирано дете с дислексия до топагент във висша правителствена организация.

Дъщерята на Макклюр Ема, близка приятелка на Али Карсън, загива в автомобилна катастрофа, оставяйки у родителите си непоправимо чувство за вина.

Но наред с това и улики към умело замислена политическа интрига с неподозирани мащаби. Кой стои зад всичко това и какви са неговите намерения?

Майсторски изваян роман за вярата, изкуплението и силата да погледнеш в очите истината за живота си и за избора на собственото си дете!

Ерик ван Ластбейдър (род. 1946), в други издания изписван на български и като Ерик ван Лустбадер, е автор на над 25 бестселъра както в областта на трилъра, така и в SF областта. През 2004 г. той беше избран да довърши знаменитата поредица за Джейсън Борн на великия Робърт Лъдълм. Така се родиха книгите „Наследството на Борн“, „Предателството на Борн“ и „Присъдата на Борн“.

ПРОЛОГ

20 януари

Али Карсън седеше на задната седалка в бронираната лимузина между Сам и Нина — охранителите ѝ от Сикрет Сървис. Оставаха само три дни до двайсетия ѝ рожден ден, но днес баща ѝ встъпваше в длъжност като президент на Съединените щати и почти не ѝ остана време да мисли какви подаръци ще получи, да не говорим за евентуално празненство.

В момента всичко се въртеше около баща ѝ. Встъпването в длъжност на Едуард Карсън, бивш старши сенатор от щата Небраска, беше достатъчно голямо тържество само по себе си. Даже на нея ѝ се стори интересно, че медиите вдигнаха такъв шум около изборните резултати, според които баща ѝ беше първият президент, получил значителна подкрепа от страна на многобройната афроамериканска общност. Този вот беше резултат на национална кампания, организирана от великолепия предизборен щаб на Карсън с подкрепата на влиятелната негърска религиозна и политическа организация Възродителен мисионерски конгрес. Баща ѝ успешно прокара кандидатурата си в противовес на Роув^[1], основавайки кампанията си на помирение и постигане на консенсус, които бяха основните приоритети на мисионерския конгрес.

За момента всичко беше подчинено на сложните и напрегнати планове за днешния ден, които продължаваха вече повече от шест седмици в съответствие с инструкциите на Обединения конгресен комитет по церемониите за встъпване в длъжност. Речите, баловете, коктейлите, медийните изяви и безсрамно опортюнистичните изказвания вървяха вече пет дни и щяха да продължат още пет след полагаването на клетва от баща ѝ след час.

След осемгодишен конфликт между изпълнителната и законодателната власт днес щеше да бъде поставено началото на нова ера в американската политика. За пръв път президент щеше да е умерен републиканец — човек, който въпреки консервативното си

отношение към финансовата политика стоеше открито за абортите и подкрепяше правата на жените — нещо, което го противопоставяше на републиканското и религиозното право. Все едно. Мандатът му бе спечелен от младите хора, латиноамериканците и афроамериканците, които най-накрая решиха, че гласовете им трябва да бъдат чути, и рекорден брой от тях гласуваха за Едуард Карсън. Те не само го намираха за неустойимо харизматичен, но и харесваха това, което казваше, и начина, по който го правеше. Али трябваше да признае, че баща ѝ е както умен, така и находчив. Но все пак той принадлежеше към биологичен вид, който тя ненавиждаше — политическо животно.

Али дори не се опитваше да надникне през прозорците. Силно затъмнените бронирани стъкла предлагаха само поглед към един размазан в сенки свят. Вътре тя седеше удобно върху покритата с плюш седалка, а от страничните лампички се носеше мека светлина. Ръцете ѝ изглеждаха бледи на фона на тъмносинята кожена седалка. Гъста кестенява коса обрамчваше овалното ѝ лице, на което ясно изпъкваха големите ѝ зелени очи. Съзвездие от лунички обсипваше горната част на носа ѝ и придаваше особен чар на красивото ѝ лице. Фактът, че нарочно не слагаше грим върху носа си, говореше много за нея.

Стомахът ѝ се сви от тревога. Беше дала айпода си на шофьора, за да го включи към аудиосистемата на колата. Въздухът трептеше под прилива на настроените китари, думкаци басове и разгорещените вокали на група, наречена „Кил Хана“.

Изпълнителят пееше „Искам да бъда Кенеди“ и Али неволно се разсмя. Колко пъти ѝ се беше налагало стоически да понася същия въпрос: „Карсън новите Кенеди ли са? Вие ли сте бъдещата политическа династия?“

И Али отговаряше: „Аз — Кенеди? Вие сериозно ли? Не искам да умра млада.“

В интерес на истината тя толкова често изричаше тези думи, че те се превърнаха в рефрен, повтарян както от сериозните новинарски предавания, така и от късните вечерни шоу програми. Дори по „Сатърди Найт Лайв“ я показаха дегизирана като Каролин Кенеди. Тези гротескни образи не впечатляваха никой друг от семейство Карсън, тъй като почти всички бяха оперирани от чувство за хумор.

Завиха на запад по „Конститюшън Авеню“ и се отправиха към сградата на Капитолия, където според установената практика Едуард Карсън и неговият вицепрезидент щяха да положат клетва.

— А „Рандъм Хаус“? — обади се внезапно Нина, която седеше от дясната ѝ страна. Наложиха ѝ се да повиши глас, за да надвика музиката.

— Какво за тях? — попита Али.

Сам, който седеше от другата ѝ страна, леко се наклони към нея.

— Има предвид дали ще сключиш договор?

Сам носеше тъмен костюм с класическа кройка, официална бяла риза и раирана вратовръзка. Той беше висок и широкоплещест мъж със здраво телосложение, оредяваща кестенява коса, мек поглед и странно монашеско изражение. Нина имаше издължено, доста мрачно лице с предизвикателен нос и големи сини очи. Тя носеше сив камгарен костюм, практични обувки на нисък ток и бледосиня риза, закопчана до якичката. И двамата агенти от Сикрет Сървис бяха снабдени с миниатюрни слушалки, чрез които поддържаха връзка с колегите си от президентската автоколона.

— „Мемоарите на дъщерята на президента“. Е, в днешно време публичното унижение е медал за храброст, не е ли така? — Али подпря глава на седалката. — А, да, моята запленаваща сага. Аз самата нямам търпение да я прочета, така че мога да си представя как всички ще горят от желание да си я вземат.

— Няма да сключи договор — обърна се Нина към Сам над главата ѝ.

— Мислиш ли? — попита той с насмешка. След миг на покритото му с белези от шарка лице се появи усмивка. — Правилно. Тя не е Парис Хилтън.

— Хей, слушайте — прекъсна ги Али. — Парис Хилтън първа е разбрала разликата между това сам да разкриваш неща за себе си и това другите да го правят вместо теб. Задала си е въпроса: „Защо да се боря срещу таблоидната култура, като мога да изкарвам пари от тази работа?“ И точно това е направила. Превърнала е разкриването на собствената личност в съвсем хладнокръвна дейност.

— Няма да изкараш Нина лъжкиня. Няма да сключиш договора. — Сам се намръщи. — Нали?

Али сви устни.

— Ако си мъж, ще се хванем на бас. — Де да можеше да не е толкова предсказуема.

Лимузината направи остър завой надясно по „Пенсилвания Авеню“, мина под четирите платна на шосе 395 и излезе на околоръстния път, който се виеше около обширната сграда на Капитолия.

Друга песен, „Неонова Библия“ на „Аркейд Файър“, разтнесе лимузината и Али изненадано се усети, че гледа ръцете на Сам. Те бяха продълговати, мазолести, леко плашещи и ѝ напомняха за Джак Макклюр. Нещо я прободеше дълбоко и над нея се разстла мрак, сякаш траурен воал. Сигналът за тревога придоби целенасоченост. Имаше чувството, че наблюдава света като през телескоп.

Вече почти бяха стигнали до Капитолия. Придвижваха се бавно като през гъста, бухнала пяна. Тя забеляза тълпата от хора — висши служители, политици, охранители, военни от всички служби, репортери, знаменитости, папараци. Внушителното множество се отразяваше в затъмнените стъкла.

Тя осъзна колко е напрегнато тялото ѝ.

— Къде е Джак?

— Моят стар приятел е по задачи — отвърна Сам. Но нещо в гласа му я разтревожи.

— Задачата му е да е тук, с мен. Татко обеща.

— Може и да стане — обади се Нина.

— Знаеш как стават тези неща, Али. — Сам се наведе напред и хвана вътрешната дръжка на вратата, докато колата спираше напълно.

— Не, не знам — каза тя. — Нямам идея. — Обзе я внезапен и необясним страх и усети докосването на траурния воал. — Искам да говоря с татко.

— Татко ти е зает, Али — каза Нина. — Знаеш го.

От страха ѝ се надигна прилив на гняв. Разбира се, Нина беше права и това я накара да се почувства безпомощна.

— Тогави ми кажете къде е Джак — настоя тя. Зелените ѝ очи блестяха на светлината на страничните лампи. — И не ми казвайте, че не знаете.

Нина въздъхна и погледна към Сам, който кимна.

— Факт е — каза Нина, — че не знаем къде е.

— Той не се появи тази сутрин — добави Сам.

Али усети леко пулсиране в ямката на шията.

— Защо не сте го намерили?

— Попитахме, разбира се — каза Сам.

— Али, истината е, че... — Нина млъкна. — Изчезнал е от екрана на радара.

Али се чудеше дали слабият писък, който се надигаше в гърлото ѝ, щеше да си прокара път навън, и нервно започна да върти пръстена от злато и платина около пръста си.

— Намерете го — нареди тя кратко и ясно. — Искам да е с мен. — Но още докато говореше, разбра безполезността на думите си. Джак го нямаше. И щом Сикрет Сървис не можеха да го намерят, никой нямаше да успее.

Сам се усмихна окуражително.

— Джак лично ни избра да те пазим. Няма за какво да се тревожиш.

— Али, време е да тръгваме — нежно каза Нина.

Сам отвори вратата и пристъпи навън под бледото януарско слънце. Али го чу как зашепна в микрофона, а после го видя съсредоточено да слуша последните данни по сигурността.

Нина, която вече се беше подала навън, хвана Али за лакътя. Али приглади полата на костюма, който майка ѝ купи и настоя да облече — син туид със зелени пръски, които отиваха на цвета на очите ѝ. Ако се появеше в колежа облечена в подобно нещо, дълго щеше да слуша подмятанията. Образът ѝ нямаше да слезе от вестниците и вечерните новини. Тя нервно се размърда — всичко я сърбеше, изгаряше от жегата. Както винаги имаше съвсем малко грим — поне в това отношение не беше се предала, а ноктите ѝ бяха ниско подрязани, почти като на мъж.

Когато Сам кимна, Нина пристъпи напред и Али се появи от плюшеното си гнездо в лимузината. Служители от военноморските и въздушните сили стояха нащрек от двете страни на платформата, върху която бяха говорителят на Белия дом, който щеше да открие церемонията и да изнесе встъпителната реч, негово преосвещение доктор Фред Граймс, който щеше да произнесе молитвата и благословията, и двете мецосопрано от „Метрополитън Опера“, които щяха да пеят арии по време на музикалните паузи. Тук беше и вицепрезидентът със семейството си. Баща ѝ разговаряше с говорителя

на Белия дом, а майка ѝ с леко приведена глава говореше приглушено на Граймс, който ги беше венчал.

След това Али беше завъртяна във водовъртеж от хора, гласове, микрофони. Стотици фотоапарати защракаха като армия от щурци. Сам и Нина проправиха защитна пътека през въодушевената навалица и най-после поведоха Али нагоре по стъпалата на платформата, която беше украсена с американското знаме, а в центъра на подиума, където щяха да бъдат произнесени речите и клетвата, беше поставен синьо-златният символ на кабинета на президента.

Али целуна майка си, докато тя я прегръщаше, а баща ѝ се обърна, усмихна ѝ се и кимна.

Отдръпнаха се встрани и майка ѝ я попита:

— Добре ли си?

— Да — отговори Али машинално. Рефлекторна реакция, която тя не можеше да разбере напълно. Подухна лек ветрец и тя потръпна. Когато оркестърът на военноморските сили подхвана първата си мелодия, тя пъкна ръце в джобовете на дългото си вълнено палто.

Бакърената слънчева светлина пробягваше по лицата на най-важните мъже в западния свят. Тя пристъпи към баща си и той отново я възнагради с онази характерна усмивка, с която сякаш казваше: „Горд съм с теб.“ Което означаваше, че изобщо не я вижда.

Последните тактове на фанфарите заглъхнаха и говорителят на Белия дом се качи на трибуната, за да открие церемонията. Зад него се издигаше фасадата на Капитолия — символ на управлението и свободата. Куполът му проблясваше в унисон с обещанието на Едуард Карсън за едно ново утре. Отдолу, между бледите, набраздени колони имаше три огромни американски флага, чиито звезди и ивици се полюшваха леко като класове пшеница, които блестят на фона на залязващо слънце.

Дясната ръка на Али намери шевовете на сатенената подплата и единият ѝ нокът разпори тропоската, докато се образува малък процеп. Двата ѝ пръста докоснаха скритото там малко стъклено шишенце. Като в сън тя хвана шишенцето и сви юмрук около него. Докато броеше наум, в главата ѝ нещо тиктакаше. Сто и осемдесет секунди. След това щеше да отвори шишенцето, съдържащо специално приготвен антракс.

И също като от кутията на Пандора навън щеше да се разнесе смърт, пълзяща на талази като кехлибарени житни вълни.

[1] Карл Роув — американски политически консултант, организира предизборната кампания на редица кандидати за президенти и сенатори предимно от Републиканската партия, измежду които е и Джордж Буш. — Бел.прев. ↑

ПЪРВА ЧАСТ

1.

20 декември: един месец по-рано

Бледите лъчи на зимното слънце осветяваха черния „Форд Експлорър“, докато той трополеше по чакълестата алея към портата на внушителното колониално имение. Ярката светлина от фаровете на бронираното возило на мига наелектризира групичката репортери, които се бяха събрали в очакване около колоните на входа на имението. Те се приведоха, за да надзърнат в колата, но не успяха да видят нищо зад бронираните затъмнени стъкла. Репортерските микробуси, които предаваха репортажи по сателита, стояха паркирани възможно най-близо, докдето им позволиха служителите на Сикрет Сървис. Тези млади, късо подстригани и с квадратни челюсти мъже от Тексас, Айова и Небраска изглеждаха здрави като бикове.

Експлорърът спря. От задната врата се появи агент от Сикрет Сървис, който се извърна и внимателно и напрегнато огледа тълпата, докато президентът на Съединените щати слизаше от колата. Докато той изкачваше стъпалата, входната врата се отвори и отвътре се появи изискано облечен мъж, който енергично се здрависа. В този момент новинарите се оживиха, придвижиха се напред и поведоха екипите си. Светкавиците защракаха, заваляха въпроси към президента, изграчени припряно от репортерите като врани, открили плячка.

Един от репортерите, протегнал микрофон към президента, си проби път към предната част на медийния вихър и се опита да надвика нарастващата глъчка. Никой не му обърна внимание, докато той не се промуши напред. С натискането на един бутон фалшивият микрофон падна и пред очите на всички блесна джобно ножче. Бдителните агенти на момента се приближиха към него и двама от тях го обезоръжиха, преборвайки го на най-горното стъпало, преди той да успее да нападне президента. Друг агент издърпа президента на относително безопасно място при отворения вход, а мъжът, който беше излязъл да посрещне държавния глава, се отдръпна в сянката от вътрешната страна на вратата.

Изведнъж проехтяха изстрели и агентът, който държеше президента, веднага го прикри с тялото си. Твърде късно. Върху ризата и реверите на президента се появиха три-четири червени петна.

— Щях да съм обречен на смърт — каза истинският президент, докато се придвижваше през другата страна на колониалното имение с характерните за него малки и бързи крачки.

Денис Пол, министър на вътрешната сигурност, който също беше наблюдавал тренировъчната операция на Сикрет Сървис, каза:

— Това е неблагоприятна последица от изборите, сър. Службите трябваше да наемат допълнително двеста и петдесет агенти, за да охраняват кандидатите. Имаше много малко време да бъдат обучени добре според обичайните изисквания.

Президентът направи гримаса.

— Слава богу, че нито един от тях не е от моя екип.

— Никога не бих позволил това да се случи, сър.

Президентът беше висок, с прошарена коса и притежаваше характерните неуловими признаци, произтичащи от властта. Той с успех беше преборил много свои политически опоненти както у дома, така и все по-често в чужбина. Министърът — мъж с масивно телосложение, брада и спираловидни уши като раковини — беше най-довереният съветник на президента. Поне веднъж, а често дори по два-три пъти на седмица президентът имаше грижата да се срещне на четири очи с него и да обсъдят както все по-нестабилния политически климат, така и някои деликатни въпроси, известни единствено на двама им.

В дружелюбно мълчание те минаха през талашитената входна врата и след това през макета на фасадата на колониалното имение. На най-горното стъпало агентът, който беше изиграл ролята на президента, вече се надигаше. Червените „изстрели“ от пейнтбол в гърдите бяха съсипали ризата и костюма му. Иначе беше невредим. „Убиецът“ му се приближи откъм моравата, носейки в ръка нещо като огнестрелно оръжие, което всъщност беше пушка за пейнтбол „Патфайндър ВТ-4“.

— Предполаганията убиват — с ужасяващ авторитет изломоти един от инструкторите от службите към поверените му служители. — Теорията за убиец, който действа сам, е остаряла. В днешната епоха на

действащи мрежи трябва да сме подготвени за координирани атаки — остри и вибриращи като камертони.

Докато главният инструктор даваше указания на екипа от Сикрет Сървис — а може би по-точната дума за това жестоко хокане беше критикуване, — президентът и министър Пол, следвани от контингента им служители на Сикрет Сървис, подбран лично от Пол, се придвижиха напред по алеята за коли. Намираха се в Белтсвил, Мериленд, в главното убежище на Сикрет Сървис, далеч от всичко и от всички, най-вече от любопитни очи и уши.

— Точно от този отговор се боях и затова настоявах лично да видя сценария — каза президентът. — Когато се срещна с руския президент след четири дни, искам да бъда абсолютно сигурен, че нашите хора са подготвени за всичко, включително за всичко, което П-2 може да ни сервира.

— Последният манифест, който получихме от П-2, е мръсен списък с така наречените грехове на администрацията: лъжи, изопачаване, принуда, изнудване — съобщи министър Пол. — Освен това са изтъкнали доказателства за връзките ни с големи петролни доставчици и някои предприемачи, предоставящи лична охрана. В отговор ние впрегнахме обичайните медийни източници и някои спецове да дискредитират този мръсен списък като бълнуванията на едно побъркано отцепническо ляво крило.

— Не допускай грешката да не приемаш тази организация на сериозно — отвърна президентът. — Те са терористи, при това ужасно добри.

— Същественото в случая е, че манифестът дори не намеква за убийство.

Президентът изсумтя.

— Ти щеше ли да го направиш, ако планираше да убиеш президента на Съединените щати?

— Сър, позволете ми да изтъкна, че терористите процъфтяват и печелят точки, като нарушават нормалния ритъм на живот. Затова, да, мисля си, че поне щяха да намекнат за предстоящо насилие.

Глъчката от инструктажа на Сикрет Сървис вече беше заглъхнала. Сложно замисленият държавнически декор беше опустял след агентите в очакване на следващия сценарий. Стъпките им отчетливо скърцаха по чакъла. Придържаха се към слабо осветената

централна част — една тясна пътечка между масивните дъбове с оголели клони и конски кестени, които ограждаха алеята за коли от двете страни.

— Службите могат да работят по-добре — решително каза Пол. Знаеше, че президентът очаква именно това. — Те ще работят по-добре.

— Приемам това обещание много сериозно — каза президентът.

Една птичка, кацнала на клон над главите им, зачурулика щастливо. Още по-високо в небето един плътен облак безгрижно отмина. В ранната утрин нямаше и следа от мъгла и всичко блестеше като огледало. Те завиха и като се изключат бодигардовете от Сикрет Сървис, вече бяха абсолютно сами.

— Денис, нещо лично. Как е Луиз?

— Долу-горе, както може да се очаква — отговори Пол хладнокръвно.

— Ще ме познае ли, ако отида да я видя?

Пол вдигна поглед към птичката и тя литна.

— Честно казано, сър, не знам. Понякога си мисли, че съм ѝ баща, а не съпруг.

Президентът се протегна и стисна ръката на министъра.

— И все пак искам да я посетя, Денис. Днес.

— Програмата ви е пълна, сър. Трябва да се пригответе за срещата с президента Юкин.

— Ще намеря време, Денис. Тя е добра жена. Дълбоко в себе си знам, че тя се бори добре. Куражът ѝ трябва да ни служи за вдъхновение.

— Благодаря, сър. — Пол наклони глава. — Вашата загриженост означава много за двама ни.

— Всяка вечер с Марта се молим за нея, Денис. Тя винаги е в мислите и сърцата ни. Тя е в ръцете на Бог.

Те се приближиха до една стара каменна постройка, а чакълът продължаваше да пука под подметките на обувките им. Агентите от Сикрет Сървис дискретно ги последваха, стоейки на достатъчно разстояние, за да не достига нищо до ушите им. Двамата мъже бяха като мълнии близо до преминаващ облак.

— По въпроса за Юкин...

Президентът поклати глава и продължиха да вървят мълчаливо. Пол се подчини на волята на президента да отключи вратата на каменната постройка и двамата влязоха вътре. Преторианската стража зае позицията отвън, с гръб към каменните стени.

Президентът запали светлините в малката, задушна стаичка. Тази къщурка беше първата постройка върху имота. Правителството я беше превърнало в къща за гости за високопоставените служители от другите клонове на военното разузнаване, които от време на време получаваха покана да изнасят лекции или да проведат курс тук. Дневната, с нисък таван и цялата оградена с греди, беше обзаведена семпло, с вкус и по мъжки в черни и кафеникави тонове. Покрай каменната камина бяха подредени кожен диван и няколко фотьойла. Барчето отстрани беше отрупано с гарафи, пълни с най-различен алкохол. По стените висяха исторически офорти. На пода нямаше килим, който да омекоти колониалното дюшеме.

Вътре беше студено и двамата мъже останаха с връхни дрехи.

— Юкин е най-крадливият и подъл лъжец, живял някога — започна президентът доста злъчно. — Фактът, че трябва да се отнасям приветливо към него, безкрайно ме огорчава, но в днешно време става въпрос само за стоки: петрол, природен газ, уран. А Русия ги има в изобилие. — Той се обърна към министъра. — Е, какво имаш за мен?

Президентът имаше нужда от помощни инструменти за предстоящата среща с Юкин и Пол беше получил задачата да ги осигури.

— Общоизвестен факт сред разузнавателната общност е, че назначените лица от Юкин са бивши КГБ апаратчици, които някога са служили под негово ръководство, но това, което не се знае, е, че новият директор на „Рус Ойл“, отскоро притежавана от държавата, е бил личен убиец на Юкин.

Главата на президента трепна и държавническият му взор се впи в Пол. Това беше погледът, който му помогна да спечели изборите и който го сближи с британския министър-председател и новия президент на Франция.

— Микилин! Имаш ли доказателство за това?

Пол бръкна в палтото си и извади черна папка. През горния ѝ десен ъгъл минаваше червена диагонална ивица — знак, че съдържа топ тайна.

— Плодовете на шестмесечен труд. Предчувствието ви за Микилин се оказа абсолютно точно.

Докато преглеждаше съдържанието на папката, президентът се ухили широко.

— Значи Микилин е поръчал отравянето на бившия КГБ агент, защото агентът се е сдобил с копие от КГБ досието на Микилин и се е канел да го продаде на този, който предложи най-висока цена в Лондон. — Той плесна папката с опакото на ръката си. В гласа му личеше задоволство. — Сега държа Юкин, както и Микилин, точно там, където искам.

Той скри папката и стисна ръката на Пол.

— Свършил си чудесна работа, Денис. Оценявам подкрепата ти, особено в тези дни, които са към края си.

— Аз презирам и не вярвам на Юкин точно колкото и вие, сър. Време е да бъде поставен на място. — Ръката на Пол се отклони към един бюст на президента Линкълн. — Като стана въпрос за това, прочетохте ли доклада, който ви дадох относно Китай?

— Още не. Пазех го за дългия полет.

— Ще съм благодарен, ако го обсъдим сега. В сърцето на Китай, зад кулисите, се разиграва дълбока промяна. Въпреки че трябваше да изостави комунизма в условията на новия, задвижван от принципите на икономиката международен пазар, режимът в Пекин реши, че не смее да прегърне капитализма открито. И все пак те имат нужда от идеология, защото както им показва Мао, идеологията е единственият начин да се обедини една огромна нация, съставена от толкова разнообразно население. Нашите многогодишни наблюдатели на Китай са получили намеци, че Пекин е решил тази идеология да е националният атеизъм.

— Но това е чудовищно — реагира президентът. — Трябва да пресечем това още в зародиш.

— Това, което безпокои наблюдателите ни на Китай, е, че възприемането на нова идеология може да е сигнал за други промени в политиката на Пекин и по-конкретно за нападение срещу Тайван. Затова задължително трябва да повдигнете въпроса пред Юкин. Той изобщо не харесва Пекин и неговите аспирации.

— Благодаря ти, Денис. Пекин ще бъде въпрос номер едно, веднага след като установя контрол над Юкин. — Президентът леко

дръпна една завеса и погледна през прозореца към ескорта им. — Моята преторианска стража — промълви той.

— Възможно най-добрата — призна Пол.

— Но какво ще кажеш за след това? — тихо попита президентът. — Какво ще се случи след двайсет и един дена, когато предам юздите на властта на безбожния Едуард Карсън?

— Извинявайте, сър, но според разузнавателните доклади Едуард Карсън и съпругата му ходят на църква всяка неделя.

— Това е шега, разбира се. — Президентът сви устни, както правеше винаги, когато събитията му убягваха. — Този мъж обеща да финансира изследванията върху стволони клетки. Стволони клетки от неродени фетуси. — Той потръпна. — Е, какво очакваш? Той вярва в абортите, в убийството на безпомощни невинни същества. Кой ще ги защити, ако не ние? И става по-лошо. Бог да ни е на помощ, той не разбира каква голяма опасност поставя бракът между лица от един и същи пол върху моралните устои на обществото. Това подкопава самите принципи на семейството, които ние като американци смятаме за скъпи. — Президентът поклати благородническата си глава и цитира Йейтс: — „И кой зъл звяр, дочакал своя час, пълзи към Витлеем да се роди?“

— Сър...

— Не, не, Денис, той може да е от онези така наречени Първи американски светски проповедници или от П-2. — Президентът направи жест. — Онези мисионерски секуларисти, които са обладани от това, което те наричат — можеш ли да повярваш — ревностна липса на вяра в Бог. Откъде, по дяволите, се взеха?

Пол направи усилие да не трепне. Никой друг от администрацията нямаше куража да каже на президента, така че както обикновено на него се падна честта да сервира лошите новини, които действителността изпращаше на пътя на президента. Затова гилотината винаги висеше на петнайсет сантиметра над врата му.

— Боя се, че не знам, сър.

Президентът спря на място и се обърна към Пол.

— Ами, тогава разбери, по дяволите. Това е новата ти задача, Денис. Трябва да премахнем това раково образувание от родни предатели незабавно, защото те не са просто атеисти. Атеистите, слава богу, от дълго време си държат устата затворена. Знаят си мястото,

което е извън ясно обозначените граници на богобоязливото общество. Нали сме християнска нация? — Президентът присви очи. — Не, тези подлещи не могат да спрат да надават вой за злото на религията, за това как те водят последната битка срещу теологическото жонгльорство. Боже господи, и ако това не е знак, че дяволът ходи между нас!

— Времето изтича, сър. — Както обикновено, работейки срещу единоедействието на държавния секретар и на съветника по национална сигурност, Пол се опитваше да накара президента да се съсредоточи върху решенията, основани на реалността. — Засега П-2 остава напълно извън полезрение, а що се отнася до видимите Първи американски светски проповедници и другите подобни организации, които не са радикални...

— Не са радикални? — президентът се раздразни. — Всички тези настървени кучи синове са радикални. По дяволите, Денис, аз няма да подкрепям група родни терористи. Намери начин да ги премахнеш, и то бързо.

С ръце дълбоко в джобовете на палтото, президентът се загледа в тавана. Пол много добре познаваше този поглед. Беше го виждал стотици пъти през последната година, докато хората от вътрешния съвет на президента един по един напускаха администрацията, докато врагът пое контрол над Конгреса, докато опозицията се надигаше срещу агресивната външна политика на президента. Няма значение. Президентът не отстъпи от позициите си. Имаше моменти, в които Пол забравяше преди колко време президентът се беше обвил в защитна черупка, отбягвайки хората, които имаха различно мнение, и отказвайки да слуша за каквато и да е промяна. И защо му е? Той беше убеден, че успехът на заветите му зависи от непоколебимата му вяра, че изпълнява Божията воля. „Аз съм като скала, удряна от морските вълни, често казваше той. И все пак твърд и устойчив.“ В последно време той беше започнал да нарича сам себе си „самотния рицар“.

— Да се замислим, че вече е почти Коледа. — Президентът издаде някакъв гърлен звук. — Времето, Денис. Времето предава всички ни, запомни това.

Президентът сграбчи облегалката на дивана, сякаш това беше шията на най-лошия му враг. — Прекарах осем години в сериозни опити да измъкна Америка от безнравствената яма, в която предишната администрация я беше потопила. Прекарах осем години,

защитавайки Америка от най-гнусната заплаха, пред която е била изправена някога, и ако това означаваше да упражнявам властта на тази свята служба, ако това означаваше да обърна страната на 180 градуса, за да познава тя корените си, да познава себе си, да види себе си като праведна християнска нация, нека да е така. — Очите му бяха изпълнени с праведна болка. — Но какво получавам за усиления ми труд, Денис? Благодарността на нацията? Похвали в пресата? Не. Получавам протести, либералната преса ме критикува безпощадно, пускат неприлични видеоклипове за мен по „Ютюб“. Никой ли не разбира колко много неща направих, за да предпазя тази нация? Никой ли не разбира важността на завещанието ми като президент? — Той се почеса по носа. — Но те ще разберат, Денис. Запомни ми думите, аз ще бъда оценен наново от историята. — Очите му се спряха върху събеседника. — Аз направих всичко възможно да станем крепостта Америка, Денис, здрав редут срещу фундаменталистките ислямистки терористи. Но сега трябва да се преборим с предателите отвътре. Няма да го допусна, казвам ти! — Президентът кимна сериозно. — А сега нека да се помолим. — Той коленичи и министърът го последва, а бодигардовете се обърнаха с гръб. Двамата мъже сведоха глави и склучиха ръце пред раираните си рипсени вратовръзки. Слънцето хвърляше отблясъци върху побелялата коса на президента. Косата ми побеля, брадата ми е прошарена. Чувствам как тежестта на света ме смазва, помисли си Пол. Очакването за величие, страхът от допускане на грешка, от пропускане на жизненоважна разузнавателна информация, от това да не закъснееш с една стъпка от танца на смъртта. Боже господи, само ако той знаеше. Всички ние остаряхме с един век, откакто дойдохме на власт, всички освен него. Сега той изглежда по-млад, отколкото преди да поеме поста.

— Боже, смирено те молим да ни помогнеш в този час на нужда, за да можем да продължим твоето дело и да попречим на промяната на хода на събитията, които заплашват да унищожат всичко, което сме постигнали с толкова много труд през последните осем години.

Когато двамата мъже се изправиха на крака, последва мълчалива пауза. Преди да напуснат къщата за гости, президентът докосна ръкава на министъра и тихо, но отчетливо каза:

— Денис, когато на 20 януари следващата година се оттегля, искам да знам, че всичко е на място, за да запазим контрол върху

Конгреса и медиите.

Пол тъкмо се готвеше да отговори, когато един хеликоптер прониза ясната утрин като нож и предизвика у него лошо предчувствие. В същия момент звънна и мобилният му телефон.

Сигурно беше нещо важно. Хората от кабинета му знаеха с кого е. Той прие разговора и се заслуша в гласа на един от главните си заместници. Стомахът му започва да бълва киселина на пулсиращи изблици. Най-накрая той подаде телефона на президента.

Явно раздразнен от прекъсването, президентът махна с ръка и отказа да го вземе.

— Милостиви боже, просто ми предай същественото, Денис, както винаги.

Ето защо не се състарява, помисли си Пол.

— Мисля, че е по-добре да го чуете с ушите си.

В гласа на президента се прокрадна недоволство.

— Защо?

— Сър, става въпрос за Али Карсън.

Президентът се протегна към телефона.

2.

— Добре ли си? Можеш ли да се движиш?

Джак Макклюор чу гласа, но не можеше да види нищо. Опита се да помръдне, но седеше здраво притиснат между предпазния колан и въздушната възглавница.

— Обадох се на 911 — съобщи познатият глас. — Скоро ще дойде линейка.

Джак усети миризмата на нагорещен метал и противната сладникава миризма на прясна кръв и съсиреци.

— Бенет?

— Да, аз съм. — Капитан Родни Бенет беше шефът му във Фолс Чърч, Вирджиния, от група 1 на Бюрото за алкохол, тютюн, оръжия и експлозиви, специализирана в областта на палежите и експлозивите.

— Не виждам.

— Цялото ти лице е в кръв — тихо каза Бенет.

Джак повдигна дясната си ръка, която явно се движеше нормално, и избърса лицето си с маншета на късото си кожено яке. Още кръв се спусна по челото и му влезе в очите. С върха на пръстите той напипа разкъсване на границата между челото и косата и сложи ръка отгоре. След това погледна надясно. Част от мантинелата, разкъсана от удара при катастрофата, беше проникнала през предното стъкло и отрязала облегалката за глава на пътническата седалка. Същото можеше да се случи и с главата на Джак, ако се беше ударил трийсет сантиметра по-вдясно.

Влажен повей мина през кадилака и изсуши потта по скалпа на Джак, превръщайки я в солена коричка. Дъждът беше спрял. Високо горе се извиваха облаци и затъмняваха бялото небе.

— Джак, какво, по дяволите, стана?

Дезориентиран и чувайки приближаващите сирени, той се отнесе към едни други сирени и едни други светлини.

Друга автомобилна катастрофа.

* * *

Преди седем месеца той седеше в кабинета си с прилепнала телефонна слушалка до ухото и координираше акцията срещу контрабандист на цигари, стоящ в края на веригата — финалът на шестмесечна изнурителна операция, ръководена от Джек. Той предпочиташе да върши оперативна работа на предна линия, но беше напълно наясно с ограниченията си и знаеше, че Бенет го постави там, където е безценен. А това имаше огромно значение за него. Бенет беше един от малкото хора в живота му, който знаеше какво представлява Джек в действителност и го приемаше такъв, какъвто е.

Със сателитна карта на компютърния екран пред себе си Джек определи нови местоположения на водачите на екипи. Мобилният му телефон иззвъня, но той не му обърна внимание. Звъненето спря и почти веднага започна отново. Докато крещеше заповеди в слушалката, пренасочвайки един от оперативните екипи, той си позволи да хвърли едно око на мобилния си. Беше Ема.

Оперативните екипи се прегрупираха в опит да заемат по-добри позиции от врага. Той имаше дарбата да вижда общата картина, да изучава ситуацията в трите ѝ измерения и колкото по-сложна беше тя, толкова по-добре. Тактическите му умения бяха несравними.

Мобилният телефон звънна за трети път. По дяволите, в какво се е забъркала дъщеря му този път? Без да сваля слушалката от ухото си, той ѝ вдигна.

— Татко, имам сериозен проблем. Трябва да говоря с теб...

— Скъпа, в разгара съм на критична ситуация. Нямам време за това сега.

— Но, татко, имам нужда от помощта ти. Няма кой друг...

Остър глас изпука в другото му ухо.

— Тази позиция ни излага на показ!

— Изчакай — каза той на дъщеря си. След това започна да говори по стационарната линия: — Слезте и се прикривайте. — Той раздвижи картата на екрана. Множество букви се извиха като блестящи рибки, изчезващи в пещера. Ако имаше време, можеше да прочете думите, но... — Добре, вземи трима души и се придвижете шест метра вляво. Дърветата ще ви прикриват.

— Татко, татко...?

С разтуптяно сърце Джак каза:

— Тук съм, Ема, но нямам...

— Татко, напускам това място. — Под „това място“ тя имаше предвид колежа в Лангли, където учеше в предпоследния курс.

— Скъпа, ще се радвам да поговорим, но не точно сега.

И в този момент дойдоха истинските неприятности.

— Държим ги под контрол, Джак! — чу той в другото си ухо.

— Сега придвижи втория екип! — извика Джак. — Ще ги притиснете в кръстосан огън.

— Ще дойда при теб.

Джак чу внезапния пукот на автоматичен огън. Раздразнението му избухна.

— Ема, нямам време за младежките ти лудории.

— Това не е лудория, татко! Това не може да чака. Идвам...

— Господи, Ема, не ме ли чуваш? Не сега. — И той затвори телефона.

Мобилният звънна отново, но той вече се беше върнал към суматохата.

Акцията беше успешна. Покрай последвалите напрегнати събития той напълно забрави за обаждането на Ема. Но това не продължи дълго. След седемнайсет минути Джак получи ново обаждане. Възможно най-бързо и с включени бяло-сини светлини той подкара към мястото на катастрофата — „Сайгон Роуд“, близо до една изолирана отсечка на магистралата „Джорджтаун Пайк“ до Дрейнсвил Дистрикт Парк. Плътно залесеният и рядко населен район беше ограден с жълта лента. Екип от униформени служители се въртеше около двама щатски полицейски детективи, а четирима яки парамедици трамбоваха между мястото на самата катастрофа и двете линейки, върху чиито бели покриви присветваха червени светлини.

Джак слезе от колата и за момент не можеше да направи нищо, дори да мисли. Мозъкът му беше като скован. В същото време краката му като че ли отказваха да го държат. Колата сякаш беше прикрепена към един голям бряст. Следи от гуми по шосето зад колата криволичеха към дървото. Внезапно в съзнанието на Джак изплува споменът за обаждането на Ема. Той бе твърде погълнат от акцията, за да осъзнае колко разстроена беше тя. Затова ли беше изгубила контрол

над колата? Дали се е забила в дървото, преди да успее да дойде на себе си?

Един от униформените служители се приближи към него и протегна ръка, за да го спре.

— Какво, по дяволите, се е случило? — извика Джак в лицето му, като че ли вината за катастрофата беше негова.

Униформеният изръмжа нещо, което Джак не чу. Механично Джак показва служебната си карта и униформеният отстъпи.

Когато видя задницата на колата, която изглеждаше странно непокътната в сравнение с останалата ѝ част, го побиха тръпки. Тай разпозна регистрационните номера — синя „Тойота Камри“, 1999 година. Всички съмнения изчезнаха. Това беше колата на Ема.

— Някой ще ми каже ли какво, по дяволите, се е случило? — извика той отново.

През цялото време по пътя насам си повтаряше, че сигурно е грешка, че не колата на Ема се е отклонила от пътя с висока скорост, удряйки се челно в дърво, че мъртвото момиче зад волана не е неговата дъщеря.

Беше нелепото желание на човек, който прави отчаян опит да промени действителността. Видя я в момента, в който стигна до местопроизшествието. Ема беше изхвърчала от колата. Джак приклепна до нея на твърдата земя, почерняла от бензин и кръв. Кръвта на неговата дъщеря. Той се наведе и взе главата ѝ в обятията си, както в деня на раждането ѝ. Боже мой, вярно е, помисли си. Не беше кошмар, от който щеше да се събуди разтреперан, но облекчен. Беше истина. Това беше неговият съсипан живот. Защо му се беше обадила? Какво искаше? Къде отиваше така паникьосана? Сега той никога нямаше да разбере. Краткият ѝ и горчив живот се спусна към него като локомотив и го удари с пълна сила — здраво розово бебе, което той люлееше и приспиваше; щипукащо хлапе, на което помагаше да преодолее препятствията в дневната; момиченце, което го изпълваше със страхопочитание, докато се катереше по пързалката и после се спускаше; красивите ѝ тъмни и ясни очи, които бе вперила в него, докато му махаше на първия учебен ден. И сега този фатален удар, който унищожи и двамата им.

Тя си беше отишла. За миг. За частица от секундата. Като облак или вятър. След като тя се отдели от него, какво направи той, за да

прояви интерес към нея, да ѝ покаже, че я обича? И най-лошото от всичко — къде беше той, когато тя се нуждаеше от него най-много? И къде е тя сега? Не че беше религиозен, не си падаше по илюзиите за рай и ангели, но наистина беше немислимо тя да е изчезнала в нищото. Обзе го ужас, че времето му с нея дори не беше започнало. Самозалъгване — само това означаваха мислите му, защото той нямаше вяра, нямаше за какво да се хване освен за наранената глава на собственото си дете, на неговото бебе, неговото малко момиченце.

Къде беше той, когато тя се появи на бял свят? Занимаваше се с откраднатата от Форт Макнеър пратка автомати „ХМ8“, за да не попадне тя в ръцете на колумбийски наркопласъори, които имаха голяма нужда от оръжията. Тоест беше не където трябва — точно както и днес.

Беше му извънредно трудно да я гледа, да поглъща с поглед всичките тези белези от изгаряния, разкъсвания, натъртвания, но в същото време не можеше да извърне очи, защото се боеше, че ще я забрави. Страхуваше се, че когато този момент отmine, тя ще се превърне само в сън.

3.

Над пустото поле, където бяха разхвърляни четири огромни имения, се извисиха три свраки. Птиците, чиито крила бяха обсипани с цветовете на дъгата, направиха кръг и изчезнаха. Може би те знаеха къде е Ема сега.

— Не искам в болница — каза Джак.

— За щастие ти нямаш думата — отвърна Бенет.

Джак извърна глава, докато го качваха с носилката в линейката. Вътре едната от парамедиците приседна на пейка и измери пулса му. Беше дребна и мургава латиноамериканка. Очите ѝ бяха с цвят на чисто кафе. Тя му се усмихна и му показа белите си равни зъби. Бенет седна до нея.

* * *

Съзнанието на Джак се отнесе, като че ли силният удар от катастрофата го беше изтръгнал от настоящето. Видя се как стои в Нешънъл Мемориъл Парк над прясно изкопаната дупка в земята, в която веднага щом отец Лариган приключеше с безкрайното си монотонно припяване, щеше да бъде спуснат махагоновият ковчег на Ема. Шарън стоеше до него, но леко встрани. Вероятно ги делеше цял един континент. За нея той не съществуваше или по-скоро съществуваше в свят, пълен с ужас и смърт, който тя повече не можеше да обитава. Крещяха си един на друг, във въздуха прехвърчаха чинии, една лампа предизвика пламък, който Джак бързо изгаси. Няма значение. Препирнята продължи, сякаш не бяха прозвучали предупредителни звънчета, докато накрая стигнаха до удари, които те желяеха или поне изпитваха нужда от тях. След това всичко утихна с изключение на тихото ридание на Шарън.

Отец Лариган приключи и ковчегът започна да се спуска в земята.

— Не! — извика Шарън и се спусна към него. — Моето малко момиче! Не!

Джак тръгна към нея, но отец Лариган се намираше по-близо. Той обви ръка около нея и я подкрепи.

Шарън се подпря на едрия ирландец.

— Защо Ема умря, отче? Всичко е толкова безсмислено. Защо трябваше да умре?

— Неведоми са пътищата Божии — тихо отвърна отец Лариган. — Човек невинаги разбира плановете му.

— Бог ли? — Шарън го отблъсна с отвращение. — Бог не би отнел дните на младо невинно момиче, чийто живот още не е започнал. Никой план не може да е толкова жесток, никой план не може да оправдае смъртта на дъщеря ми. По-скоро е дело на дявола!

Отец Лариган едва се удържа да не припадне.

— Няма никакъв план! — извика тя към отец Лариган и към безчувственото небе. — Няма никакъв бог!

* * *

Когато Джак види чистия кислород, мислите му спряха да се реят. Той отвори очи.

— А, добре дошъл при нас — каза Бенет.

Той седеше на хълбок върху пейката, леко приведен напред.

— Чувстваш ли се готов да ми кажеш какво се случи, Джак? Последното, което знам, е, че си обезвредил пластичния експлозив С4, който бандюгата е поставил в мазето на гимназията „Фрийдланд“.

За ужас на парамедичката Джак махна кислородната маска от лицето си.

— Не знам как злосторникът се е измъкнал от полицията. Аз се ориентирам добре в това мазе и знаех, че трябва да се е отправил към наземните врати от източната страна. Освен стълбите те са единственият друг изход. Тръгнах след него. Той успя да запали колата на директора без ключ, само с кабели, и офейка. Аз полетях след него.

— Изгуби ли го?

Джак се опита да се усмихне, но вместо това направи гримаса. След катастрофата главата му пулсираше, а тялото му потръпваше от

допълнителния адреналин, който все още произвеждаше.

— Около половин миля по-назад има стръмен откос. Там той сви към мен. Аз натиснах спирачките, блъснах се в него и той се завъртя на 360 градуса, докато политаше от ръба.

Парамедичката пак закрепил маската върху носа и устата на Джак.

— Съжалявам, трябва пак да го сложа на кислород.

Бенет й хвърли бърз поглед.

— В шок ли е?

— Не, но ще изпадне, ако продължавате в същия дух.

Бенет се намръщи неодобрително.

— Имам предвид какво му е състоянието като цяло?

— Няма външен признак на сътресение. — Тя стегна връзките на маската. — Няма счупени кости и раната на главата е повърхностна. — Като забеляза колко е блед Джак, тя отново нагласи притока на кислород. — Но аз не съм лекар. Трябва да бъде прегледан щателно.

Началникът кимна неопределено. Лицето му беше набраздено от трудни решения, болезнени провали, бюрократични неуредици и белязано от самотата, която само мъже като Бенет и Джак познаваха. Ние сме различна порода, помисли си Джак. Ние обитаваме света както всички други хора, но вървим през него като сенки. За да открием местата, където живеят вредните паразити, трябва да се промъкнем и да ги подмамим да се покажат или пък да ги накълцаме на дребни парчета. И след известно време, дори и да сме извънредно бдителни, до такава степен свикваме със същността си на сенки, че никъде другаде не се чувстваме удобно освен в тъмнината. Тогава, независимо дали ни харесва или не, за да се спасим, за да запазим начина си на живот, ние прерязваме връзките си с нормалността, защото преходът от сенките към светлината става все по-труден, докато накрая стане напълно невъзможен. И тогава намираме себе си там, в дълбините, където съществуват само сенките.

Линейката спря и парамедичката отвори задните врати. Джак беше свален и прекаран през автоматичните врати на спешното отделение.

* * *

— Аз ще оправя цялата документация — каза Бенет на служителката на регистратурата.

— Но пациентът трябва да прочете и да даде съгласие...

— Аз имам пълномощията на негов адвокат — прекъсна я Бенет с тон, нетърпящ възражения.

Служителката се наежи и пищният ѝ бюст изхвъркна още по-напред.

— Как ще го докажете?

Бенет извади бележник и химикал и се загледа в табелката с името и длъжността ѝ.

— Госпожа Хъникът, нали така? — Той надраска нещо в бележника. — Името на шефа ви?

Докато госпожа Хъникът му подаваше клипборда, погледът ѝ остана остър като скалпел, но тя запази мислите си за себе си. А Бенет искаше точно това.

Джак беше изпратен за рентгенова снимка и компютърна томография. След това разкъсната му рана беше почистена и превързана, докато в същото време му вляха глюкоза интравенозно.

Бенет дръпна плътната завеса около преградната кабина на Джак.

— Нито счупвания, нито мозъчно сътресение — уведоми го Джак. — Сега доволен ли си? Мога ли да се махна от тук и да се върна на работа?

— След минутка — каза шефът. — Бившата ти съпруга е тук.

Джак седна в леглото.

— По дяволите, не сега.

— Твърде късно — обади се дрезгав женски глас.

Джак, който тъкмо се плъзгаше от леглото и стъпваше на краката си, видя Шарън да се появява в стаята като паднал ангел.

— Здравсти, Родни — усмихна му се тя.

— Шарън. — Той се наведе напред и бързо я целуна по бузата. — Радвам се да те видя.

Тя огледа начумерената физиономия на Джак.

— Радвам, че някой мисли по този начин.

Тя мина покрай Бенет, който кимна окуражително на Джак и изчезна в свещения ад на спешното отделение, въпреки че точно в този

момент Джак наистина не знаеше къде адът е по-свят — пред или зад завесата.

Докато тя мълчаливо го съзерцаваше, Джак внезапно осъзна, че е без панталон. Косата ѝ беше по-светла от времето, когато бяха женени, и беше гримирана по различен начин. Изглеждаше му едновременно и позната, и странна, сякаш беше минала през тайнствена трансформация.

— Какво, по дяволите, правиш тук?

— Родни ми се обади. — Тя прокара ръка през косата си. Златните ѝ кичури проблясваха на флуоресцентното осветление над главите им. — Каза ми, че според него си добре, но че може би е по-добре да дойда и да се уверя сама.

Разнесоха се викове и по гумирания под на спешното отделение се чу забързаното скърцане на лекарски обувки с каучукови подметки. Докато вкарваха пациент на носилка в съседната кабина, завесата зад него се разлюля. По повишените и припрени гласове Джак разбра, че има обилно кръвене, което трябва да бъде овладяно.

— Не знам защо си си направила труда — каза Джак грубо. — Не си ли твърде заета да чукаш Джеф?

По бузите ѝ изби руменина.

— Твоят най-добър приятел все още е в болница.

Джак усети мътилката в главата му да се раздвижва наново и сърцето му се сви. Той можеше да спре това противоборство сега, но част от него, която не беше приключила със самобичуването, го подтикна да продължи.

— Откакто те вкара в леглото си, не ми е най-добрият приятел.

— Никой от нас не е имал намерение да...

— Глупости! Тези неща не се случват ей така. И двамата сте го искали.

Сивите ѝ очи спокойно се вгледаха в неговите.

— Искях късче щастие, Джак. Нещо, което разбрах, че ти не познаваш. След смъртта на Ема прекарах шест месеца в траур. Бях на лекарства, затова няма да се самообвинявам.

Той се изправи, олюля се и стъпи на студения линолеум.

— Какво? Защо не си ми казала?

— Защото ти имаше нужда от лекарства повече от мен самата. Разликата е, че ти не получи помощ. Потъна в болката си и

самобичуването се превърна в причина да живееш. Ти се превърна в черна дупка. Аз трябваше да се измъкна, преди да ме повлечеш със себе си. Толкова ми беше омръзнало да преследваш престъпници, да не знам кога ще се прибереш, дали изобщо ще се прибереш. — Тя направи крачка към него. — Без теб леглото ни изстина.

Гласовете на лекарите в съседната импровизирана кабина се повишиха. Губеха пациента. Пръска кръв удари другата страна на завесата и тя се изду за кратко.

— Боже мой — започна тя, — какво става там?

— Забрави — каза Джак. — Нищо не може да се направи.

Очите на Шарън се върнаха към него. Ожесточеността в тях беше изчезнала. Като спукан балон тя изведнъж придоби неуверен и несигурен вид.

— Както и да е, повече не се виждам с него.

— Намерила си по-добър? — не се сдържа Джак.

За нейна чест, тя подмина хапливата му забележка.

— Той е решил да повдигне обвинение за побой срещу теб. Опитвах се да го убедя, че ще направи грешка, но не ме послуша.

Сърцето на Джак подскочи. Затова ли е скъсала с Джеф? Дали тя го е подкрепила? Вгледа се в нея. Сред вихрушката от чувства му бе трудно да отдели само едно от тях. След всичко, което се случи между тях, тя все още притежаваше необичайната способност да го привлича като магнит. Но пропастта помежду им си оставаше: неизпълнените обещания, лъжите, вината — неща, за които не можеше да прости. Тази форма на живот имаше своята същност. Беше като задържане на дъха преди атаката на буря.

Зад изцапаната завеса цареше тишина, суетенето беше приключило, лекарите бяха отишли при следващия спешен случай. Пациентът беше изгубен.

Джак направи неловък опит да преодолее пропастта и да доближи Шарън.

— Мислиш ли, че съм спрял да те обичам?

Устните ѝ се отвориха и дъхът ѝ мина покрай бузата му.

— Не, мисля, че ме обичаше. Знаем, че и аз те обичах. — Тя сложи ръка на неговата и леко се отблъсна от него, той не можа да я спре.

Въпреки най-добрите си намерения той не успя да потисне горчивината в гласа си. Тя беше крила толкова много неща от него, дори още преди да се разделят: измеренията на скръбта ѝ, депресията, лекарствата. Реакцията му беше извратена.

— И го показваш, като си разтваряш краката за...

В този момент тя го зашлеви.

Той забеляза, че червилото ѝ беше в същия кървавочервен цвят като маникюра ѝ, което означаваше, че вече не си гризе ноктите.

— Защо ме принуждаваш? — Гласът ѝ бе изпълнен с тъга. — Не съм тук да обсъждаме за пореден път миналото. Исках... исках да ти предложи покрив, хубава, домашно приготвена храна — ако и ти имаш желание, разбира се.

Той не знаеше как да отговори.

Тя му се усмихна нервно.

— Аз се върнах в църквата, Джак.

Изгледа я объркано. Чувстваше се като в огледална зала. Коя е жената пред него? Със сигурност не и бившата му съпруга.

— Сигурно ме вземаш я за луда, я за лицемерка след упреците, които отправих към отец Лариган. — С един дълъг пръст махна кичур коса от лицето си. — Истината е, че лекарствата не свършиха работа. Нищо не действа. Сърцето ми беше разбито. Хапчетата замаскираха болката, но не я заличиха. В пристъп на отчаяние се обърнах към църквата.

Той мълчаливо поклати глава.

— Там намерих известно спокойствие.

— Не разбираш ли, че това е бягство от света, Шар?

Тя тъжно поклати глава.

— Ти по перверзен начин превръщаш всичко красиво в пепел.

— Значи си открила религията. Чудесно. Още една тайна е разкрита.

Шарън дръпна завесата и без следа от грубост в гласа каза:

— Набий си го в главата, Джак. Всички имаме таен живот, не само ти.

4.

След като се върна в главното управление с Бенет, Джак дълго стоя под душа. В съблекалнята с личните шкафчета откри, че на закачалките го чака комплект чисти дрехи, но с изненада установи, че той включва скъп тъмносин костюм от камгарна вълна, английски спортни обувки с дебела подметка, не по-малко скъпа официална памучна риза и хубава, макар и доста консервативна вратовръзка. Никога преди не беше носил такива дрехи, а и не можеше да повярва, че шефът му е отпуснал надбавка.

Тъкмо приключваше с вратовръзката, когато Бенет се върна.

Джак затвори шкафчето.

— Е, за какво е този смешен костюм? — Той се опита да намести възела на вратовръзката, но не успя — беше твърде малък и изглеждаше неестествено стегнат. — Какъв ще го играя? Агент от Сикрет Сървис?

— Всъщност не си далеч от истината. — Бенет направи знак с глава. — Хайде.

Той изведе Джак през задната врата, където със запален двигател ги чакаше лимузина със затъмнени стъкла. Бенет отвори задната врата и двамата се качиха.

Джак се настани на седалката и щом шефът му седна до него, лимузината потегли с бясна скорост.

Джак го изгледа облещен.

— Къде отиваме?

Бенет гледаше право напред, сякаш искаше да проникне в бъдещето.

— Към новата ти задача.

Опрял лакти върху кокалестите си колене, Бенет сплете пръсти и Джак усети напрежение в мускулите, защото много добре познаваше този жест. Когато Бенет беше развълнуван, ръцете му се заемаха с нещо и затова сега сплете пръсти, за да запази спокоен вид. Но нямаше начин да заблуди Джак. Явно за времето на болничния престой се беше случило нещо голямо и отвратително.

— Хайде, изплюй камъчето. Какво, по дяволите, е станало?

Най-накрая Бенет се извърна с лице към него. В сивите му очи имаше нещо, което Джак не беше виждал досега, нещо, което ги замъгляваше и потъмняваше по начин, който Джак не беше смятал за възможен. Гласът на началника му беше сух и тънък, сякаш насъбралите се думи в гърлото му го задушаваша.

— Али Карсън, дъщерята на новоизбрания президент, е била отвлечена.

— Отвлечена? — Джак усети празнина в стомаха си, сякаш се намираше във внезапно тръгнал надолу асансьор. — Откъде, от кого?

— От училище, под носа на Сикрет Сървис — мрачно отговори Бенет. — Относно въпроса от кого — все още с никого не е установен контакт, така че нямаме абсолютно никаква представа.

И тогава, като облят със студен душ, Джак осъзна. За пръв път откакто познаваше Родни Бенет, го виждаше уплашен до смърт.

Честно казано, самият той се чувстваше по същия начин.

* * *

„Лангли Фийлдс“ беше частен девически колеж от затворен тип, много претенциозен и доста труден за достъп. Беше разположен недалеч от Лангли Форк Парк, който се намираше само на единайсет километра северно от Фолс Чърч, където пък беше регионалното управление на Бюрото за алкохол, тютюн, оръжия и експлозиви.

Слънцето беше пробило мрачната завеса и ярко открояваше околните сгради и дървета. Телефонните кабели, които изглеждаха черни на фона на небето, изчезваха някъде напред в далечината.

— След три седмици Едуард Карсън ще положи клетва като президент на Съединените щати, затова има пълно медийно затъмнение — обясни Бенет. — Можеш да си представиш върховното информационно безумие, което ще обземе новините. В света на медиите ще се възцарят неуправляеми, безразсъдни спекулации, но в крайна сметка това няма да помогне за разкриване на самоличността на злосторниците — от „Ал Кайда“ и Иран до руската мафия, Северна Корея и бог знае още кого. В днешно време всеки има причина да ни мрази.

Гледайки през прозореца, докато профучаваха покрай „Джорджтаун Пайк“, Бенет се намръщи.

— Не е нужно да ти казвам, че отвличането на дъщерята на новия държавен глава е причина за мобилизацията на разузнавателните части на 911. — Той се извърна към Джак. — Командващият на специалния екип, натоварен с разследването, поиска теб не само защото си най-добрият ми агент досега, но предполагам и заради Ема.

Логично, помисли си Джак. Ема и Али учеха в „Лангли Фийлдс“, бяха съквартирантки и добри приятелки.

Когато лимузината сви от „Джорджтаун Пайк“ по „Лангли Фийлдс Драйв“, ги посрещна група коли без отличителни знаци. Не се виждаше нито едно полицейско или друго официално возило. Лимузината спря, докато шофьорът подаваше документите си, след което костюмиран мъж с мрачно изражение на лицето и безжични електроники в ухото ги пропусна през високите черни порти от ковано желязо в двора на училището, който беше ограден с висока три метра и половина тухлена стена, завършваща с железни шипове, които според Джак нямаха само декоративно предназначение.

„Лангли Фийлдс“ беше образец на изключителен, скъп женски колеж. Белите тухлени сгради в колониален стил бяха разпръснати из чудесно поддържания двор, чийто простор сега разкриваше волейболно игрище, тенис корт, игрище за софтбоул, закрыта спортна зала и плувни съоръжения. От дясната им страна остана професионална арена за езда, зад която имаше дълга и ниска дървена конюшня със затворени в зимния студ врати. До нея бяха струпани добре оформени златисти бали сено.

Лимузината затрополи по синьо-сивия чакъл, като се движеше по широка алея към голямата административна сграда. Джак натисна бутона за смъкване на стъклото и си подаде главата навън. На еднакви интервали върху безупречно поддържаните тревни площи, които бяха зелени дори по това време от годината, безцеремонно бяха спрели коли без отличителни знаци. До тях още мъже в костюми и с устройства в ухото разговаряха със служителите, които бяха на пост извън двора, а други тъкмо тръгваха или се връщаха от претърсване в групи по трима–четирима.

Джак преброи три групи полицейски кучета, които опъваха каишките си, докато се опитваха да уловят следа от миризмата на Али

Карсън. Високо над главите бръмчеше неподвижен хеликоптер — още едно зорко око. Предвид височайшето посещение на новия президент хеликоптерът не би пропуснал каквато и да е необичайна активност в съседните на училището имоти, предположи Джак.

Костюмираните мъже наблюдаваха бавното преминаване на лимузината. Когато забелязаха Джак, бледите им пронизателни очи станаха на цепки. Устните им се свиха с презрение или открита враждебност. Той беше аутсайдер, дошъл да им открадне Златното руно. Когато проумяха промяната, те оголиха зъби едва забележимо и обидено издуха бузи.

Колата спря под портала, поддържан от внушителни, набраздени дорийски колони. Джак пристъпи навън, но когато шефът му не го последва, се обърна и се наведе към вътрешността на колата.

— Аз съм до тук. — Лицето на Бенет беше безизразно, но пръстите му бяха здраво склучени в скута. — Вече си на разположение на друг. — Устните му се разтегнаха в гримаса. — Достатъчно умен си, за да разбираш от половин дума, Джак. Тази игра е друга. Излезеш ли от схемата, със сигурност ще те накарат да предпочетеш да си мъртъв.

5.

Провериха документите за самоличност на Джак и след това го въведеха в просторния вестибюл с куполообразен таван, огромно огледало в рамка от позлатен бронз и пицно вито стълбище, което водеше към забранените етажи горе. От тавана се спускаше кристален полилей, който приличаше на облак сълзи, хванати в момента, преди да се излеят на земята.

Познатата полирана махагонова конзола с двойно извити крака със златни краища стоеше отляво. Върху нея, от издължената стъклена ваза се издигаше голям букет от синьо–лилави парникови ириси. Вдясно, зад махагоновите плъзгачи се врати, се намираше разкошният салон, предназначен за приеми от различен характер. За момент, докато гледаше салона с жълти стени, канапетата и столовете с жълти цветчета, белите первази, Джак се вцепени. Видя себе си, заедно с Шарън и Ема как пият чай с директорката. Спомни си старомодната ѝ рокля. В пълен контраст с шокиращо късата плисирана пола на Ема, тази рокля беше дълга до глезените и обсипана с дребни викториански цветчета сред извиващи се лози. Всъщност темата на дискусиата по време на приема с чай и кифлички, беше неспазването на колежанския правилник за облеклото от страна на Ема, което директорката беше заклеймила като пагубно. Джак се почувства горд от начина, по който дъщеря му отстояваше правата си, макар директорката и Шарън да бяха скандализирани. Не можеше да откъсне поглед от канапето, където седеше Ема с прилежно кръстосани глезени и ръце в скута. Тя гледаше втренчено някъде над лявото рамо на директорката и като никога изражението ѝ беше сериозно като на възрастен човек. Когато я помолиха да даде обяснение, тя отговори с уважение и цялото ѝ същество излъчваше разкаяние. Но Джак подозираше, че това е просто тактика, с която тя искаше да сложи край на инквизицията. Той беше готов да се обзаложи, че на следващия ден Ема ще се появи в час с не по-малко екстравагантно облекло. От спомена му се прииска едновременно и да се засмее, и да заплаче. От момента, в който

лимузината мина през портите на „Лангли Фийлдс“, той се потопи в миналото и знаеше, че няма измъкване.

Тъкмо се канеше да се обърне, когато погледът му беше привлечен от леко полюшване на завесите. Придружителят му се прокашля и Джек вдигна ръка. Бързо прекоси стаята и дръпна завесата. Прозорецът беше плътно затворен, но той усети слабата миризма на спирала за мигли и грим, каквито Ема използваше. Върху тясното пространство между прозореца и завесата падаше ярка светлина. Една сянка мръдна и до ушите му достигна шепот на вятър, втурнал се през поле. Гласът на дъщеря му?

По гръбнака му пробяга тръпка.

— Ема? — прошепна той. — Там ли си? Къде си?

Нищо. Миризмата изчезна. Той остана така за момент, изгубен във времето, чувствайки се като идиот. Защо не можеш да го приемеш, запита се той, нея я няма. Знаеше защо. През шестте месеца, докато Шарън бе взимала хапчета зад гърба му, докато тя и Джеф се бяха свирали из скрити кътчета, за да се чифтосват, докато бракът им се беше разпадал, той беше прекарал всяка една минутка от свободното си време в опити да сглоби последните часове от живота на Ема. На практика почти не спеше, използваше нощта да обикаля, да проследява улики, да разговаря с информатори. Разбитият при катастрофата мобилен телефон на Ема не му помогна, но той се свърза със свой приятел в телефонната компания, който му даде разпечатка на разговорите ѝ. Проучи списъка от номера, направи таблици на приятелите и познатите ѝ, но пресечните точки и свързващите елементи неизменно се връщаха обратно към себе си, като змия, захапала опашката си. Старателно прочете записите на есемесите ѝ от предишните две седмици — най-дългия период, за който телефонната компания пазеше подобни неща. Прерови хард диска на лаптопа ѝ, търсейки подозрителни имейли, връзки с интернет чатове, непознати, потенциално опасни уебсайтове. Но там беше като тъмната страна на Луната — нямаше и следа от обичайните младежки щуротии. Ако ставаше въпрос за детективски роман, би заподозрял, че хард дискът е бил прочистен, но Ема не беше шпионин и това не беше роман. Той прекара часове наред с Али Карсън, притисна академичния персонал в колежа и всички останали служители там. Разпита всеки един съсед в постоянно разширяващ се диапазон, докато накрая си даде сметка, че е

изчерпал всички възможности. Следеше всички приятелки на Ема, докато бащата на една от тях не се снабди с ограничителна заповед срещу него. Проследи всяка възможна следа, дори онези, които изглеждаха невероятни. И въпреки неуморните му и често безумни опити не откри нищо. Шест месеца по-късно продължаваше да не знае какво е изплашило дъщеря му толкова силно. Тя не беше от страхливите. Не беше безразсъдна, доколкото му беше известно, макар че най-после трябваше да признае, че изобщо не беше познавал Ема. Горчивата истина, както каза Шарън, беше, че дъщеря му е имала таен живот, от който те бяха изключени дори и в смъртта.

— Ема, искам да те чуя — прошепна той в пространството между завесата и прозореца. — Честна дума.

След малко, наред зловещата тишина, той се върна при придружителя си и беше отведен по облицования с ламперия коридор, украсен със снимки на по-знаменитите възпитанички на колежа, които бяха постигнали слава и състояние в избраните от тях области. Преди да стигне до края, вратата на директорския кабинет се отвори и отвътре излезе жена. Придружителят на Джак спря. Същото направи и той.

След като затвори вратата плътно след себе си, жената закрачи към него с протегнатата ръка. Когато той я пое, тя се представи:

— Казвам се Нина Милър, господин Макклюър. — Ясните ѝ сини очи го изгледаха спокойно. — Специален оперативен агент към Сикрет Сървис и Министерство на финансите. Помагам на заместник-министъра по вътрешната сигурност Хю Гарнър. Президентът го назначи да ръководи тази съвместна операция.

Нина Милър беше висока, стройна, с добри обноски. Носеше тъмносив камгарен костюм със строга мъжка кройка, практични обувки на нисък ток и бледосиня памучна риза, закопчана до яката. Според наблюденията на Джак ѝ липсваше само рипсена вратовръзка. Явно тази жена твърде усърдно се опитваше да се впише в едно мъжко общество, което упорито не я искаше. Имаше тесновато лице на стара мома с доста дълъг, агресивен нос и бледа, нежна, полупрозрачна восъчна кожа.

— Насам, моля — поведе го тя към дъното на коридора, след което отвори вратата на директорския апартамент, състоящ се от три стаи. Пред него се разкри един напълно различен свят.

В първата стая бяха разположени бюрата на двама асистенти, плюс контейнери, съдържащи педантично поддържаните досиета на всяка една колежанка — бивша и настояща. Понастоящем асистентите бяха изтласкани в кабинета на шефката си. Цялата стая беше окупирана от криминалисти и цялата им сложна техника, най-модерното разузнавателно оборудване. Имаше още един батальон други служители и съоръжения. Стаята цвърчеше от електрониката на множество компютри, свързани с най-различни сателитни мрежи, вградени миниатюрни видеокамери и с всички възможни бази данни за терористите и престъпниците по света. Армия лазерни принтери постоянно бълваше подробна актуална информация от ЦРУ, ФБР, Министерство на вътрешната сигурност, Сикрет Сървис, Агенцията за национална сигурност, Министерство на отбраната, Пентагона, както и от щатската и местната полиция във Вирджиния, окръг Колумбия и Мериленд. Униформени служители провеждаха телефонни разговори, отговаряха на обаждания, ревяха заповеди, разменяха факсове, пак се обаждаха някъде. Всички заедно представляваха един жив организъм, град от сенки, издигнат в етера, по който пътуваше информацията. Джак долавяше спотаената истерия, обхванала присъстващите в стаята, като че ли гърлата им бяха стиснати между челюстите на бясно куче. Дълбоко съсредоточените им лица събудиха у него желание да се оттегли на чист въздух — все едно в помещението вонеше на спарено или на развалена риба.

Отляво беше същинският кабинет на директорката, а отдясно — стая, която тя използваше за лични съвещания. Въведоха Джак в последната стая. Мълчаливият му придружител го остави до вратата и изчезна — вероятно за да се заеме с други належащи задачи.

Когато Джак пристъпи през прага, един мъж вдигна поглед. Той беше седнал неудобно на ръба на едно от двете канапета, разположени едно срещу друго и разделени от ниска масичка със стъклен плот. Нина вдигна ръка с изтегната длан и леко присвити пръсти.

— Заместник-министър Хю Гарнър.

— Моля, седнете — каза Гарнър с усмивка, която бе толкова тясна, колкото и ретро вратовръзката му. Беше висок мъж с преждевременно прошарена коса и строг като усмивката или вратовръзката си. Джак оприличи лицето му на участник в среднощно телевизионно предаване — плоски бузи, блеснал поглед и уверени

движения (или може би плавни) — зависи от гледната точка. Джак не пропусна да забележи и още нещо: имаше насреща си завършен политик, който автоматично се поставяше в противоборство с Джак и това го правеше опасен. — Сигурно са ви докарали възможно най-бързо.

Той му предложи купчина документи — рапорти на криминалисти, разпити на евентуални очевидци, доклади от претърсване, снимки на всичко, събрано от стаята на Али и Ема (Джак не можеше да мисли за нея по друг начин).

Нина Милър се настани, като прибра двете страни на полата под бедрата си. Погледът ѝ беше ведър, любопитен, без да издава чувства и мисли.

— Първо, изпратихме прес съобщение — започна Гарнър — с обяснение защо тук има правителствени агенти, а също и информация за местонахождението на Али Карсън.

Джак, който беше зает с докладите, не отговори веднага. Беше станал и отишъл до прозореца, така че по страниците пробягваше слънчева светлина. Остана с гръб към останалите и с леко приведени рамене. Опита се да се отпусне, но без особен успех. Буквите, думите, словосъчетанията, изреченията по страниците плуваха като уплашени риби пред очите му. Въртяха се като снежинки, движеха се като водна струя в тръба, извиваха се като лоза по астма.

Джак трудно намираше центъра, към който да се прикрепи. Стресът винаги му се отразяваше така — не само че влошаваше дислексията му, но и пречеше на техниките, с които беше научен да я преодолява. Както при всички страдаци от това заболяване, съзнанието му беше устроено да разпознава нещата визуално, а не вербално. Скоростта на мисловните му процеси беше с 400 до 2000 пъти по-висока от тази на хората, чиито мозъци са устроени за мисъл, базирана върху думите. Но това се бе превърнало в пречка по отношение на написаните думи, тъй като мозъкът му жужеше като пчела, която се опитва да се ориентира в преграден кошер. Хората с дислексия се учеха чрез действия. Научаваха се да четат, като буквално си представяха всяка една дума. Но съществуваха куп объркващи ключови думи, като например „на“, „за“, „от“, „до“, „в“, които бяха жизненоважни за дешифрирането и на най-елементарното изречение и за които не съществуваха картинни образи. По време на обучението си

Джак трябваше да изработи тези думи от глина. Чрез оформянето им в ръцете мозъкът му ги запамети. Но стресът нарушаваше концентрацията, която му бе нужна, за да чете, лишаваше го от наученото по време на курсовете, избутваше го в бурно море от чертички, ченгелчета, серифи и, най-лошото, пунктуационни знаци. И в опитите си да дешифрира смисъла на изреченията, които гледаше, приличаше на мишка, която драска по парче втвърдено сирене.

— Но няма начин да разберем колко дълго ще издържи дезинформацията ни. Разполагаме с ограничено време да запазим в тайна подобно нещо в интернет, където всеки блогер е репортер — продължи Гарнър.

Джак усети вперените в себе си погледи, докато прекосяваше стаята. И тогава заговори — не толкова, за да привлече вниманието на Гарнър, а по-скоро за да се разсее от нарастващия ужас. Всъщност гореше от желание да се отвори дупка, която да погълне Гарнър и Нина Милър, но напразно. Когато погледна, и двамата си бяха живи и здрави.

— С колко време разполагаме?

— Седмица, може би и по-малко.

Джак пак погледна безсмислиците, които злорадо отказваха да се преобразят в думи.

— Още ли не сте свършили? — обади се Гарнър над дясното рамо на Джак.

— Мисля, че господин Макклюр има нужда от малко време да се ориентира в методологията ни — намеси се Нина, — а тя доста се различава от тази на Бюрото за алкохол, тютюн, оръжия и експлозиви. — Тя се приближи към Джак. — Права ли съм, господин Макклюр?

Джак кимна, неспособен да раздвижи гласните си струни.

— Бюрото за алкохол, тютюн, оръжия и експлозиви, да, разбирам. — В смеха на Гарнър се прокрадна неприятна нотка. — Вярвам, че процедурите ни не ви създават големи затруднения.

Нина посочи няколко абзаца на определени страници и ги прочете на глас, като че ли искаше да ускори процеса, като изтъкне ключовите според екипа им моменти. Джак, чийто стомах беше свит болезнено на кълбо, почувства облекчение, но заедно с него дойде и прилив на скрит срам. Както винаги безсилието му се превърна в гняв. Опитът да контролира този порочен алхимичен процес беше ключът

към маневрирането през трънливия път на недъга му. Той прелисти страниците, сякаш ги преглежда за втори път.

— Докладите не съдържат никаква ключова информация, камо ли версии или заключения за посоката, в която трябва да върви разследването — каза той. — Какво ще кажете за частните охранители, за евентуални промени в дежурството на нощните пазачи, направени в последния момент, и прегледахте ли записите от охранителните камери от снощи?

— Разпитахме охранителите. — Нина взе папката от него. — Никой не се е обаждал, че е болен, няма внезапни замествания. Нито дежурните, нито записите дават индикации за нещо необичайно.

Дали Нина прочете на глас части от доклада, за да му помогне? Дали по някакъв начин е разкрила тайната му? Бенет не би го предал, без значение какъв е натискът. Тогава как?

Гарнър пак се включи:

— Едуард Карсън е убедил президента да ви преназначат към нас. Аз не шикалкавя, Макклюр. Смятам, че намесата му е грешка.

— И слабоумен може да разбере основанията на бъдещия президент Карсън — каза Джак, като нарочно не добави остра нотка към тона си. — Аз познавам колежа и околностите отблизо. И тъй като дъщеря ми беше съквартирантка на Али Карсън, имам върху нея наблюдения, каквито вие и хората ви няма откъде да имате.

— О, да — подсмихна се Гарнър. — Не се и съмнявам, че Карсън зачита тези преимущества, но аз съм на друго мнение. Мисля, че близостта внася елемент на лично отношение и това би могло да навреди. Тя изкривява мисленето, замъглява обективността. Разбирате ли какво имам предвид?

Джак хвърли бърз поглед на Нина, но лицето ѝ беше непроницаемо.

— Всеки има право на собствено мнение — отвърна Джак предпазливо.

Тънката усмивка се отвори като рана.

— Тъй като аз ръководя тази задача, в случая значение има моето мнение.

— И тогава какво? — Джак разпери ръце. — Доведохте ме тук, за да ме изгоните?

— Чували ли сте за „мисионерски секуларизъм“? — продължи Гарнър, сякаш Джак изобщо не беше си отворил устата.

— Не, не съм.

— Аз приключвам с изложението си. — Гарнър пусна папката върху килима. — Всички тези доклади са подходящи именно за това — за подово покритие. Тъй като са основани на предположения от старата школа, или трябва да се отървем от тези предположения, или няма да стигнем до никъде с този случай. — Той пак кацна на ръба на канапето, събра пръсти и притисна възглавничките на палците си една в друга, сякаш бяха спаринг-партньори, готови да нападнат. — Дори за вас не би трябвало да е изненада, че през последните осем години администрацията води страната по нов път, път на основани на вярата начинания. Религията — вярата в Бог, в отреденото от Бог място на Америка в света — е това, което прави държавата силна, това, което може да я обедини. Да я въведе в нова златна ера на глобално влияние и власт. Но има хора, които я отричат: крайно левите либерали, гейовете, отцепническите елементи на обществото, лишените от политически права, тръгналите по лош път, слабоволевите, престъпниците.

— Престъпниците...?

— Извършителите на аборти, Макклюр. Убийците на бебета, рушителите на семейства, содомитите.

Джак пак погледна Нина, която почистваше несъществуваща прашина от полата си. Джак не каза нищо, защото този аргумент, ако изобщо можеше да се нарече така, беше ирационален и следователно не подлежеше на обсъждане.

— Има един плужек на име Мишел Инфра. Този подлец е самозваният водач на движение на войнствено настроени атеисти. Той твърди, че атеизмът е в окончателна битка с това, което той нарича „теологическо жонгльорство“. И далеч не е единственият. В Германия един така наречен „мозъчен тръст на Просвещението“, съставен от безбожни учени и тем подобни — опасни хора, всяващи паника, които тръбят, че глобалното затопляне е краят на света, — разпространява сатанинската идея, че от религията няма никаква полза. Президентът го подкрепя. И на следващо място идват британците, които нямат божия мисъл в главите си от векове. Един от тях е написал книгата

„Измамата наречена Бог“. — Той щракна с пръсти. — Как му беше името, Нина?

— Ричард Докинс — сепна се тя. — Професор в Оксфорд.

Гарнър подмина думите ѝ.

— Кой го е грижа откъде е? Става дума, че сме под атака.

— Това, което още повече подразни администрацията — продължи Нина невъзмутимо, — е едно скорошно проучване на Европейския съюз, при което гражданите му са помолени да степенуват приоритетите си в живота. Религията е на последно място, далеч по-назад от човешките права, мира, демокрацията, личната свобода и други подобни.

Гарнър поклати глава.

— Те не знаят ли, че сме в религиозна война за самия си начин на живот? Основаната на вяра политика е единственият начин да го извоюваме.

— Затова настоящата администрация е враждебно настроена към предстоящата. — Веднъж сепнала се, Нина вече беше набрала скорост. — Според президента умереното републиканство във вида, в който го представят Едуард Карсън и хората му, е стъпка назад.

— Добре, всичко това е много образователно — каза Джак, — но какво общо има то с отвличането на Али Карсън?

— Всичко — навъсено отвърна Гарнър. — Имаме основание да смятаме, че хората, които са планирали и извършили отвличането, са мисионерски секуларисти, група, наричаща себе си П-2, „Второто просвещение“.

— Има се предвид бушуващият, често жесток конфликт, който води началото си от европейското Просвещение през XVIII век — поясни Нина.

— Така нареченото интелектуално движение — саркастично отбеляза Гарнър, превръщайки думата в синоним на престъпно.

— „Разум над суеверието“. Това е бил бойният призив на Просвещението, водено от Джордж Бъркли, Томас Пейн, които са се обърнали към пионерското дело на Паскал, Лайбниц, Галилео и Исак Нютон — каза Нина. — Това е и кредото на П-2.

— Не съм чувал за тях — обади се Джак, преди да успее да се въздържа.

— Не сте? — Гарнър наклони глава. — Министерство на вътрешната сигурност изпрати на управлението ви разпространяваните официални ноти. От кога е последната? Отпреди три месеца. — Той му отпрати критичен поглед. — Щом не сте го виждали, значи или сте небрежен, или не можете да четете.

— Какво ви кара да мислите, че тази организация е замесена? — попита Джак. Насъбралият се гняв подклаждаше огъня на срама му. — Най-вероятните заподозрени са „Ал Кайда“ или някое родно подразделение.

Гарнър поклати глава.

— Преди всичко вече от десетина дни терористичните брътвежи нараснаха, но както знаете, има приливи и отливи и голяма част от тях просто се опитват да ни разиграват. Там няма нищо за нас. На второ място, не се забелязва никакво необичайно раздвижване сред заподозрените клетки, които държим под око.

— А какво ще кажете за клетките, за които не знаете нищо? — попита Джак.

Нина погледна Гарнър, който кимна.

— Покажи му — даде той одобрението си.

Нина разпръсна няколко полицейски снимки на двама мъже, голи до кръста и със смъртоносни рани на гърбовете.

Джак разгледа снимките с облекчение, което единствено той можеше да разбере.

— Кой са тези?

— Охранителите на Али Карсън от Сикрет Сървис — бързо отговори Гарнър, докато Нина все още си отваряше устата.

Джак усети неприятни тръпки по гърба. Новините ставаха все по-лоши и по-лоши. Фотографиите показваха телата на място.

— Убийците са професионалисти — каза Гарнър с известна доза снизхождение. — Знаят как се убива бързо, чисто и ефикасно. — А след това отбеляза: — Взели са им портфейлите, ключовете, бележниците, мобилните телефони. Предполагам само да ни натрият носовете, защото ние изолирахме всичко, принадлежало или прикрепено към тези двама мъже, така че престъпниците не могат да направят нищо с тези лични вещи. И вижте тук.

До всяко едно от телата, леко подпъхнато под лявата им страна, имаше нещо, което приличаше на карта за игра.

Той се вгледа по-внимателно.

— Какво е това?

Гарнър хвърли върху снимките две пликчета за веществени доказателства. Във всяко едно от тях имаше по една карта за игра. В центъра на всяка една от тях имаше начертан кръг с познатия тризъбец — стилизиран знак на мира.

— По време на вьетнамската война американските войници са оставяли до телата на жертвите си асо пика. Тези кучи синове от П-2 правят същото. Оставят логото си до жертвите.

Той се протегна към краката си, извади някакъв документ от едно куфарче и зачете на глас:

— Начинанията и политиките, основани на вярата, се простират от Америка до Европа, където тези идеи пускат корени сред нарастващите мюсюлмански общности във Франция, Англия, Германия, Холандия и други държави. Съвсем скоро ислямистите ще кандидатстват за държавни постове в тези страни и основаните на вярата инициативи там ще започнат... — Следваха статистически данни, които показваха обезпокоителното увеличаване на ислямистите в Европа, както и нарастващите военни настроения на определени части.

— Тук. — Гарнър му подаде бюлетина. — Прочетете сам останалото.

Джак, който беше прекомерно чувствителен към подобни недомлъвки, се зачуди дали Гарнър подозира или, което е още по-лошо, дали вече знае. Началникът му Бенет беше направил всичко възможно, за да запази тайната на Джак, но човек никога не можеше да бъде сигурен с хрътките от вътрешната сигурност. Те бяха фанатизирани като сунитски имами и ако не те харесваха, а Гарнър явно не харесваше Джак, щяха да преобърнат земята, за да изкарат кирливите ти ризи, дори и те да са скрити в лабиринт.

Джак започна със страстния трактат, обозначен като „Второто просвещение“. Той съдържаше стилизиран знак на мира — същия като на игралните карти, намерени при телата на мъжете от Сикрет Сървис.

— Сега е официално — каза Гарнър. — П-2 са терористи от висока класа. Гарантирам ви, че няма да се поколебаят да убият отново, защото в бюлетина за П-2 се споменава за драстична промяна на сегашната основана на вярата политика на президента, преди той да

напусне поста. Смятаме, че това движение се стреми да го дискредитира пред целия свят, да саботира завещанието му, да го принуди да признае, че политиката му е погрешна. — Той пак взе документа от ръцете на Джак. — От доказателствата става ясно, че Али Карсън е похитена от П-2. Искам всичките ни усилия да се съсредоточат върху тази организация.

— Звучи по-скоро като промяна на вярата, отколкото като промяна на идеята — отбеляза Джак.

Гарнър се изпъчи, излагайки на показ всяко едно качество, което му беше помогнало да се изкачи по трънливата стълбица на федералната политика.

— Изглеждам ли ви като човек, когото го интересува как ви звучи това, Макклюр? По дяволите, сега сте част от армията ми. Президентът на Съединените щати ми възложи за задача да върна Али Карсън жива, и то колкото е възможно по-скоро. Аз казвам как. Или сте с нас, или се махнете от пътя ни.

— Искам солидни доказателства...

— Картите на П-2 до телата на падналите ни войници не са ли ви достатъчни? — Гарнър се надигна, а заедно с него и Нина.

Джак се изправи и протегна крака. Неприятната атмосфера бе станала взривоопасна.

Джак се окопоти.

— Трябва да видя къде се е случило това.

— Разбира се — кимна Нина. — Ще ви заведа.

— Знам пътя.

Зад саркастичната усмивка на Гарнър едва-едва се показаха краищата на бели равни зъби.

— Разбира се, че го знаете. И все пак ще ви придружа.

6.

Меланхолична като есенен ден светлина се промъкваше в стаята през двукрилият прозорец. Това беше северна светлина, бледа, странна, почти призрачна по това време на годината. Хю Гарнър отлепи жълто-черната лента, която като предупредителен пръст маркираше границите на местопрестъплението, но когато се канеше да прекрачи прага, Джак се изправи на пътя му.

Джак си сложи чифт латексови ръкавици.

— Колко хора са минали през мястото?

— Нямам представа — Гарнър сви рамене. — Може би дузина.

Джак поклати глава.

— Тук прилича на дискотека. Естествено, че не бързахте да ме доведете.

— Всичко в тази дискотека е маркирано, фотографирано и прибрано без вашите умения. Прочетохте докладите — натърти Гарнър.

— Така е. — Джак вече беше убеден, че единствената причина, поради която Гарнър още не го е изритал от мястото, беше бъдещият президент. Дори президентът не можеше да каже „не“ на Едуард Карсън, без да изглежда като заяждане.

— Ако намерите нещо, в което дълбоко се съмнявам, то ще бъде анализирано от подразделението ни за специални разследвания в Куантико — каза Гарнър. — Това не само е най-добрата, но и най-сигурната институция по криминалистика в страната.

— Там ли изпратихте двете тела?

— Аутопсиите направиха нашите хора, но телата се държат в района. — Гарнър извади джобен компютър и провери нещо. — В кабинета на патоанатом на име... — Той, изглежда, се готвеше да прочете името на глас, но размисли и извърна поглед от монитора, за да даде възможност на Джак да го прочете сам.

— Игън Шилц — каза Джак, докато мозъкът му напразно се опитваше да дешифрира неразбираемите завъртулки на екрана. За щастие догадката му не беше само изстрел в тъмното. Шилц беше

патоанатом за Северна Вирджиния. Въпреки огромните им политически различия тяхното приятелство датираше от двайсет години.

Връщайки се към настоящето, Джак влезе в стаята, като внимателно слагаше крак пред крак, докато застана в центъра. На пръв поглед беше около шест на шест метра — не беше малка като за спалня. Но „Лангли Фийлдс“ не беше стандартен колеж. Получаваш всичко, за което си си платил, във всяко едно отношение.

Подът беше покрит с плюшен мокет. Легла, тоалетни масички, столове, лампи, бюра, гардероби, лавици. Почти всички вещи и мебели бяха по две. Лаптопът на Али, чийто хард диск беше претърсен от компютърните специалисти, стоеше на бюрото. На рафтчето над леглото й цареше безпорядък от книги, бележки, карфици, знаменца от шампионати, трофеи за първо място, спечелени от нея в състезания по езда и тенис. Тя беше атлетично момиче със състезателна натура. Той се приближи и видя бронзов медал от турнир по карате. Почувства се горд с нея. Предвид дребничката й фигура и мислейки си за дъщерята на Шилц, той успя да я убеди да се заеме по-сериозно с този спорт. Погледът му пробяга по книгите. Разбира се, имаше учебници, но също и доста романи. Джак беше обучен да търси точка извън себе си, върху която да съсредоточи подскачащото си съзнание. Точката беше фиксирана. Като въртящ се танцьор, трениран да се концентрира в точка в далечината, за да не изгуби равновесие или да не му се завие свят, за Джак беше жизненоважно да не изпуска тази точка от поглед и да остане неподвижен, за да обуздае хаоса в главата си. В противен случай опитите да разбере буквите и цифрите биха били толкова безполезни, колкото и търсенето на игла в купа сено. Проблемът бе, че невинаги успяваше да я намери. Под колкото по-голям стрес се намираше, толкова по-малък беше шансът да открие такава точка, камо ли да я задържи.

В крайна сметка успя да я намери — петнайсет сантиметра над и зад главата си. Вихрушката в главата му се успокои, дезориентацията затихна и той съумя да прочете заглавията на книгите с минимално затруднение: „Криптономикон“ на Нийл Стивънсън, „Аут“ на Нацуо Кирино, „Тази сладка болест“ на Патриша Хайсмит, „Сянката на вятъра“ на Карлос Руис Сафон.

Гарнър пристъпваше от крак на крак.

— След смъртта на Ема Али Карсън отказала да дели стаята си с друго момиче.

В тази част на стаята, която някога принадлежеше на Ема, не беше останало нищо нейно освен малка поставка за компактдискове. Всичко бе прибрано от него или Шарън, сякаш бяха вещи от къща, която двамата никога повече нямаше да споделят. Компактдисковете събудиха един спомен у него: Тори Еймъс, Джей Зет, Мориси, Сиобан Донаги, „Интерпол“. Джак не можа да удържи усмивката си. В деня, в който тя се нанесе, той ѝ подари айпод — не модел „Нано“, но с огромна памет от 80 гигабайта. Веднага щом Ема се научи да прехвърля музиката си в mp3 формат, дисковете станаха излишни. Джак взе диска на Тори Еймъс и погледът му попадна върху песен със заглавие „Strange Little Girl“. Сърцето му, което биеше като оркестър от барабани, всеки момент щеше да пробие дупка в гърдите му. Когато върна диска върху малката поставка, ръката му трепереше. Не ги искаше, но не искаше и да ги премести. Нейният айпод беше в дома му, недокоснат. Той го прибра незабелязано от катастрофиралата ѝ кола — единствената вещь, по чудо оцеляла невредима. Вече нямаше представа колко пъти си беше обещавал да изслуша музиката от него, но до този момент не беше успял да събере кураж.

— Никак не е лесно — продължи Гарнър. — Мога само да се надявам, че ще си свършите работата с ясно съзнание, Макклюр.

Джак беше имунизиран срещу саркастичните забележки. Беше понасял подигравките на 18-годишни профита, достигащи до непостижими за Гарнър висини на садизма. Застанал неподвижно, пренастрои погледа си така, че да е в състояние да обгърне цялата стая. Както казваха в занаята, имаше „меки очи“. Беше трудно да се даде точно обяснение на тази фраза, но в общи линии да имаш меки очи означаваше да умееш да видиш даден район, квартал, къща или стая такъв, какъвто е, а не да ги нагаждаш според очакванията си. Ако отидеш на местопрестъпление с предубеждения, т.е. с твърди очи, би могъл да пропуснеш важен за разрешаването на случая детайл. Понякога не. Понякога, разбира се, беше невъзможно да се намерят доказателства, независимо колко са ти меки очите. Но този проблем беше извън контрола на Джак, затова той никога не мислеше за него.

Джак отиде да надникне през прозорците. Намираха се на третия етаж. Точно отдолу имаше синьо-сива чакълеста алея, без никакви

дървета наоколо, никакви живи плетове, които да омекотят евентуално падане, никакви стволоче на глицинии, по които да се покатериш или да се спуснеш. Той се извъртя и погледна право напред.

Гарнър за пореден път подръпна възглавничката на ухото си.

— И какво? Видяхте ли нещо, което сме пропуснали, някоя гореща следа?

По дяволите меките очи. Докато дислексията на Джак го бе лишила от способността да вижда нещата на писмено ниво, в замяна той беше получил нещо безценно. Мултисензорният му начин на възприятие на света проникваше в най-дълбоката интуиция — област, затворена за повечето човешки същества. Същата чудатост на мозъка беше станала причина Айнщайн да се провали в училище и все пак да стане един от най-великите математически умове на своя век. Това бе позволило и на Леонардо да Винчи да измисля самолети и подводници 300 години преди те да бъдат изобретени. Тези големи скокове на интуицията бяха възможни, защото гениите, които са ги притежавали, са страдали от дислексия, не са били обвързани от тромавата логика на езиковото мислене. Езиковото мислене действа със скорост приблизително 150 думи на минута. Умът на Джак работеше с хиляда пъти по-висока скорост. Нищо чудно, че определени неща го дезориентираха, докато в същото време той можеше да надникне под повърхността на други. Например местопрестъплението.

Али беше спала тук снощи, докато малко след три часа нещо се е случило. Дали е била изненадана от груба ръка, която я е изтръгнала от съня, запушвайки устата ѝ, или от връв, която се е врязала в китките ѝ? Дали е чула странен шум, дали е била будна, когато вратата се е отворила и хищническата сянка се е спуснала върху нея? Разполагала ли е с време, преди да бъде похитена, преди да ѝ запушат устатата, да я завържат и промъкнат през тъмната морава под черното небе? Джак знаеше, че Али е умно момиче. Съобразително. Може би Ема тайно е завиждала на съквартирантката си за остроумието ѝ. Тази мисъл внезапно го натъжи, но нима има човек, който да не завижда на някого, да не изпитва недоволство от истинската си същност? Неговите родители със сигурност изпитваха тези чувства, както и брат му до момента, в който бомбата го разчлени на онази опустошена иракска магистрала накрай света. След експлозията и пожара не беше останало кой знае какво, така че беше невъзможно да се направи прилична

идентификация. Джак просто остана неподвижен на лобното място на брат си, втрещен в нажеженото до жълто небе.

Тези коренно различни мисли можеха и да объркат един така наречен нормален ум, но не и Джак. Той видя стаята така, както нито Гарнър, нито някой от криминалистите не бе способен да види. Пред него се ширна лента от неподвижни рамки и триизмерни образи, които се преплитаха в едно цяло, подтикващо изострената му интуиция към скорострелни изводи.

— Имало е само един престъпник — заключи той.

— Нима? — Гарнър даже не си направи труда да потисне напушилия го смях. — Един мъж да проникне на територията на колежа, безшумно да убие двама обучени агенти от Сикрет Сървис, да похити двайсетгодишно момиче, да го преведе през двора и да се изпари? Вие какво, Макклюр, да не откачихте?

— И все пак — натърти бавно Джак — точно това се е случило.

Гарнър не можа да скрие изписалия се върху лицето му скептицизъм.

— Добре, да предположим за момент, че съществува дори и минимална възможност да сте прав. Тогава как го разбрахте, просто гледайки стаята, при положение че дузина от най-добрите криминалисти в страната изследваха старателно мястото, без да могат да стигнат до това заключение?

— Преди всичко полицейските снимки на мъжете от Сикрет Сървис показват, че и двамата са били убити по напълно идентичен начин и имат само по една рана. Шансът двама души да направят това едновременно е толкова минимален, че практически е невъзможно. Второ, човек не би използвал екип от хора, освен ако не организира нападение срещу имението на наркобос. Този двор е малък, но е охраняван от пазачи, няма записващи камери. Сам човек, особено ако познава обстановката, би могъл да се вмъкне много по-лесно, отколкото ако са група.

Гарнър поклати глава.

— Питам ви за доказателства, а вие ми предлагате това?

— Казвам ви...

— Достатъчно, Макклюр. Знам, че отчаяно се опитвате да оправдаете присъствието си тук, но тези глупости няма да свършат работа. Вие ми описвате Спайдърмен, а не престъпник от плът и кръв.

— Гарнър кръстоса ръце пред гърдите си и придоби надменен вид. — Дипломирах се втори по успех от моя клас в Йейл. Кой колеж сте посещавали, Макклюр, „Уест Армпит“?

Джак не отговори. Той вече беше на лакти и колене, с включено миниатюрно фенерче, и изучаваше обстановката под леглото на Али.

— Работя във вътрешната сигурност още от началото, Макклюр. От шибания 11 септември.

Забеляза, че килимът е почистен с прахосмукачка от криминалистите. От долната страна на пружинения матрак имаше малка вдлъбнатина. Всъщност при по-внимателно вглеждане установи, че е дупка, голяма колкото да се пъкне вътре показалец, издълбана в черно-белия раиран дюшек.

— И какво точно правите в Бюрото за алкохол, тютюн, оръжия и експлозиви? Вкарвате на топло нелегални производители на алкохол? Преследвате контрабандисти на цигари?

Джак запази спокойствие и не повиши тон.

— Някога да сте обезвреждали бомба, направена от амониев нитрат и бензин, поставена в мазето на гимназия, или четвърт килограм експлозиви С4 в лабораторията на наркотрафикант, докато заклещеният вътре работник се опитва да ги възпламени?

Мобилният телефон на Гарнър звънна и той го долепи до ухото си.

— Някога да сте преследвали психопат, чието единствено удоволствие е да хваща момичета и да се закача с тях? — контрира Джак.

— Поне мога да чета, без да кълча мозъка си като настъпен червей. — Гарнър се завъртя на пета и излезе от стаята, за да говори спешно с човека от другата страна на линията.

Джак почувства как от вътрешността му се възпламенява огън, придвижва се към бузите и крайниците му, докато ръцете му се разтрепериха. Значи Гарнър знае. Някак си се е добрал до миналото на Джак, за да открие истината. Искаше му се да го срита, да забие юмрук в самодоволната му муцуна. Точно в такива случаи недостатъкът му го караше да се чувства дребен, безполезен. Той беше особняк, винаги е бил особняк. Беше заклещен в шибания си мозък и нямаше шанс да се измъкне. Никога.

Нещо проблесна за миг, когато малкият сноп лъчи на миниатюрното фенерче освети дупката. Той бръкна вътре и извади малко метално шишенце с винтова капачка. Когато го отвори, видя, че е наполовина пълно с бял прах. Опитва малко на върха на пръста си и подозрението му се потвърди. Кокаин.

7.

Нина Милър запали цигара с аромат на карамфил, загледа се в горящото пламъче за момент и се засмя.

— Напомня ми за колежанските дни. Никога не ми опротивяха. — Тя вдиша бавно и дълбоко, сякаш дърпаше трева, после изпусна дима от дробовете си с лек съскащ звук. Зад нея слънцето се спускаше над ниските хълмове. Чуваше се силен, пронизителен лай, но не беше някое от полицейските кучета, а куче от съседен имот.

Тя стоеше пред западния пансион, където се намираще стаята на Али. Беше се облегнала на измазаните тухли. Стройното ѝ тяло бе леко извито в хълбока, десният ѝ лакът подпрян на лявата китка, чиито пръсти обвиваха талията ѝ. Светлината плъзеше едва и прибутваше силуета ѝ към удължената сянка на покрива.

— Намерихте ли нещо интересно? — поинтересува се тя.

— Може би.

Джак ѝ изложи теорията си за похитителя.

Тя се намръщи.

— Наистина е трудно да се повярва.

— Благодаря много.

Погледът ѝ се плъзна към лицето му.

— И аз като Гарнър съм обучена да разчитам на доказателствата. За разлика от него обаче, не бих отхвърлила теорията ви с лека ръка. Просто самата аз никога не съм могла да разчитам на интуицията в разбулването на престъпления. Не смятам, че нещата в живота се случват по този начин.

Джак изпита съжаление към нея. Чувството му се стори странно познато и изведнъж с изненада осъзна, че през по-голямата част от брака си е изпитвал същото и към Шарън.

— Гарантирам ви едно — прекъсна мислите му Нина. — Тези аргументи не вървят при Гарнър.

Тогава Джак ѝ подаде металното шишенце.

— Намерих го скрито в дупка на матрака на Али. Кокаин.

Нина прихна.

— Значи сте го намерили.

— Какво?

— Хю ми дължи двайсет долара. — Тя пусна шишенцето в джоба си. — Твърдеше, че няма да го намерите.

Джак се почувства като идиот.

— Било е тест.

Нина кимна.

— Той го сложи там, за да ви изпробва. — Тя внезапно се отдръпна от стената и хвърли фасата на земята. — Забравете този кучи син. — Тя се запъти на запад, а Джак я следваше на крачка отзад.

— Преди — започна той бавно, — когато прочетохте отделни части от онзи доклад...

— Знаех, че имате проблем.

— Но откъде?

— Скоро ще разберете доста неща.

Те продължиха покрай пансиона. Точно зад него имаше барака, използвана за най-различни цели. Аха да я подминат, но в последния момент Нина погледна през рамо и отвори вратата.

— Влизайте — подкани го тя. — Бързо.

Щом Джак пристъпи през тесния вход, Нина затвори вратата зад тях. Вътре имаше обикновена дървена маса, няколко практични стола, месингов лампион. Обзавеждането беше семпло като в полицейска стая за разпит. Квадратното прозорче разкриваше гледка към ръба на ширналата се морава, опасана от редица от дървета, зад които се намираше оградата на имота.

В стаята имаше двама души. Конусът светлина от лампата осветяваше лицата им наполовина. Джак ги позна: Едуард Карсън и съпругата му Лин. Бъдещата първа дама, облечена в тъмен костюм от туид с доста строга кройка и набрана бяла копринена блуза, закопчана при шията с брошка с цвят на зряла праскова, стоеше изправена до прозореца с плътно обвити около тялото ръце и мрачно гледаше разпокъсаните от вятъра облаци. Страхът и безпокойството бяха изпили чертите ѝ, сякаш всяка една частица от тялото ѝ бе физически ангажирана с това да осигури закрила на изчезналата си дъщеря.

Джак погледна Нина. Тя беше узнала тайната му от Едуард Карсън.

Въпреки че бъдещият президент изглеждаше не по-малко измъчен и изтощен, щом Джак и Нина влязоха, чувството му за важността на момента докара на лицето му обичайната политическа фасада. С изправен гръб и изпънати рамене, той се усмихна професионално. Краищата на устата му се набръчкаха в унисон с ъгълчетата на очите. Тези очи, които допринасяха неимоверно за магнетичното му излъчване пред камера, притежаваха стоманен блясък, който на екрана не личеше. Или, размишляваше Джак, може би просто бе войнствено настроен и всичките му оръжия бяха извадени на показ.

Карсън седеше край масата с Библия, отворена на Новия завет. Като плъзгаше пръст по текста, започна да чете от Матей, 7:

„Защото всеки, който иска, получава; който търси, намира; и на тогава, който хлопа, ще се отвори. Има ли между вас човек, който, ако му поиска син му хляб, ще му даде камък?“

Едуард Карсън стана и заобиколи масата.

— Джак. — Здрависаха се. — Радвам се, че дойде. Поздрави и благопожелания от отец Таск. — Той продължи да стиска здраво ръката на Джак. — Изминахме дълъг път, нали, всички ние?

— Да, сър, така е наистина.

— Досега нямах възможност да ти благодаря подобаващо за помощта, която ни оказа, когато се наложи да евакуираме кабинета ми по време на нападението с антракс през 2001 година.

— Просто си вършех работата, сър.

Очите се на Карсън го изгледаха сърдечно.

— И двамата знаем, че не е вярно. Недей да скромничиш, Джак. Онези дни наистина бяха мрачни, подвластни на незнаен терорист, който така и не открихме. Честно казано, нямам представа как щяхме да се справим без помощта на вашето бюро.

— Благодаря, сър.

Другата ръка на бъдещия президент покри дланта на Джак и познатият глас се понижи с един тон:

— Ще ни я върнеш, нали, Джак?

Бъдещият президент се вгледа в очите на Джак с пламнал поглед, като човек, сменил вярата си. Въпреки подчертано градското си възпитание той имаше магнетичното излъчване на селски проповедник и на човек едва ли не му се приискваше да се протегне и да го докосне, да го следва. Присъствието му разпалваше у хората желание да му вярват, все едно баща говори със сина си, или поне Джак си представяше, че един баща би трябвало да общува със сина си именно по този начин. Но всичко това беше един идеализиран образ, безгрешна фигура от синия екран, където зрителите се печелят с хепиенд. За разлика от действителността, която никога не бе носила щастие на Джак и едва ли някога щеше да донесе.

— Ще направя всичко възможно — отвърна той. — За мен е чест, че ме включихте в операцията, сър.

— Честно казано, кой би се справил по-добре, Джак?

— Оценявам това. Сър, според мен първо трябва да се измисли правдоподобна история. — Погледът на Джак се отмести към жената до прозореца, която с невероятно усилие на волята съумяваше да запази присъствие на духа. Той си спомни Шарън в подобно състояние, когато ковчегът на Ема бавно се спускаше в земята. Тогава той чу шепот, както преди малко в главната сграда. Шарън каза, че бил поветът на вятъра в короните на дърветата. Тогава той ѝ повярва.

— Госпожо Карсън — леко наклони глава към нея.

Чула името си, тя се сепна, сякаш се върна в настоящето. Изглеждаше слаба, явно беше изгубила всякакъв апетит. За момент се възря мрачно в лицето на Джак, след което се отдръпна от прозореца и застана пред него.

— Госпожо, родителите ви още ли притежават онази маслинова ферма в Умбрия?

— Да, защо?

Той погледна Едуард Карсън.

— Изглежда ми добро място, където Али може да прекара ваканцията, не мислите ли?

— Да, защо не. — Бъдещият президент вдигна мобилния телефон към ухото си. — Ще кажа на пресекретаря ми да се заеме с това.

Лин Карсън се приближи към Джак.

— Сега знам какво сте преживели, господин Макклюр. Дъщеря ви... — Тя се поколеба. В ъгълчетата на очите ѝ заблестяха сълзи. Тя прехапа устната си. Изглежда, броеше наум до десет. Когато установи контрол над себе си, промълви: — Сигурно Ема ви липсва ужасно.

— Да, госпожо, така е.

Вече приключил с разговора, бъдещият президент даде знак на жена си, при което тя отстъпи и се обърна с гръб към тях, за да се върне към съзерцаването на външния свят, който беше завинаги променен.

— Джак, трябва да ти кажа нещо. Без съмнение си бил осведомен накратко за теориите, доказателствата и т.н.

— За П-2. Да, сър.

— Какво ти е мнението?

— Мисля, че има и нещо под повърхността. П-2 може да са основните заподозрени, но не смятам, че са единствените.

Лин Карсън пак се върна в стаята. Устните ѝ бяха полуотворени, сякаш се готвеше да добави нещо, но като видя рязкото поклащане на главата на съпруга си, замълча.

Когато Карсън заговори отново, тонът му беше приглушен, заговорнически — вероятно по същия начин говореше и на закритите заседания, помисли си Джак.

— Джак, важното е, че не правиш прибързани изводи като тези политически драскачи. Искам да следваш собствения си инстинкт, да проследиш своите си улики. Затова упражних толкова политическо влияние, за да те вкарам обратно в играта.

Лин Карсън протегна ръка. Беше много лека и много студена, като крило на птица с кухи кости, но в нея пулсираше желязната решителност на родител. В нечовешката агония, блеснала в очите ѝ, той разпозна своята собствена.

— Ужасно съжалявам.

Думите ѝ криеха двойно значение и той го знаеше. Тя говореше както за Ема, така и за Али.

— Върнете ни дъщерята.

— Ще го направя. — Когато стисна ръката ѝ, костите като че ли наистина бяха кухи. — Обещавам.

От очите на Лин Карсън бликнаха сълзи.

8.

— Не трябваше да обещавате — каза Нина. — Нима можете да гарантирате, че ще намерите Али, камо ли да я върнете?

Джак не пропусна да забележи интересния и показателен факт, че Нина Милър присъства на разговора му със семейство Карсън. Преднамереното изключване на Гарнър беше красноречив пример за разкола в акцията, зад който, разбира се, стоеше противоречието между фундаменталисткото крило на Републиканската партия, която в момента беше на власт, и умереното крило, което се готвеше да поеме управлението от тях. Не беше изненада, че акцията се направляваше от политически замисъл. Точно за това го предупреди Бенет и той знаеше, че присъствието му тук не е особено желано.

— Мога да гарантирам надежда — отговори Джак. — Надеждата в този случай е храна и вода. Само тя може да даде сили на майката да продължи напред в тези най-мрачни часове.

— Надеждата хвърля прах в очите на хората. Не е честно.

Двамата вървяха по коридора. Джак спря и се обърна към нея.

— Знаете ли какво е да бродиш из тези най-мрачни часове?

Нина стоеше и го гледаше. Не отговори, защото очевидно нямаше какво да каже.

— Аз съм изживял своите — продължи Джак. — А сега семейство Карсън преживяват техните.

Той стоеше неподвижно, но от цялото му същество струеше толкова много енергия, че Нина неволно отстъпи назад, като че ли й зашлевиха плесница.

Очите му блестяха.

— Нина, аз ще върна Али. Бъди сигурна.

* * *

Джак я поведе надясно покрай бараката. Приблжиха тревна ивица, доста тясна спрямо останалата част от имота. Зад нея се

намираше гъста горичка от пищни борове и огромни, чворести, стари дъбове. Докато вървяха към дърветата, Джак имаше достатъчно време да се убеди, че Нина има възкъси крака, но противно на очакванията му, походката ѝ е доста чувствена.

— Трябва да ти кажа... — Нина се препъна в камък, както и в думите си.

— Какво?

— ... че и аз съм преживяла своите най-мрачни часове.

Джак продължи между дърветата, без да каже нищо.

— Когато бях малка... — Нина си проправи път под клоните и между оголените корени, които приличаха на кокалчетата на гневни юмруци — по-големият ми брат... ме насилваше...

Джак спря и се обърна, за да я погледне. Беше изумен от признанието ѝ, което със сигурност ѝ костваше много. Но, от друга страна, е по-лесно да се изповядаш пред непознат.

— Когато се отбранявах, той ме биеше. Казваше, че заслужавам наказание.

Джак имаше чувството, че са го ударили с топче от флипер машина.

— Знаеш, че не е вярно.

Лицето на Нина беше изпито, сякаш се опитваше да заличи миналото.

— Сега е женен, има две деца. И ново семейство, над което да господства. Колко го мразя само! Не мога да преодолея това чувство. — От гърлото ѝ се изтръгна слаб гъргорещ звук, Джак не успя да разбере дали е смях или сподавено хълцане. — Родителите ми обичаха Бог, вярваха в неговата любяща същност и добрина. Колко са грешали!

— Докато децата растат — промълви Джак, — родителите не съзнават какво влияние оказват върху тях.

Нина замълча за момент и се замисли.

— Дори и да си прав, това не ги оправдава, нали?

Продължиха през горичката. Той чу шумоленето на вятъра в чупливите клони, съскането на далечния трафик, провикна се птица. Меланхоличните звуци на зимата.

— Къде отиваме? — обади се най-накрая Нина.

— Тук има една тайна пътека — Джак посочи напред. — Е, не е тайна за студентките, но за другите...

Стигнаха другия край на горичката. Джак направи три-четири крачки вляво и отмести няколко храсталака. Пред тях се откри тясна, добре утъпкана пътека между калините. Тук-там се извисяваха ели с призрачен вид.

— С изключение на теб.

Той кимна.

— С изключение на мен.

Нина го последва по криволичетата пътека, като от време на време се шмугваше под ниските клони, едва ли не прегъната на две. Обувките им пукаха, сякаш стъпваха върху килим от умрели бръмбари. Закъснял за среща, вятърът бързаше през елите.

Подръпваха ги безжалостни кръглолистни трънки и калини.

— Тревата е прилежно окосена навсякъде. Защо управата не се е погрижила за това място?

— Естествена бодлива тел — отвърна Джак.

— И какво правят хлапетата тук? — Със силно подръпване Нина успя да освободи палтото си от един упорит храст. — Наркотици и секс предполагам.

— Не се и съмнявам, че студентките мислят за наркотици и секс — каза Джак, — но също и за бягство.

Нина се намръщи.

— Защо им е да бягат от този лукс?

— Ето това е ключовият въпрос, нали?

— Кой ти каза за това място? Ема?

Джак се засмя с горчивина.

— Ема не споделяше с мен. — Както много неща в живота, беше въпрос на доверие. Едуард Карсън със сигурност имаше доверие на Нина, която пък смело сподели тайната си с Джак, без изобщо да подозира колко много го трогна с това. — Разбрах от Али. Тревожеше се за Ема.

— Тревожила се е? Защо?

— Така и не разбрах. Мисля, че не би ми казала повече. Но това ми го повтори неколkokратно. Ема се е измъквала от стаята тайно, мислейки си, че Али спи. Веднъж я е видяла как изчезва по тази пътека.

— Тръгнала ли е след Ема?

— Не ми каза.

— Не я ли попита?

— Явно нямаш тийнейджър вкъщи. Аз се заех с това и проследих Ема.

— И?

Бяха стигнали до високата тухлена стена, която ограждаше имота. От вътрешната страна беше охраняван от двоен жив плет — нисък, подкастрен чемшир, засят пред висок лигуструм. Джак вече се намираше зад чемшира и беше намерил малка дупка във внушителния лигуструм. Той изблъска настрани жилавите клони и изчезна в гъсталака.

Когато се опита да го последва, Нина установи, че лигуструмът е толкова гъст, че бе принудена да остави палтото и силно да притисне тяло в бързо скрилата се пролука. Проправи си път с рамо и се озова от другата страна, лице в лице със стената. Джак беше приклепнал и вадеше тухлите. Нина с изумление установи, че излизат съвсем лесно. Направи купчина от около двайсетина тухли и в стената се образува достатъчно голяма дупка, за да може човек с по-нисък или нормален ръст да се промуши през нея.

— Проследих я от тук.

Нина се наведе и видя триъгълна ивица трева, дънер на дърво, по-нататък поле, опряло в стена от дъбове, брези и каламии.

— Имаше среща. Не видях с кого, просто мярнах силует под онова дърво — каза Джак. — Тя или дочу шум, или инстинктът я накара да погледне назад. Видя ме, изтича и ме изблъска обратно през дупката, разярена. — Джак пак приклепна. Погледът му се рееше някъде далеч. — Последва истински боксов мач, крещяхме си. Обвини ме, че я шпионирам, което, разбира се, беше самата истина. Казах ѝ, че не би се наложило да го правя, ако не се промъкваше тайно посред нощ. Грешка. Тя кипна, каза, че това, което прави, не е моя работа, че ме мрази... имаше и още неща, които не смятам, че наистина е мислела, или поне се надявам да не е.

Нина беше достатъчно тактична, за да не го погледне право в очите.

— Не можа ли да разбереш дали ги е мислила?

Джак се гмурна през дупката в стената.

* * *

Изпълзяха от другата страна на ръце и колене. Мястото вонеше на гроб — противна сладникава миризма, която върна Джак към детските му години, когато черната котка на съседката се заклеци в стената на стаята му и умря, а после от мястото се разнесе зловонието на бавно разлагане. Съседката, стара жена, омъжена за харем от диви котараци, си поиска обратно черната, за да я погребее както подобава под смокиновото си дърво, но бащата на Джак отказа. „За момчето е добре да помирише смъртта, да разбере, че това е нещо истинско, обясни той на пергаментовата ѝ физиономия с възкисел дъх. Той трябва да знае, че животът му не е вечен, че един ден смъртта ще дойде да го прибере, както всеки друг човек.“

В беззвездната нощ той лежеше във вибриращата от ярост тишина, заслушан в биенето на собственото си разбито сърце, вдишваше зловонието, което проникваше до мозъка на костите му, докато накрая не издържа — изтича по коридора и избълва вечерята си в тоалетната чиния. В съседната стая родителите му буйно правеха любов, развихрили се като моряци в отпуск, без изобщо да се замислят, че не са сами.

* * *

Джак и Нина стояха един до друг от другата страна на стената. Джак се зачуди дали и на Нина ѝ се въртяха същите мисли: така ли похитителите на Али са я измъкнали от училището? Хълмовете се простираха над лявото рамо на Нина и водеха до „Джорджтаун Пайк“.

„Сайгон Роуд“, мястото на катастрофата на Ема, се намираще само на осем километра западно от „Пайк“. Той усети неспокойствие, сякаш студен вятър го блъскаше в тила. Настръхване. Дали Ема беше тук в една или друга форма? Възможно ли бе такова нещо? В работата си той се бе натъкнал на психопат, който вярваше, че духовете на умрелите, които имат недовършена работа, не могат да преминат в рай или ада, докато не приключат започнатото. Тези мисли го отнесоха към времето, когато Ема беше жива.

Под пламенното настояване на Шарън тя кандидатства в „Лангли Фийлдс“. Джак не виждаше нужда дъщеря му да бъде изолирана в това подобие на четиригодишна усмирителна риза, но Шарън взе надмошье. Тя изтъкваше, че образованието е изключително, както и че Ема ще общува с най-различни студенти от целия свят. Джак виждаше единствено претенциите на консуматорите: мерцедеси, бентлита и натруфени хамъри, които изплюваха силиконови майки, клетъчни телефони, от които се разнасяше гласът на Бритни Спийърс, лаещи кучета с размерите на нюйоркски градски плъхове, блясък на гордо размахвани платинени кредитни карти. Наложиха му се да направи втора ипотека на къщата им, за да плати безбожно скъпото обучение. Неистово му се искаше да се беше съпротивлявал по-упорито, да беше настоявал Ема да се запише в „Джорджтаун“ или дори в „Джордж Вашингтон“, в другите колежи, които си беше избрала, но Шарън се запъна като магаре на мост и не желаше да чуе нито него, нито Ема. Тя искаше дъщеря ѝ да има онова образование, за което тя самата винаги бе мечтала, но което така и не беше получила.

— Държа да те предупредя — подхвана Нина, — че ако Хю Гарнър разбере каква роля играем в ръководената от него акция, ще намери начин да ни дискредитира, като използва властта, която има. Дори бъдещият президент няма да може да ни спаси. Така би постъпило едно истинско политическо животно.

— Аз не се занимавам с политика — отговори Джак, докато мислите му още бяха заети с Ема.

— И аз, но се опитай да ме разбереш. — Без палто Нина трепереше от спускащия се вечерен хлад. — Хю Гарнър е стопроцентово политическо животно.

Джак съблече палтото си, но преди да успее да го метне върху раменете ѝ, Нина поклати глава.

— Животът на Али означава повече от съперничещи си партии, повече от политиката изобщо.

— Дано да е така в някоя друга вселена — отвърна Нина сухо и погледна към гъстата горичка от стари дъбове, изкривени в причудливи форми. Дяволитите сенки бавно се придвижваха под внушителните клони.

— Това място ми напомня за нещо — продължи тя. — Сякаш всеки миг сред дърветата ще заподскача сатаната.

— Какво имаш предвид?

Нина сви рамене.

— Още от дете съм свикнала да очаквам всякакви ужасии, от които не мога да избягам.

Джак наклони глава.

— Това е просто пътека, която студентките са утъпкали между дърветата.

— Чудя се какво ли става тук?

Те внимателно си подбираха пътя на слабата светлина и потънаха в скупчените сенки на гъстата горичка. След проливните дъждове шубракът беше избуял още повече, а земята беше мека, на места почти блатиста. Затова напредваха бавно. Не след дълго изпълзяха под надвиснал ниско клон и внезапно се озоваха на полянка. Последните лъчи на захождащото слънце обагряха сърцевината на горичката в червеникаво-златисто. Все едно бяха попаднали в бакърджийска работилница. Упорит западен вятър прилепи полата на Нина около мускулестите ѝ бедра и изтръгна зловещи звуци от преплетените клони, хвърлили паяжината си около тях.

В основата на едно дърво, чийто корен беше избил над повърхността на земята, забелязаха купчинка прясно изкопана пръст.

— Какво е това?

Тя последва Джак, който коленичи край могилата. Избутаха пръстта настрани и отдолу се показва наскоро изкопана дупка. Джак извади отвътре предмет с особена форма, петнайсетина сантиметра дълъг, увит в мушама.

Нина зяпна.

— Какво, по дяволите...?

Той внимателно избърса полепналите по мушамата изсъхнали листа, разтвори я и отдолу се показва съдържанието на пакета.

В светлината на кървавочервения залез се връза бледа, едва ли не прозрачна плът. Беше отсечена от китката ръка с малки деликатни пръсти. Имаше пръстен, а ноктите бяха по момчешки изрязани. Все пак си личеше, че е на младо момиче, при това навярно извадено от вода, ако се съди по силно набръчканата кожа по върховете на пръстите.

Нина погледна Джак.

— Боже господи, на Али Карсън ли е? — попита тя.

Без да докосва ръката, Джак внимателно огледа пръстена от злато и платина на бледия и студен среден пръст.

— Пръстенът е на Али. Познавам го. Погледни и ноктите. Няма лак или гланц. Али си поддържа ноктите ниско изрязани.

— Боже мой — възкликна Нина. — Била е удавена.

9.

— Тъкмо четях последния бюлетин за П-2 — каза президентът, когато Денис Пол влезе в Овалния кабинет, отстъпвайки, за да направи път на съветника по национална сигурност, който тъкмо си тръгваше.

Пол седна на плюшения стол пред бюрото на президента. Знамената до стената от двете страни на дебелия завеси изпъкнаха на ярката светлина на лампата. Беше толкова уморен, колкото и изглеждаше. Всички около него се чувстваха така. В състоянието на постоянна криза само президентът, който разчиташе много на съветите на тесния кръг от близки неоконсервативни съветници, изглеждаше със светнали очи и отпочинал. Вероятно, мислеше си Пол, вярата му, възгледите, абсолютната убеденост в пътя, по който вървеше Америка, го правеха толкова свеж. Самият Пол винаги беше разяждан от съмнения за бъдещето и от вина за миналото.

— Съветникът по национална сигурност го донесе лично. — Президентът вдигна листовите. — Това е чисто зло, Денис. Тези хора са наистина коварни. Искат да погубят страната, да я отслабят, да я направят по-уязвима за всички чужди екстремисти. Искат да разрушат всичко, за което съм работил в продължение на осем дълги години.

— Съгласен съм с вас, сър — каза Пол.

Президентът хвърли листовите на килима и стъпи върху тях.

— Трябва да изкореним П-2, Денис.

— Сър, вече ви казах, че според мен няма да можем да направим това в краткото време, което ни остава. Сега го знам със сигурност. От месеци претърсваме страната без никакъв успех. Където и да са, не можем да ги намерим.

Президентът стана, излезе иззад бюрото и закрачи напред-назад по дебелия син килим.

— Това ми напомня за 2001 година — мрачно каза той. — Така и не открихме отговорните за атаките с антракс. Не мога да приема този неуспех.

Пол разпери ръце.

— Направихме всичко възможно, сър, знаете това. Въпреки милионите долари и работни часове не успяхме да се доберем до основната база. Знаете моята теория, сър. Смятам, че вътре в управлението има изменник, който носи отговорност за това.

Президентът поклати глава.

— Това е доста опасно предположение, Денис. Точно от това ни предпазва съветникът по национална сигурност. И е прав. Всички ние трябва да работим заедно. Спри да общуваш с хора, които не споделят вярванията и идеите ни. Така че да не чуваме повече тези предателски приказки.

— Да, сър. Добре, щом не можем да намерим и следа от П-2...

Президентът вдигна ръка.

— Имаме нужда от промяна в тактиката. Забрави за директно нападение срещу П-2. — Присви очи. — Трябва да накажем тези хора за наизидание. Ще тръгнем след Първите американски светски проповедници.

Пол внимаваше да не покаже загрижеността си.

— Те са легитимна организация, сър.

Президентът свъси лице.

— По дяволите, в днешно време вече не разполагаме с лукса да позволим на терористите да се крият зад плаката на свободното слово, което е за добрите, честните и богобоязливи американци.

— Те, изглежда, не са финансирани от някоя чужда сила.

Президентът се завъртя.

— А може би са. — Очите му заблестяха, което винаги беше опасен знак. — Президентът Юкин, с когото, както много добре знаеш, ще се видя след няколко дни, току-що съобщи, че иска да остане на власт. Кучият му син има късмет. В Русия е възможно. — Той махна с ръка. — С помощта на доказателствата, които ти ми предостави в черната папка, мисля, че ще успеем да измъкнем от него нещо повече от отстъпките за петрол, газ и уран.

Сериозно обезпокоен, Пол стана.

— Какво имате предвид, сър?

— Смятам, че точно Юкин е човекът, който ще осигури нужните ни доказателства, че китайците финансират тези секуларисти.

Пол надуши влиянието на съветника по национална сигурност по този въпрос. Президентът нямаше мисловния потенциал да измисли

такава схема.

— Имам предвид, нима има нещо по-очевидно? — продължи президентът. — Ти самият каза, че Пекин се опитва да установи безбожна държава. Американците имат дълга история на горчива антипатия към Китай. Хората лесно ще повярват, че Пекин се опитва да изнесе това безбожие към Америка.

* * *

Джак се опита да се свърже с Игън Шилц по мобилния телефон, но се оказа изключен, а не му се искаше да оставя съобщение на гласовата поща на приятеля си.

Игън Шилц, патоанатом за Северна Вирджиния, не беше на години, но със сигурност изглеждаше състарен. Ако не се загледа, човек би му дал към седемдесет, докато реално бе на петдесет и девет. Имаше заоблени рамене, а доста прошарената му коса бе толкова гъста, че предпочиташе да я носи дълга над ушите. Любопитен факт от неговия живот беше, че двамата със съпругата му се бяха венчали в студена зала за аутопсии, в присъствието на приятели и роднини, допълнено от това на нещастници, убити по особено жесток начин.

Той и Джак се сприятелиха, когато Джак разследваше изчезването на кашони с добилия широка популярност наркотик „Фрай“ — балсамираща течност, незаконно продавана по улиците на Вашингтон. „Фрай“ беше сред най-опасните „лоши“ наркотици. Сред дългосрочните му странични ефекти беше бавното разлагане на гръбначния мозък. Определени факти навеждаха полицията на подозрението, че самият Шилц е дилър на „Фрай“, но след дълъг разговор с него Джак реши, че патоанатомът е извън подозрение. Джак продължи да търси посредника, който, както знаеше от опит, би трябвало да е най-лесен за намиране, тъй като стоеше леко извън схемата в сравнение с крадеца и продавача на дребно. Използвайки контактите си, Джак намери копелето, упражни натиск и се сдоби с име, което даде на Шилц. Двамата заедно измислиха начин да заловят крадеца — човек от персонала на патоанатома, който бе твърде нетърпелив да дочака държавната си пенсия. Шилц запомни винаги жеста на доверие, направен от страна на Джак.

Кабинетът и залите, където работеше Шилц на „Брадок Авеню“ във Феърфакс, Вирджиния, се намираха в относително нова, ниска, ъглова правителствена сграда, построена в онзи скучен модерен стил, който вече беше на изчезване. Джак се качи на околоръстното и взе двайсетте и седем километра от „Лангли Фийлдс“ до кабинета на Шилц за около двайсет минути.

— Доктор Шилц не е тук — уведоми го дребничката асистентка.

— Къде е? — настоятелно попита Джак. — Знам, че знаеш — добави, докато тя отваряше уста да продължи, — така че не си прави труда да отричаш.

Момичето поклати глава.

— Той ще ми отреже главата.

— Не и като разбере, че го търся аз. — Джак се наклони напред, а очите му святкаха като на куче, готово да нападне. — Ти си нова тук, нали?

Тя прехапа устни и не каза нищо.

— Обади му се и му кажи, че Джак има нужда от него.

Тя взе безжичния телефон и набра някакъв номер. Изчака за момент и след това поиска да говори с доктор Шилц. След малко той явно се обади, защото тя каза:

— Съжалявам, че ви безпокоя на вечеря, сър, но...

— Няма значение — каза Джак и изхвърча от кабинета.

* * *

Игън Шилц беше типичен южняк. Часовете за хранене бяха свято време, когато не трябваше да бъде обезпокояван от никого и нищо. Човек верен на навиците си, той винаги се хранеше на едно и също място.

„Съдърн Роудхаус“ се намираше в едноетажен търговски център, който бе толкова невзрачен, колкото и самият Шилц. Отпред земята беше покрита с чакъл, чиито камъчета с течение на годините бяха придобили формата и размерите на грахови зърна. Имитацията на южняшки колони отпред само допринасяше за вялата атмосфера на мястото. Някога ресторантът бе разполагал с цял взвод служители с бели ръкавици, всички до един негри, които поздравяваха клиентите,

паркираха кадилаците и мерцедесите им и им пожелаваха приятна вечер. Заведението все още имаше две тоалетни в двата края на П-образната сграда — едната първоначално била използвана от бели, а другата — от чернокожи. Никой, свързан с това място, не говореше за историята на тези помещения — не и с непознати. Но помежду им отвратителните шеги за тоалетните обикаляха като венерическа болест.

Джак влезе през кухненската врата и показа служебната си карта на главния готвач, чието негодувание рухна пред страха му от закона. Колко ли нелегални латиноамериканци работеха в задушната кухня, изпълнена с крясъци?

— Доктор Шилц — каза Джак, докато двамата отстъпиха да сторят място на надзорника, който крещеше заповеди на помощник-готвачите. — Довърши ли си бифтека?

Главният готвач, едър мъж с оредяваща коса и воднисти очи, кимна.

— Тъкмо приготвяме десерта му „Снежни топки“.

— Забравете. Дайте ми чиста десертна чиния — нареди Джак.

За секунди пред него се появи чиния. Главният готвач едва не припадна, когато видя какво сложи Джак в нея. Нададе писък и извърна глава.

Като държеше чинията високо като сервитьор, Джак бутна с дясното си рамо летящата врата, енергично и самоуверено закрачи от кухнята към салона за хранене и внезапно се закова на място толкова рязко, че чинията едва не излетя от ръката му. Игън Шилц седеше на обичайната си маса в ъгъла, но не беше сам. Разбира се, че не беше. Беше си поставил за задача да вечеря поне с един член от семейството си дори когато работеше до късно. Тази вечер беше ред на дъщеря му Моли. На възрастта на Ема, помисли си Джак. Погледни ги как разговарят, как се смеят. Това ли означава да имаш дъщеря? Изведнъж му запари на очите, едва си поемаше дъх. Боже мой, помисли си, нещата никога няма да се подобрят, никога няма да мога да живея с това.

Моли го забеляза, скочи и толкова бързо се затича към него, че Джак само успя да вдигне подноса над нивото на главата ѝ.

— Чичо Джак! — извика тя. Имаше широко, открито лице, яркосини очи и коса с цвят на царевично лико. Беше мажоретка в училище. — Как си?

— Чудесно, сладурче. Виждаш ми се доста пораснала.

Тя направи физиономия и наклони глава.

— Какво е това?

— Нещо за баща ти.

— Дай да видя. — Тя се повдигна на пръсти.

— Изненада.

— Няма да му кажа. Честна дума. — Тя придоби възможно най-сериозния вид. — Нищо не излиза от устата ми. Никога.

— Той ще познае по реакцията ти — каза Джак. „Кажми го пак“, додаде наум.

Тя изчака за момент, докато се увери, че Джак наистина няма да ѝ разкрие изненадата.

— О, добре. — Тя го целуна по бузата. — Така или иначе трябва да тръгвам, Рик ме чака.

Джак се вгледа в раздалечените ѝ очи и срамежливата ѝ усмивка. Около челюстта и брадичката ѝ все още имаше нещо детинско, но тя вече беше красива млада дама.

— Откога нещата между теб и Рик са сериозни?

— Е, чичо Джак, може ли да си по-малко осведомен? — В същия момент тя се усети. — О, боже, съжалявам.

Той разроши косата ѝ.

— Всичко е наред.

Но не беше. Долови остър звук. Беше сигурен, че сърцето му се къса.

Моли се обърна.

— Чао, татко. — Тя махна с ръка и в следващия миг вече беше навън.

Шилц въздъхна, докато размахваше сгънато издание на новия „Вашингтон Поуст“.

— Като говорим за Рик, току-що обърнах внимание на Моли как религията и придържането към Божиите заповеди ще я предпази от наказание за греховете, които в днешно време са очебийни. Сенатор Джордж е живият пример на деня. Предполагам си чул, че демократът е бил уличен в прелюбодеяство.

— Честно казано, не съм имал време за политически клюки.

— Затова ли не те виждам напоследък? Колко време мина?

— Съжалявам, Игън.

Шилц изсумтя, докато пъхаше вестника в куфарчето си. После кимна към чинията, която Джак носеше високо вдигната.

— Това моите „снежни топки“ ли са?

— Не точно. — Джак постави чинията на масата пред патоанатома.

Шилц пренасочи вниманието си от лицето на Джак към отрязаната човешка ръка на десертната чиния.

— Много смешно. — Той хвана чинията за ръба. — А сега би ли казал на Карл, че си искам „снежните топки“?

— Боя се, че няма да е възможно. Нужен си на друго място.

Шилц изгледа Джак и внимателно върна чинията върху безупречната ленена покривка. Нито една трошичка хляб не загрозяваше колосаната ѝ бяла повърхност. Същото можеше да се каже и за лицето на Шилц, що се отнася до емоциите, които изразяваше. След това той избухна в силен смях.

— Ах, ти, куче! — възкликна той, бършейки очите си, и се изправи, за да прегърне приятеля си. — Липсваше ми, приятелю!

— Ти също, хитрецо. — Джак се освободи. — Но честно, имам нужда от помощта ти. Сега.

— По-бавно. Не съм те виждал от месеци. — Шилц направи знак на Джак да седне на стола, на който допреди минути бе седяла дъщеря му.

— Няма време, Игън.

— „Няма време за здравей, за довиждане, закъснявам, закъснявам, закъснявам!“ — Шилц цитира Белия заек с гласа на Бъгс Бъни, който винаги караше Джак да се засмее, без значение в какво настроение беше. — Винаги има време — продължи той спокойно. — Дай на истеричната логика малко почивка.

— Логиката е всичко, което имам, Игън.

— Това е тъжно, Джак. Наистина. — Той извади от горния си джоб пура „Кохиба Корона Еспесиал“ и я предложи на Джак, но той отказа. — Мислех си, че трагичната смърт на Ема те е научила колко е безполезен животът, основан на логиката.

Джак почувства как по тила му се стича пот. Лицето му гореше и пак усети онова противно чувство под лъжичката, което го споходи, когато видя Ема на „Сайгон Роуд“. За да се успокои, той обърна стола си, бутна настрана прибория в кобура „Глок G36“ и възседна стола.

— И ти смяташ, че е по-добре да се осланяме на вярата.

— Със сигурност. — Шилц се облегна, запали пурата, пробва вкуса ѝ с няколко кратки всмуквания, след което я завъртя бавно и с благоговение между палеца, показалеца и средния пръст. — Логиката произтича от ума и затова е ограничена, несъвършена. Вярата ти дава надежда, предпазва те от отчаяние. Вярата е това, което те изправя на крака и те кара да продължиш напред. Логиката те държи с лице, потопено в калта. — Той размаха сивия край на пурата. — Само един пример — сигурен съм, че си убеден в безсмислието на смъртта на Ема.

Джак се вкопчи в ръба на масата с две ръце.

— Но аз не смятам така — продължи Шилц. — Ема ни остави поради някаква причина, Джак. Причина, която само Бог знае. Вярвам в това с цялото си сърце и душа, защото имам вяра.

Каквото и да говореха хората, Шилц беше изкусен ловджия и пушеше само най-добрите пури. Това бяха единствените качества, които понякога възпираха Джак да го удуши.

— Джак, знам колко много те боли.

— А теб не те ли боли? Ти познаваше Ема, колкото аз познавам Моли. Заедно ходехме на излети, лагерувахме в Смоуки Маунтънс, организирахме си екскурзии в Блу Ридж.

— Разбира се, че скърбя за нея. Разликата е, че мога да поставя смъртта ѝ в един по-широк контекст.

— Игън, изпитвам необходимост да намеря смисъл в смъртта ѝ — каза Джак почти отчаяно.

— Донкихотовско желание, приятелю. Помощта, от която се нуждаеш, ще намериш само във вярата.

— Там, където ти виждаш вяра, аз виждам съмнение, объркване, хаос. Всичко е с краката нагоре.

Патоанатомът поклати глава.

— Казвам ти това като приятел. Време е да спреш да се самосъжаляваш.

Джак инстинктивно премина в нападение:

— И какво точно е вярата, Игън? Никога не съм можел да я разбера.

Шилц изтръска пурата в пепелник от шлифован кристал.

— Щом настояваш да я оголиш до основните ѝ елементи, тя е сигурното и просто знание, че съществува нещо повече, нещо по-голямо от теб, от цялото човечество — огромен план, схема, която не може да бъде разбрана от теб или от което и да е човешко същество, защото е божествена, замисъл, който само той може да прозре.

— Ами ангелите? Те могат ли да схванат Божия план?

Шилц изпусна облак ароматен дим.

— Виждаш ли как логиката те приковава към земята, Джак? Тя гарантира, че ще отхвърлиш с шегата всичко, което не можеш да разбереш.

— Като ангели на велосипеди с едно колело например.

— Да, Джак. — Игън отказа да откликне на шегата. — Точно като ангели на велосипеди с едно колело.

— Тогава там, горе, на небето Ема трябва да знае какво ѝ крои Бог.

— Със сигурност.

— Значи е доволна.

Шилц леко присви очи зад ароматния облак.

— Всички, които са на небето, са доволни.

— Кой го казва?

— Разполагаме с Божието слово.

— В книга, написана от хора.

Игън изгледа Джак така, все едно пред него стоеше дяволът.

— Предполагам, че има само един начин да се отърва от теб тази вечер — въздъхна той.

* * *

— Какво искаш да ти кажа за ръката?

— Дали принадлежи на Али Карсън или не.

Това привлече вниманието на Шилц. Белите му вежди се повдигнаха като в анимационно филмче.

— Дъщерята на новоизбрания президент?

— Същата.

Джак и Шилц застанаха един срещу друг в залата за аутопсии. Светлината беше слаба, за да смекчи блясъка на заобикалящата ги

неръждаема стомана и плочките.

Шилц надяна чифт гумени ръкавици и постави лупа пред дясното си око. След това нагласи прожектора, така че снопът светлина да пада върху ръката, и се приведе напред.

— Невъзможно подгизнала — мрачно промълви той. — Така че забрави за ДНК анализи. — Подбутна ръката с върховете на пръстите си. — Интересно.

— Какво има? — нетърпеливо попита Джак.

— Ръката е била отрязана с трион, при това много вещо.

— Електрическа резачка?

— Логично предположение. — Дали в гласа му прозвуча иронична нотка? Повдигна ръката със среза нагоре. — Но следите сочат друго. Със сигурност е бил инструмент, който се върти. Но деликатно. — Той сви рамене. — Бих казал медицински трион.

Джак се наведе. Миризмата на формалдехид и ацетон беше отблъскваща.

— Имаме си работа с престъпник хирург?

— Възможно е.

— Е, това намалява заподозрените до няколкостотин милиона.

— Забавно. — Шилц вдигна поглед. — Ето какво виждам: направено е с уверена ръка, без грам разкаяние при рязането, без абсолютно никакво колебание. Плюс, че потапянето във вода е финализирано нещата. Взел е мерки да не можем да вземем пръстови отпечатъци за идентифициране.

— Да разбирам ли, че злосторникът го е правил и преди?

— Аха.

Джак извади пръстена от злато и платина, който беше сложил в найлоново пликче за събиране на улики.

— Магнах го от средния пръст. На Али Карсън е.

— Което не говори нищо за здравословното ѝ състояние. — Като видя как Джак пребледня, той побърза да добави: — Означава единствено, че престъпникът има достъп до нея. — Шилц използва зъболекарска сонда, за да остърже внимателно областта около и под ноктите — един по един. — Ето. — Той вдигна инструмента високо, така че работният край да се намира директно под светлината, и попита: — Какво виждаш?

— Нещо розово — отвърна Джак.

— И лъскаво. — Шилц приближи връхчето на сондата към окото си. — Без съмнение е лак за нокти. Освен това ноктите са скоро подрязани, затова предполагам, че поради някаква причина...

— Престъпникът е отрязал ноктите на момичето и е почистил лака — довърши Джак вместо него и се изправи. — Али Карсън никога не използва лак за нокти и ходи с ниско подрязани нокти като на момче. Това не е нейната ръка.

— Ти може да си сигурен, Джак, но аз съм съдебен патолог. Имам нужда от доказателство, преди да кажа „да“ или „не“. — Той отиде до мивката и напълни една ваничка с топла вода. После потопи ръката вътре, леко разхлаби кожата, след което я обели, като започна от китката. Сивата, безформена медуза заплува във водата. С вниманието на колекционер на пеперуди, който борави с нежно крило, Шилц разви полупрозрачния материал.

— Ейми! — извика той.

След миг дребничката асистентка подаде глава в кабинета.

— Да, сър.

— Имам работа за теб. Едни пръстови отпечатьци.

Ейми кимна и застана до него.

— Лявата ръка — каза той.

Ейми потопи лявата си ръка във водата. Шилц надяна кожата на ръката ѝ като ръкавица. Ейми я изсуши на въздуха, като държеше ръката си високо вдигната. После той взе отпечатьци от човешката ръкавица.

— Виждаш ли — каза той, докато притискаше всеки пръст върху мастилния тампон, — като нахлузиш кожата, отпечатькът се вижда по-добре. — Той вдигна картончето със снетите отпечатьци и кимна на Ейми, която изхлузи кожата, взе картончето и изчезна. — Скоро ще разберем дали тази ръка принадлежи на Али Карсън или не.

Шилц извади отрязаната ръка от топлата вода, върна я върху металния поднос и пак започна да я разучава.

— Готов ли си да заложиш? — сухо попита той.

— Знам, че не е нейна — отвърна Джак.

След малко Ейми се върна.

— Няма съвпадение в нито една система за идентификация на лица — съобщи тя. — Едно е сигурно — не е Али Карсън.

Джак въздъхна облекчено, след което набра Нина по мобилния и ѝ съобщи добрата новина. Докато прибираше телефона в джоба си, потупа устни с показалец.

— Пръстенът на Али, подрязаните нокти, накисването във вода... Явно някой иска да повярваме, че това е нейната ръка. Защо играе тази зловеща игра? Защо си прави целия този труд? Защо я е отвлякъл? Какво иска похитителят на Али? Кой болен мозък е осакатил момиче на възрастта на Али само за да ни изиграе номер?

— Болен мозък е, Джак, няма спор. — Шилц обърна ръката. — Отрязал я е, докато момичето е било още живо.

* * *

Дъждът беше превърнал паркинга в сцена. Пред светлините на прожекторите се спускаха мънистени сребристи завеси. Джак прекоси лъщящата асфалтова площадка. Отвори рязко вратата на колата си, намести се зад волана и запали двигателя. Но не потегли. Тазсутрешните събития го връхлетяха. Главата му пулсираше, всички мускули на тялото му крещяха в хор. Наведе се, отвори жабката, извади четири таблетки „Ибупрофен“ и ги схруска, мръщейки се на тръпчивия, възкисел вкус.

Замисли се за ръката на момичето. Похитителят я беше накиснал във вода, за да не могат да я идентифицират чрез пръстовите отпечатъци. Но Игън намери начин и доказа, че ръката не принадлежи на Али Карсън. И все пак похитителят беше отрязал ръката на живо момиче. Защо? Опитът навеждаше Джак на мисълта, че мъжът е методичен, но не и маниак. Ами ако е искал да знаят, че Али е още жива? Взел е мерки за това, като е отрязал ръката на живо момиче. Но не е отрязал ръката на Али. Защо? Мислите на Джак препускаха една след друга като светкавици. Той потърка чело с месестата част на дланта си.

Зад паркинга, откъм магистралата, безкраен морзов код от светлини пробягваше по лицето му, осветяваше очите, удвояваше главоболието. Неоновите надписи проблясваха в розово и зелено като биолуминесцентни същества дълбоко в сърцето на океана. Чу се клаксон, а след него и заглъхващият звук на ехото. Ритмичното

вършеене на чистачките на предното стъкло приличаше на поучителния пръст на баща му. С конвулсивно потръпване на ръката той изключи двигателя и се загледа в дъждовния слалом по стъклото.

Али, помисли си той, къде, по дяволите, се намираш? Какво става с теб?

Той нямаше сили да спре мислите, които неизменно пълзяха към Ема. Жаждата му да поговори с дъщеря си, за да го благослови тя с прошката си, наля очите му със сълзи. Ръцете му се разтрепериха.

„Време е да спреш да се самосъжаляваш.“ Съветът на Шилц долетя обратно до него като ехо в пещера. Знаеше, че приятелят му е прав, но, Бог да му прости, той не можеше да спре. Беше като алкохолик с бутилка до устата. С всяка една клетка от тялото си копнееше за шанса да каже, че съжaliaва, да каже на Ема колко много я обича. Защо стана така, запита се той отчаяно, че беше в състояние да признае обичта си към нея едва сега, когато бе твърде късно? Удари с юмрук волана и колата се разтресе като желе.

Той вдигна поглед, несигурен дали вижда дъжда или собствените си сълзи. По-скоро усети, отколкото видя, някакво проблясване, сякаш сенките в периферното му зрение се раздвижиха като повърхността на езеро. Сепнато се огледа и усети аромата на Ема. Нейното лице ли го гледаше в огледалото? Той бързо се извъртя, но до ноздрите му достигна преситената миризма на нагорещен метал, претритата гума и изгоряла плът.

Дишайки тежко, рязко отвори вратата и коленичи на асфалта с наведена глава. Дъждът трополеше по него с безразличие, което го накара да стовари юмрук върху вратата. Набра се на дръжката и надзърна през обсипания с дъждовни капки прозорец. Задната седалка беше празна. Той опря чело на стъклото и мислите му се върнаха назад в мрачния водовъртеж на миналото.

Беше завел Ема, Игън и Моли на екскурзия в Къмбърланд Стейт Форест, за да ловят риба в езерото Беър Крийк. Момичетата бяха на десет години. Беше подарил на Ема въздушна пушка „Дейзи“. Един следобед тя се върна в лагера тичешком, цялата обляна в сълзи. Прицелила се в пойна птичка, която била кацнала на клона на един бор, и дръпнала спусъка. Нито за момент не допускала, че ще уцели, камо ли да убие, но точно това се беше случило.

Сърцето ѝ беше разбито и никой не можеше да я утеши. Джак предложи да направят погребение. Суетенето около подготовката като че ли я поуспокои. Но когато Джак посипа с пръст трогателно загиналата птица, Ема отново избухна в плач, след което взе въздушната пушка и с всичка сила я запрати в езерото. Оръжието потъна като камък и на повърхността на водата останаха да се мержелеят само концентрични кръгове.

Това бе последният спомен на Джак за нещо, което бе преживял заедно с дъщеря си. Какво се случи след това? Тя ли порасна твърде бързо? Или просто се отчуждиха един от друг? Недоумяваше къде е отлетяло времето, как Ема се промени толкова. Все едно беше заспал в експреса. Ако не беше станала катастрофата, навярно никога нямаше да се събуди.

* * *

Шилц отвори вратата в отговор на думкането на Джак. Гумените му ръкавици бяха хлъзгави, напоени с кой знае какви вещества.

Той се отмести от вратата, за да направи път на Джак.

— Приличаш на ударено животно. Какво се е случило тук?

Потопен в ужаса на собствения си затвор, Джак едва не каза на Шилц за призрачните посещения. Всъщност беше убеден, че нямаше никаква свръхестествена намеса, просто се самозалъгваше, сякаш силното му желание би могло да върне Ема към живота или негово призрачно подобие. От друга страна, кой освен Игън, който виждаше Божията ръка в невероятното, в необяснимото, можеше да разбере. Въпреки това Джак предпочете да замълчи по въпроса. Беше твърде лично, твърде унижително. Щеше да изглежда като дете, изгубено в приказка за духове.

— Сетих се за нещо, което не разбирам. — Шарън постоянно го обвиняваше, че крие истинските си чувства зад сарказма. Какво знаеше тя?

Кабинетите бяха затъмнени, хлъзгави и утихнали и мъркаха като вентилатор. Килимите и ламперията рязко контрастираха с редиците банки за трупове от неръждаема стомана, отводнителните маркучи, огромните тръби на пода, съдовете с химикали, множеството

микроскопи, редиците подпори, използвани за повдигане на гърдите на труповете за по-лесно проникване, чекмеджетата, пълни с инструменти за морфология и патология: триони за кости, назъбени ножове, ножици за отваряне на стомашно-чревния тракт, чукчета с кукички, клещи за разрязване на ребра, длета за черепи, скалпели и извити хирургически игли за зашиване на телата, след като работата е свършена. Джак и Игън заобиколиха стаята с рентгена и токсикологичната лаборатория и минаха през стаята за измерване, която беше прецизно подредена като швейцарска часовникарска работилница и равнодушна като месарница, където труповете и основните им органи биваха претегляни и измервани. Дори и в късия коридор се усещаше леденият дъх на студената стая — мрачна, неприветлива, безлична като терминал, смълчана като библиотека.

— Е, какво те върна? Няма къде да отидеш в една дъждовна декемврийска нощ? — Шилц направи знак към стената с контейнерите за трупове. — Тъй като не всички места са запълнени, бих могъл да ти предоставя легло за една нощ в японския ми хотел. Тихо е като в гроб, а от осем часа в стаята за аутопсии се сервира континентална закуска за чревоугодници. Къде предпочиташ да е леглото: горе или долу?

Джак се разсмя. Игън притежаваше необичайната способност да разсейва депресиите му.

— Интересувам се от леглата, заети от двамата мъже от Сикрет Сървис.

— А, да — каза Игън. — Мъжете в черно.

Чувството за хумор, колкото по-черно, толкова по-добре, както бе казвал Игън на Джак, е важно качество за един патоанатом. „Само професионалното безпристрастие ще те спаси, защото накрая все някой ще ти влезе под кожата. Оттам нататък всеки зловец шегаджия се оправя сам.“

Шилц преведе Джак покрай редиците с лъщящи контейнери от неръждаема стомана и отвори два от тях, които се намираха един до друг на височината на кръста.

— Очарован от снежната ти топка, съвсем забравих за тях. Вероятно защото не аз съм правил първоначалните аутопсии. Сега законът изисква в случай на смърт на федерални служители работата да бъде свършена от патолози от Института по патология към

въоръжените сили. — Той сви рамене. — Идиотщина, ако питаш мен, но това са изискванията.

Двата трупа лежах по гръб, с безизразни, восъчни черти като на кукла, с разрязани гръдни кошове и след това защити с типичния за аутопсиите Т-образен белег, който тръгваше от под ключицата и стигаше до дебелото черво.

— Патологията е вчерашен вестник според новите ти приятелчета. Дойдоха, видяха и се оказаха в задънена улица.

— Съвсем нищо ли? — попита Джак.

— Аз направих и собствена аутопсия, за да съм сигурен. Нито частица от отпечатък, изпуснат косъм, парченце кожа, боя или мръсотия под ноктите. Никаква следа от нещо, което би могло да помогне за идентифицирането на престъпниците. — Шилц сви рамене. — Няма и кой знае какво за гледане. Едно промушване — твърдо, директно, без никакво колебание — между третото и четвъртото гръбно ребро право в сърцето. — Той направи пауза. — Е, долу-горе.

Собственото сърце на Джак заби като лудо.

— Какво имаш предвид?

Шилц обърна първия труп на една страна, изблъска го до другия край на койката и го обърна по корем. Докато извършваше същата процедура с второто тяло, показва на Джак входящата рана.

— Виж тук. Обелих мускула, за да се видят по-добре вътрешните рани. Гладко е като коприна, значи нападателят не е използвал назъбено острие, но има лека извивка. Не мога да разбера що за острие би оставило такава следа.

Но аз мога, помисли си Джак. Той беше виждал тази странна, леко дъгообразна рана преди — веднъж преди деветнайсет години. Последвалото разследване от негова страна, което проведе съвсем сам и което беше колкото опасно, толкова и трудно, разкри оръжието на убийството — нож с тънко острие, познат като палета. Използваха го професионални пекари за разстилане на меко тесто или намазване на захарна глазура. Характерно за този вид нож беше, че е със заоблен връх на острието, което го правеше напълно безполезен при нападение с наръгване. Но тази палета беше уникална — убиецът беше заточил върха, превръщайки ножа в безпощадно оръжие.

— Добре ли си? — Шилц се вгледа в застиналото лице на Джак.

— И още как — отговори Джак със сподавен глас.

— Промъкнал се е зад тях и бинго! Никакъв шум, никакво сборичкване. — Леко отегченият тон на Шилц показваше, че е проучвал въпроса многократно през последните двацет и четири часа. — Абсолютно професионално, да не кажа впечатляващо изпълнение, особено предвид обучението на жертвите. Всъщност бих казал, че ножът е използван с хирургическа точност. Честно казано, аз самият не бих могъл да се справя по-добре.

Джак едва чу последното изречение на приятеля си. Той беше застинал приведен между двете койки, погледът му отскачаше от едната рана към другата и обратно. Галопиращото сърце в гърдите му внезапно спря от ужас.

„Това е абсолютно невъзможно, каза си той. Аз лично застрелях Сирил Толкан, докато се опитваше да избяга от покрива, където го приклеших. Той е мъртъв, знам го.“

И все пак свидетелството пред очите му беше неоспоримо. Двете рани бяха визитната картичка на един убиец, когото Джак бе проследил деветнайсет години по-рано след едно убийство, оставило го с разбито сърце и съсипан от отчаяние.

ВТОРА ЧАСТ

10.

22 декември — 2 януари

На петнайсет години Джак често не можеше да спи. Възможно беше да е форма на безсъние, но едва ли. Той имаше основателна причина да стои буден. Живееше в една от онези еднотипни къщи с наклонени покриви, подредени в дълги редици, които се намираха толкова близо до границата на Мериленд, че сякаш окръг Колумбия искаше да ги прогони от земите си. Нощем, обзет от тревога и безпокойство, лежеше в леглото и се взираше в светофара на кръстовището между „Ню Хемпшир“ и „Истърн Авеню“. Живееше, ядеше и дишаше с ритъма на смяната на светлините от червено до зелено. Зад прозореца му, на източната граница на окръг Колумбия, градът ревеше, лаеше, виеше, квичеше, ръмжеше като глутница диви кучета с блеснали от глад очи. Вътре в къщата мракът беше изпълнен със страх, който стискаше главата му като менгеме и заплашваше да го смаже, да го остави без дъх. Накрая той не издържаше и скачаше сред бурно море от чаршафи. Този момент беше решаващ. Ако случеше зелена светлина, това означаваше, че всичко ще е наред. Но ако беше червена... Сърцето му биеше лудо, ревът в ушите го замаиваше. Катастрофа.

Когато събереше сили да погледне назад към тези нощи, той осъзнаваше, че цветът на светофара е бил без значение. Уповаването на схема, зависеща от волята на незнаен работник, му създаваше илюзията, че контролира онези части от живота си, от които се страхуваше. Но както всички деца, той също разчиташе на илюзията, за да държи ужасите си в кутията на Пандора.

Между един и три часа през нощта ушите му бяха настроени да доловят тежкия тропот на стъпките на баща му, който се връщаше от работа. Въпросната нощ с нищо не се различаваше от останалите. Беше юни, задух. Даже и най-леките дрехи на простора не помръдваха. Едно куче лежеше в дъното на прашния празен паркинг до автотенекеджийската работилница и хъркаше астматично. Един старец

хриптеше и кашляше толкова силно и продължително, че Джак се опасяваше, че от устата му всеки момент ще изскочи парче бял дроб.

Звуците припълзяваха и сякаш самият апартамент протестираше срещу тежестта на баща му. Всеки един от малките, но обособени шумове, които съпътстваха бавното придвижване на баща му, изпращаше прилив на кръв в слепоочията на Джак и той потрепваше от болка.

Понякога това бе всичко, което се случваше. Звуците постепенно се оттегляха, Джак се отпускаше, пулсът му се нормализираше и най-накрая той се унасяше в неспокоен сън. Но друг път първите тактове на „California Dreaming“ на „Дъ Мамас енд дъ Папас“ се вмъкнаха в стаята му, сърцето му се впускаше в див ритъм и той с усилие се въздържаха да не повърне върху чаршафите.

„Щях да съм на топло и безопасно място...“

Трите парчета пица „пеперони“, които Джак изяде на вечеря, се надигнаха като с магическа пръчка.

„... ако живееш в Ел Ей...“

Стомашната киселина изгаряше гърлото му и в главата му се въртеше една–единствена мисъл: „О, Господи, той идва.“

Мелодията поемаше свой собствен живот. Също като нотите на змиеукротител, тя беше изпълнена със зловещо значение, което рязко контрастираше с първоначалното ѝ слънчево настроение. И както кобрата, която се извива и напада, когато поиска, забивайки зъби дълбоко в плътта, баща му го издебваше. Дебелият черен колан, купен от мотомагазин във Форт Уошингтън, Мериленд, висеше в лявата му ръка.

Боят с камшик беше на особена почит в семейство Макклюор. Ако причината беше алкохол, щеше да е много по-добре, защото в такъв случай вината нямаше да е на Джак. Но вината беше на Джак. Колко пъти баща му се опита да му втълпи този факт?

А майката на Джак, каква бе нейната роля в ритуала? Тя стоеше зад плътно затворената врата на спалнята, откъдето при всяко увиване на колана около кокалчетата на левия юмрук на съпруга ѝ долиташе „California Dreaming“. И когато Джак, който беше жив пример за психологията на Скинър, чуеше първите сладко и невинно изпети тактове на песента, той започваше да се подготвя за болката.

Не юмруците плашеха Джак, макар че баща му имаше големи, кокалести пестници като на зидар или наемен убиец. Баща му не беше особено едър, но с тъмните си очи, сърдито стиснатите устни и счупения нос на Джак му изглеждаше като колос. Особено когато размахваше колана в ръцете си. И следвайки неандерталските си инстинкти, той превръщаше рокерския колан в грозна, гърчеща се вещ. Въоръжението му от метални капси и голяма колкото два юмука тока не бяха достатъчни. Един слънчев неделен ден, докато Джак играеше софтбоул навън, той изостри краищата.

— Разкажи ми приказка, почети ми книжка — подканяше баща му, когато отвореше вратата на стаята на сина си. Оглеждаше безбожния хаос от дрехи, комикси, списания, плочи, опаковки от шоколади и шоколадови десерти. — Книги, книги, къде са скапаните книги? — Навеждаше се и вдигаше един комикс. — Батман — подхвърляше той подигравателно. — На колко години си, по дяволите?

— Петнайсет — отговаряше Джак машинално, макар че устата му беше пресъхнала.

— И четеш само тези боклуци? — Той запращаше комикса в лицето на сина си. — Добре тогава, умнико, почети ми.

Ръцете на Джак трепереха толкова неудържимо, че комиксът се изплъзваше от пръстите му.

— Разтвори го, Джон.

Джак покорно прелистваше страниците на комикса. Той искаше да почете, искаше да покаже на баща си, че може, но емоциите му бушуваха. Беше обзет от страх и безпокойство, които автоматично заличаваха прогреса му в дешифрирането на английския. Взираше се в рисунките. Със същия успех диалозите в балончетата можеха да бъдат написани и на мандарин. Буквите отплаваха като опърничави морски същества. Той ги виждаше, но не можеше да ги разбере. Боклук на входа, боклук на изхода.

— Всемогъщи боже, та това е само шибан комикс. Едно шестгодишно хлапе може да го прочете, но не и ти, нали? — Баща му изтръгваше комикса от ръцете му и го запращаше в ъгъла.

— Хей, внимавай — подскачаше Джак.

Баща му протягаше дясната си ръка и го блъскаше обратно на леглото.

— Това е четвърти брой.

— Как, по дяволите, разбра? — Баща му затопуркваше към ъгъла и разкъсваше комикса. Батман и наметалото му бяха разединени.

Баща му внимателно сваляше от ризата си скъпоценните си копчета за ръкавели от злато и диаманти, събаряше с опакото на ръката си купчина комикси от нощното шкафче на Джак, разпръскваше ги. И тогава боят започваше. Коланът се размотава от юмука на баща му като мазна пепелянка. Изплющяваше отгоре, а после отдолу. Върху гръдния кош на Джак се появяваха ивици. И когато боят преминеше в сериозната си фаза, баща му белязваше всеки звънък удар с море от думи.

— Не говориш правилно. — Пляс! — Държиш се като тъпо зомби, когато те помоля да направиш нещо. — Пляс! — Нервничиш и се мотаеш, защото си твърде глупав, за да ме разбереш. — Пляс! — Господи, на шестнайсет години си и не можеш да четеш. — Пляс! — На тези години аз вече превозвах боклук. — Пляс!

Той дишаше тежко, гърдите му се повдигаха и отпускаха бързо.

— Откъде се взе, по дяволите? — Пляс! — Със сигурност не и от мен! — Пляс! — Дупка в земята, това е то! — Пляс!

Гневът му беше огромен, колкото „Линкълн Мемориал“, колкото необятното небе. Той беше мъж, който гледаше сина си и се чувстваше посрамен. Все едно нещо в семето му бе дефектно. И той не можеше да понесе мисълта. Да има син като Джак го изпълваше с ярост, а яростта му подклаждаше насилието.

— Сигурно майка ти се е чукала с някой ненормалник от цирка — пляс!, — докато аз съм бачкал, за да свържем двата края, Джон. — Пляс! — Джон. Така наричат неудачниците, които ходят по курви. Джон. — Пляс! — Ти си тиквеник! — Пляс! — Малоумник! — Пляс! — Умствено недоразвит! — Пляс! — Да станеш само глупак ще бъде голям напредък за теб. — Пляс! Пляс! Пляс!

Тялото на Джак поемаше мъчителната болка с обичайното безразличие. Всъщност под влияние на малтретирането то закоравяваше и ставаше по-жилаво. Думите проникваха във вътрешния му крехък жироскоп, който бе деликатно балансиран в едно по-добро време. Морето от омраза разклащаше из основи жироскопа и тежкият механизъм смачкваше опърпаното самоуважение на Джак и го заравяше в калните мочурища на най-дълбоките кътчета на съществуването му. Вярата е мимолетна като облак, деформиран от

невидими сили. Колко лесно вярванията на другите хора се маскират като наши собствени. Врагът нахлува отвън, а ние, все още млади и впечатлителни, сме уязвими. Врагът е толкова коварен, че ние се променяме, без дори да го съзнаваме. И докато сме тласкани напред през живота, облакът ни придобива нова форма.

* * *

След това Джак лежеше в изцапаните с кръв чаршафи. В стаята му нахлуваха ревовете на градските покрайнини. Светофарът на кръстовището между „Ню Хемпшир“ и „Истърн Авеню“ присветваше от червено в зелено и после обратно. За пореден път той успяваше да предскаже съдбата му. Но сега светлината бе на заден план. Съзнанието на Джак беше заето с друго. То продължаваше наказанието, което баща му отсъди. Вината, която Джак изпитваше, се уголемяваше. Тази вина беше негова — той я създаде в замъгления си мозък, той я изкопчи от всички неща, които не можеше да направи, от всички неща, които се опитаха да стори, но претърпяваше провал. Баща му беше прав. С всеки изминал ден вината му ставаше все по-голяма и по-всеобхватна.

* * *

Вместо да лежи в локвата пот и да чака плеядата от страховити звуци, Джак излезе да се пошляе из неугледните улици. Нощта се разкъсваше като мъгла, разпорена от уличните светлини, от неоновите реклами, които примигваха и жужаха като оси, от настойчивите дъгови лампи, които възпламеняваха бензиностанциите в заслепяващи сияния. Бляскави лица влизаха и излизаха от полезрението му, пресичаха улиците косо заради ефектите на кокаина, тътреха се покрай него в облак от алкохолни изпарения. С ръце в джобове и приведени под вятъра и дъжда рамене, той се облегна на един осветителен стълб на „Истърн Авеню“ и заяпа как светът се върти наоколо без него.

Все едно се беше изгубил в лудницата на града. Отражението му във витрините на магазините беше размазано, сякаш за разлика от

останалия свят, той се намираше извън фокус. И той си даде сметка колко е лошо положението му, когато една местна банда го завлече зад местния магазин за електроника и го преби до смърт без никаква причина — освен факта, че е бял.

— Щом навлизаш в територията ни, значи не ни уважаваш. — Водачът на бандата го заплю в лицето и Джак се просна в мръсотията на задната улица. Онзи беше поне с една глава по-висок от Джак и върлинещ. Очите му бяха изпъкнали. — Ако пак те мернем тук, ще залепим шибания ти бял задник за боклукчийската кофа. — Той риташе Джак безочливо в слабините. — Чуваш ли ме, белчо?

Джак се опита да кимне, но вместо това простена от болка.

След това сигурно е изгубил съзнание, защото когато отвори залепналите си очи, зората вече беше окупирала улицата. Водачът на бандата и кликата му не се виждаха наоколо, но Джак не беше сам на алеята.

Мъж на средна възраст с ъгловато лице с цвят на прясно препечено кафе стоеше приклепнал до Джак и го наблюдаваше с изпълнен със съчувствие поглед.

— Можеш ли да се движиш, синко? — Гласът му приличаше на течно кадифе, сякаш беше изпълнител на любовни романи.

Вече напълно буден и разкъсан от болка, Джак се изправи по хлъзгавата тухлена стена на задната част на магазина за електроника. Седна с изпружени напред крака и с отпуснати върху коленете ръце. Дишаше дълбоко и се опитваше да се справи с болката, но тя бе сковала толкова много части от тялото му, че той се чувстваше замаян и вътрешностите му се вълнуваха. Изведнъж се претърколи и повърна.

Мъжът с кадифения глас наблюдаваше сцената без ни най-малка изненада. Когато Джак приключи с изригванията, онзи протегна ръка.

— Трябва да се измиеш. Ще те заведе до вас.

— Аз нямам дом — тъжно констатира Джак.

— Е, съмнявам се, синко. Честна дума. — Мъжът с кадифения глас пак отвори уста: — Може би имаш дом, в който не искаш да се прибереш точно сега. Така ли е?

Джак кимна.

— Но ще поискаш, гарантирам ти. — Той се приведе и взе ръката на Джак в своята. — Междуременно защо не дойдеш с мен? Ще

оправим каквото е нужно и след това ще се обадим на вашите. Те сигурно се побъркват от тревога за теб.

— Те сигурно изобщо не са разбрали, че ме няма — каза Джак. Това вероятно не беше вярно, но той така чувстваше нещата.

— И все пак според мен имат право да знаят, че си добре.

Джак изобщо не беше сигурен в това. Но въпреки всичко погледна мъжа в лицето.

— Казвам се Майрън. Майрън Таск. — Таск се усмихна широко и показа големите си бели зъби. — А ти ще ми кажеш ли името си?

— Джак.

Когато Майрън разбра, че Джак няма да му каже нищо повече, той кимна.

— Ще ми позволиш ли да ти помогна, Джак?

— Защо ви е да ми помагате? — попита Джак.

Лицето на Майрън грейна.

— Защото, синко, Бог ми повелява да го сторя.

* * *

Майрън Таск беше пастор на Възродителната мисионерска църква на „Канзас Авеню“. Дървената сграда, която приютяваше църквата, някога била двуфамилна къща, но първо едното, а после и другото семейство не изпълнили задълженията си по ипотеката и банката обявила сградата за продан.

— И тогава ние я купихме — рече Таск, докато въвеждаше Джак през страничната врата на помещението, което обитаваше. — За наш късмет един от вицепрезидентите на банката е член на нашето паство. По това време си търсехме нов дом и така се подслонихме тук. — Той намигна. — Получихме я на добра цена.

— Но този район е пълен с бандити, престъпления и наркотици — каза Джак и потръпна, докато Таск почистваше с памучен тампон, напоен с кислородна вода, многобройните му натъртвания, рани и разкъсвания.

— Има ли по-добро място за Божието дело? — Таск му направи знак да си свали ризата. — Което ми напомня да те попитам, какво правеше в това диво кътче посред нощ?

— Мотаех се — отговори навъсено Джак.

— Защо не беше вкъщи в леглото?

Джак изсули ризата си.

— Смятах, че на улицата ще съм в безопасност.

Свещеникът се загледа в черно-сините петна по гръдния кош на Джак и тихо го попита:

— Не са от снощи, нали?

Джак прехапа устни.

— Баща ти или брат ти?

— Нямам брат — защити се Джак. Как ли щяха да се развият нещата у дома, ако кажеше, че баща му го бие? Във всеки случай баща му нямаше вина, че Джак е толкова глупав.

Майрън Таск замислено продължи работата си по възстановяването на Джак. Оказа се, че всяка неделя пее в хора и го дирижира при изпълнението на три ликуващи песни в края на проповедта му. Обичаше да пее песни в прослава на Бог както на земята, така и на небето. Таск разказа всичко това на Джак, докато го превързваше.

— Всички ли тук са черни? — попита Джак.

Майрън Таск се приведе напред и го изгледа изпитателно над кацналите на носа му очилца, които си беше сложил, за да вижда наблизо.

— Всеки, който иска да е близо до Бог, е добре дошъл тук, Джак.

Когато приключи, той събра нещата в аптекката и я върна в големия шкаф, който заемаше почти цялата стена. Отсреща беше нарисован ликът на Христос, облян в светлината на златна аура.

— Вярваш ли в Бог, Джак?

— Аз... никога не съм мислил за това.

Майрън Таск пак прехапа устни.

— А искаш ли да помислиш сега?

Преди Джак да успее да отговори, откъм вратата се чува няколко силни удара — три кратки и два по-продължителни.

— Един момент! — извика Таск, но вратата така или иначе се отвори навътре.

Цялата рамка на вратата се изпълни от мъж с огромни размери. Сигурно тежеше около 150 килограма. Кожата му беше с цвят на безлунна нощ, очите жълти, зъбите огромни и много бели, с

изключение на левия преден резец, който беше златен и блестеше като диамант по средата. Дланите му бяха големи колкото стъпалата на нормален човек, а стъпалата — колкото глава. Беше плешив като топка за боулинг и темето му лъщеше.

— Боже господи, Гъс, не ме ли чу?

Обсипаното с белези лице на Гъс беше като черна лампа, която поглъщаше цялата дневна светлина от стаята. Дрезгавият му глас бе също толкова страховит.

— Много ясно, че те чух, пасторе. — Той влезе. Бедрата му бяха толкова дебели, че изглеждаше леко кривокрак. — Искях да видя с очите си кого си измъкнал от помията тоя път.

— Новините се разпространяват бързо — отбеляза Джак, без да се замисли, но моментално замлъкна, когато жълтите очи на Гъс го пронизаха.

— Добрите новини, да — избоботи Гъс. — Лошите направо летят.

— Гъс е склад за афоризми — обърна се Майрън Таск към Джак. — Огромен склад.

Гигантският гърбух на новодошлия се разтресе от смях. Той се придвижи из стаята като сумист, като необуздана природна стихия.

Без да откъсва очи от Джак, той рече на пастор Таск:

— Но тоя е различен, бял е. — След малко вече говореше на Джак: — Гле'й к'ъв грозен пердах са ти дръпнали.

— Аз си бях виновен — отговори Джак.

— Тъй ли? — Това явно предизвика интереса на Гъс. — К'во искаш да кажеш?

— Стоях на ъгъла на „Истърн“.

Гъс поклати чудовищно голямата си глава, докато обикаляше около Джак.

— И?

— Завлякоха ме на задната улица и ме пребиха. Момчето каза, че не съм проявил уважение към него.

Гъс беше на ръба да избухне.

— Що, к'во си му направил?

— Влязох му в територията.

Погледът на Гъс се отклони към пастора.

— Андре — бе единствената дума, която изрече той.

Таск кимна тъжно.

— Мамка му, казах ви, че проповедта няма да свърши работа при него. — Гъс беше видимо отвратен.

— Огъстъс, колко пъти съм ти казвал, че този език няма място в Божия дом — рязко го срязва пастор Таск.

— Извинявам се, пасторе. — Гъс изглеждаше засрамен.

— Не се извинявай на мен, Огъстъс. — Той направи знак с глава. — Изкупи греха си, потърси Божието опрощение.

Гъс хвърли последен поглед на Джак, затопурка и тръшна вратата след себе си.

Последва мълчание, което Джак наруши:

— Предполагам, че сега ще ми кажете да не се притеснявам, че той само лае, но не хапе.

Пастор Таск печално поклати глава.

— Не, синко. Пази се да не попаднеш в захапката на Гъс. — Той плесна с ръце по бедрата си и го подкани: — А сега, готов ли си да се прибереш у дома? — Той погледна часовника си. — Вече минава осем.

— Няма да се прибера — заинати се Джак.

— Тогава ще те заведе на училище.

Джак сведе глава.

— Не ходя на училище. Не ме искат.

Кратко мълчание. Джак беше ужасен, че Майрън Таск ще го попита защо.

Вместо това пасторът каза:

— Ще се обадя на Службата за закрила на детето в девет. Не ми се иска побоищата да продължат.

Джак прехапа устни. Службата за закрила на детето. Непознати. Не, те ще разберат колко е глупав и баща му ще се ядоса още повече.

— Не се обаждайте на никого. — Тонът му привлече вниманието на Таск.

— Добре, засега няма да го правя — съгласи се пасторът след кратка пауза, — но при едно условие. Много бих искал да се върнеш, защото според мен си готов да говориш за Бог.

Джак се колебаеше, но нямаше друг избор. Освен това отец Таск беше толкова мил, че можеше и да започне да харесва Джак, ако Джак не изглеждаше нелепо или не говореше глупости в негово присъствие. Това означаваше, че освен всичко друго трябва да стои надалеч от

всяка страница текст, който пасторът можеше да поиска от него да прочете. Обезпокоен, той кимна в съгласие.

— Повярвай ми, Джак, първата стъпка е най-болезнена. — С усмивка Майрън Таск леко потупа Джак по рамото. — Сега си изгубен, даже ти не можеш да го отречеш. Но когато намериш Бог, ще откриеш и себе си.

11.

Дъщерята на бъдещия президент се събуди в стая, която не ѝ бе позната. Потънали в сенки, стените и таванът я заблуждаваха. Можеше да е в бункер или в голям салон, кой знае. Друга загадка, която не можеше да реши, бе дали има прозорци. Една гола крушка, заобиколена от открояващата се полусянка на обикновен абажур, хвърляше изгаряща светлина върху главата и раменете ѝ.

Тя седеше завързана за един стол, който сякаш бе ръчно издялан от сърцевината на гигантско дърво. Облегалката му с напречни летви се извисяваше над главата ѝ, а седалката беше изплетена от тръстика. Лакираните в яркожълто повърхности бяха белязани от червени и лилави извивки, които напомняха както за листа на бугенвилия, така и за пръски кръв.

Китките ѝ бяха завързани за огромните подлакътници с дебели кожени каиши. По същия начин глезените ѝ бяха привързани към краката на стола, все едно я бяха прибрали в лудница от по-миналия век. Беше облечена в други дрехи, а не в тениската и момчешките боксерки, с които спеше. Краката ѝ бяха боси. Усети слаб позив да пишка, но го потисна. Имаше далеч по-големи проблеми.

Али нямаше идея как се е озовала тук. Имаше смътен спомен за мазолеста ръка върху устата си, за това как в ноздрите ѝ нахлу отворотелната миризма на етер. В края на краищата всичко можеше да се окаже кошмар. Усети собствената си миризма на пот, примесена от ужас, гняв и безпомощност.

— Ехо? Ехо! Има ли някой? Помощ! Измъкнете ме от тук!

Напрегнатият ѝ глас звучеше странно в собствените ѝ уши, като изпънат докрай ластик. Смърдяща от страх пот се стече под мишниците ѝ. Крайниците ѝ лудо се разтрепериха.

Това е сън, помисли си тя. Всеки момент ще се събудя в леглото ми в „Лангли Фийлдс“. Ако това беше истина, бодигардовете ми щяха да са ме спасили досега. Татко щеше да е тук заедно с цял батальон агенти от Сикрет Сървис.

В този момент пред погледа ѝ се мярна мишка, истинска, жива мишка, и тя потръпна.

* * *

Както кучетата маркират територията си, двамата чернокожи младежи с нахлупени черни качулки изминаха отсечката на „Ти Стрийт“, разположена между Шестнайсата и Седемнайсата улица. Квартал „Анакостия“ във Вашингтон не беше най-подходящото място за негри и даже ако си като тези двама едри, дългокраки двайсетгодишни мъже, пак трябваше да се оглеждаш за колумбийци, които ако те хванеха, със сигурност щяха да те заговорят, да ти вземат всичките пари и след това вероятно да ти разпорят задника.

Тези двама младежи търсеха салвадорци — миниатюрни същества, с които можеха да се справят, върху които можеха да си излеят гнева, да им вземат парите и после най-вероятно да им съдерат задниците. Още преди години колумбийците, които държаха пазара на наркотици, бяха навлезли в гъсто населени от негри райони като „Анакостия“. Дребните заяждания се бяха превърнали в битки, а фронтвата линия се изместваше с всеки изминал ден. Войната за територия все още предстоеше да се разгърне с пълна сила, макар че витаещата във въздуха враждебност бе разяждаща като киселинен дъжд. След колумбийците, спускайки се като втори кръг колоездачи и следвайки ги по петите, идваха салвадорците, които се опитваха да си наврат човките. Така стояха нещата в „Анакостия“, такава бе обществената йерархия, написана със счупени кости и кръв.

Във всеки случай двамата младежи бяха излезли именно за счупени кости и кръв, затова когато видяха спрелия на светофара при „Оутс“ голям стар червен „Шевролет“ с изпръскани в пясъчножълто калници, се спуснаха към него от двете му страни с движение, което бяха репетирали и отигравали десетки пъти. Двамата много добре знаеха интервала от време, през който се сменяха светлините на светофарите в „Анакостия“, сякаш сами ги бяха инсталирали. Знаеха с колко секунди разполагат и какво трябва да направят. Бяха като пуснати на свобода каубои. Часовникът отмерваше секундите от 120 назад и ако искаха да си получат наградата, трябваше да ударят преди

това. Още повече, че познаваха всички коли в квартала, особено тези на колумбийците — тресящи се адски машини с ревящи двигатели, боядисани в искрящи цветове, от които очите ти започват да пулсират и главата ти всеки момент ще експлодира. Опръсканият шевролет им бе непознат и затова беше разрешен за улов. Вътре седеше млад негър, който бе допуснал грешката, която външните за квартала лица правеха понякога — беше спрял в „Анакостия“, вместо да прелети като стрела, запращайки по дяволите червения светофар. В радиус от три километра нямаше пукнато ченге, което да го спре.

В действителност той изобщо не трябваше да е тук, затова заслужаваше всичко, което му се случи, включително да бъде издърпан навън от колата, хвърлен върху голата настилка, наруган и осмян, набит с цевта на пистолета и ритан, докато ребрата му започнаха да пукат. След като го укротиха и озаптиха, джобовете му бяха преобърнати и телефонът му, часовникът, пръстенът, синджирчето, изобщо всичко отиде в дълбоките полиестерни джобове. Взеха му и ключовете, само за да му дадат урок, да го натирят в кочината и да му заврат муцуната в помията. След това, надавайки животински викове и писъци, двамата разбойници потънаха в разтворената паст на нощта.

* * *

Привлечен от грозните ругатни и расистките псувни, които се сипеха като коктейли „Молотов“, Рони Крей наблюдаваше иззад плътните завеси на прозореца в задната стая, докато двамата хулигани изчезнаха по улицата, като крещяха и размахваха пистолети — символа на тяхната банда. Той познаваше и двамата и дори знаеше откъде са се сдобили с оръжията. Всъщност той отлично познаваше всяко едно гнусно влечуго в този пропаднал квартал, където добрите обноси бяха прокудени, а цивилизацията заспала, без изгледи да бъде събудена отново. Той познаваше начина им на живот, живот, от който не можеха да избягат. И използваше тази информация, когато му се налагаше. Например тези пистолети бяха стари и прегракнали като света и никое самоуважаващо се ченге от Вашингтон не би допуснало да бъде хванато на улицата с такова оръжие. Но тези евтини, достъпни и безконтролни пистолети бяха всичко, което тези млади мъже

притежаваха. Също както белите младежи в Джорджтаун имаха родители, които да ги защитават, така тези разбойници имаха своите оръжия. И също като родителите, бедни или богати, оръжията най-вероятно няма да ти помогнат, когато най-много се нуждаеш от тях.

Тези мисли се стрелкаха в главата на Рони Крей, докато той изучаваше надрасканите с графити къщи и заобиколените от мръсотия и полуизсъхнала трева мрежести огради от другата страна на пустата, нашарена с дупки улица. Страхът беше разчистил района като сълзотворен газ. Парче вестник се издигна над вонящата канавка, като че ли е бил прочетен от някой от многото скръбни призраци, изхвърлени на брега на тази пустош. Накрая погледът му се спря върху единственото друго нещо, което се движеше в полезрението му — превърналия се в безформена маса млад чернокож, който пълзеше в канавката, единствения път, който го приемаше в обятията си. Но той бързо се изтощи и като морска звезда се просна в нечистотиите, голяма част от които бяха негови собствени.

Рони Крей наблюдаваше зорко като ястреб, който прелита над поле със зайци. Можеше да излезе и да помогне на младия мъж, но не го стори. Можеше да се обади на 911, но не го стори. Всъщност подобни идеи никога не му бяха хрумвали. Крей беше мисионер и като на всички добри мисионери съзнанието му беше праволинейно. Мисионерската страст изключваше всякакво отклонение от избрания път. Така че той остана зад пердето, гледаше утайката на света и събираше сили, защото само в най-дълбокото, само когато всяка надежда е изгубена, катализаторът на промяната пуска искра, която пламва в хиляди слънца.

Моментът приближаваше. Той беше сигурен в това, както знаеше със сигурност, че собственото му сърце бие или че дробовете му поемат въздух. Накрая, когато вече нищо не се движеше, той се обърна, с тихи стъпки се отдалечи и мина през потъналия в прах преден салон. Наоколо беше пълно с паянтови етажерки, отрупани със стари книги, изоставени списания, забравени грамофонни плочи в шарени картонени обложки. Не бяха негови и затова не изпитваше непреодолимо желание да ги категоризира, да ги подреди по азбучен ред, да им направи каталог или дори да им изправи ръбчетата, за да не го карат да скърца със зъби всеки път, когато погледът му попадне върху тях.

На облицованите стени в коридора бяха окачени черно-бели фотографии на момиче на не повече от двайсетина години, с интелигентни, силно раздалечени очи. Плоските, леко зърнести образи на лицето ѝ бяха резултат от силен телеобектив като тези, които се използваша в полицията и в наблюденията на отряда за борба с наркотиците. На всички снимки задният план беше замъглен и размазан. Но на една–две от тях можеше да се различи част от знамето на Съединените щати.

Кухнята беше в жизнерадостно жълто. Вътре имаше дървени шкафове, боядисани в гланцово бяло. Пред долната част на прозорците бяха спуснати раирани пердета в ярки цветове. Той се поспря при бялата мивка, бавно изпи чаша студена вода, изми чашата със сапун и гореща вода и я постави точно в центъра на сифона, обърната наопаки. След това отвори хладилника. Всички метални скари бяха махнати, за да има място за момичето, което беше напъхал вътре с притисната брадичка към коленете. Очите ѝ бяха потъмнели, а синкаво-бялата ѝ кожа съсухрена. Ръцете ѝ бяха върху бедрата. Лявата ѝ ръка беше без китка. Той бръкна в триъгълното пространство между петите и задника ѝ и извади платнена торбичка.

До кухнята имаше стаичка. Някога използвано като килер, помещението без прозорци беше оборудвано с малка мивка от неръждаема стомана, шкаф, излязъл като от приказка на братя Грим, и ожулен скрин, спасен от улицата и внимателно възстановен до най-малката подробност. Той отвори чекмеджетата на скрина, които бяха пълни с химически реактиви, лъщящи скалпели, ретрактори, стерилни спринцовки, стъкленици със серуми — всичките старателно подредени в редички между метални разделители, разпределени с математическа точност. Извади хирургически щипци и ги пъкна в десния джоб на гащеризона си.

После се протегна нагоре и отвори шкафа. В полумрака лежеше отровна змия, прилежно навита като моряшко въже. Светлината разкри бледорозова човешка плът. Персийската рогата пепелянка вдигна глава и тялото ѝ бавно започна да се развива. Роговидните израстъци ѝ придаваха зловещия вид на демон. Под тях рубиненочервените очи се отвориха и раздвоеният език затрепка навън. Когато забеляза платнената торбичка, челюстите ѝ се разтвориха широко и отдолу се показаха пълни с отрова зъби.

— Хей, Кари, усещаш, нали? — тихо заприпява Крей. Розовото в устата ѝ изглеждаше почти еротично. Хората са толкова предсказуеми, помисли си Крей с горчивина. Но вие не познавате Кари. Това бе най-вкусната част, като подправка, позната само на него. Тя можеше да се извива любовно около кръста му в продължение на години и после някой ден да впие зъби в плътта между палеца и показалеца му. Той усети, как беше онази френска дума, а, да, frisson^[1], усети как frisson наелектризира гръбнака му.

— Вечерята е сервирана. — Отвори торбичката и изтърси съдържанието ѝ в леко извитата си длан. Плъхът лежеше на една страна, замаян и летаргичен от студа. Широката триъгълна глава на Кари се изви и езикът ѝ започна да проучва. Пепелянката се уви около кръста на Крей и демоничната ѝ глава надвисна над потрепващия плъх.

— Точно така — изпя Крей. — Наяж се, скъпа.

Раздвоеният език се стрелна и главата ѝ се отдръпна назад. Точно когато, вече постоплил се, плъхът се претърколи и стъпи на краката си, Кари нападна. Плоската ѝ глава се спусна напред и зъбите ѝ потънаха във врата на плъха. Плъхът извъртя очи, опита да се освободи, но невротоксинът бе толкова мощен, че той даже не успя да помръдне.

А сега идва най-хубавото, помисли си Крей, докато Кари започваше дългия процес по гълтането на жертвата. Чудото на смъртта превземаше живота сантиметър по сантиметър. Защото, макар и парализиран, плъхът бе все още жив, очите му се въртяха от ужас, докато задните му части потъваха в гърлото на пепелянката.

След това Крей се върна в задната стая и извади ключ, прикрепен за гайка на гащеризона му с помощта на верижка от неръждаема стомана. Пъхна ключа в ключалката и влезе.

Вече озовал се от другата страна на вратата, той я затвори, заключи я внимателно, обърна се и попита Али Карсън:

— Какво ти сториха?

[1] Frisson (фр.) — тръпка. — Бел.прев. ↑

12.

Когато Джак излезе от обитаваната от пастор Таск стая и влезе в същинската църква, погледът му попадна върху Гъс, който седеше на една от пейките в храма. Очите му бяха затворени, устните му се движеха безмълвно, но в момента, в който Джак се опита да се шмугне покрай него, онзи се ококори и макар да гледаше право напред, го попита:

— За пръв път си на подобно място, а, хлапе?

Джак почувства как по гърба му се спусна тръпка.

— Имаш предвид негърска църква?

Гъс много бавно извърна глава. Очите му искряха от гняв и Джак се сви в сянката.

— Църква, хлапе, туй искам да кажа.

Джак не беше сигурен какво да отговори.

— Тук си бърбля с Господ.

— Не знам нищо за Господ — отвърна Джак.

— А к'во знаеш?

Джак сви рамене онемял.

— Ха, умно бяло чаве като тебе. Мислиш си, че имаш всички файди, а? — Устните му се свиха. — Между другото, к'ви ги дириш насам? Що не си кюташ на топло в кревата?

— Не искам да се прибирам у дома.

— Ъ? — Гъс повдигна вежди. — Повече искаш да те пребият в някоя задна уличка?

— Свикнал съм да ме бият.

Гъс дълго се взира в него, после тронаво се изправи на крака.

— Ела тук, хлапе, само плъховете се крият в сенките.

Джак се почувства като насекомо, залепнало за мухоловка. Мускулите му отказваха да се подчинят на командата на Гъс.

— Шубе те е да не ти налетя, а? — присви очи огромният мъж. — Е, тая работа вече са я опекли.

Джак пристъпи неуверено напред, макар това да означаваше да се приближи към събеседника си, от когото се носеше мирис на

тютюн, карамел и одеколон. Обезумялото сърце на Джак се качи в гърлото, когато Гъс сложи ръка на рамото му и го обърна така, че лъчите на ранното утринно слънце, оцветено от ръчно рисуваните витражи в преддверието на църквата, да падат върху него.

— Онова мизерно копеленце Андре.

Джак вдигна поглед към Гъс и видя в очите му интересна емоция, която не успя да определи съвсем точно.

— Крайно време е някой да му даде урок, на него и на бандата му, а, к'во мислиш?

Джак усети парализираща тръпка да се качва бързо нагоре по гръбнака му.

Гъс вдигна дебелия си показалец към устните.

— Не казвай на пастора. Туй ще е наш'та тайна, нали?

Той смигна на Джак.

* * *

Бедняшките улици търчаха пред носа на масивния, бял като сняг и дълъг като влак „Линкълн Континентал“ на Гъс. Седнал отдясно до шофьора, Джак имаше чувството, че сърцето му ще изхвъркне от гърдите. Ръцете му трепереха върху таблото. Под тях разни циферблати и измервателни уреди непрестанно променяха показанията си. Гъс бе толкова огромен, че седалката му беше дръпната максимално назад, а облегалката смъкната под такъв ъгъл, че всеки друг на негово място би зяпал в тавана на колата.

От другата страна на предното стъкло издигащото се слънце образуваше сини сенки в канавките и пред праговете на вратите на къщите. Вятърът разпръскваше боклука в ранната утрин. Саждите се издигаха като миниатюрни торнада. Една старица тикаше пазарска количка, отрупана с вехтории. Мършав мъж със свити юмруци виеше срещу невидими демони. Празна бирена бутилка се търкулна в краката му и той я изрита ожесточено. Старицата се спусна след нея и я напъха в количката, мърморейки доволно.

И все пак тази непрестанно променяща се сцена с всичките й тъжни подробности изглеждаше далечна и банална в сравнение с вътрешността на колата, изпълнена с живот от енергичното присъствие

на Гъс. Все едно вътрешният му гняв беше уплашил молекулите на въздуха около него. Въпреки рева на климатика в колата беше ужасно горещо и Джак интуитивно усети, че тази неестествена жега е извънредно опасна.

Веднъж беше на посещение в зоологическата градина със съучениците си — когато все още ходеше на училище. Мечките там едновременно го привлякоха и ужасиха. Не съзря ни най-малка заплаха в черните им бездънни очи, а само гигантска сила, която никога не би могла да бъде обуздана за дълго и която за миг можеше да се превърне в смъртоносна. Представи си как такава мечка стои в стаята му през нощта, надига муцуната си и при най-малките шумове, издавани от баща му, и влажните ѝ ноздри се разширяват от миризмата на баща му, докато той се приближава. Музиката нямаше да има никакво значение за мечката — тя нямаше да обърне никакво внимание на Мама Кас и останалите. И когато вратата на спалнята се отвореше, мечката щеше да събори мъжа още преди той да успее да вдигне колана. Разбира се, подобно животно не съществуваше. Но когато се качи в белия „Линкълн Континентал“, Джак усети нагнетената атмосфера, все едно от електричество, както някога в мечешката клетка.

— Ти знаеш къде се подвизава Андре — каза Джак само защото изпитваше отчаяна нужда да пропъди мълчанието, което го притискаше като надвиснала буря.

— Не зная и не ме е грижа — отвърна Гъс, докато свиваха зад един ъгъл.

Джак упорито се опитваше да схване, но всичко, което му се случи през последните няколко часа, му бе толкова непонятно, че опитите му изглеждаха обречени на неуспех.

— Но нали каза...

Гъс му хвърли бърз, неразгадаем и непреклонен поглед.

— Не е моя работа да наказвам Андре.

Двамата пътуваха, потънали в мълчание, което Гъс наруши, като пусна касетофона. Негърският глас на Джеймс Браун забумтя от колоните: „Мъжът изкарва пари, източник на всички злини, за да купи всяка жена и всеки мъж.“

— „This Is A Man’s World“ — припяваше Гъс. Това е мъжки свят. Гласът му изумително наподобяваше на този на Браун. — Вярно, брат, мамка му, толкоз е вярно.

Най-после спряха пред хлебарницата, която се помещаваше на приземния етаж на една издраскана с графити кооперация. През наплютото от мухи дебело стъкло на витрината Джак видя няколко мъже, които бърбеха, подпрени на отрупаните с хляб, кифлички и сладкиши рафтове.

Когато влязоха през входната врата, го удари тежката миризма на масло, захар и още нещо с характерен силен дъх. Мъжете се умълчаха, докато Гъс се приближаваше към стъклената витрина в далечния край на тесния магазин. Никой не обърна внимание на Джак.

— Сирил — обърна се Гъс към оплешивяващия мъж зад тезгяха.

Онзи избърса ръцете си в престилката, изчезна през отворената врата на задната стена, мина през къс коридор, от двете страни на който имаше струпани метални кутии, кашони и контейнери с всевъзможни размери, и влезе в задната стая. Джак наблюдаваше мъжете. Единият чоплеше мръсотията под ноктите си със сгъваемо ножче, другият се беше вторачил в часовника си, а третият шумолеше със страниците на бюлетина за залагания, който четеше. Никой не погледна Гъс. Не размениха нито дума помежду си или с някой друг.

Оплешивяващият мъж се върна и кимна на Гъс.

— Айде — Гъс подкани Джак.

Джак го последва зад тезгяха. Докато се промушваше, оплешивяващият мъж грабна шоколадова бисквита от купчината зад витрината и му я даде. Джак задъвка замислено и се загледа в контейнерите, докато минаваше покрай тях.

Коридорът водеше към просторна като пещера стая с нисък таван и цвят на препечен хляб. По-голямата ѝ част бе заета от огромни фурни от неръждаема стомана. От две големи решетъчни скари, разположени високо на стената, духаше хлад. Двама мъже с дълги бели престилки се занимаваха със скромната задача да пълнят машината за тесто и да пъхат във фурните бледите и тънки самуни, подредени в спретнати редички.

В средата на стаята стоеше дундест мъж с врат като на бик и малка кръгла глава. Гладкото му широко, овално и матово лице говореше за ежедневни посещения в бръснарницата.

— Здравей, Сирил — поздрави Гъс. Той не протегна ръка. Нито пък Сирил.

Сирил кимна. Той погледна Джак и след това кръглите му черни очи се спряха на Гъс.

— Ей, това хлапе изглежда като сдъвкано и изплюто. — Имаше интересен акцент. Явно английският не му беше майчин език.

Гъс моментално разпознаваше ироничните забележки. Започна да преживя въображаемо парче тютюн.

— Изглежда като сдъвкан и изплют заради Андре.

Вече отгатнал причината за посещениято, Сирил настръхна.

— Това какво общо има с мен?

Гъс постави огромната си лапа върху рамото на Джак с удивителна нежност.

— Джак е мой.

Хлебарите крадешком наблюдаваха двамата мъже, които сякаш бяха титани, канещи се всеки момент да започнат да мятат мълнии един по друг.

— Бих казал, че Андре не е знаел това.

— Андре и бандата му са изкарали червата на Джак от бой. — Тонът на Гъс беше непреклонен. Вътрешната му ярост се бе изписала на лицето като предупредително святкане без гръм.

Сирил изчака малко повече от нужното, преди неохотно да се съгласи.

— Ще се погрижа за това.

— Предупредих те за тоя негодник — мигновено отвърна Гъс.

Сирил разпери ръце.

— Не искам неприятности помежду ни, Гъс.

— Хм — изсумтя Гъс. — Вече си минал през тая кървава баня.

* * *

По обратния път линкълнът сякаш беше обзет от невидим огън. Навъсеният Гъс изглеждаше като бодливо прасе с наежени бодли.

— Тоя негодник — измънка той, докато очите му бяха вперени напред. Джак нямаше представа кого имаше предвид — Андре или Сирил.

— Знаеш ли, тази хлебарница не е истинска — обади се Джак изведнъж. — Преди всичко там нямаше никакви клиенти, само

мотаещи се мъже. — Боеше се от казаното, страхуваше се, че гневът на Гъс ще се излее върху него. Но не можеше да се възпре, то бе част от това, което не беше наред с него. Мозъкът му експлодираше от всичко, което виждаше, чуваше, предугаждаше, извеждаше логически.

— То се знае, че не е само хлебарница. Шибаният Сирил върти наркотици и бинго там.

В подобни моменти, когато имаше възможност да се концентрира върху това, което мозъкът му регистрира, когато пред вътрешното му око се разкриеше общата картина, когато можеше да разчете знаците и с тяхна помощ да създаде триизмерен модел в съзнанието си, Джак постигаше яснота на мисълта, каквато му се струваше особено въодушевяваща.

— Имам предвид, че там правят нещо друго, освен хляб.

Внезапно, когато думите му проникнаха в целта си, се чу изсвирване на спирачки. Гъс отклони към бордюра. Двигателят мъркаше под тях като звяр, който се пробужда от сън. Гъс паркира. Извърна се, за да изгледа Джак, и седалката му изскърца в знак на протест.

— Хлапе, к'во говориш, по дяволите?

За пръв път Джак не беше изплашен. Сега плуваше в свои води, уверен в това, което видя, което знаеше, което щеше да каже.

— Миришеше.

— Да, на мая, масло и захар.

— Под всички тези неща се усеща друга миризма. Остра и синя.

— Синя? — Гъс се облеци срещу него. — Мамка му, как може миризмата да е синя?

— Такава е. Синя е като миризмата, когато майка ми си маха лака от ноктите.

— Ацетон? Лакочистителят е ацетон. Ползвам го да махам петна от нещата, дето хората носят в заложената ми къща. — Гъс се замисли.

— И к'во още, хлапе?

— Ами, бисквитата, която ми даде онзи мъж, беше от няколко дни. Би трябвало да е прясна. Освен това по ръцете му нямаше брашно или мая, върховете на пръстите му бяха изцапани с нещо оранжево.

Гъс обмисли известно време разкритието му. Най-накрая, като от мъгла, попита:

— Продължавай. Нещо друго?

— В стаята с пещите би трябвало да е горещо.

— Естествено, че не беше горещо. Има големи климатици.

— И все пак — настоя Джак, — когато отвориха вратите на фурната, отвътре не лъхна никаква топлина. Самуните бяха твърде тънки за хляб. Те не пъхаха тесто, а нещо, което има нужда от изсушаване.

— Как, по дяволите...

— И този тип Сирил се страхува от теб.

— Аха, можеш да си сигурен в това.

— Не, имам предвид, че е достатъчно уплашен, за да предприеме нещо по въпроса.

Гъс се намръщи.

— Искаш да кажеш, че всъщност иска да направи нещо срещу мен? — Той поклати глава. — Няма как да знаеш това, хлапе.

— Но знам.

— Със Сирил имаме договорка и я спазваме.

— Не е така.

Нещо в гласа на Джак, някаква увереност, накара Гъс да замълчи за момент.

— Какъв си ти, хлапе, оракул?

— Какво е оракул? — поинтересува се Джак.

Гъс се загледа през страничния прозорец.

— Обичаш ли свински пържоли и булгур?

— Никога не съм ял булгур.

— Мамка му, много ясно. — Гъс направи отвратена гримаса. — Бяло момче.

Той включи на скорост.

13.

Али Карсън гледаше как красивият мъж се усмихна, отдалечи се от вратата и издърпа сгъваем стол, скрит в тъмнината. Възседна го и кръстоса ръце върху металната тръба на облегалката. Излъчваше някакъв магнетизъм, силен като този на баща ѝ, но напълно различен — суров и непроницаем. В лицето му тя съзря единствено собственото си отражение.

— Вързали са те, горкото момиче — започна той нежно. — Помолих ги да не го правят, но кой ли ме слуша?

— Кой...? — Али усещаше езика си дебел и лепкав. — Жадна съм — с усилие промълви тя.

Мъжът пристъпи към сянката и се върна с чаша вода. Али я гледаше втренчено. Желанието я връхлиташе, но също и страхът, защото светът около нея ѝ беше непознат. Какви ужаси се спотайваха тук в очакване?

Той се наведе и наклони чашата към долната ѝ устна.

— Бавно — нареди ѝ, докато тя преглъщаше жадно. — Отпивай бавно.

Въпреки непреодолимата жажда Али се подчини. Когато най-после чашата беше пресушена, тя прокара език по вътрешната страна на устата си.

— Не разбирам. Кой са „те“, кой си ти? Защо ме доведохте тук, какво искате?

Той имаше благи очи и внушителното му мъжко присъствие сякаш изпълваше цялото осветено пространство.

— Търпение. След време ще получиш отговори на всичките си въпроси.

Искаше ѝ се да му вярва. Това даваше надежда. Надежда, че скоро ще бъде освободена.

— Тогава не може ли поне да ме развържеш?

Той тъжно поклати глава.

— Това би било най-неразумното нещо.

— Моля те. Няма да избягам, кълна се.

— Иска ми се да ти вярвам, Али. Тогава наистина щях да го направя.

Тя се разплака.

— Защо не искаш?

— Другите може да влязат по всяко време и тогава кой ще бъде наказан? Аз. Не искаш това да се случи, нали?

В гърдите ѝ пърхаше отчаяние като птиче в клетка.

— За бога, преди да дойдат!

— Будалкаш ли ме? — попита той с тон, който я шибна като камшик. — Не може да ти се има доверие. Ти си лъжкиня... и измамничка.

Едновременно объркана и дезориентирана, Али рече:

— Не... не разбирам. За какво говориш?

Той извади дебела кафява папка и я разтвори на скута си. Тя потръпна, когато забеляза своя снимка, прикрепена към най-горния лист. Това не беше ли сцена от филм, който беше гледала? И тогава осъзна, че тялото и душата ѝ се бяха разделили, че наблюдаваше самата себе си от разстояние или от друго измерение, където беше в безопасност и винаги щеше да е в безопасност, защото нищо не можеше да я докосне.

Чу как някой с нейния глас попита:

— Какво държиш?

— Живота ти. — Той вдигна поглед. — Нали разбираш, Али, знам всичко за теб.

Разколът в нея се бе задълбочил. Или разширил. Без значение.

— Не... не би могъл.

Той сведе очи и прегледа информацията, която му беше пределно позната.

— Казваш се Алисън Аманда Карсън. Аманда е било името на баба ти по майчина линия. Родена си на 4 ноември, дъщеря на Едуард Харисън Карсън и Лин Маргарет Карсън, с моминско име Хейс. На 14 септември са отпразнували 37 години брачен живот. Родена си в университетската болница „Джорджтаун“. Кръвна група — нулева отрицателна. Посещавала си начално училище „Бърни“, основно „Линкълн“ и... да видим, гимназия „Банекър“. На петгодишна възраст си си счупила лакътната кост на дясната ръка. На осем си си изкълчила левия глезен толкова жестоко, че се е наложило да носиш шина цели

17 дни. Нито едно нараняване не е имало дълготрайни последици. В девети клас педиатърът ти е поставил диагнозата „Болест на Грейв“. Как се казваше? — Той обърна листа. — А, да, доктор Халоу. Препоръчал е лечение в детската болница, където си останала шест дни, за да ти направят изследвания, да предпишат лекарства и да оценят състоянието ти.

Той вдигна поглед към потресеното изражение на Али. — Изпуснах ли нещо? Мисля, че не. — Пак насочи вниманието си към папката, удари се леко по челото и по лицето му като разтопен карамел се разля широка усмивка. — Много ясно, че изпуснах! Не споменах Баркли. Филип Баркли. Ти го наричаше... как? Помогни ми, Али. Няма? Добре, тогава ще се справя сам. Наричаше го Барк, нали така? Барк беше първата ти любов, но ти така и не каза на майка ти и баща ти за вас двамата, нали?

— Имаше причина.

— Разбира се. Винаги има причина — съгласи се Крей. — Човешките същества се справят добре с намирането на рационални обяснения. Каза ли на майка ти и баща ти истината за Филип Барк? Едно просто „да“ или „не“ ще свърши работа.

Али изстена леко и потъна, доколкото е възможно, в стола, върху който седеше.

— Забелязваш ли безсмислието на сегашното си положение?

Заради психическата ѝ парализа тази мисъл не беше ѝ хрумвала до този момент.

— Как си разбрал за Барк? Не съм споделяла с никого...

— Онази нощ на сала?

Тя зяпна.

— Невъзможно! Не би могъл да знаеш!

— Но знам. Как да си го обясним? — Той наклони глава. — Ще помогне ли, ако ти кажа, че името ми е Рони Крей?

В гърлото на Али се загнезди нечленоразделен звук и тя едва не се задави.

* * *

За пръв път в живота ми съм затворничка, помисли си Лин Карсън. Тя, асистентите и бодигардовете ѝ се връщаха от официален обяд, където говори за нещо си на вашингтонските жени — някаква благотворителна инициатива. Замести мъжа си, който беше Бог знае къде и се занимаваше с Бог знае какво. Сутринта участва в предаването „Добро утро, Америка“. Почти не си спомняше какви ги приказва там.

По принцип обичаше тези функции. Даваха ѝ възможност да се почувства по сенаторски, а сега и по президентски важна, без Едуард да е неотлъчно до рамото ѝ. Но тези дни беше толкова заета с мислите около Али, че официалните обеди, благотворителните инициативи, фотосесиите минаваха като в мъгла. Полагаше неимоверни усилия да запази усмивката на лицето си и задачите, които обикновено ѝ доставяха радост, сега се влачеха протяжно. Колко безполезен е животът, мислеше си тя, докато бронираната лимузина се носеше през града, трафикът се отдръпваше и пешеходците надничаха набързо, чудейки се коя правителствена особа минава наоколо. Без Али животът ми е безцелен.

В отчаянието си тя извади мобилния си телефон и набра презокеански номер. Погледна си часовника и изчисли, че в Умбрия е малко след вечеря. Над маслиновите горички са се спуснали сивкави сенки, старата каменна къща е окъпана в мека светлина, а в стаите с дебели стени се носи ароматът на доматиен сос и печено месо. Може би се лееше и тиха музика.

— Здравсти, мамо — поздрави тя, когато чу познатия глас. — Да, аз съм добре, всичко е добре. Разбира се, на Али също ѝ е мъчно за вас.

Тя се заслуша в мелодичното и провлачено бърборене. Не че не ѝ беше интересно какво е прясно на пазара днес или за стареца, който пресовал маслините им в ароматен зехтин — онзи, който я учеше как да говори като умбрийка. Просто светът на родителите ѝ изглеждаше толкова далечен и безгрижен. Изведнъж тя се почувства по-възрастна от собствената си майка, която продължи да бръщолеви за тазгодишния зехтин, за свинските наденички, които са яли на вечеря, за серията картини, които баща ѝ довършваше.

Внезапно осъзна, че това не беше никаква отмора. Докато Али я нямаше, за нея нямаше да има и грам почивка. Можеше да капва от умора от ежедневните задължения, от безсмислената работа, но това

изобщо нямаше да промени реалността. Кошмарът отново се спусна върху нея и се настани върху раменете ѝ като лешояд.

— Трябва да затварям, мамо. — Тя едва не се задуши от обзелите я емоции и трябваше да прехапе език, за да не изрече думите, които заплашваха да се изтърколят навън: „Мамо, отвлякоха Али. Не знаем дали е жива.“ — Целувки за теб и татко.

Тя затвори телефона и го захапа, докато върху метала не избиха следи от малките ѝ бели зъби.

* * *

— В тази връзка може би трябва да поговорим за Ема, най-добрата ти приятелка — предложи Рони Крей. — Наша обща позната. — Той извади една снимка от папката и я вдигна нагоре, за да може Али да я види. Представляваше малко зърнесто изображение на две момичета, които вървят в двора на „Лангли Фийлдс“. — Разпозна ли ги? Ти и Ема Макклюр.

Докато се взираше в снимката, Али си припомни онзи момент: беше 1 октомври, малко след 12 на обяд. Спомни си за какво си говореха. Как би могла да забрави! Когато видя този дълбоко личен момент запечатан на снимка и разбра, че двете с Ема са били шпионирани, я полазиха тръпки. И тогава я порази като гръм: следели са я от много дълго време. Някой, вероятно мъжът срещу нея, се бе промъкнал в леглото ѝ, под кожата ѝ, увил се е около костите ѝ, спотайвал се е, докато тя си е гледала живота, без да има ни най-малка представа. След като прочете „1984“ и „Прекрасният нов свят“ и при силно контролирания живот, който водеше, си бе мислела, че знае какво е някой да навлиза в личното ти пространство. Но това нахълтване беше чудовищно, „Биг Брадър“ на ента степен.

— Споделих с Ема за Барк. — Мислите ѝ препускаха толкова бързо, че главата ѝ се замая и стана още по-дезориентирана. — Тя ли ти каза?

— Дали? Как мислиш?

— Какво мисля аз? — повтори тя глуповато. Чувстваше се като в асансьор с прерязани въжета, който пада свободно. — Познавах я. Не би могла, не би го направила.

Той наклони глава.

— Може ли да ти задам един вероятно неуместен въпрос? Защо посещаваше бедняшките квартали? Ема Макклюр не беше от твоята социално-икономическа класа. Тя имаше буен нрав и не обичаше правилата. Както казвахме тогава, намираще се на погрешен път. Не беше от твоето тесто.

От очите на Али хвърчаха искри.

— Това само показва колко много неща не знаеш!

Изречението му се вкамени.

— Мислех си, че сме приятели. Дори смятах да те развържа въпреки неприятностите, които мога да си навлека. Но сега...

— Моля те, развържи ме. Съжалявам, че ти говорих по този начин. — Гласът ѝ трепереше от страх. — Ако ме развържеш, повече няма да правя така.

Той поклати глава.

От негодувание болката в нея се сви в непоносим шип.

— Не можеш да се отнасяш с мен така! Баща ми ще преобърне света, за да ме намери!

Внезапно Крей извади хирургически щипци. Али си помисли, че ще припадне. Какво възнамеряваше да прави с нея? Беше гледала много филми, пълни със сцени на изтезания. Опита се да си спомни какво се случва в тези сцени, но мозъкът ѝ беше блокирал от паника. Ужасът ѝ стана неописуем.

Тя го гледаше как се изправя. Трепереше, но не можеше да откъсне очи от щипците, които блестяха и се полюшваха напред и назад. И тогава без никакво предупреждение Крей изчезна в мрака.

На Али не ѝ се вярваше, но от очите ѝ започнаха да се стичат сълзи. Опита се да спре да ридае, но тялото ѝ отказваше да се подчини. Някаква животинска част от нервната ѝ система се беше активирала. Тя нито можеше да повярва, нито да понесе това, което чувстваше. Усецането беше толкова силно, че придоби физически измерения като щипците.

Той беше единствената ѝ връзка с външния свят, с живота.

— Не ме оставяй сама! — изстена тя. — Не ме интересува какво ще ми направиш, никога няма да ти кажа за Ема — закани се тя през сълзи.

— Истинската приятелка, а? — прозвуча гласът му от мрака. — Няма значение. Вече знам всичко, което ми е нужно, за Ема Макклюр. Ужасът ѝ нарастваше, чак ѝ призля.

— Не! Не! Моля те!

Искаше ѝ се да се свие в стола, да изчезне като него, но остана в осветения кръг. Главата ѝ клюмна, кръвта ѝ пулсираше в слепоочията.

— Какво има? — попита Крей с внезапно омекнал тон. — Аз съм разумен човек. Кажете ми.

Тя поклати глава. Страхът замъгли погледа ѝ.

Крей пристъпи на светлината.

— Али, моля те, говори с мен. — Върху лицето му се изписа унило изражение. — Вината не е моя. Ти ме принуди да те сплеща. Не исках, повярвай ми.

За миг тя напълно замлъкна, но след това започна да риде, едва-едва поемайки си дъх.

— Трябва... трябва да отида до тоалетната.

Крей се засмя леко.

— Защо не каза?

Той я освободи от стола и тя изхленчи.

— Там — показа ѝ.

Тя го гледаше с широко отворени очи, толкова смаяна, че мозъкът ѝ отказваше да функционира.

Той донесе подлога.

— Това не може да е истина — промълви тя повече на себе си отколкото на него. — Няма да го направя. — Тя едновременно плачеше и се молеше. — Не мога.

Той застана пред нея с кръстосани ръце като затворнически надзирател, безразличен и бдителен. Сивите му като пушек очи бяха приковани в нейните.

— Моля те! Не гледай. Моля те, моля те, моля те, обърни се. Ще бъда добра, обещавам.

Той бавно се обърна с гръб към нея.

Тогава я обзе спокойствие и мозъкът ѝ се опита да се приспособи. Но беше толкова трудно. Всеки път, когато си помислеше, че контролира новата си реалност, всичко се обръщаше с главата надолу: доброто беше зло, добрината — болка, черното — бяло. Тя се почувства замаяна, сама, изолирана. Ужасът пропълзя в костите ѝ и

костният ѝ мозък замръзна. Но пикочният ѝ мехур щеше да се пръсне, ако не се изпишкеше веднага! Но не можеше.

— Ема не ти е казала нищо. — Тя трепереше. Бедрените ѝ мускули подскачаха неистово. — Как си разбрал за мен и Барк?

— Ще ти кажа, Али, защото те харесвам. Искам да ми вярваш. Знам, защото в стаята ви имаше микрофон. Когато се изповядваше пред Ема, ти се изповядваше и пред мен.

Али затвори очи. Най-накрая, с наведена глава и трепереща, тя даде воля на звука, който приличаше на барабанене на дъжд по ламаринен покрив.

14.

Президентът и министър Пол седяха на задната седалка в бронираната лимузина и пътуваха от Белия дом към „Еър Форс 1“, който щеше да отнесе президента и малката му свита в Москва за среща с руския президент Юкин. В куфарчето на коленете на президента стоеше черната папка, която Пол му даде и която съдържаше доказателства, че назначеният от Юкин управител на държавната „Рус Ойл“ все още е действащ бивш убиец от КГБ.

Президентът можеше да използва президентския хеликоптер „Марийн 1“, за да стигне до летището, но преградата между пътниците и шофьора в лимузината им осигуряваше пълно усамотение — нещо, което се бе превърнало в мания на президента през последните няколко седмици от управлението му.

— Как вървят нещата около похищението? — поинтересува се президентът.

— Работим по всяка една следа — уклончиво отговори Пол.

— Хей, Денис, нека да наричаме нещата с истинските им имена, какво ще кажеш? Президентът погледна през бронираното затъмнено стъкло. — Бяхме благословени с голям късмет. Тази работа е истинско нещастие за семейство Карсън и Бог ми е свидетел, че всеки ден се моля за освобождаването на тази девойка, но тя ни предостави извинението, от което имаме нужда, за да обезвредим мисионерските секуларисти — до един. — Той пак се извърна и в очите му вече гореше набожният пламък. — Искам да знам защо това все още не е направено.

— Агентът на бъдещия президент, Джак Макклюр, върви по многообещаваща следа.

— Разбираш ли, Денис, ти току-що бръкна в същината на проблема.

Пол поклати глава.

— Не, не разбирам, сър — отвърна той, макар да беше напълно сигурен, че много добре схваща мисълта на президента.

— Струва ми се, че Джак Макклюр разваля работата.

— Сър, вярвам, че той е по следа, която може да ни отведе до похитителя на Али Карсън. Останах с впечатлението, че връщането ѝ жива и здрава е основният ни приоритет.

— Забрави ли предишния ни разговор, Денис? Предай нареждането на Хю Гарнър и да се справим с това. Докато се върна от Москва, искам Първите американски светски проповедници да са арестувани. След това ще направя обръщение към нацията с доказателствата, които той ще е измъкнал от неговата Федерална служба за сигурност.

— Ще уведомя Гарнър веднага щом се качите на самолета, сър — каза Пол с натежало сърце. Чудеше се как да се справи елегантно с тази грозна и при това незаконна ситуация, която президентът му сервира. В момента не виждаше никаква алтернатива на това да пусне Гарнър след ПАСП, но таеше надежда, че ако настояваше Джек Макклюр да помогне на операцията, човекът на бъдещия президент може би щеше да намери начин да намали евентуалните неблагоприятни последици. Разбира се, това щеше да постави Макклюр директно на мушката на всеки. Той щеше да поеме натиска, ако се изпречеше пред очите на Гарнър, но това не можеше да се преодолее по никакъв начин. По принцип задачата на полевите агенти беше да се справят с всеки упражнен натиск спрямо тях. Освен това Макклюр можеше да бъде използван, докато агентът на Пол в Сикрет Сървис — не.

Докато министърът размишляваше, лимузината пристигна във въздушната база „Андрюс“. Пол, който цяла сутрин обмисляше дали да повдигне един крайно деликатен проблем, най-накрая взе решение, когато президентската лимузина спря на самолетната писта, на десетина метра от по-близкото крило на „Еър Форс 1“.

— Сър, преди да тръгнете, се чувствам длъжен да ви кажа, че...

— Да? — Ведрото, скоро избръснато лице на президента изглеждаше навъсено, мислите му вече бяха на хиляди километри от тук, в студената, потънала в сняг Москва. Несъмнено си точеше зъбите да постави Юкин на място.

— Найтуинг не се е появил на последната среща. — Найтуинг беше най-добрият шпионин на правителството, работещ под дълбоко прикритие.

— За кога е била уговорена тя? — сопна се президентът.

— За преди десет дни — отговори Пол също толкова отсечено.

— Денис, защо, за бога, ми съобщаваш това секунди преди да замина за тази жизненоважна среща с руския президент?

— Той пропусна резервните срещи преди четири дни и вчера също, сър. Сметнах за благоразумно да не ви безпокоя с това с надеждата, че Найтуинг ще се появи на повърхността. Но не го направи.

— Честна дума, Денис, като знам колко много ангажименти имаш, не разбирам защо изобщо си правиш труда да се занимаваш с това.

— Шпионите са хитри мъже, сър. Караме ги да правят много подмолни неща. Мокри поръчки. Хората, които убиват без угризение на съвестта, имат особена психология. Склонни са да мислят, че светът се върти около тях. Затова се справят успешно. Но вече съм ставал свидетел на това. Понякога някой процес от развитието спира. Желанието им да бъдат някой, да бъдат специални, да станат известни, прегазва самодисциплината им.

— Какво е това? Психология? — сопна се президентът.

— Сър, искам да изясня гледната ми точка. Когато самодисциплината на един шпионин изчезне, той се превръща в сериен убиец.

Ръката на президента беше на дръжката на вратата. Изражението на лицето му подсказваше, че единият му крак вече беше стъпил на руска почва.

— Сигурен съм, че нещата с Найтуинг не стоят така. За бога, той е безценен шпионин вече трийсет години. Нищо не се е променило, уверявам те. Спри да се бориш с призраци. Убеден съм, че зад мълчанието му се крие основателна причина. — Той се усмихна насърчително. — Концентрирай се върху месионерските секуларисти. Остави Найтуинг да се грижи сам за себе си.

* * *

— Лошото в предложението на президента е — обясни Пол, — че на никой шпионин, дори на толкова добър и затова неприкосновен като Найтуинг, не трябва да му бъде позволявано да бъде независим до

такава степен. Според мен това е рецепта за разюзданост и най-после за сшиване на основните морални принципи.

— Президентът дойде да ме види. — Някаква блещукаща искрица в мозъка на Луиз я беше пробудила от унеса ѝ. — Не е ли мило?

— Много е мило, скъпа.

Пол и съпругата му седнаха в остъклената веранда на санаториума, в който живееше тя. Той усещаше вълните на лъчистото отопление, които струяха от покрития с плочки под.

— Татко — обърна се тя към него, — къде съм?

— Вкъщи, скъпа. — Пол стисна ръката ѝ. — Ти си си вкъщи.

Като чу това, Луиз се усмихна равнодушно и се върна в загадъчния си вътрешен свят. Пол се вгледа в лицето ѝ. Деменцията не беше засенчила красотата ѝ. Сърцето още го болеше от това. Но сега ги делеше стъклена стена и независимо от усилията му той не можеше да преодолее тази ужасяваща преграда. Тя беше изгубена както за него, така и за самата себе си. Пол не можеше да понесе мисълта и затова идваше и говореше с нея, все едно тя му е най-близкият довереник, какъвто не успя да стане, докато беше млада и жизнена. Той по необходимост я беше изолирал от служебния си живот и сега, за да преобрази времето, прекарано с нея, в спомен, който можеше да отнесе в истинския свят, той ѝ се изповядваше.

— Луиз, наследих Найтуинг преди осем години. Най-много ме тревожи фактът, че макар да отговарям за него, никога не съм го виждал. Можеш ли да повярваш? Срещите бяха задочни, с оставени запечатани съобщения за „чичо Дан“, винаги в различен хотел във Вашингтон, избран от Найтуинг.

Той поклати глава. Докато мислите му се обличаха в думи, загрижеността му нарастваше.

— В началото Найтуинг ни осигуряваше информация за Русия и Китай. После разшири полето си на действие. Даваше ни безценни разузнавателни сведения за решенията, взимани зад затворените врати в ключови държави от Близкия изток, някои от които имат претенции да са наши съюзници. Тези сведения винаги се оказваха надеждни и ценни, така че можеш да се досетиш защо президентът настоява да се отнасяме към него много деликатно. Но Найтуинг е бил замесен в съмнителни задачи, действа по свои собствени принципи. Нима е

чудно безпокойството ми, че фактически не знам нищо за него? Досието му е необичайно тънко. Силно подозирам, че информацията в него е по-скоро измислена. Чие дело е това и защо го е направил, остава загадка. Предишният отговорник на Найтуинг не е между живите и няма кого да попитам. Повярвай ми, прекарах много безплодни нощи в четене на базата данни на вътрешната сигурност, която сега включва базите данни на ЦРУ, ФБР и Агенцията за национална сигурност, но не намерих дори и да се споменава за Найтуинг някой си. Вече на няколко пъти ми хрумна идеята, че досието е написано от самия Найтуинг.

Ръката на Луиз, сгъшена в неговата, беше студена, и той имаше чувството, че говори на мраморна статуя — чудесно изработена, но все пак от камък. Чудеше се дали го чува, дали гласът му ѝ е познат, като любима радиостанция, която човек е слушал, докато е бил млад. Харесваше му мисълта, че гласът му вероятно я кара да се чувства сигурна, в безопасност. Обичана. Очите му се навлажниха и сълзите временно го заслепиха. Той продължи да говори, решен повече от всякога да превърне посещението в нещо лично и интимно, на което ще може да се наслаждава по-късно, когато се озове навън в забързания свят. Тогава щеше да си мисли за нея как стои тук, затворена в лабиринта на собственото си съзнание.

— Всъщност, Луиз, само двама души знаят повече за този шпионин от самия мен — президентът и съветникът по национална сигурност. Предвид безгрижното отношение на президента към внезапното изчезване на шпионина започвам да подозирам, че един от тях двамата против всички правила е бил в контакт с Найтуинг без мое знание. Но отлично съзнавам, че опитите ми да докажа това подозрение са сигурен начин да се самоубия в политическо отношение.

Не, реши той, докато набираше Хю Гарнър по мобилния. Ще трябва да приеме съвета на президента и да се концентрира върху отвлечането на Али Карсън и върху Първите американски светски проповедници. За момента нямаше друг избор, освен да остави Найтуинг, който според досието се казваше Иън Брейди, да прави каквото иска. Но щом съветникът по национална сигурност сега имаше изгодна позиция пред президента, тогава беше време той самият да се свърже с неговия мощен съюзник, тъй като неочаквано политическият пейзаж се бе превърнал в плаващи пясъци. Въпреки

опасността той трябваше да направи решителен ход, преди те да го погълнат.

Разговорът приключи и той освободи ръката си от вялата хватка на Луиз. Когато се наведе и я целуна по бледите устни, през тялото му премина тръпка на любов и силно желание. В мислите му тя беше с румени бузи, засмяна, а дългата ѝ коса блестеше на слънцето, докато той си играеше с нея.

15.

— Браво, Макклюр — каза Хю Гарнър. — Като че ли си нямахме достатъчно грижи на главата и сега ни сервираш друго момиче, което също липсва и е приблизително на същата възраст и със същото тегло като дъщерята на бъдещия президент. Или е мъртва, или ѝ се иска да е така. Най-малкото е жестоко осакатена. — Той плесна трите листа, които държеше. — Но според доклада на патолога няма как да я идентифицираме. — Той се ухили самодоволно, докато гледаше ту Джак, ту Нина. — Кой от вас двамата красавци иска да съобщи на Едуард Карсън и жена му тази окуражителна новина?

— Аз ще го направя — обади се Джак. — Така или иначе му се обаждам на всеки час.

— Вярвам, че в близките дни ще ме изненадаш, Джак. — Гарнър хвърли настрани неприятния доклад на Шилц. — Но не, ти ще ми трябваш, затова ти, Нина, ще съобщиш на семейство Карсън новините от тая сутрин.

Изражението на Нина по никакъв начин не издаде чувствата ѝ. Днес беше облечена в елегантен костюм и блузка с перлени копчета до врата, където си беше сложила подбрана с вкус брошка. Той изобщо не можеше да разбере как една жена можеше да изглежда едновременно скромно и елегантно.

Бяха се събрали около бюро в импровизирания команден център в „Лангли Фийлдс“. Бюрото беше отрупано с ранните днешни комуникета от ФБР, ЦРУ, Разузнавателното управление към Министерство на отбраната, Агенцията за национална сигурност, както и от всички регионални и общински полицейски управления, които вътрешната сигурност беше включила в издирването на Али Карсън.

Триото представляваше окото на внимателно контролирана буря от дейности, които се вихреха около тях. Във външния кабинет на директорката бяха натъпкани не по-малко от трийсет агенти, които работеха на компютрите, свързани с най-секретните национални разузнавателни мрежи. Много от тях едновременно говореха по

телефона и разпространяваха получени по телефона сведения за следи, които другите оперативни агенти трябваше да проучат. Наоколо имаше разпръснати торбички от „Макдоналдс“, „Кентъки Фрайд Чикън“, парчета печено на барбекю месо, полупразни кутии от китайски спагети със зеленчуци и пилешко с печурки. Кошчетата за боклук бяха препълнени с празни кутийки от безалкохолни напитки. Тежките аромати на застояла храна, пот и страх насищаха въздуха с лоша миризма, от която човек не можеше да се спаси.

Една от тези работни пчелички се беше свързала с националната база данни на хората от окръг Колумбия, Вирджиния и Мериленд, които бяха в неизвестност, но разпечатката се оказа безполезна. Тя съдържаеше единствено данни за обичайното множество от бегълци от Омаха до Амарио, които бяха изчезнали в недрата на Вашингтон, и с нищо не можеше да им помогне.

— Да се залавяме за работа — обърна се Гарнър към Джак, когато Нина ги остави.

Той изведе Джак през задния изход, който водеше към слабо осветен коридор, късо бетонно стълбище и след това до домакинската зона. На това място имаше лабиринт от работилници и складове, в които се съхраняваха множеството инструменти и принадлежности, необходими за поддържане на класен колеж като „Лангли Фийлдс“ в отлично състояние за пред родителите, които плащаха десетки хиляди долара за образованието на синовете и дъщерите си. Никое изискано училище не можеше да си позволи да изглежда занемарено, а при голям двор като този поддръжката беше постоянна.

Явно поддържащият персонал не беше тук, защото когато Гарнър въведе Джак в най-голямата работилница, тя беше празна, с изключение на двама мъже с маски и техните въоръжени охранители. Мъжете седяха от двете срещуположни страни на помещението, с гръб един към друг. Между тях, по протежение на стената, имаше огромна каменна мивка и няколко работни маси, над които висяха дъски с окачени на тях ръчни триони, чукове, шила, нивелири, метални линеали и дърводелски рендета. На едно място бяха скупчени отвертки, длета, клещи и гаечни ключове с всевъзможни размери. Към някои от масите бяха прикрепени менгемета. Във въздуха се носеше силна миризма на лепило и намазан с грес метал. Между окачените дъски с инструменти имаше прозорци, които разкриваха спокойна

гледка към розовата градина, която сега приличаше на армия от бодливи, миниатюрни, застинали войничета на полузамръзнал параден плац.

— Какво е това? — разтревожено попита Джак.

Гарнър го издърпа обратно в коридора за момент.

— Доведохме двамата лидери на Първите американски светски проповедници — тихо обясни той. — Някои от членовете на организацията са изчезнали и отново са се появили като П-2. Най-малкото ПАСП е тренировъчен лагер за П-2 терористи. Според нас това е законна фасада, зад която се крие революционната групировка.

— Довели сте ги? Тези мъже престъпници ли са?

Без да обръща внимание на въпроса на Джак, Гарнър приключи:

— Дръж си устата затворена, умнико, и може да научиш нещо.

Когато се върнаха вътре, Гарнър даде знак на охранителите, които рязко завъртяха столовете на затворниците и смъкнаха маските им. Мъжете замигаха дезориентирани. Първо се вгледаха един в друг, а след това зяпнаха Гарнър и Джак с широко отворени очи. Явно бяха ужасени.

— Кои сте вие? — попита един от мъжете. — Защо сме тук?

Гарнър се приближи към мивката, пхна гумена запушалка в канала и пусна студената вода с пълна сила. Когато водата започна да пълни мивката, той рече:

— Питър Линк, Кристофър Армитидж, вие сте членове на П-2, мисионерската секуларистка терористична групировка.

— Какво?! — възкликнаха двамата мъже почти едновременно. — Не сме!

Гарнър гледаше втренчено покачващата се вода.

— Искате да ми кажете, че не сте мисионерски секуларисти?

— Ние вярваме, че организираната религия, всички организирани религии са опасни за съвременното общество — започна Кристофър Армитидж, мъжът отдясно.

— Но не сме терористи — добави Питър Линк от отсрещната страна на помещението.

— Не сте, а? — Гарнър направи знак на охранителя на Линк, който го освободи, издърпа го за яката и го завлачи към Гарнър. Гарнър спря кранчето. Мивката беше пълна до горе.

Линк гледаше ту Гарнър, ту леко поклащащата се вода.

— Не може да го мислите наистина... какво си мислите, че е това? Полицейска държава?

Гарнър заби юмрук в корема на Линк. Когато мъжът се преви на две, той хвана двете страни на главата му и я напъха в мивката. Линк се замята като риба и водата започна да прелива и да се пени.

— Не можеш да направиш това! — извика Армитидж. — Това е Америка, правото ни на свободно слово е гарантирано!

Гарнър извади от водата задавящия се и пръхтящ мъж. Охранителят хвана ръцете на Линк, а Гарнър се обърна към Армитидж, бръкна в джоба на сакото си и му показва служебната си карта.

— Що се отнася до теб и приятелчето ти, аз съм Америка.

След като прибра картата, той пак се залови с потапянето на Питър Линк. Но когато главата на Линк се озова под водата за втори път, Джек хвана ръката на Гарнър.

— Това не е начинът — спокойно каза той. — Постъпваш глупаво.

Джек моментално усети, че това не бяха правилните думи. Гарнър продължи да държи потопената глава на Линк, докато се взираше в лицето на Джек.

— Махни шибаните си ръце от мен или, кълна се, ти ще си следващият.

— Доведе ме, за да помогна — тихо каза Джек. — Изказвам мнението си...

— Не аз те доведох, Макклюр. Всъщност мъчех се да те държа далеч. Но ще стане както иска новият президент, дори и да не е правилно.

С ръба на ръката си Джек удари лакътя на Гарнър по лъчевия нерв и Гарнър изпусна Питър Линк. Джек го извади от водата. От очите на Линк се стичаха сълзи и той повърна вода.

— О, боже! — извика Армитидж ужасен.

Гарнър се освободи от Джек, приближи се до Армитидж и изкрещя в лицето му:

— Не можеш да използваш тази дума! — Той кипеше от гняв, раменете му се приведоха, ръцете му се свиха в юмруци. На челото му пулсираше вена.

Джак забеляза, че Линк е в полусъзнание и му помогна да легне на пода. Коленичи до него и провери пулса му. Беше непостоянен и слаб. Вдигна поглед и каза на Гарнър:

— Искрено се надявам, че разполагаш с лекар тук.

Гарнър отвори уста да каже нещо, но очевидно размисли и вдигна мобилния си телефон. Не след дълго вратата се отвори. Появилият се лекар забърза към мястото, където Питър Линк лежеше в локва от вода и собственото му повърнато.

Джак се изправи и предложи на Гарнър:

— Нека да се поразходим.

* * *

Небето беше покрито с грозни облаци, готови за битка. Силен, студен вятър ги удари в лицата, от което носовете им потекоха, а очите им се навлажниха.

— Това ще ти коства кариерата — закани се Гарнър, докато отминаваха заспалата розова градина.

— Най-добре ще е, ако се успокоиш, преди да отправяш заплахи — отвърна Джак.

Гарнър крачеше напред и рязко се извърна.

— Ти постави под съмнение авторитета ми.

— Ти превиши правомощията си — тихо рече Джак. — Не сме в Ирак.

— Не е нужно. Става въпрос за националната сигурност. Имаме си работа с родни терористи, предатели на собствения си начин на живот.

Джак се вгледа в лицето на Гарнър. Беше решен да запази спокоен и уравновесен тон. Все някой трябваше да прояви благоразумие в този разговор.

— Защото не мислят като теб и сегашната администрация?

— Те отвлякоха дъщерята на бъдещия президент!

— Не знаеш дали е така.

— Да, благодарение на теб не знам. Във всеки случай не и със сигурност. От друга страна, разполагаме с подписа на П-2 на местопрестъплението.

— Някой друг може да го е оставил — изтъкна Джак.

Гарнър се засмя горчиво.

— Не вярваш наистина в това, нали?

— Честно казано, не знам в какво да вярвам, защото все още не знаем какво става.

Гарнър закрачи по обратния път.

— Добре. Да се върнем към разпита, за да разберем.

Джак се обърна и му препречи пътя.

— Няма да ти позволя да продължиш да измъчваш тези хора.

— Не можеш да ме спреш.

Джак отвори мобилния си телефон и го приближи към ухото.

— Така или иначе съм длъжен да се обадя на бъдещия президент.

Гарнър вдигна ръце.

— Виж ти. Тук съм, за да намеря хората, които хванаха дъщерята на новия президент. Какво ти е оправданието?

— Изтезанието не върши работа — отвърна Джак. — Човекът или млъква, докато умре, или, което е по-вероятно, лъже. Казва ти каквото искаш да чуеш, но това не е истината. За щастие има по-добър начин да се разбере дали тези момчета са престъпници.

Гарнър облиза устни. Джак забеляза, че гневът му се уталожил леко.

— И каква е блестящата ти идея?

Джак сгъна мобилния телефон и го прибра.

— Ще се върна там и ще поговоря с Крис Армитидж. После ще го пусна да си ходи.

— Луд ли си? Няма да ти позволя!

— Ще го освободим, както и Линк, когато се оправи — отсеке Джак. — Ще ги проследим. Ще ги поставим под 24-часово наблюдение. Съвсем скоро ще разберем дали са замесени.

След като размишлява близо минута, Гарнър кимна.

— Идеята е твоя, ти сам ще се заемеш с наблюдението.

Твърде късно Джак разбра как Гарнър щеше да го накара да си плати за това, че го предизвика. Въпреки че повече от всичко искаше да се откъсне от Гарнър и да тръгне по следата на Сирил Толкан, Джак беше наясно, че не може да се измъкне от тази задача и затова кимна в съгласие.

— Ще ми е нужна помощ да държа под око двамата мъже.

— Това си е твой проблем. Погрижи се.

Докато се отдалечаваше, Гарнър извика след него:

— Имаш четирийсет и осем часа, умнико. И след като се провалиш, ще ти съсия кариерата.

16.

— Защо лампата е изгасена?

В пълния мрак Али Карсън усети движението на въздуха в лицето си и се сви, сигурна, че той ще я удари. През трите дни, откакто беше тук, той нито веднъж не я удари, но заплахата за насилие винаги беше надвиснала, държеше я потопена в море от ужас, така че той вече нямаше нужда да я държи завързана за стола. Тя бе твърде изплашена и постоянно седеше на него.

— Какво ти казах? — Гласът на Крей звучеше като отделен от тялото му, приличаше на сърцевината на самия мрак. — Можеш да говориш само по време на ядене.

Тя продължи да държи главата си изправена. Вече знаеше, че той не иска да я нарани, а просто да ѝ даде урок.

— Трябва да се концентрираш, Али.

По гласа му позна, че е седнал пред нея. От мисълта за тази новопридобита способност да различава нюансите в движението на звуците по тялото ѝ премина тръпка. Това беше Рони Крей — мъжът, когото Ема беше срещнала и за когото искаше да научи повече неща. Сега беше неин ред. Налагаше се да държи тази мисъл на предно място в съзнанието си. Ема я беше научила как да бъде твърда, как да отстоява позицията си. Освен това Ема не изпитваше страх — черта, която Али никога не успя да придобие. Може би нейният шанс беше сега. Бъди смела, окуражи се тя. Съдбата те хвърли в същите ръце като Ема. Имаш шанс да довършиш това, което тя започна. Имаш възможност да разбереш този загадъчен мъж.

— Имаш остър ум — продължи Крей, — но животът ти под похлупак го е затъпил. Научена си да вярваш, че водиш разглезен начин на живот, но това е лъжа. Истината е, че имаш живот на затворник. Забранено ти е да ходиш където пожелаеш, да казваш каквото си искаш. Дори не можеш да се сприятелиш с някого без знанието на баща ти, за да могат Сикрет Сървис да нахлуят и в неговия живот като в твоя. Ти не притежаваш самата себе се, Али. Ти си кукла на конци, дърпани от баща ти.

Един стол изскърца и Али разбра, че той се е облегнал. Леко шумолене ѝ подсказа, че кръстосва крак въз крак. Виждам, помисли си тя, без да виждам. И изведнъж изпита благодарност към него за това, че не светна лампата, за възможността, която ѝ даде, да изостри сетивата си. За пръв път от запознанството ѝ с Ема Макклюр тя пристъпи извън себе си, извън онази личност, която, както точно се изрази Крей, беше създадена за нея.

Сякаш отгатнал мислите ѝ, Крей каза:

— Съществуваш както пожелае баща ти. Тази Али Карсън, която страната или по-скоро светът познава, е бонбонче, шоколадово блокче: истинско американско момиче с чисто американски ценности и идеали. Кога изобщо ти е било позволено да кажеш какво точно мислиш? Кога ти е било разрешено да изкажеш мнението си на глас? Жребият в живота ти е да допринесеш за политическата кариера на баща ти.

Тя чуваше единствено неговия глас.

— Не е ли така, Али?

Мракът го засилваше, докато най-послед го видя да блести като злато в съзнанието ѝ.

— Имаш свое собствено мнение, нали?

В продължение на доста време тя не каза нищо, макар да чувстваше как отговорът съска в гърлото ѝ, настойчиво иска да се покаже, да заживее свой собствен живот най-послед. И внезапно тя осъзна колко познат ѝ е този страх, как в продължение на години наред се боеше да изкаже собственото си мнение, противно на това, което секундантите на баща ѝ настояваха тя да каже публично. Само Ема познаваше истинската ѝ душа, само Ема можеше да я научи как да бъде безстрашна. Но Ема я нямаше вече. Али усети как в гърдите ѝ прелива огромна тъга, от очите ѝ се стекоха горещи сълзи, спуснаха се по бузите ѝ, капнаха върху ръцете ѝ. Беше толкова жестоко, толкова несправедливо, че единствената ѝ истинска приятелка ѝ беше отнета...

— Концентрирай се, Али — подкани я Крей, както професор насърчава извънредно умен студент със синдром на дефицит на вниманието. — Важно е да фокусираш ума си, да се отърсиш от притъпеността на стария автомат Али Карсън, да изостриш ума си като диамантен резец. А сега, кажи ми, имаш ли собствено мнение?

— Имам — отговори Али. Гърлото ѝ се отпуси и думите, които искаше да изрече, излетяха. Почувства как се връща в двора на колежа, как върви с Ема, към която бе отправен почти същият въпрос: Това мнението на баща ти ли е или твоето?

Той въздъхна, според нея със задоволство.

— Тогава може би имам шанс да стигна до истинската Али Карсън. Има шанс да разваля това, което ти е било сторено.

Скърцането на стола.

— Искаш да говориш.

Как е разбрал, зачуди се тя. Какви изумителни способности притежава този човек!

— Разрешавам ти.

— Защо го правиш? — попита тя.

— Защото трябва.

Той изрече последните думи по начин, който я разтърси. Все още не знаеше защо, беше твърде смаяна от собствената си реакция, но сега започваше да вярва, че ще разбере какво ѝ се случва и защо.

Тя усети как той се наведе към нея, почувства топлината му, все едно държеше биещото му сърце в ръцете си.

— Али, искам да споделя нещо с теб. Аз съм абсолютно уверен в това, което правя. Освен това съм патриот. Тази страна се изгуби. Над демокрацията е надвиснала сянка, Али, и тя се нарича Господ — християнският бог, в чието име са нападнати, погубени и унищожени толкова много народности: ацтеките, инките, евреите в Испания, халифите в Константинопол и Трапезунд, китайците, негрите, нашите индианци. Всичките са грешници, така ли?

Тя чуваше дишането му, което наподобяваше духало, раздухващо огън. Всяка дума беше съпътствана от силна емоция. Тази емоция ѝ беше позната, тя я разбираше, без да може да я определи. И тя почувства Ема до себе си как ѝ шепне нощем в стаята в „Лангли Фийлдс“, която бе толкова далеч сега, ужасно далеч. Тя пак се разрида тихичко за Ема, но и за собственото си натрошено „аз“, за живота, който беше принудена да живее, за всичко, което беше пропуснала: приятели, смях, шляене, хлапашки лудории. Да бъде самата себе си, каквото и да означаваше това. Тази мисъл ѝ донесе още сълзи и още тежест в гърдите, които едва успя да понесе.

Докато се случваше всичко това, Крей запази мълчание, държеше ръцете ѝ в тъмното, поддържаше връзка с нея. Тя изпитваше огромна благодарност за мълчанието, за човешката близост.

— В продължение на повече от десетилетие — промълви той най-сетне, когато сълзите ѝ спряха и дишането ѝ си възвърна нормалния ритъм — съществуваше конспирация за премахване на демокрацията. Едва в последните осем години тя изпълзя на светло. Под прикритието на знанието какво е най-добро за Америка клика от десни фанатици склучи пакт с религиозни фундаменталисти, които пламенно желаят да превърнат Америка в чиста християнска държава. Този алианс е ново изопачаване на това, което Айзенхауер злокобно е нарекъл „военноиндустриален комплекс“. Айзенхауер се е боял, че той ще поеме управлението на страната, и страховете му се сбъднаха. Негово величество петролът управлява Америка, негово величество петролът определя външната ни политика. Ако Близкият изток не беше пълен с петрол, изобщо нямаше да ни е грижа кой кого убива там. Даже нямаше да знаем какво е сунит, камо ли защо той иска да убие съседа си шиит. Но сега религиозното право насила се включи в микса, сега имаме президент, който вярва, че върши Божието дело. Но аз и милиони хора като мен по целия свят не вярват, че Бог съществува. В такъв случай чия работа върши президентът?

Али го слушаше с наострени уши. Чувстваше се напрегната като изопната струна, като извадена от себе си, сякаш е получила привилегията да излезе от тялото си, да се рее като дух над хората отдолу. И заедно с това чувство дойде и усещането за енергия и сила.

— Ти и аз, Али, сме потъпквани от този религиозен масов маскарад във вид на демократично управление. Колко пъти трябва този президент да каже, че не го е грижа какво мислят хората или Конгресът, че той знае кое е най-добро за нас, кое е правилно. Той има предвид, че неговият Бог знае, но всъщност неговият Господ не съществува. Неговият морал е заблуда, измислена от така наречените праведници, за да подкрепят твърдението си, че всяко тяхно решение е правилно, че цялата критика, насочена срещу тях, идва от един радикален ляв елемент. Те се опитаха да направят твърдата вяра в Господ синоним на патриотизъм, а здравословния скептицизъм — в синоним на държавна измяна. Ние трябва да се борим срещу този

фалшив морал, трябва да го спрем, преди заразата му да се е разпространила твърде много.

Той стисна ръцете ѝ за последно и ги пусна.

— Сега ме познаваш. Не съм казвал тези неща на друг човек.

Той се изправи и тя усети, че се оттегля. Искаше ѝ се да му извика да остане, но знаеше, че не трябва. Бе научила урока си.

— Иска ми се да ти вярвам, Али. Това е най-горещото ми желание. Но все още предстои да докажеш, че заслужаваш доверие. — Гласът му отслабваше. — Вярвам, че ще се справиш. Имам вяра в теб.

17.

Джак не се върна повече у дома. Но се страхуваше, че баща му ще се опита да го намери, че ще използва властта си, за да го завлече обратно в стаята, през чийто прозорец се виждаше мигането на светофара и която беше заложник на скърцанията и скриптенията от среднощните стъпки на баща му.

Къде отиваш, когато изчезнеш от схемата, изградена от системата? Обратно към деня, в който си станал войник, или, ако си имал романтична душа, към деня, в който си постъпил в Чуждестранния легион. Но тези златни дни отдавна бяха избледнели. „Извън схемата“ за Джак означаваше да остане с Гъс.

Гъс притежаваше „Хай Лайн“, заложна къща на „Канзас Авеню“, където тротоарът лепне от телесни течности и по всяко време на годината влажен и упорит вятър блъска по мръсните врати на магазините.

Джак застана пред вратата на заложната къща в седем сутринта в деня след инцидента в хлебарницата и зачака Гъс да се появи.

Онзи не показа с нищо, че е изненадан.

— Ха, на бялото момче му е харесал булгурът. — Той отключи вратата и вдигна ролетката. — Трябваше да се сетя.

— Няма да се прибера вкъщи. — Джак последва Гъс в „Хай Лайн“ — дълго, тясно пространство със стъклени витрини вдясно и огромно огледало на стената вляво. Беше невъзможно да направиш каквото и да било, дори да си бръкнеш в носа, без Гъс да те види. — Искам да работя за теб.

Гъс включи флуоресцентното осветление, а след това и климатика, който забоботи на пресекулки.

— Е, мога да кажа „не“ въпреки туй, което ми каза пастор Таск. — Още светлини грейнаха в задната част на магазина. — Ха, той си мисли, че е гепил Господ за шлифера. — Лампите в стъклените витрини затрепкаха, преди да осветят заложените стоки. — Като те оставих вчера, ударих по някоя жица тук-там. Знам му спатиите на Сирил.

Гъс застана зад щанда, провери касата и напъха вътре пачка банкноти. После вдигна поглед. На лицето му се четеше лека изненада.

— Казвам се Огъстъс Търлингтън Трети, няма майтап. Т'ва име ме вкарва във всеки кънтри клуб в Америка. Докато не ми видят черната муцуна. — Той изсумтя. — Е, к'ви ги крепиш оттатък тезгяха? Така няма да научиш занаят.

* * *

В „Хай Лайн“ се отбиваха татуирани мъжаги, прегърбени типове, печелеци от порнография, буйни колумбийци, широкоплещести сводници, наркопласъори с жълтеникави лица и подкупни ченгета, чиито шкембета вървяха пред тях.

В началото работата на Джак се състоеше в изпълняване на нарежданията на Гъс или поне така си мислеха клиентите. Но всъщност той ги наблюдаваше така, както можеше само той, и изпиваше с очи всяка сделка.

— Искам да си в час к'во става тук — каза Гъс първата сутрин. Той изобщо не беше изненадан да види Джак пред магазина си. — Задачата ти е да опознаеш всяко копеле, дете редовно ми се носи тука.

* * *

Гъс живееше в голяма къща в края на „Уестморланд Авеню“, точно отвъд границата на Мериленд. Колкото и невероятно да звучи, къщата му беше заобиколена от дървета и гъсти храсти. Джак имаше собствена стая на горния етаж. Като погледнеше през прозорците, си представяше, че се намира в къща в клоните на дърво, цялата покрита с листа и защитена от зеленината. В извивката на един клон имаше гнездо, оцвъкано с курешки и пълно с перушина, което по това време на годината беше празно, но напролет нещата стояха другояче. Сутрин зеленото кътче беше осеяно в злато, а през нощта застинало под сребърен блясък. Като се изключат птиците и цикадите през август, наоколо беше тихо и спокойно.

И все пак понякога Джак чуваше музика. Част от него се свиваше, но самата музика — бавна, тъжна, смирена дори в кипящия ѝ гняв — го привличаше. Постепенно той овладя вътрешния си страх и се осмели да се промъква долу. Тогава до ушите му достигаше мъжкият глас, дълбок, по-плътен и по-изчистен от този на Джеймс Браун. Сядаше на най-долното стъпало с обвити около кокалестите си колене ръце и се полюшваше леко в такт. В продължение на час-час и нещо се потапяше в реката от скръб и поглъщаше звуците, които го пронизваха до мозъка на костите и с тъгата си го издигаха на златна каляска, за да го пренесат над насмолени покриви, мигащи светофари, надути клаксони, свирещи спирачки, пиянски викове, в царство на пълно блаженство.

След като и последните ноти утихнеха, Джак се качваше обратно по стъпалата, изпълзяваше в леглото си и се унасяше в дълбок, безпаметен сън.

Всяка вечер музиката достигаше до ушите му и ритуалът се повтаряше: той се промъкваше тихо по стълбището и седеше сам, но не самотен, а свързан с един невидим свят чрез музиката, чрез думите, чрез гласовете на мъже, които са видели неща, които самият той не можеше дори да си представи.

* * *

През уикендите пастор Таск посвещаваше Джак в тайните на Божието дело. Работните му дни минаваха в „Хай Лайн“, където наблюдаваше, подреждаше и изготвяше каталози на тъжния парад от вехтории, които разорени клиенти донасяха на Гъс, за да ги оцени и ако прецени, че са подходящи, да ги приеме срещу скромни суми в брой. Скоро Джак научи, че повечето клиенти никога не се връщаха за заложените вещи, въпреки че те вероятно им бяха ценни по някакъв техен си начин, непонятен за никого друго. Всеки месец Гъс провеждаше търг, на който разпродаваше стоките, непотърсени в рамките на половин година — едно от условията на договора с „Хай Лайн“. Винаги сред старите китари, часовниците „Таймекс“, брошките и златните медальончета се намираше и по някоя ценна находка. Несъмнено Гъс правеше пари от тези трансакции, макар че след по-

малко от седмица на работа Джак знаеше със сигурност, че огромният му работодател си изкарва прехраната в задната стаичка.

По време на един подобен търг Джак се натъкна на кашон с комикси. Изпълнен с вълнение, започна да се рови из тях, докато не си даде сметка, че гледа собствените си книжки. Вероятно баща му беше дошъл през някой уикенд, докато той е бил с пастор Таск, и ги е заложил. Джак веднага разбра, че баща му никога не е имал намерение да се върне за тях. Обзе го неописуемо чувство на свобода, тъгата и радостта се сляха в едно, също като онази странна емоция, която го привличаше към меланхоличните вечерни музикални изпълнения на Гъс.

За миг се замисли дали да не помоли Гъс да удържи цената на комиксите от заплатата му. После отвори един и се зачете. Почти веднага го дръпна настрана, отвори друг и още един, и още един. Остави всичките настрана. После взе кашона и го сложи на щанда за продаване.

Едва когато вдигна поглед, разбра, че Гъс го е гледал през цялото време.

* * *

Една сутрин, около седмица след търга, когато слезе за закуска, видя, че го чака подарък.

Стоеше и зяпаше големия пакет на кухненската маса. Гъс беше надянал готварска престилка и целите му пръсти бяха в брашно.

— Е, айде, хлапе, отвори го.

— Нямам рожден ден днес.

Гъс умело изля четири топчета тесто в опушен чугунен тиган.

— Не щеш да го дам на друг, а?

Думите на Гъс изпълниха Джак с трескавост. Пръстите му трепереха, докато разкъсваше хартията. Вътре имаше квадратна кутия с капак. Отвори го: грамофон и три албума — на Мъди Уотърс, Хаулин Улф и Фетс Домино.

Гъс обърна с пръсти царевичните питки и каза:

— Животът без блус, това вече е грях. Блусът разказва истории — живота на хората, които са го създали.

Той плъзна една чиния с царевични питки по масата.

— А сега си изяж закуската. Довечера ще изслушаме плочите заедно. Няма смисъл да седиш сам на твърдите стъпала.

* * *

След шест седмици Гъс реши, че Джак е готов да наблюдава сделките в задната стая. Тя представляваше студено помещение с размери 3,5 на 3,5 метра, обзаведено с диван и два фотьойла, между които имаше бюфет с наредени бутилки алкохол и старомодни чаши за уиски от блестящ кристал. Всеки ден едно момиче идваше да почисти — да забърше прах и да мине с прахосмукачка. Гъс беше извънредно взискателен по отношение на мястото, където сключваше сделките си.

Джак имаше опасения, че този бизнес е свързан с наркотици, защото Сирил Толкан се занимаваше именно с това, а беше повече от ясно, че Гъс и Сирил са конкуренти. Но тревогите му се оказаха напразни. Сделките в задната стаичка бяха от съвсем друг характер.

Първия ден Гъс му каза: „През целия си живот съм бил отшелник, винаги съм се стремил да съм по-щастлив от баща си, но при всеки опит на пътя ми се изпречваше бял. Затова накрая се отказах и се оттеглих в моя собствен свят, където съм цар на замъка.“

През задната врата на „Хай Лайн“ влизаха много инспектори от полицията. Макар на външен вид да не си приличаха, на Джак му се струваха еднакви: с твърд и суров поглед и намусени. Всички те бяха виждали достатъчно из улиците, които бяха призвани да пазят, а често дори и прекалено много: твърде много ярост, горчивина, завист и злоба, кръв. Те обитаваха блато, дълбоко в света на организираната проституция, контрабандата на наркотици, наемните убийства, войната за територия. Във вечно бдящите им очи имаше желание за кървава мъст. Джак го виждаше, надушваше го като острата миризма на задушлив газ.

Всички искаха от Гъс едно и също — сведения, за да щракнат белезниците на бандитите. Искаха арести без усложнения — арести, които няма да ги ударят обратно като бумеранг. А Гъс можеше да им бъде полезен, защото търгуваше с информация и именно информацията го хранеше. Понякога замъкът му се оказваше

недостатъчно голям, за да задоволи желанията му, но беше населен с армия от доносници и информатори, които той поставяше на място, с озлобени ренегати и амбициозни политици — списъкът изглеждаше безкраен.

Каквото и да искаха тези детективи, Гъс обикновено го имаше или поне можеше да им го осигури в рамките на няколко дни. И всичко си имаше цена, разбира се. Те плащаха неохотно и с явна неприязън. Знаеха цената на стоката.

Един от редовните посетители на Гъс беше детектив на име Станц. Лицето му беше набръчкано като използвана салфетка, а месестите му рамене непрекъснато бяха приведени като на боксьор, хванат натясно. Носът му представляваше безформена маса, счупен в улични разпри, докато е бил на възрастта на Джак, и след това ненаместен както трябва. Пушеше като комин и говореше така, сякаш гърлото му беше постоянно задръстено от катран и никотин.

Десетилетията работа в полицията не бяха заличили вкуса му към доброто облекло. Разкопчаваше копчето на елегантното си сако и леко повдигаше крачолите си, преди да седне на дивана. Запалваше цигара „Кемъл“ без филтър и вдишваше дълбоко.

— Свърши добра работа със случая Гонсалес. — Той подаде дебел бял плик на Гъс. — Негодникът няма да може да прави пари от кока или други гадости в близко време.

— Целта ни е да помогнем. — Гъс напъха плика в един джоб, без да го отвори. Очевидно имаше доверие на Станц.

— Като го спомена... — Детективът махна парченце тютюн от върха на езика си, — шефът ми диша във врата за двойното убийство до „Макмилън Резервоар“.

Гъс се намръщи.

— Казах ти. Работя върху туй.

— Работенето не е достатъчно. — Станц се наведе напред и застана на ръба на дивана. — През последните три седмици животът ми се превърна в жив ад. Никакъв сън, никаква почивка. Мамка му, дори не мога да си получа обичайната доза чукане. Знаеш ли какво означава това за мъж на моята възраст? Чувствам си простатата уголемена като топка за софтбоул. — Пепелта в края на цигарата му потрепери колебливо. — Гъс, задникът ми се пече на огън. Три седмици разпити, повторни разпити, ровене в стари случаи, обстойно

проучване на квартала, облизване на всяка една шибана кофа или контейнер за боклук в търсене на нож или друг остър инструмент, с който са убити жертвите. Чувствам се на ръба. И какво да напиша в доклада до шефа ми? Какво ще докладва той на началника на отдел „Разследвания“? И какво ще каже началникът на комисаря и на кмета? Разбираш ли в какъв омагьосан кръг се намирам? Целият този шибан натиск има не само верижен ефект. Аз съм този, който ще понесе удара.

Той смачка цигарата си и се изправи.

— Дай ми името на бандита. В противен случай се оттеглям и ще повлека всички след мен.

Очите на Гъс се притвориха, при което Джак усети опасното напрежение във въздуха и несъзнателно направи крачка назад.

С ленив глас, който според наблюденията на Джак предвещаваше опасност, Гъс каза:

— Ти си в полицията колко? Трийсет години?

— Трийсет и три, ако бъдем точни.

— Не — Гъс поклати глава. — Трийсет и три години, осем месеца и седемнайсет дни.

Станц замига недоумяващо. Нямаше ни най-малка представа накъде води всичко това. Но Джак беше наясно и не можа да се сдържи да не се усмихне тайно.

— Доста време — провлече Гъс. — Бая лайна са се натрупали за толкоз години.

Най-после Станц загрея.

— Ей, чакай малко.

— Преди пет години, залавянето на Очоа — продължи Гъс, сякаш Станц изобщо не беше си отворил устата. — Освен трийсетте дози кока в него бяха намерени и двайсет и пет милиона, но в полицейската стаичка с доказателствата се оказаха само двайсет и три. Преди осемнайсет месеца беше застрелян един латинос. Ченгетата го завариха с патлак в ръката, ама нали и двамата сме в час, че като го гръмнахте, оня не беше въоръжен — нали от мен купихте ютията. И, за бога, имам го черно на бяло.

Станц почервеня.

— Хей, нали ми каза...

— Има една игра, която няма да ти се отвори парашута да играеш с мене. — Стаеният гняв на Гъс кипеше в очите му.

Станц се извърна за момент, докато дойде на себе си. Най-накрая каза:

— Никога не бих те заплашвал, Гъс. Много добре знаеш, че заедно изминахме дълъг път.

Масивната фигура на Огъстъс изпълваше цялата стая, а яростта му беше погълнала всичкия наличен кислород.

Станц полагаше невероятни усилия да успокои дишането си.

— Сега всичко наред ли е между нас? — попита той.

Май нямаше търпение да се измъкне колкото се може по-скоро.

18.

— Пит ще се оправи ли?

— Така казва лекарят — отговори Джак. — Откаран е в медицинския център „Бетесда“. Ще получи най-добрата помощ.

Джак сам изяви готовност да откара Крис Армитидж до дома му. От сивото небе се спусна тънка пелена суграшица. Гумите съскаха, докато колата се плъзгаше по пътя.

Армитидж потрепери.

— Докато пак го потопят.

— Няма да го потопят пак.

— Със сигурност. — Армитидж се беше свил на пътническата седалка колкото е възможно по-далеч от Джак. — Ще подам жалба до главния прокурор.

— Съветвам те да не го правиш. — Джак се качи на магистралата и се отправи към Вашингтон. — В противен случай Гарнър пак ще те хване. Освен това ти гарантирам, че главният прокурор никога няма да види жалбата.

— Тогава ще я направя публично. Всяка една новинарска агенция на драго сърце ще приеме историята.

— На Гарнър ще му хареса. Само за миг той и хората му ще докажат, че си побърканий и каквото и доверие да се опитваш да изградиш в движението ти, то ще бъде пръснато на пух и прах.

Армитидж го изгледа за момент.

— Кой си ти? Доброто ченге?

— Аз съм добрият — отвърна Джак. — Единственият, когото ще срещнеш през следващите три седмици.

Армитидж обмисли чутото.

— Щом си толкова добър, тогава ми кажи какво става.

Джак заобиколи един тромав влекач.

— Не мога да го направя.

В тона на Армитидж се усещаше горчивина.

— Това е кошмар.

На всеки двадесет секунди очите на Джак се отклоняваха към огледалото за обратно виждане.

— Разкажи ми за твоята организация.

Армитидж изсумтя.

— Като за начало, ние не сме П-2. Всъщност нямаме нищо общо с тях.

Едно сиво беемве петица беше заело позиция две коли зад тях.

— Но ти знаеш за П-2. — Джак се стараше да прикрива обзелото го напрежение.

— Разбира се. Може ли да увеличиш температурата? Тресе ме.

Джак завъртя копчето.

— От страха е, процежда се през тялото ти.

— Откъде знаеш? Имам чувството, че ще ме е шубе до края на дните ми.

Джак мина в средната лента. Сивото беемве изчака няколко минути и направи същото.

— Всяка организация има радикали — обясни Армитидж, — но да ни слагат под общ знаменател е все едно да речеш, че всички мюсюлмани са терористи.

Наближаваха изход от магистралата. Джак се престрои в лявата лента.

— Може да ти звучи изненадващо, но ужасно много американци са убедени, че е така.

— Преди петдесет години повечето американци са мислели, че евреите имат рога. Ето това е сред нещата, които не са й наред на Америка, сред нещата, срещу които се борим.

Сивото беемве мина в лявата лента.

— Предполагам, че Гарнър и хората му още го вярват — язвително отбеляза Джак.

— Защо казваш „Гарнър и хората му“? Ти не си ли от тях?

— Бях зачислен към тях, за да им вдигна реномето. — Може и така да се изтълкува, рече си Джак. — Но не споделям тяхната философия.

— Във всеки случай ти благодаря. Питър по всяка вероятност дължи живота си на теб.

Джак усети как Армитидж изучава лицето му.

— Освен ако не е било театър, а?

— Не.

— Как да съм сигурен, че не лъжеш?

Джак прихна.

— Не можеш.

— Не виждам кое му е смешното. — В тона на Армитидж прозираше обида.

— Имах предвид да ми повярваш, че казвам истината.

Армитидж се усмихна насила.

— О, аз имам вяра — вяра в човечеството, вяра в науката, вяра, че разумът ще надделее над религиозните заблуди. Разумът не се нуждае от свещеник или равин, или имам, за да съществува.

— Звучиш убеден в правотата си.

— Нямам друг избор — отвърна Армитидж. — Някога бях свещеник.

Думите му възбудиха интереса на Джак, почти колкото и сивото беемве.

— Да не падна от кревата?

— Знам какво си мислиш, но не, не беше момиче. Беше нещо много по-просто, наистина. И това направи откритието ми още по-проникновено. Един ден се събудих и си дадох сметка, че светът на религията е в пълен дисонанс със света, в който живееш, света около мен, света, на който помагах. Епископите и архиепископите, които познавах, моите духовни водачи, нямаха ни най-малка представа какво се случва в истинския свят. Нещо повече — не ги интересуваше.

Армитидж облегна глава и обърна поглед към себе си.

— Един ден направих грешка, като изказах опасенията си пред тях. Те без никакво колебание ги отхвърлиха, но от този момент нататък, смея да твърдя, че представлявах опасност за тях. Не ми даваха да вземам решения относно църковната политика дори в собствената ми енория.

Те продължаваха да се движат на юг по магистралата.

— И затова напусна.

Армитидж кимна.

— Всичките ми връзки с нерационалния, основан на вярата, свят бяха прерязани. Вместо това бях привлечен от физиката, квантовата механика, органичната химия — не като учен, а като начин да разбере света. Открих, че всички тези дисциплини са емпирически установени.

Могат да бъдат формулирани. И още по-важно, могат да бъдат ясно дефинирани. Не подлежат на интерпретация. Разбираш ли, организираните религии отравят всичко. Правят хората суеверни, невежи и нетолерантни към различните от тях. Освен това те погрешно дават власт на хора, които нямат право да бъдат на власт.

— Като стана въпрос... дръж се.

Джак шофираше с малко под разрешената скорост, но на стотина метра от изхода натисна рязко педала на газта. Колата дръпна напред. Джак завъртя волана и навлезе в средната лента, съпроводен от сърдит рев на клаксони. Внезапно намали, да пусне един камион да мине пред тях, а след това се отклони в дясната лента и навлезе в изхода с шеметна скорост.

Зад тях изсвистяха гуми, чу се вой на клаксони.

Армитидж се извъртя назад, доколкото му позволяваше предпазният колан.

— Не можа да се измъкнеш.

— Когато поискам да се отскубна от тях, ще го направя — отвърна Джак.

Той се приготви да свърне вляво по „Кърби Роуд“, но видя пред себе си временен знак на колела, чийто надпис от мигащи лампички предупреждаваше нещо. Проблемът беше, че не можеше да го прочете. Наредените светлини гъмжаха като кошер пчели. Високата скорост му пречеше да намери неподвижната си опорна точка, да заповяда на дислексичния си мозък да прочете това, което отказваше да прочете. Затова се отклони вляво от магистралата.

— Какво правиш, по дяволите? — извика Армитидж, вкопчен в таблото отпред.

Джак веднага го разбра. Достъпът до „Кърби Роуд“ беше блокиран. Промушиха се между две дървени барикади и се врязаха в осеяно с дупки пътно платно, тук-там оголено до самата му основа. Работниците се разпръснаха с крясъци, обезумели от ужас. Колата пропадна в една дупка, после подскочи и тежко се стовари върху земята.

Воланът вибрираше в ръцете на Джак.

— Какво пишеше на знака?

— Не те разбирам. — Армитидж беше озадачен. — Можеш да четеш колкото и аз.

— Просто ми кажи какво пишеше! — изкрещя Джак.

— Следващият километър на „Кърби Роуд“ е в ремонт.

Засега нищо не можеше да помогне.

— Дръж се — мрачно каза Джак.

Те се друсаха по неравния път. Джак ту намаляваше, ту даваше газ, за да избегне най-дълбоките дупки. Изминаването на разтърсващия до мозъка на костите километър им се стори цяла вечност. След това колата стъпи на гладък асфалт. Джак забеляза, че сивото беемве крета по пътя зад тях.

— Защо ни преследват? — попита Армитидж, докато се обръщаше назад.

— Дяволски добър въпрос.

Джак отвори мобилния си телефон, набра Бюрото за алкохол, тютюн, оръжия и експлозиви, което се намираще на по-малко от пет минути от тях.

— Макклюр е, свържете ме с Бенет — изстреля веднага щом отсреща вдигнаха. Началникът Родни Бенет незабавно прие обаждането.

— Какво става, Джак?

— Ще разбера след няколко минути, шефе. Водя мощна опашка зад себе си. Последен модел сиво беемве петица. След три минути ще съм на „Клейборн Драйв“. Капанът ще щракне ли?

— Остави на мен — измърмори Бенет.

— Добре. До след малко. — Джак сгъна телефона. — Отвори жабката — каза той на Армитидж. — Извади бележник и химикалка.

Армитидж се подчини.

Точно след три минути Джак зави наляво по „Клейборн Драйв“. Попаднаха в скъп квартал с големи, изискани къщи сред просторни тревни площи и елегантни градини пред тях.

Джак, който с едно око следеше случващото се в огледалото за обратно виждане, забеляза сивото беемве да завива след тях. Характерната му муцуна тъкмо стъпи на „Клейборн“.

— Защо намаляваш? — Армитидж вече наистина беше разтревожен. — Ще ни настигнат преди...

— Млъкни и запиши номера на беемвето — изстреля Джак.

— Готово — отвърна Армитидж, докато драскаше припряно.

Джак чу сирени по „Кърби“, които идваха право към тях.

Когато беемвето приближи достатъчно отзад, той внезапно завъртя волана наляво. Колата прескочи бордюра, качи се на тревата, мина през нисък жив плет от чемшир и се скри зад къщата точно когато две коли на Бюрото за алкохол, тютюн, оръжия и експлозиви с включени сигнални светлини и виещи сирени свиха по „Озбърн Драйв“ и заклециха мистериозния сив преследвач.

19.

— Тоя, дето ще го видим, не си пада по непознати — предупреди го Гъс. — Плюс това не обича белите, демек — две черни точки за теб.

— Тоест да остана в колата ли? — попита Джак.

Гъс завъртя волана и бавно тръгна по „Ти Стрийт“.

— Да бе, остани, че Мармозетката да дойде да ти пусне куршум в главата. Хич и не пита. Засмърди ли му — действа.

— Какво е мармозетка? — поинтересува се Джак.

— Няк'ва маймуна май, катери се по върховете на дърветата в горите, абе, нещо такова.

— Виждал ли си някога? Имам предвид истинска мармозетка.

— Аз, не.

Очите на Гъс проучваха улицата. Джак усети как нещо в приятеля му се изопна, толкова беше съсредоточен.

— Кога мислиш ми остава време за зоопарк?

Между Шестнайсета и Седемнайсета улица Гъс спря до бордюра и изключи двигателя.

— Ето ни в „Анакостия“. Не ти е мястото тука, чат ли си? Затуй стой близо до мен, не продумвай ни дума и не си завирай носа в чуждите работи, нали тъй?

— Да.

Огромният двигател на континентала заглъхна като часовник, който е спрял да работи. Жегата на ранната вечер се просмука вътре и започна да натежава в охладения от климатика въздух. Гъс изсумтя и отвори вратата.

Намираха се на улица с тесни, подредени в редица къщи, обковани с олющени дъски. Миниатюрните избуяли предни дворове бяха разделени от телени мрежи. Голяма немска овчарка се разлая и се хвърли срещу оградата, челюстите й тракнаха.

— Хей, Годзила! — Гъс се приближи към оградата, а Джак го следваше плътно. — Комшията на Мармозетката държи Зила полугладен, та да напада всеки, дръзнал да приближи. — Гъс бръкна в

джоба си, извади шепа кучешки бисквити и ги хвърли през оградата. — Не трая да гледам животно, към което се отнасят лошо.

Докато Годзила хрускаше първата бисквита, Гъс и Джак се приближиха до съседната къща.

— Баща ми беше ловец на бездомни кучета — обясни Гъс. — Ей, човече, казвам ти, дъртият мразеше работата си. През цялото време да се оправя с тях — бяс, кофти отношение, с всичко се е сблъсквал.

Гъс поведе нагоре по стъпалата на една къща, боядисана в цвят на вечерно небе. Жалузите бяха чисти и бели, а покривът без накатранена хартия като съседните къщи.

— Тук е. — Той почука на вратата.

Последва кратка пауза, след което мъжки глас извика:

— Влизай!

В мига, в който Гъс отвори вратата, отекнаха три изстрела и Гъс безцеремонно изблъска Джак обратно на верандата. Ушите на Джак пищяха и той не можеше да чуе нищо, но както беше проснат на земята, видя как Гъс извади от сакото си „Магнум .357“ и отвори вратата с трясък. Извика нещо на Джак, докато изчезваше във вътрешността на къщата, но Джак не успя да чуе нищо.

Джак се изправи и изтича вътре. Докато минаваше през вратата, забеляза три дупки от куршуми в дървото. Беше странно да усеща, че се движи, а да не чува нищо друго, освен кънтенето в ушите си, зад което се криеше мъртва, всепоглъщаща тишина. Все едно целият свят беше натъпкан с памучни топки.

Тичайки след Гъс, той се озова в слабо осветена стая, толкова претъпкана с книги, плочи, списания, разхвърляни дрехи, шапки, обувки, кецове, че приличаше на лабиринт. Плафоните на тавана бяха махнати и се виждаха голи петна като скривалище на краставо куче. Вместо това множество лампи върху масите, столовете и пода осигуряваха странна цветна светлина. Само след миг Джак осъзна, че всички абажури бяха покрити с цветни парчета плат, които засенчваха и оцветяваха светлината.

Гъс излезе от боядисана в бледожълто кухня и тронаво затопурка през стаята към него. Магнумът сочеше надолу към пода. Гъс му каза нещо и настървено зажестиккулира със свободната си ръка, но Джак все още беше оглушал от изстрелите и най-вероятно в шок, затова продължи напред.

Той стъпи встрани от една лошо подредена купчина книги и непохватно се спъна в друга, още по-голяма камара с червено петно отгоре ѝ, което приличаше на отбелязване с тебешир или дамга. И тогава му просветна. Първо изчезна равновесието му, а след това краката му омекнаха и той падна.

Застанал на четири крака, се озова на по-малко от петнайсет сантиметра от слабо, посипано с белези лице. Широко отворените очи бяха втрещени в него. И в този момент Джак забеляза струйката кръв, която се стичаше от ъгълчето на полуотворената уста, и усети ужасното зловоние на мърша. Той изпищя, отскочи назад, препъна се в чифт ботуши, просна се по задник и краката му щръкнаха във въздуха. Можеше да е смешно, ако не беше втрещен от ужас. Той се изправи и без да гледа, се блъсна в стената в отчаян опит да се измъкне от къщата. Единствената му мисъл беше да избяга колкото е възможно по-далеч от мъртвия мъж.

Той плачеше и повръщаше на пода. Не можеше да изтръгне от главата си гледката на вторачените очи. Искаше единствено да върне времето назад, да е в хладния „Континентал“ на Гъс, на сигурно и безопасно място, както преди да започне всичко това.

Тогавя Гъс го сграбчи за яката, вдигна го и краката му увиснаха във въздуха. Изпаднал в истерия, Джак риташе и пищеше, а фактът, че все още беше полуоглушал, влошаваше нещата допълнително, все едно изживяваше кошмар, от който нямаше сили да се събуди. Нищо не беше реално и все пак всичко бе съвсем истинско: онези очи, стичащата се кръв от полуотворената уста, вонята на изпражнения и смърт, на човешко тяло, лишено от живот. Всичко му дойде твърде много. Юмруците му тихо барабаняха по раменете на Гъс, а обувките му се врязваха отново и отново в пищялите на огромния мъж.

После се озова навън и Гъс го пусна. Той се преви на две, разтърсван от мощни спазми, повръщаше и чувстваше, че всяка частица от тялото му ще експлодира от болка и ужас. Беше празен отвътре. Червата му бяха обърнати наопаки. Всеки един нерв в него бе оголен, крайниците подскачаха, тялото му се тресеше.

Ноцта го обгърна или може би това беше Гъс? Постепенно той излезе от бездната, в която го тласнаха шокът и ужасът. Малко по малко осъзна, че Гъс го е взел в обятията си и го люлее като бебе.

Тогава чу сирените и разбра, че слухът му се възвръща. В началото бяха някъде далеч, но много бързо идваха все по-близо и по-близо.

— Добре ли си, да тръгваме? — попита Гъс.

Джак се притисна в него и зарови лице в масивния му гръден кош.

Гъс се изправи с Джак в ръце. Отнесе го в континентала и запали. Тъкмо завиваха по Шеста улица, когато в задния прозорец за кратко проблеснаха червени и бели светлини. Сирените свиреха съвсем наблизко, но бързо заглъхнаха, когато Гъс натисна газта.

Отминаха дузина сиви сгради и Гъс спря до една телефонна будка.

— Трябва да се обадя. Само минутка, хлапе, окей? — Той бавно и внимателно изгледа Джак. — През цялото време ще ме виждаш.

Джак гледаше как Гъс напъха половината си туловище в будката и зареди телефона. Зъбите му затракаха. По тялото му преминаха тръпки и докато си представяше, че отвратителната смрад е окупирала колата, пак се разплака.

Едва когато видя, че Гъс крачи обратно към него, той си избърса очите и носа. Докато Гъс се плъзгаше на седалката, той хлъцна веднъж. Гъс гледаше право напред. Джак се опита да се съвземе, но от време на време от гърдите му се изплъзваше някое притаено ридание.

Най-после успя да промълви:

— Това... това...?

— Дали беше Мармозетката? — Гъс кимна. — Аха, той беше.

— Какво... какво...?

Гъс въздъхна.

— Спомняш ли си двойното убийство при „Макмилън Резервоар“, за което Станц искаше да му помогна? Мармозетката беше моят човек по случая. — Гъс се огледа. — Изглежда, се е приближил до кокала.

— Твърде много — потвърди Джак, треперейки.

Гъс сложи ръка на облегалката.

— Както и да е, не се коркай. — Сви разтревожено вежди. — Не ми ли вярваш?

— Мислех си за Мармозетката — каза Джак. — Мислех си, че трябва да бъде погребан, а не да го пипат хора, които никога не са го

познавали.

Последва дълго мълчание. Най-накрая Гъс запали двигателя. Включи на скорост и потегли.

Джак нямаше представа къде отиват, но не го и интересуваше. Отново беше потънал в света, за който вестниците, телевизията и филмите твърдяха, че съществува, и все пак той никога не можеше да си го представи. Този свят го връхлетя твърде рано и той не можеше да се справи с реалностите му. Учуди се на всички сълзи, които проля, защото не можеше да си спомни да е проронвал дори и една сълза преди това. Беше си създал желязно правило никога да не плаче, докато баща му го пребива и даже докато баща му се промъква обратно през апартамента и звуците на „California Dreaming“ избледняват като пламъче на свещ по пладне. Не се разплака, когато Андре и бандата му го завлякоха в уличката зад магазина за електроника. А тази вечер, изглежда, не можеше да спре.

Гъс взе разстоянието до „Кънектикът Авеню“ 3001, адресът на предния вход на Националната зоологическа градина, само за единайсет минути.

Джак се обърна и надзърна през прозореца.

— Гъс, сега е нощ. Зоопаркът не работи нощем.

Гъс отвори вратата.

— Кой казва?

* * *

— Виж колко е малка! — Гъс гледаше през клоните към малкото черно-бяло лице, което ги наблюдаваше. В огромната клетка имаше множество мармозетки, но тази, след като ги забеляза, се приближи най-много до тях. Останалите бяха заети да ядат плодовете в лапите си или да гризат дървото с изумително дългите си долни резци.

Джак се вгледа в черните очи, вторачени в него. Лицето излъчваше такава интелигентност и такава проникновение, като че ли мармозетката виждаше свят, който бе едновременно по-малък и по-голям от този, който той виждаше.

— Какво си мисли? — попита Джак.

— Кой знае?

— Точно така. — Гласът на Джак беше пълен с почуда. — Никой не знае.

Гъс го прегърна през раменете покровителствено.

— Не се приближавай твърде много, хлапе — рязко каза той. — Тия твари хапят.

Джак не си и помисли да попита Гъс как успя да отвори зоопарка в този час, защото знаеше, че няма да получи отговор. Във всеки случай не искаше да разваля магията на момента, която временно бе пропъдила всички мисли за смърт, втренчени погледи от отвъдното, зловонието на смърт. В този момент тук имаше живот, странен и красив, и чудатостта му го изпълваше с още повече енергия. Джак усети сърцето си да бие силно в гърдите му и по тялото му се разля топлина.

— Здравей, мармозетке. Казвам се Джак.

20.

Докато отхапваше от хамбургера с горчица и хрупкави резенчета кисели краставички, Али Карсън се вгледа в лицето на Рони Крей, който седеше много близо до нея и ѝ подаваше в устата. Изражението му не излъчваше никаква заплаха. Той по-скоро приличаше на птица, която храни пиленцето си.

Тя се наслади на вкусовете в устата си и след това, едва ли не с неохота, преглътна. В другата си ръка той държеше млечен шейк с кафе, в чиято гъста пяна беше забучена извита сламка. Той доближи сламката до устните ѝ и тя засмука от сладката напитка.

— Откъде знаеш кои са любимите ми храни? — попита тя тихо. Вече не се страхуваше от него. Знаеше, че ѝ е разрешено да говори, докато се храни.

Крей се усмихна по начин, който много ѝ допаднаше.

— Аз съм като родител — също толкова тихо ѝ отвърна той. — Аз съм бащата, за когото винаги си мечтала, но никога не си си мислела, че ще имаш.

Тя направи знак с глава и той ѝ даде да отхапе от хамбургера. Докато дъвчеше, очите ѝ не слизаха от лицето му.

— Знам какво обичаш — продължи той. — И какво не обичаш. Защо бих искал да знам това, Али? Защото те ценя, защото искам да ти угодя.

Али пак засмука от млечния шейк с кафе и преглътна.

— Тогава защо съм завързана за този стол?

— Купих този стол в Мексико преди седем години, по същото време, по което купих и боядисан захарен череп в Деня на мъртвите. Столът е най-ценната ми придобивка и ти имаш привилегията да седиш на него. Преди теб само аз съм седял на него.

Предусещайки, че е гладна, той ѝ поднесе последната хапка от хамбургера.

— Знаеш ли за Деня на мъртвите, Али? Не? Това е единственият ден в годината, в който вратата между живота и смъртта е отворена.

Когато живите могат да разговарят с мъртвите. Ако вярват в това. — Той наклони глава. — Каж ми, Али, в какво вярваш?

Тя примигна.

— Не... не разбирам какво имаш предвид.

Той се прегърби напред и подпря лакти на коленете си.

— Вярваш ли в Господ?

— Да — отговори тя, без да се замисли.

— Наистина ли вярваш в Бог или повтаряш като папагал това, в което вярват майка ти и баща ти?

Тя го изгледа за момент. Устата ѝ беше пресъхнала. Ето пак, той като че ли надзърташе в дълбините на душата ѝ, като че ли я опознаваше отвътре навън.

— Не... не е нужно да отговарям.

— Ето, Али. През целия си живот ти си била отделена от останалия свят със стена. Казвано ти е какво да говориш и какво да мислиш. Но аз те познавам по-добре. Знам, че имаш собствени мисли и собствени вярвания. Няма да те съдя като родителите ти. А тук няма друг, освен мен и теб.

— А останалите?

— А, останалите. — Крей се наведе и избърса ъгълчетата на устата ѝ. — Ще ти издам една тайна, Али, защото си го заслужи. Няма други. Само аз съм. Аз и сянката ми. — Той се подсмихна.

— Защо ме излъга?

— Али, както вече започваш да разбираш, уроците трябва да бъдат научени. Научените уроци премахват нуждата от лъжа. Искам да споделя с теб и още една тайна: не ми харесва да те лъжа. — Той се облегна. — Ти си специална, но не по начина, по който са ти втълпили майка ти и баща ти.

Той взе ръцете ѝ в своите и каза:

— Аз и ти, Али, заедно трябва да отстраним всички безсмислени внушения, всички вреди, които са ти сторени. Добре дошла в началото. Тук, на това място, ти си свободна да говориш каквото ти е на сърцето. Ти си по-свободна от всякога. — Той пусна ръцете ѝ. — А сега ще ми кажеш ли истината? Вярваш ли в Господ?

Али го изгледа. След водовъртежа от объркване, съмнение и страх сега съзнанието ѝ бе по-ясно от когато и да било. Как е

възможно, запита се тя. Докато гледаше лицето му, разбра, че след време ще получи отговор на въпроса си.

— Не — твърдо отговори тя. — Идеята, че някъде на небето има брадат старец, който е създал света, който слуша молитвите ни и ни прощава греховете, не ми звучи разумно. Ева произлязла от реброто на Адам... глупости.

Рони Крей замислено я изгледа.

— А вярваш ли в страната си? В Съединените щати?

— Разбира се. — Тя се поколеба. — Но...

Крей не каза нищо и пълното му спокойствие премина и у нея.

Сега бентът рухна и навън се изляха чувства, които тя държеше дълбоко скрити, откакто Ема, нейната единствена довереничка, си отиде.

— Не ми харесва, че страната е превърната в крепост. Президентът и хората му не изпитват нищо друго към нас освен крайно презрение. Могат да правят каквото си поискат, да говорят всичко, да се изплъзват от всяко едно прегрешение, да хвърлят всякаква кал, да наемат хора, които да клеветят политическите им опоненти, и никой няма куража да се изправи срещу тях и да каже, че грешат, че всеки ден убиват стотици хора, че са стъпкали правилния ход, че са размазали границите между църквата и държавата, защото всеки, който се осмели да им се противопостави, веднага бива заклеймяван като предател или опасен ляв откачалник, или и двете заедно.

— Направиха това с баща ти.

— Да.

— Но той оцеля след техните стрели и въздушни удари и ще стане следващият президент.

— Да.

— И все пак той все още не е говорил публично, не е осъдил съюза между християнските фундаменталисти и администрацията. Това означава ли, че е съгласен със сегашната администрация? Нападателните медийни кучета на администрацията се въздържаха от силни удари в замяна на липсата на критика от негова страна.

Тя усети, че той се готви да си тръгне, и изпита остра болка от предстоящата загуба.

— За какво мислиш, че се моли той, когато заедно с майка ти ходят на църква всяка неделя?

— Не... — Внезапно пак я обзе объркване. — Не знам.

— Сега ти ме изненада — каза Крей.

Тя усети силно неодобрение в тона му и кръвта във вените ѝ замръзна.

— Наистина...

Крей постави показалец върху устните ѝ.

— Времето за храна изтече.

След това се изправи и изчезна в мрака.

21.

Когато Джек ѝ се обади, Нина Милър се намираше насред река Потомак.

— Извинете, сър — каза тя.

— Един момент — спря я Денис Пол. — Трябва да се видя с Русалката.

Нина присви очи.

— Сигурен ли сте, че е разумно?

— Просто го уреди — отвърна Пол рязко.

Тя му кимна леко, докато вървеше назад и се отдалечаваше от министъра на вътрешната сигурност. Намираха се на неговата 185-футова яхта, която бе достатъчно голяма, за да има задна горна палуба с площадка, върху която малкият частен хеликоптер докара Нина. Роторите му вибрираха на порива на вятъра. Пилотът в кабината беше готов да отлети веднага при подаден му знак.

Пол наблюдаваше Нина с крайчеца на окото си, докато тя запали цигара с гръб към него и доближи мобилния телефон към лявото си ухо. Тревожеше се за нея. Не беше сигурен дали може да ѝ вярва. Но Денис Пол се тревожеше за всеки човек, с когото говореше или с когото влизаше в контакт през изтощителните двайсетчасови работни дни. Участваше в опасна игра и никой не я познаваше по-добре от него. С течение на годините той или хората му бяха разкрили опасните игрички на мнозина. Разбира се, той се намираше в окото на бурята, в спокойната централна точка, откъдето като олимпийски бог можеше да погледне във всички посоки едновременно. Но не се самозалъгваше, не позволяваше на високопоставената си позиция, в качеството на дясна ръка на президента, да притъпи вниманието му или бдителността му.

Той живееше на ръба вече две години — от средата на втория мандат на президента. Коремът постоянно го присвиваше, нервите му се разклатиха толкова лошо, че той не можеше да си спомни кога е имал здрав сън за последен път. Вместо това усвои изкуството на котешката дневна дрямка — пет минути тук, петнайсет там. В царството на нощта, когато поредният ден преливаше в следващия, той

отпиваше силно чисто кафе и плетеше мрежата. За добро или лошо, сега се намираще твърде дълбоко, за да обмисля нещата отново, защото за да успееше, трябваше да изпълни плана си докрай. Всяко разколебаване щеше да се окаже смъртоносно.

Той нагласи усмивката, която използваше за близките приятели, ако изобщо можеше да се използва понятието „близки приятели“ за хората от обкръжението му, защото в действителност министър Пол нямаше истински близки приятели. Работата го научи на това преди болезнено дълго време.

Когато Нина се върна при него в предната част на каютата, мислите му се изнизиха към разпенения водовъртеж при гладкия нос на яхтата. Духаше вятър и от време на време припръскваше дъжд. Денят не беше подходящ за разходка с лодка, но Пол предпочиташе да е тук, във водата, вместо в офис, където имаше опасност от бръмбари, или пък на открито, където всяка негова дума би могла да попадне в обхвата на параболичен микрофон върху покрива на съвсем невинно изглеждащ микробус. Яхтата му беше претърсвана за бръмбари по три пъти на ден. Това включваше целия корпус. Освен това негов приятел от отдела за модерни технологии към Министерство на отбраната монтира отпред и отзад сложни прихващателни устройства.

На незапознатите, размишляваше Пол, тези предпазни мерки биха се сторили параноични, но както много проникновено е казал Уилям Бъроуз: „Да си параноик означава просто да си наясно с фактите.“

— Беше Макклюр — уведоми го Нина, докато сгъваше телефона си. — Искате да се срещнем в управлението на Първите американски светски проповедници.

Това въобще не се хареса на Пол.

— Какво прави той там? Първите американски светски проповедници са грижа на Хю Гарнър.

— Гарнър включи Макклюр в това.

Те излязоха на вятъра. Никой, намиращ се на повече от метър-два, не можеше да ги чуе, дори и екипажът, за който Пол се беше погрижил да стои вътре.

— Какво, по дяволите, знае Макклюр?

— Нямам представа — призна Нина, — но, изглежда, той не вярва, че зад отвличането стои П-2.

— Тогава кой?

— Не знам, сър, но имам усещането, че Макклюр има повече шансове да го открие, отколкото ние.

Министърът изглеждаше замислен.

— Отсега нататък не искам да го изпускаш от поглед.

Нина дръпна от цигарата.

— Какво по-точно искате от мен?

Очите на министъра се врязаха в нейните.

— Направи каквото е нужно, за да го държиш изкъсо. Времето ни изтича, полето ни на действие бързо се стопява.

Погледът на Нина беше хладен и непреклонен.

— А сега по-добре върви — махна с ръка той.

Нина се обърна и се отправи към задната част на яхтата.

— И, Нина... — извика той след нея.

Тя се извърна и махна разпилените кичури от лицето си.

— Опитай се да започнеш да го наричаш Джак.

* * *

В лъскавата махагонова каюта капитанът на яхтата не обърна внимание на хеликоптера, когато роторите му заработиха. След миг машината се издигна във въздуха с пътничката на борда. Капитанът не знаеше името ѝ и не го интересуваше. Работата му беше проста и той си я вършеше в момента — пренасяше записките си от разговора между министър Пол и посетителката му върху миниатюрната клавиатура на смартфона си „Блекбъри“. Детството с глуха сестра го бе научило да чете отлично по устни. Когато приключи, изпрати електронното съобщение директно на президента, който щеше да го получи веднага, където и да се намира. Без съмнение президентът с нетърпение очакваше пристигането на съобщението.

Работата на капитана приключи за момента и той остави смартфона до мощния бинокъл, с чиято помощ беше наблюдавал въпросния разговор. След това пак се зае с управлението на яхтата във ветровития следобед. Никога досега не беше претърпявал инцидент на борда и нямаше намерение да го прави сега.

22.

— Всяко действие предизвиква противодействие. Не, не. — Крей се полюшваше от крак на крак. — Всяко действие причинява противодействие. Възприемането на религиозното право от страна на федералното правителство най-накрая се сдоби с правилното противодействие: с нас, врага. Мисионерските секуларисти, армията на разума. — Той се изсмя. — Каква ирония, без тях няма да ни има нас. Те ни създадоха. Всяка крайност дава живот на противоположната крайност.

Той се пресегна и развърза китките на Али.

— Дръж ръцете си над главата.

Прозвуча по-скоро като предложение, отколкото като заповед. Въпреки това Али се подчини, но само след няколко секунди беше принудена да ги сгъне в скута си.

— Аз... не мога. Нямам сила.

— Имам лек за това.

Крей коленичи и разкопча глезените и краката ѝ. После обви ръце около кръста ѝ и ѝ помогна да се изправи. Нестабилна като прохождащо дете, тя отпусна тежестта си върху него.

Насърчавана от него, направи несигурна стъпка напред, после още една, но краката ѝ се заплетоха и Крей я подхвана, за да не се строполи на пода.

— Може да ти се наложи да ме учиш как се ходи — каза тя, докато притеснено се смееше.

— Няма да имаш нужда от мен, за да се справиш, обещавам ти. — Той я изведе от стаята, която бе неин дом повече от седмица. Помогна ѝ да си вземе душ и да се облече и тя не се почувства нито смутена, нито засрамена. А и защо да се чувства? В края на краищата той я беше гледал как ходи по малка и голяма нужда, а най-вероятно и как спи. Имаше ли нещо по-интимно?

Той познаваше всеки сантиметър от тялото ѝ. За малко повече от седмица той стана част от нея.

В кухнята ѝ придърпа стол. Тя седна, подпирайки се с една ръка на масата, върху която имаше кутии от портокалов сок и мляко, както и няколко водни чаши. Той ѝ наля чаша портокалов сок с парченца плод. Любимия ѝ.

Изчака я, докато пресушаваше чашата.

— Следобед ще излезем на разходка около къщата. Ще си възвърнеш силите за нула време, ще видиш. А сега искаш ли да хапнеш?

— Яйца и бекон, моля.

— Смятам да ти направя компания. — Крей отвори хладилника, но вътрешността му остана извън полезрението на Али. Другото момиче беше сгънато вътре като акробат. Той извади кутия с яйца и парче масло от рафтчето на вратата. Най-долу, близо до неподвижните сини крака на момичето, имаше към половин килограм дебело нарязан бекон. Кожата на трупа започваше да се смъква като змийска. Крей знаеше, че много скоро ще му се наложи да я премести или във фризера в мазето, макар това да означаваше да я нареже на парчета, или другаде, например на някое сметище или празен паркинг. Но още не. Не искаше да я пусне да си отиде. Свърши му толкова работа. Упои я, докато ѝ режеше ръката, за да не ѝ причини болка. Тя не заслужаваше подобно нещо. Сега тя си имаше дом и той не искаше да я изостави. Не му беше виновна, че му е нужна, за да е сигурен, че властите знаят, че Али не е мъртва или погребана. Беше си изготвил стриктно разписание и затова му беше необходимо бързо ответно действие, което само търсенето на живо момиче можеше да му осигури.

С пълни ръце Крей затвори вратата на хладилника с крак, подреди продуктите на плота до готварската печка, сложи чугунен тиган върху горелката и пусна газта. За да не си изцапа пръстите с мазнината, използва един от лъскавите ножове, закачени върху магнитна поставка на стената, за да отдели шест филийки бекон, след което ги нареди една до друга в тигана. После увеличи газта и те зацвърчаха. Кухнята се изпълни с наситен аромат.

Когато беконът придоби златистокафяв цвят, той постави парчетата върху попивателна хартия и изсипа мазнината от тигана. Без да го измие, отрязва дебела бучка масло и я пусна да се разтопи. После

сложи на масата кутията с яйцата, една купичка от неръждаема стомана и тел за разбиване на яйца.

— Искаш ли ти да ги разбиеш?

Пак прозвуча като предложение, не като команда. Али знаеше, че съвсем спокойно може да откаже. Но не искаше да каже „не“. Отвори кутията, счупи шест яйца едно по едно в ръба на купичката, наля малко мляко и започна да разбърква сместа.

— Не знам как някой може да яде онези готови яйчени смеси без жълтък — сподели тя небрежно.

— Или пък омлет от белтъци — добави той.

Ръката ѝ бързо отмалая. Тя си почина за малко и продължи, докато се получи бледожълта пяна.

— Готово.

Крей взе купата, добави три щипки сол и малко черен пипер и изсипа съдържанието в тигана. После разбърка яйцата леко с бяла пластмасова шпатула.

— Бял хляб?

— Смятам днес да е пълнозърнест — отговори Али.

— В килера. — Той остави шпатулата и влезе в малката стаичка. Скрит в сенките, се обърна и започна да я наблюдава. Тя стана, като се подпираше с една ръка на масата. Приблужи се до готварската печка. Ръката ѝ мина покрай ножовете на стенната етажерка и взе шпатулата. Разбърка яйцата в тигана. Тананикаше си.

Доволен, Крей намери пресен пълнозърнест хляб, сложи го под мишница, след което се протегна и отвори шкафа. Кари стоеше навита в тъмната си пещера. Червените ѝ очи го гледаха загадъчно.

Той сложи пръст пред устните си и ѝ прошепна:

— Шшшт.

Затвори вратичката на шкафа и се върна в кухнята.

Али обърна глава.

— Почти е готово.

Нима по лицето ѝ пробяга бегла усмивка?

Седнаха да ядат един срещу друг.

— Бях прав за теб — заговори той най-после. — Въпреки парниковото ти възпитание не си глупачка. Презираш привилегиите.

Али преглътна хапка яйца и хляб.

— Страх и омраза.

Той кимна.

— Хънтър Томпсън.

Тя вдигна глава, не за пръв път изненадана от него.

— Чел си го?

— Защото е един от любимите ти.

По тялото ѝ премина тръпка, но не от страх, а от удоволствие.

— Каж ми какво най-много ти харесва у Томпсън.

Али не се поколеба.

— Той подкопава основите. Смята, че цивилизацията е лицемерна, обича да показва как добрите хора осмислят постъпките си.

Крей отхапа парче бекон.

— С други думи, той е като нас. Като теб и мен.

— Какво имаш предвид?

Крей си избърса устата и се облегна.

— От моя гледна точка цивилизацията, за която пише Томпсън, е сложно преплетена с религията. А какво е религията в края на краищата, ако не тоталитаризъм? Острото осъждане на Адам и Ева от Господ, описано както в Новия, така и в Стария завет, не е нищо повече от поредица закони, които са толкова крайни, толкова възпиращи, че е невъзможно да се придържаш към тях. В така нареченото начало, в Райската градина, Бог казва на Адам и Ева, че им е осигурил всичко, което желаят и някога ще пожелаят. Само че виждате ли онова дърво ей там? Това е Дървото на познанието. Ако искате да разберете какво се случва наистина, ще трябва да изядете плода. Но, хей, чакайте малко, яденето на плода е забранено, така че забравете за познанието, в крайна сметка кой има нужда от него, при положение че съм ви дал всичко, което искате. И така, с една дума, религията настоява да живеем в невежество. Но всичко е наред, защото имаме свещеници и пастори, които да ни казват какво да правим и какво да мислим. Да продължавам ли? Добре. Какво ще кажеш за „Не пожелавай жената на ближния си“? Заповедта не казва „Не чукай жената на другия“, което е изпълнимо. Вместо това те нагърбва с невъзможна задача: забранява ти дори да си помислиш за секс с чужда жена! Разбираш ли какво става тук? Религията е измислена от хората, за да създаде греха. Защото без грях не може да има страх, а без страх как би могъл да контролираш огромни маси народ? Прибави към това

една елитна теокрация, която периодично издава укази, които смята за подходящи, за да се държи на власт, и така дефиницията за тоталитаризъм е завършена.

Али осмисли за момент казаното от Крей и тогава отговори:

— А какво ще кажеш за тоталитаризма на Хитлер и Сталин?

По лицето на Крей се разля многозначителна усмивка.

— Ватиканът е приел мълчаливо Хитлер. Всъщност е бързал да отстъпи през 1933 година, като е подписал договор с Хитлер, който забранява на немските католици да участват в каквито и да било политически дейности, критикуващи режима. След войната е осигурил документи, фалшиви паспорти и други подобни книжа, като по този начин е помогнал на нацистите да избягат в Южна Америка, и нито един немец не е бил отлъчен от църквата за военни престъпления. Историческата връзка на християнските църкви с фашизма не може да се отрече и е документирана в публичните архиви. И като се замислиш, това изобщо не е изненада. Тоталитаризмът привлича тоталитаризма. Неговите привърженици са абсолютисти, по дефиниция те не могат да се извинят за своите престъпления. Помисли малко. Независимо дали е религиозен по природа като християнската църква или политически като останалите в историята фашистки държави, тоталитаризмът е основан на вярата. Абсолютната вяра в непогрешимите водачи. Поне ние, секуларистите, имаме свобода, както и задължение да си признаем грешките и да ги поправим.

Али се беше отнесла в мисли. Попиваше всичко като гъба.

— Вярно е. Виждам неща, които ме плашат — промълви тя най-после. — Група хора с огромна власт и непреклонни възгледи, всички други се страхуват да говорят на глас, повече ограничения на личните свободи. — Тя прехапа устни. — Какво означава това? Немислимо е, но възможно ли е да се отклоняваме от демокрацията?

— Самият факт, че задаваш този въпрос, е повод за празник. — Крей бутна чинията си настрана. — Ти ми кажи. Твоето мнение е толкова важно, колкото и моето.

Устните ѝ се изкривиха в иронична усмивка.

— Въпреки че съм водила живот на привилегирована?

— Точно защото си водила живот на привилегирована — рече Крей сериозно.

Тя се изправи и събра чиниите и приборите.

— Не е нужно да го правиш — каза той.

— Сега имам повече сила. — С пълни ръце Али отиде до мивката със значително по-малко затруднение. С гръб към него започна да мие чиниите.

Крей стана.

— Али?

— Да?

— Свободна си да си тръгнеш когато пожелаеш.

Тя изтърка мазнината и жълтъка от една чиния и замислено я постави върху сушилника.

— Ако се прибера — каза тя, без да се обръща, — ще спра да уча.

23.

— Какъв капан? — попита Армитидж. — Какво имаш предвид?
— Сега изглеждаше още по-паникьосан. Лицето му беше бяло като суграшицата, която отскачаше от предното стъкло на колата.

Джак отби встрани на „Кърби Роуд“, на около осем километра от „Клейборн“.

— Подмамваш престъпника, така де, заподозрения, и колегите го сгащват и го разпитват къде отива, какво прави в района, какво има в колата.

— И къде ти е основанието?

Джак извади пистолета си.

— Ето ми го основанието.

— Не можеш просто да...

— Ти какво сега, освен бивш свещеник си и бивш адвокат ли?

Армитидж млъкна. Докато се опитваше да се окопоти, Джак каза:

— Дай ми номера на беемвето.

Армитидж му показва бележника, но емоциите на Джак бяха толкова разпалени, връхлетелият го стрес бе толкова голям, че не можеше да стигне до въображаемата точка, с помощта на която да се концентрира достатъчно, за да разбере драсканиците на Армитидж.

— Прочети ми го.

Онзи го изгледа озадачено.

— Трябва да гледам пътя — излъга Джак. Така и не успя да преодолее срама от недъга си.

Армитидж му прочете номера на глас.

Джак пак се обади на Бенет.

— Искам да проверите последен модел сиво беемве петица с регистрационен номер 2499 СХЕ. Точно така. Благодаря.

Джак прекъсна връзката. Известно време пътуваха в неловка тишина.

Най-накрая Армитидж се обади:

— Не желая да съм част от това.

— Искаш да се измъкнеш ли?

Армитидж го погледна. Внезапно на лицето му се изписа срам.

— Разкажи ми нещо повече за Първите американски светски проповедници.

Армитидж прокара ръка през влажната си коса.

— Хайде — подкани го Джак. — Говоренето ще ти се отрази добре.

— Добре. — Армитидж нервно облиза устни. — Преди всичко ние вярваме, че човек може да води морален живот без религия. Всъщност именно религията е най-сериозният фактор за потискане на моралния живот. Божието слово е най-добрият метод, измислен от човека, за изопачаване на етиката, за избягване на последствията от нечий действия. Набожният човек може да се измъкне от каквито и да било гнусни престъпления в името на Бог, като например изгаряне на хора на клада или съвсем буквално обръщане на червата им наопаки. Така наречените закони на религията са пренаписвани отново и отново, за да се оправдаят действията на религиозните старейшини.

Точно в този момент Джак настръхна леко. Косъмчетата по ръцете му се изправиха като намагнетизирани и очите му бяха привлечени от огледалото за обратно виждане. За миг си помисли, че губи разсъдък, защото там седеше неговата многообичана Ема и го гледаше с ясните си раздалечени очи, съвсем жива както винаги.

— Татко...

Той чу гласа ѝ! Това определено беше нейният глас, но когато погледна Армитидж, му стана ясно, че другият мъж не е чул нищо. Джак разтърка лице с ръка и пак хвърли поглед към огледалото за обратно виждане, което вече показваше пътя отзад. Трафикът се движеше с нормалния си ритъм. На задната седалка нямаше никой.

Той преглътна с усилие. От какво ли са причинени тези халюцинации, запита се. Защото явно са халюцинации, нали така? Какво друго може да е?

С огромно усилие той пак насочи вниманието си към мъжа до себе си. Имаше намерение да му зададе съвсем друг въпрос, но от устата му излезе:

— Това означава ли, че не вярваш в Бог?

— Бог няма нищо общо — сухо отговори Армитидж. — Ние се противопоставяме на стореното от религията в името на Бог.

— Тогава вие споделяте с П-2 едно и също желание за Второ просвещение.

Армитидж въздъхна.

— Така е. Но изобщо не сме съгласни с методите им. Те са екстремисти и като всички екстремисти са изцяло фокусирани върху целта. Виждат само най-късото разстояние, директния път към победата, а това неминуемо включва насилие. Както при всички екстремисти, познати на световната история, за тях целта оправдава средствата.

— Това го разбирам и аз. — Джак гледаше в страничното огледало, но не забеляза нищо подозрително. Мобилният му телефон звънна. Беше бъдещият президент. Явно бе пропуснал ежечасното си обаждане. Той вдигна телефона и увери Едуард Карсън, че напредва, като следва собствената си линия на разследване. Не можеше да каже нищо повече в присъствието на Армитидж. Карсън, изглежда, разбра, че Джак не може да говори свободно, и приключи разговора.

— Не разбирам защо Гарнър и хората му смятат, че сте тренировъчен лагер на П-2 — каза Джак.

— Признавам, това е болен въпрос. — Армитидж скръсти ръце пред гърдите си. — През последните няколко месеца, не знам колко, но със сигурност по-малко от година, доста от по-младите ни членове напуснаха. Всъщност изгубиха се от поглед. Подочухме, че някои са отишли в П-2, но доколкото знаем, това са само слухове.

Гарнър е схванал поне едно нещо както трябва, помисли си Джак.

— Ако наистина сме тренировъчен лагер — продължи Армитидж, — е напълно неволно. Все още живеем в свободна страна... — Той погледна Джак многозначително — поне донякъде. Нито Пит, нито аз, нито който и да е друг може да контролира действията на членовете ни. И за разлика от църквата нямаме желание да го правим.

Телефонът на Джак пак иззвъня. Беше Бенет.

— Сигурен ли си за номера, който ми продиктува?

— 2499 СХЕ — потвърди Джак.

— Тогава имаш проблем, приятелю — каза Бенет със спотаен глас.

— Колко сериозен?

— Това беемве е от „черните коли“.

— Какво, по дяволите, означава това?

— Под този номер няма никаква регистрация, абсолютна никаква информация в базата данни. — Последва кратка пауза. — Кое то означава, че принадлежи на правителствения отдел „Черни операции“. Те нямат официален надзор.

Мислите на Джак препускаха.

— Кое то означава, че могат да правят каквото си поискат.

— И причината е, че само четирима души имат право да изпращат „черна кола“ — обясни Бенет: — президентът, съветникът по национална сигурност, министърът на отбраната и министърът на вътрешната сигурност.

— Как разбра?

— По същия начин, по който разбрах, че всички „черни коли“ са чужди марки, защото никой не би си помислил, че агентите на американското правителство биха използвали друго превозно средство освен американско. — Бенет се подсмихна. — Предполагам, че времето, когато си си мислел, че знаеш всичко за мен, свърши.

— Благодаря — каза Джак.

— За какво? Никога не сме говорили за това.

— Какво? — попита Армитидж. — Кой може да прави каквото си поиска?

— Който е бил в колата. — Джак замълча за момент, докато обмисляше ситуацията. — Не е регистрирана. Официално не съществува. Нито пътниците в нея.

Армитидж изпъшка.

— Това наистина е голям кошмар.

— Не и ако запазиш самообладание. — Джак се извърна към Армитидж. — Ще ти кажа за какво е всичко това. Смятам, че на този етап заслужаваш малко конкретна информация.

Очите на Армитидж бяха широко отворени. Джак се запита дали събеседникът му ще може да запази присъствие на духа.

— Преди шест дни бяха убити двама агенти от Сикрет Сървис. На местопрестъплението е открит знакът на П-2. Затова Гарнър и хората му са ви хванали. Това е благоприятната възможност, за която са се молели, за да дискредитират мисионерското секуларистко движение. Боя се, че тази администрация ще направи всичко възможно

даzakлейми хората ви като престъпници. Всъщност още по-лошо, ще кажат, че сте родни терористи. Искат да ви унищожат. — Джак направи пауза. — Но има начин да се измъкнете.

Горчивият смях на Армитидж премина в стон.

— Сигурно виждаш нещо, което аз не мога.

— Най-вероятно. Ако можеш да уредиш ресурсите ви да ми помогнат да намеря убийците, ще разполагате с най-доброто оръжие, на което можете да се надявате, за да се отбранявате срещу медийния огън, който администрацията планира да изсипе срещу вас. — Той се загледа в една минаваща покрай тях кола. — Както виждаш, проблемът е, че нямате много време. Мога да задържа тези хора настрани ден-два, може би три, но това е всичко.

Армитидж изстена.

— Какво искаш от мен, от какво ще имаш нужда?

— Като за начало списък на отстъпниците ви — започна Джак. — След това ти и аз ще трябва да ги открием.

Армитидж се загледа в надвисналото небе и сипещата се суграшица.

— Нямам избор, нали?

— Ти ми кажи.

— Тогава ще е най-добре да дойдеш в офиса ми колкото е възможно по-скоро, за да вляза в кодираната база данни.

Джак включи на скорост и бавно излезе на пътя.

— Къде отиваме? — попита.

— „Канзас Авеню“. Южно от кръстовището между „Истърн“ и „Ню Хемпшир“. Чувал ли си за Възродителния мисионерски конгрес?

Джак кимна.

— В миналото, преди да се премести в по-голяма и по-модерна сграда, той беше познат като Възродителна мисионерска църква. Преместихме се в първоначалната сграда преди две години. Каква ирония, нали?

Армитидж не знае и половината от истината, помисли си Джак.

Телефонът му звънна. Шефът Бенет.

— Какво показва огледът на колата? — попита той, обзет от мрачно предчувствие.

— Нищо — отвърна Бенет. — Не знам в какво си се забъркал, Джак, но получих официално мъмрене и строга заповед „Стой далеч“

от страна на началника.

— Съжалявам, шефе, но успя да ги махнеш от задника ми.

Нещо неясно в периферното му зрение накара Джак да се протегне към глока. Чу се силен пукот и колата се олюля, когато куршумът проникна в метала, и Армитидж изпищя. Втори изстрел строши предното стъкло и Джак използва приклада на пистолета си да избие напуканото стъкло. Вятърът и суграшицата нахлуха вътре и почти го заслепиха. Но съзнанието му вече беше изградило триизмерната картина на колата му, шосето и беемвето. Той видя ъглите, усети променящите се вектори дори когато те се преобразуваха.

Точно пред тях, до левия калник, се движеше сивото беемве. Джак забеляза, че шофьорът е професионалист и маневрира, за да застане в идеална позиция, така че стрелецът да има чиста линия за стрелба. Професионалистите не оставяха нищо на случайността.

Сценарият беше ясен, игралното поле изникна в главата му и той владееше правилата му до съвършенство.

Очите на Джак отскочиха към огледалото за обратно виждане, умът му извършваше хиляди изчисления за частици от секундата. Натисна рязко спирачките. Тойотата отзад намали с пронизителен звук, блъсна ги и телата им се блъснаха в предпазните колани, после отскочиха назад към облегалките. В следващия момент, докато видимостта бе нулева, мозъкът на Джак изчисляваше вектори, скорости, разстояния. Блъсна беемвето в десния заден калник.

То се завъртя по посока на часовниковата стрелка и после всичко се случи много бързо. Джак натисна газта. Беемвето неконтролируемо се наклони на една страна, рязко се обърна наляво и от съприкосновението на джантите с мокрия асфалт изскочиха искри. Джак зърна шофьора, който отчаяно се бореше да си възвърне контрола над колата, а загубилият равновесие стрелец беше побелял като платно. След това, както се движеше, беемвето се удари в лявата мантиanela, задницата му подскочи ядосано, колата разкъса металното ограждение и започна да се търкаля надолу по склона встрани на магистралата.

След миг проблеснаха пламъци, резервоарът избухна, изригна гейзер от отломки. Джак натисна газта до дупка и се отправи към „Канзас Авеню“, право към миналото си.

ТРЕТА ЧАСТ

24.

3-12 януари

Али Карсън дремеше в килера върху сгъваемата кушетка, която Крей ѝ осигури. Чаршафите и одеялото бяха подпъхнати под брадичката ѝ. Лицето ѝ беше зачервено, но спокойно. Застанал над нея, Крей изпразни една спринцовка в гънката зад лявото ѝ ухо, където дупчицата нямаше да бъде забелязана. На тезгяха под леговището на Кари имаше пълна спринцовка с капаче върху иглата, за да стои стерилна. Крей пусна празната спринцовка в кошчето за токсични отпадъци, след което се наведе над Али и зашепна в ухото ѝ.

Тя се носеше върху облак, който първо възприе формата на любимите ѝ играчки от детството: делфина Сплаш, жирафа Тед и мечето Хъни. Всички лудуваха и се смееха, докато тя си играеше с тях, след което се разсеяха и се появиха нови образи. В началото бяха неясни и объркващи, но скоро се превърнаха в сцени от миналото ѝ. И по-специално инцидентите, които в една или друга степен определяха живота ѝ до момента на отвличането.

Съзнанието ѝ я върна към времето, преди да ѝ поставят диагнозата „болест на Грейв“. На тринайсет години тя започна да изпада в такива мрачни настроения, че майка ѝ я заведе на психолог. Той изпрати Али при личната ѝ лекарка, която на свой ред я насочи към консултация с ендокринолог, за да ѝ бъде поставена окончателната диагноза. Хипофизата ѝ беше засегната, очите ѝ изпъкваха, промяната на настроенията ѝ беше нетърпима, пристъпите на безпокойство изсмукваха силите ѝ и я изтощаваха, тя подгизваше в собствената си пот. Имаше моменти, в които беше сигурна, че губи разсъдък си. Лежеше на леглото, вираше се в тавана, изгубена в мрака на вселената, в безсмислието на живота. Бъдеще, какво бъдеще? И защо бъдеще? Сърцето ѝ галопираше все по-бързо и по-бързо, сякаш всеки момент щеше да се пръсне в гърдите ѝ. Метимазолът регулираше произвежданя от щитовидната ѝ жлеза хормон и постепенно безпокойството ѝ утихна, сърдечният ѝ ритъм се възстанови, очите ѝ се прибраха в орбитите си.

Препускащите един връз друг спомени изчезнаха в перлената мъгла и отстъпиха място на видения от лятото, когато отиде на лагер за пръв и последен път. Беше на петнайсет години. Умоляваше родителите си да я пуснат не само за да се откъсне от задушаващата атмосфера на антуража на сенатора, но и за да придобие представа как би се справяла сама. Имаше нужда от място, където ще има възможност да изследва самата себе си, да разбере коя е всъщност. Там срещна едно момче — безумно красиво момче от заможно семейство в Хартфорд. Баща му притежаваше застрахователна компания с неприлично големи печалби. Майка му беше бивш модел на „Форд“. Всичко това Али научи от момчето, което се казваше Баркли, макар с присъщата жестокост на тийнейджърите всички да го наричаха Барк^[1]. Е, почти всички. Хлапетата, които трябваше да заплащат с труд правото си да участват в лагера, използваха друго име — Доркли^[2].

Ненавистта на част от децата към Баркли само му спечели симпатиите на Али. Тя си обясняваше изолираността му с това, че беше саможив като нея. След вечеря двамата се разхождаха в полуздрача, мотаеха се покрай игрището за софтбоул или пък по наклонения кален бряг на езерото. Често зяпаха закотвения по средата му сал. Седяха близо един до друг, но никога не допираха раменете си, камо ли да се държат за ръка. И все пак от летния въздух изплуваше някакъв магнетизъм, който ги привличаше и ги караше да изпитват един и същ копнеж, болка някъде там ниско, на място, което не можеха да определят. Веднъж си говореха за сала на език, разбираем само за тях двамата — в него присъстваха Оз, Небивалата земя, другият край на дупката на Белия заек — приказни светове, обитавани от други същества, от хора толкова специални и различни, че по никакъв начин не се вписваха в Канзас, Лондон или английската провинция.

Същата нощ двамата си говориха, докато и последните цветни оттенъци избледняха под напора на тъмнината. Въздухът натежа от хлад и влага, а те все още не можеха да помръднат. Думите се изчерпаха, не остана нищо недоизказано. Али не помнеше кой пръв започна да се разсъблича. Във всеки случай в един момент стояха един до друг по бельо, с потопени в хладната, неподвижна вода стъпала. Откъм езерото изкряка жаба, водни паяци се плъзгаха по повърхността. Всички светлини останаха зад тях, на хълма, където се намираха сградите. А тук започваше техният собствен свят и Али с

трепет пропъди тревожното чувство, провокирано от голотата ѝ, и смъкна бикините и сутиена си.

Влязоха в езерото с високо вдигнати ръце и се излегнаха в приятно хладната вода като в легло. Али се придвижи с чудесен кроул до сала и пристигна там секунди преди Баркли. Водата се стичаше от нея, когато се издърпа нагоре, а той я следваше плътно.

Първо лежаха по корем, вероятно от свян или защото повечето деца спят така. Все още бяха по-скоро деца, отколкото възрастни и тази поза им вдъхваше сигурност.

Али усети как в нея се просмуква тревожност и каза:

— Не искам да правя нищо. Знаеш.

С глава върху сгънатите си ръце Баркли бавно се усмихна.

— Нито пък аз. Просто сме тук, нали? Само двамата. Оставихме луковите глави на брега.

Али прихна на сладкия начин, по който той използваше и най-обикновените думи. Хрумна ѝ, че друга причина да го харесва беше неговата старомодност. Около нея се навъртаха всякакви надути момчета, които се перчеха по най-показан начин, привлечени от ореола на славата на баща ѝ. Близостта до властта действаше като афродизиак на момчетата на тази възраст и щеше да продължи да е така, докато не се сдобият със собствена власт. По-късно в живота жените щяха да са тези, които ще обикалят около пълния с пари кошер на момчетата.

Те лежаха един до друг на леко полюшващия се остров, мълчаха, заслушани в плясъка на въжето по понтоните на сала, в плиська на водата, спорадичния крясък на жабите, призова на някой гмуркач, запътил се към гнездото си за през нощта, зловещото провикване на бухала високо над главите им. Кой се обърна пръв? Али не можеше да си спомни, но изведнъж се оказаха легнали по гръб и очите им бяха вперени в осеяното с малки светлинки черно небе, а не в бледата плът отстрани — неясно петно в ъгълчето на окото.

— Иска ми се да сме там, горе — каза Баркли, — на космически кораб, отпразил се към някоя планета.

Той беше побъркан на тема научна фантастика. Четеше Хайнлайн, Азимов, Пол. Али също ги беше чела и ги разбираше. Това бяха мъже от замиращия свят на евтините сензационни списания, мъже с изумителни идеи, надарени, но не бяха писатели, не и ако човек

ги сравнеше с нейните любимци по това време — Мелвил, Юго, Стайнбек.

— Но на планетите няма атмосфера — каза Али. — Какво ще правим, като отидем там?

— Ще намерим начин да оцелеем — отвърна Баркли с тон като на възрастен. — Човешките същества винаги намират начин. — Той извърна глава и я погледна. — Нали ще го направим?

Безмълвна, Али се почувства парализирана под сериозния му взор. Докато се опитваше да се съвземе, тя се зачуди какво ли си мисли той за изтегнатото тяло пред очите му. Тя самата не беше погледнала неговото.

Той се надигна на една страна, за да застане с лице към нея, и облегна глава върху дланта на едната си ръка. Косата му беше като златиста, а кожата му блестеше. Целият беше като от злато.

— Не искаш ли да отлетиш далеч, далеч, Али?

Само миг по-рано би отговорила утвърдително, но сега, принудена да вземе решение, нямаше представа какво иска. Мислеше си, че ще ѝ е мъчно за семейството, без значение колко досадни и задушавачи бяха понякога. Не искаше да живее без тях и тогава откритието я порази: в крайна сметка тя бе едно обикновено момиче. Мисълта моментално я потисна.

— Искам да се връщаме.

Тя седна, но Баркли сложи ръка върху нейната.

— Хей, рано е още. Не се плаши, никой не може да ни види, в безопасност сме.

Тя легна неохотно, но в нея настъпи едва доловима промяна и тя не можеше да успокои мислите си. Като че ли почувствал безпокойството ѝ, Баркли изпълзя зад нея и обви с ръка тялото ѝ.

— Просто ще те подържа близо до мен, ще те закрилям и след това ще заплуваме обратно, става ли?

Тя не отговори, но тялото ѝ се сгуши до неговото и от устните ѝ излезе неволна въздишка. Тя сгъна ръка под бузата си и затвори очи. Мислите ѝ се блъскаха като светулки в мрака на клепачите ѝ. Но най-накрая усети как откъм Баркли към нея се разнесе топлина, а светулките се стопиха, изчезнаха напълно и тя се унесе в спокоен сън.

Събуди се бавно, почти опиянено. Събуди я ритмичен звук и повтарящо се усещане. Напълно изтръгната от прегръдките на съня, тя

осъзна, че чувства болка, болка и натиск на определено място между бедрата си. Едва тогава си даде сметка, че ритмичният звук и натискът бяха свързани. Баркли пъшката тежко и я държеше плътно до себе си. Гърбът ѝ беше покрит с пот, залепнал за предната част на неговото тяло. Специфична миризма на мускус изпълни ноздрите ѝ и раздразни вътрешностите ѝ.

— Какво правиш? — Гласът ѝ беше плътен, все още скован от съня.

Грухтенето му се засили.

Внезапно тя напълно се събуди. Усети как нещо се търка в голото ѝ дупе.

— Полудя ли?

В продължение като че ли на цяла вечност тя се бореше мълчаливо в клопката на ръцете му.

Едва по-късно, в относителната безопасност на леглото си, започна да осъзнава, че е станала жертва на насилие. В момента просто бе обзета от шок и ужас. Дребното ѝ тяло се тресеше и потръпваше при всеки мъжки тласък в нея. Искаше ѝ се да се свие на топка, да се превърна в смачкана и захвърлена хартиена торбичка. Искаше да плаче, да се пренесе на друга планета като в „Стар Трек“. Пренеси ме, Скоти, помисли си тя отчаяно. Но остана заклещена в потната прегръдка на този чудовищен октопод, който се издигна от тинята на езерото и я обви с пипалата си.

Спрялото време се точеше като карамел, разтеглен на забавен каданс. Тя вече не беше там, върху подскачащия сал, прикована към обгорелите от слънцето дъски. Боровете на брега се полюшваха. Застрашителен облак се разстла като мъгла и призрачно закри бялата луна. Избуха бухал, ято прилепи прелетя ниско над водата като изтребителите на Дарт Вейдър. Но тя беше глуха и сляпа за света около нея. Съзнанието ѝ препускаше по тъмни като в рог коридори, по които се носеше неговата, тяхната миризма, миризма на пот и страх, на гниещо дърво и отчаяние. Но това място не свърши работа, затова тя се спусна още по-дълбоко, в крепост, която мозъкът ѝ направи непроницаема, и там тя вдигна подвижния мост, заключи се като принцеса от вълшебна приказка и се оттегли в тишината на централната кула.

Без да знае как, допълзя до ръба на сала. Може би Баркли беше свършил и просто я пусна да си ходи. Изтърколи се в неподвижната черна вода, въздъхна и рида по целия път до брега.

Никога не каза на родителите си какво се случи онази нощ. Всъщност, когато се върна, тя едва-едва им казваше по някое изречение, като предпочиташе да измърмори нещо или изобщо да не отговаря на въпросите им. В онези месеци, когато есента уверено настъпваше след лятото, майка ѝ постоянно ѝ досаждаше да се среща с Баркли, който според нея беше идеалната партия за дъщеря ѝ. Всъщност Али беше притисната да излезе на вечеря с Баркли, заедно с неговите и нейните родители. Това, което през лятото ѝ се струваше красиво, сега през есента беше пошло. Когато го зърна за пръв път оттогава, коремът ѝ се сви конвулсивно, а когато я принудиха да седне до него, апетитът ѝ изчезна и тя се почувства като мишка, подгонена от гладен котарак. Последва изключително неловка вечер. Докато пиеха кафе с аромат на дим и ядоха прекалено сладка шоколадова торта без брашно, Баркли, който се беше лепнал като репей за баща ѝ, събра сили да му разкаже виц, а в същото време скришом под масата плъзна ръка между бедрата ѝ. Али скочи и избяга от ресторанта. След това получи остри упреци за това, че наруши стриктните правила на майка си за светските задължения.

Това вероятно щеше да притесни някогашната благовъзпитана Али, клонинг на майка си, но тя беше мъртва, оставена на произвола на потния октопод на сала. Когато се спусна в езерото, когато черната вода покри главата ѝ и уви косата ѝ около лицето, настъпи прелом. Старата ѝ същност се превърна в неясен облак, който закри светлината на луната. Тя изостави всичко, което усещаше или в което вярваше до този момент. И докато траеше този процес, се сви, затвори се като мида в набраздената си черупка. Но останала сама със себе си, беше в безопасност.

След време дори и майка ѝ започна да осъзнава смътно, че нещо не е наред. И тъй като нито силната любов, нито наказанието дадоха резултат, тя изпрати Али при психолог, което провокира дъщеря ѝ да се оттегли още по-навътре в цитаделата на самотата си. Наложил се да скалпва лъжи, за да не кисне в студения, безличен кабинет, обзаведен с психо измишльотини. Тя нито за миг не се замисли какво прави сериозният мъж срещу нея с тези лъжи. Не я интересуваше. Вече беше

развила здрав цинизъм по отношение на мъжете, а що се отнася до доверието, толкова изобщо липсваше.

Шест седмици по-късно, след като не успя да постигне никакъв напредък, психологът препоръча психиатър, работещ с медикаменти. Срещата на психиатъра с Али продължи само двацет минути. Той диагностицира депресията ѝ и с усмивка ѝ връчи рецепта за „Уелбутрин XL“.

— Ще пробваме с „Уелбутрин“ няколко седмици. Ако не даде резултат, има цяла гама от лекарства, които може да опитаме — обясни той. — Не се тревожете, ще ви оправим за нула време.

Тя на момента изхвърли малките кремави таблетки в кошчето за боклук в аптеката.

Дрогираното съзнание на Али се пренесе три години по-късно. Някъде в далечината зазвуча „Неонова Библия“ на „Аркейд Файър“. Върху нея се наслагваше монотонното бърбене на познат глас, който повтаряше инструкциите, които тя сметна за толкова елементарни, че и малоумен можеше да ги следва. И все пак те до такава степен се повтаряха с ритъма на „Неонова Библия“, че накрая станаха неразделна част от нея като белите ѝ дробове или сърцето.

Качена върху облак от спомени, тя отново се отнесе в миналото. Запозна се с Ема Макклюр още първия ден в „Лангли Фийлдс“ и от този момент нататък знаеше, че иска Ема за съквартирантка. Колежът беше определил друго момиче — блондинка от Тексас, която тя не хареса от пръв поглед. Дори само акцентът ѝ отврати Али, да не говорим за манията ѝ по маркови дрехи и вносни козметични продукти. Али настоя да бъде направена размяна и накрая администрацията удовлетвори молбата ѝ да бъдат заедно с Ема. Не беше необходимо да налага желанието си, просто изтъкна „неприятната“ ситуация за баща ѝ. А директорката не искаше да си навлече недоволство от страна на Едуард Карсън. Кой ли би искал!

Затова Али харесваше Ема — защото тя произхождаше от друга черга, от семейство, което бе взело заем, за да я изпрати в „Лангли Фийлдс“. Ема беше интелигентна, забавна и най-вече нямаше абсолютно никакви претенции. Али бе родена в семейство, което в нейните очи имаше само претенции, затова тя живееше в страх, че тази черта стои скрита в нейната ДНК, решава съдбата ѝ и във всеки един момент заплашва да изригне като гейзер и да я унижи до болка. И

когато по настояване на Ема прочете „Страх и омраза в Лас Вегас“ на Хънтър С. Томпсън, тя разбра, че Ема е талисман, чиито разрушителни влечения имат магически чар, който може да имунизира Али срещу скритата ѝ наследствена болест.

Освен това Ема притежаваше някаква жилавост, устойчивост, придобита на улицата. Тя беше безстрашна. На Али ѝ се наложи да разбере, че привилегиите те правят мек, уязвим, боязлив, като че лицето ти тяло е обърнато с хастара навън и стои на показ — розово и пулсиращо. Това беше отвратителен недостатък, който тя се чувстваше безсилна да преодолее, докато в живота ѝ не се появи Ема.

След това всичко се промени.

[1] От англ. bark, лая, лай. — Бел.прев. ↑

[2] От англ. dorking, порода петел. — Бел.прев. ↑

25.

— Пълно затъмнение — каза Бенет, — като че ли „черната кола“ никога не е катастрофирала.

— Ами изстрелите на „Кърби Роуд“? — попита Джек.

Бенет поклати глава.

— Само кратко съобщение за камион, превозващ мляко, който се подпалил.

Двамата приятели седнаха в малко кафене в „Тайсънс Корнър“ с раирана тента отпред и маси вътре. От мястото си Джек имаше добра видимост през витрината към отрупаната с дървета странична уличка и преминаващите коли. Веднага щом остави шашардисания Армитидж до апартамента му, той се обади на Бенет. След това мина през всички светофари на червено, за да стигне дотук. Преследването от „черната кола“, престрелката и последвалите събития го разтърсиха повече, отколкото беше склонен да си признае. Чувстваше се сякаш е навлязъл в нова и далеч по-опасна територия.

Бенет въртеше чашата си с кафе, като че ли нещо в симетрията ѝ го притесняваше.

— Някой високо в хранителната верига на управлението жестоко изопачава новините — каза Бенет.

— Според информацията ти това трябва да е президентът, министърът на отбраната, министърът на вътрешната сигурност или съветникът по националната сигурност. Защо, за бога, някой от тях иска да съм мъртъв?

Бенет се загледа как един мъж на средна възраст влезе в заведението и се пъкна в едно сепаре, където го чакаше млада жена. Тя се усмихна и се здрависа с него. Бенет загуби интерес към тях.

— От трийсет години съм в този бизнес — рече. — Но никога не съм се натъквал на такава непреодолима стена. Джек, направих кариера, като заобикалях тухлените стени на различни правителствени агенции, но тази е различна. Нито една от връзките ми не може да ми помогне или поне няма да го направи.

— Прекалено са уплашени ли?

Бенет кимна.

— Съжалявам, Джак. Трябваше да те последвам, да те защитя.

— Това не ти влиза в задълженията.

— Аз се съгласих да бъдеш изпратен на помощ на бандата на Хю Гарнър. — Той изгледа Джак с изкривена усмивка. — В една или друга степен бях наясно, че те хвърлям на кучетата.

Джак кимна.

— Ти ме предупреди. Но Едуард Карсън беше този, който поиска да бъда включен. Не виждам как би могъл да откажеш.

Последва мрачна пауза, докато сервитьорката пълнеше отново чашите им. Очите на Бенет блуждаеха през страничния прозорец към отсрещната страна на булеварда. Джак проследи погледа му и видя изкусно наредени на витрината бутилки с вино, уиски, маркова водка и друг отлежал алкохол.

— Предполагам, че не става по-лесно.

Бенет поклати глава.

— Като вой на сирени е.

— Докато си здраво завързан за мачтата като Одисей.

Погледът на Бенет се върна към него.

— Изгубих жена си, защото бях пиян през цялото време. Нямам намерение да започна с пиенето сега.

— Радвам се да го чуя.

Бенет напълни чашата си с равни части кафе и мляко и много захар. Това беше неговото угощение.

— Като стана въпрос за съпруги, ти трябва да се върнеш при Шарън.

— Чудех се защо настояваше тя да дойде в болницата.

— Ако трябва да съм честен, Джак, тя се зарадва, че я помолих. Струва ми се, че ѝ се искаше да дойде.

Джак отпи от кафето и не каза нищо.

— Знам, че все още си бесен заради връзката ѝ с Джеф.

— И още как. Той беше най-добрият ми приятел.

— Джак, това, което направи той... той никога не ти е бил приятел.

Джак отмести поглед и се загледа в нищото.

— Шарън го направи, за да ти го върне, защото те обвинява за смъртта на Ема. Тя сгреши. — Бенет говореше тихо и настойчиво. —

Джак, не обърквай конците с тази жена. Тя те обича. — Той се подсмихна. — Мамка му, ти не си коравосърдечното копеле, за което се мислиш.

* * *

Когато сви по „Канзас Авеню“, Джак забеляза, че Нина вече го чакаше. Обади ѝ се, след като излезе от кафенето в „Тайсънс Корнър“. Тя се беше подпряла на черния си форд и пушеше от цигарите си с карамфил. Изглеждаше страшно привлекателна с ботуши с ниски токове, тъмен спортен панталон и военноморска куртка, закопчана до брадичката. Явно изобщо не обърщаше внимание на суграшицата.

„Хай Лайн“ беше трансформиран в Негърски абисински културен център. Магазинът за електроника, зад който Андре и бандата му го пребиха до безсъзнание, сега беше магазин „За 99 цента“. Иначе „Канзас Авеню“ не се беше променило особено. Все още беше мръсно и мърляво, съвсем неподходящо място за Възродителния мисионерски конгрес. Но старата дървена постройка, която все още се лющеше и беше почерняла от плесен, наистина изглеждаше особено подходяща за Първите американски светски проповедници.

Джак и Армитидж слязоха от колата. Когато Джак приключи с представянето, Нина попита:

— Защо използвате думата „проповедници“? Звучи толкова, как да кажа, религиозно.

— Точно за това. — Армитидж ги поведе към сградата, която пазеше толкова много спомени на Джак. — Мисля, че беше имидж стратегия.

Нина пусна цигарата и я стъпка с тока си.

— Нещо, което да ви придава по-малко застрашителен вид?

Армитидж спря по средата на алеята и се обърна с лице към нея.

— Ние не сме ни най-малко застрашителни.

Армитидж я изгледа недоволено, след което ги въведе в самата сграда. Мястото, където някога бяха разположени църковните пейки и амвоните, сега представляваше огромно работно пространство, разделено на клетки с евтини, подвижни полустени. Всяка от клетките

беше обзаведена с бюро, безжичен телефон, компютър и други подобни неща. Там, където някога певците от хора разтваряха гърлата и сърцата си към Бог, сега се носеше приглушеният брътвеж на множество гласове.

В клетките се бе настанила разнородна армия от мъже и жени, чиято възраст според преценката на Джак варираше от двайсет до почти седемдесет години. Всички изглеждаха извънредно заети. Само едно младо момиче вдигна поглед, докато минаваха покрай него.

Армитидж, както вероятно и Питър Линк, обитаваха отделен кабинет, който някога служеше за жилищно помещение на пастор Майрън Таск. Застанал в центъра на стаята, Джак се огледа. Огромният шкаф все още стоеше до едната стена, а белязаното от времето бюро на Таск до срещнатата стена, но всичко останало беше различно — съвременно, лъскаво, блестящо. Вероятно новата мебелировка правеше стаята да изглежда толкова малка, помисли си Джак. Или може би паметта му изневеряваше. Но при всички случаи, също като в „Лангли Фийлдс“, Джак усети раздвояване — едновременно беше и не беше тук. Зачуди се дали и Ема се е чувствала по същия начин, когато се появи на задната седалка в колата му.

Армитидж вече беше зад бюрото си.

— Каза, че искаш списък на членовете, които са напуснали през последната година и половина.

Джак прочисти гърлото си.

— Точно така.

Армитидж кимна.

— Мога да го уредя.

Пръстите му захвърчаха по клавиатурата, докато изписваше алгоритъма, който щеше да дешифрира базата данни на ПАСП. След момент той вече копираше списъка в нов документ и натисна един бутон. Принтерът забръмча и изплю два листа. Армитидж се наведе, извади ги от отвора и ги подаде на Джак.

Джак знаеше, че Нина е съвсем близо до него и протяга врат, за да прочете списъка така лесно и без абсолютно никакви усилия, че бе обзет от завист. За него самия това беше борба на живот и смърт. Концентрира се, както го учеше пастор Таск, и си припомни триизмерните букви, които пасторът измисли за него, за да може Джак да ги усети, да разбере индивидуалната им същност, за да може да ги

разпознава в две измерения, да намери смисъл в последователността им. Буквите престанаха да плуват далеч от него и започнаха да се събират като пасаж риби около коралов риф. Джак зачете имената бавно, но правилно.

— Виждаш ли някой познат? — попита Армитидж.

Напълно концентриран, Джак поклати глава.

Нина се огледа и се обърна към Армитидж:

— Честно казано, не разбирам какво правите.

— Не е толкова тайнствено, колкото го изкарват по новините — отвърна Армитидж. — Ние просто не искаме да живеем в „християнска нация“, не желаем управници да се помазват със светено масло. Преди всичко не искаме президент, който вярва, че изпълнява Божията воля. Просто искаме свобода да изследваме неизвестното, накъдето и да води то.

— И каква ви е позицията за човешката душа?

— Някои водещи учени по целия свят, които са мисионерски секуларисти, вярват, че това, което наричаме душа, всъщност е електрическа енергия, както и че когато тялото умре, тази енергия продължава да живее. Това е една от загадките, които се опитваме да разрешим.

— А Бог?

— Бог е личен въпрос, госпожо Милър. Мнозина от нас вярват безусловно в Бог, в каквата и форма да е той. Ние не се борим срещу Бог, а срещу това, което всички „религиозни системи“ правят в името на Бог. Нека ви дам пример от историята. — Той затършува по бюрото, докато намери книга с твърди корици, озаглавена „Бракът на рая и ада“. — Това са думите на визионера Уилям Блейк от XVIII век:

„Всички библии и свети писания са причина за следните погрешни схващания:

У човека има два отделно съществуващи принципа
— Душа и Тяло.

Енергията, т.е. Злото, идва от Тялото, а Разумът, т.е. Доброто, идва от Душата.

Истината е в обратното:

Душата и Тялото са неразделими, защото Тялото е онази част от Душата, разпознаваема от петте сетива...

Животът е Енергия и тя произхожда от Тялото, а Мисълта е границата или външната обвивка на Енергията.“

Армитидж затвори книгата и я остави настрана.

— Уилям Блейк казва, че злото не е вродено в човешките същества. Аз му вярвам. Историята за отровната ябълка от Дървото на познанието е измислица, сътворена от хората, които от самото начало са се стремели да установят власт над другите, като поддържат невежеството им.

— И все пак не разбирам защо толкова съсредоточено търсите смисъла на нещата. Ами ако смисъл няма?

— Основната стратегия на църквата е да поддържа невежеството — спокойно обясни Армитидж. — Знанието е мъдрост, госпожо Милър. Мъдростта е власт. Властта дава индивидуалност.

— И също така подхранва егото — допълни Нина. — Излишъкът на егото създава хаос.

— Хайде! — Джак хвана Нина за лакътя и я насочи към вратата. — Той може да спори до Второто пришествие. — Докато я побутваше навън, рече: — Благодаря ти за помощта, Армитидж.

— Винаги съм на разположение. — Той вече се бе заловил за работа и си проверяваше имейлите.

— Може да се наложи да се възползвам. — Джак леко затвори вратата зад себе си.

* * *

Докато Джак и Нина излизаха от офиса на ПАСП, двайсетинагодишна жена приключи разговора, който водеше. Беше красива, с тъмна коса и румени бузи. Всъщност на външен вид, ръст и възраст тя удивително много приличаше на бездомницата, която Рони Крей похити, за да използва лявата ѝ ръка, и чието тяло се разлагаше в хладилника му.

Красивата служителка в ПАСП набра местен номер и почти веднага чу познатия мъжки глас от другата страна на линията.

— Да, Кала.

— Той току-що си тръгна — докладва Кала в слушалката.

— Сигурна ли си, че е той? — попита Крей.

Тя сведе поглед към отвореното чекмедже на бюрото си. Сред химикалките, моливите, гумичките, кламерите и резервните телбодове имаше малка снимка на Джак Макклюр, дадена ѝ от Крей. Образът беше размазан и леко зърнест също като снимките на Али Карсън, които висяха на стената в къщата на Крей в „Анакостия“.

— Абсолютно.

— Довечера. По същото време на същото място.

Крей прекъсна връзката.

26.

— По дяволите!

Министър Денис Пол рядко избухваше, но приближените му знаеха, че когато яростта му изригне, най-добрата стратегия беше да се съгласиш с него и да изчезнеш от погледа му.

— Хиляди дяволи! — Министърът на вътрешната сигурност притискаше мобилния телефон към главата си толкова силно, че кръвообращението към ухото му беше прекъснато. — Тогава всички са били опечени живи.

Той внимателно слушаше разтревожения глас от другата страна на линията. Обаждането дойде тъкмо когато се канеше да влезе на кратка работна среща с президента, държавния секретар и един от високопоставените генерали — Пол забрави кой точно, защото всички изглеждаха, говореха и мислеха по един и същи начин. Генералът току-що се беше върнал от успешната среща с цел „четене на конско“ с руския президент Юкин. Президентът на Америка ликуваше. Покани Пол в Западното крило, за да похапнат хайвер от белуга — прощален подарък от Юкин, който преви врат пред президента.

Пол тъкмо беше тръгнал да посети жена си, нищо че тя нямаше да го познае. След като не успя да я види през седмицата, сърцето му се сви от болка, в главата му нахлуха спомени от времето, когато се ухажваха, за първите им години съвместен живот, мощният поток заплашваше да го удави в морето, което я изтръгна от ръцете му. За един безумен момент той понечи да стори немислимото: да не се подчини на президента, да поседи с Луиз, да ѝ подържи ръката, да изкорени объркването в погледа и в главата ѝ, да ѝ внуши със силата на мисълта да се върне при него. Но след това инстинктът му за оцеляване, шлифован от десетилетията, прекарани в политическите кръгове на Вашингтон, надделя и го спаси.

Пол се готвеше да каже нещо, но се възпря навреме. Беше стъпил на синия килим, който водеше към Овалния кабинет, заобиколен от лакирана ламперия, стени в кремав цвят и приглушените гласове на служителите, работещи като добре смазана машина. Толкова близо до

Овалния кабинет вълните на властта притежаваха огромна сила. Но той не се заблуждаваше. Властта бе в самия кабинет, а не в човека, който временно го обитаваше. Пол закрачи по коридора и се шмугна в една стаичка — страничен кабинет, съвсем празен. Телефонът му беше специално проектиран от вълшебниците в Агенцията за развитие на нови технологии към Министерство на отбраната. Разговорите му биха звучали като пълни безсмислици на всеки, който уловеше честота. Въпреки това той взимаше предпазни мерки някой да не го подслушва.

— Сигурен ли си, че са мъртви? — попита в телефона.

— Нямали са време да се измъкнат — отвърна мъжът от другата страна на линията. — Само Супермен би могъл да оцелее след такъв огън.

— Как, по дяволите, е станало?

— Доколкото знам, Макклюр им е полазил по нервите. Засякъл ги е и е насъскал приятелчетата си от отдела си след тях. Онези не са се отказали и са продължили подире му.

Пол забели очи. Защо трябваше да търпи тези некадърници? Но вече знаеше отговора. Тази администрация наемаше именно некадърници.

— И? — подкани той.

— Разпалили са се малко повече от нужното.

Пол трябваше да преброи до десет, преди да каже съвсем тихо:

— Наричаш стрелбата с пистолет на магистралата „разпалване“? Целта на мисията не беше ликвидиране, за бога!

Мълчание.

Очите на Пол като че ли щяха да изскочат от орбитите си.

— Със сигурност не беше.

— Сър — отвърна безтелесният глас, — те обаче определено са си мислели, че трябва да го ликвидират.

* * *

— Ами колата ти? — попита Нина.

Джак караше на юг по „Канзас Авеню“. След случката със сивото беемве реши, че е най-добре да не кара колата си до края на деня.

— След като свършим, може да ме оставиш тук.

— Дотогава може да се е превърнала в овъглена купчина — предупреди Нина.

— Или изобщо може да не е там и ще мога да подам искане за нова.

— Ха-ха! — Нина заключи вратата. — Къде отиваме между другото?

— Погледни списъка.

Нина извади двата листа, които Армитидж им даде, и очите ѝ пробягаха по имената.

— Какво търся?

— Познати престъпници.

— Да видим. — Нина прокара показалец по двата листа. — Нищо. Нищо не привлича окото ми.

Джак зави по „Пийбоди Стрийт“ и провери какво е положението в огледалото за обратно виждане. С основание се притесняваше какво става зад гърба му.

— Пак погледни втория лист, четвъртото име отдолу нагоре.

— Джоаким Толкан. Какво за него?

— Преди двайсет и пет години баща му Сирил беше прочут престъпник от тази част на Вашингтон. — Джак увеличи скоростта. — Занимаваше се със залагания, наркотици и експлозиви. Базата му беше хлебарницата „Ол Браунд Таун“.

Нина се разсмя.

— От там си взимам кроасаните и кафето. Сигурно има десетина такива във Вашингтон.

— По онова време беше само една.

Навярно Нина долови нещо в тона му.

— Ти си познавал бащата, този Сирил Толкан.

— Той уби един човек. — Когато приближиха старата сграда, където някога се бе помещавала първата хлебарница „Ол Браунд Таун“, Джак намали. — Мой близък.

Докато Джак спираше на Четвърта улица, между „Кенеди“ и „Джеферсън“, Нина смръщи вежди.

— Не е някаква лична вендета, нали? Защото нямаме време за каквито и да било неща извън плана.

Джак беше крайно изкушен да опише с подробности как Хю Гарнър потопа Питър Линк, но в крайна сметка реши да не го прави. Вместо това рече:

— Имам предчувствие. Ако не излезе нищо, ще го зарежа и ще се върнем в изходна позиция.

Осъзнаваше, че е докачлив. Защо беше тая работа с проследяването и последвалото нападение? Дали целта всъщност не е била да затворят устата на Армитидж? Мразеше да е в неведение. Устоя на порива да се обади на Бенет. Знаеше, че шефът ще му се обади веднага щом изрови нещо важно.

Влизането им в хлебарницата беше съпроводено от звъна на звънче. Мястото до голяма степен беше такова, каквото си го спомняше: аромат на масло, захар, мая, топъл хляб. В главата му до най-малката подробност изплува споменът за първия път, когато Гъс го доведе тук. Пред очите му стояха хората на Сирил, които четяха бюлетините за надбягванията и чакаха нареждания да разнасят наркотици или оръжия, да събират дългове, и ако пликът с получените пари се окаже лек, да раздават кърваво правосъдие. Спомни си оплешивяващия мъж зад тезгяха, който му даде шоколадова бисквита. И самия Сирил — тъмни масленозелени очи, славянски скули и престъпен вид. Днес обаче в магазинчето имаше само две застаряващи лелки, които си купуваха обичайния хляб и му се усмихнаха, докато излизаха с ароматните си покупки.

— Казвам се Оскар. Какво ще обичате?

Нисък, дундест мъж с кухненска престилка, оскъдни кичури коса около мургавия скалп и широк, сплеснат нос, който сигурно е бил чупен, ги изгледа с любопитен поглед и предразполагаща усмивка. Сегашната хлебарница „Ол Ъраунд Таун“ се намиреше на няколко светлинни години от магазина, който Сирил Толкан управляваше.

— За мен парче кейк. — Джак се обърна към Нина: — А ти, скъпа?

Объркана, Нина поклати глава.

Джак се ухили на Оскар.

— Господжата е малко притеснена в този квартал.

— Напълно разбирам. — Над приплеснатия нос на Оскар имаше съзвездие от лунички. Той сложи увитото в хартия парче кейк на Джак върху стъклената витрина. След това се обърна към Нина и попита: —

Какво ще кажете за една шоколадова бисквита? — Взе една от купчината и ѝ я подаде. — Никой не може да устои на нашите шоколадови бисквити.

Джак си спомни. Дори и застояли, бяха вкусни.

Нина се подсмихна и прие.

Джак извади портфейла си.

— Бисквитата е от мен — каза Оскар.

Джак му благодари, докато плащаше. После отхапа от кейка и възкликна:

— Вкусно! — И както дъвчеше, подметна: — Случайно Джоаким да е тук?

Оскар се зае да подрежда поднос със сладки с мармалад.

— Приятел или по работа?

— По малко и от двете.

Онзи явно прие уклончивия отговор съвсем спокойно.

— Шефът ще се върне утре. Сега е в Маями Бийч, на погребението на майка си.

Джак огледа помещението, дъвчейки.

— Знаете ли към колко ще се върне?

— Още сутринта — отговори Оскар. — Току-що говорих с него по телефона. — Той пое поднос с масленки от едно слабо момче, което се появи откъм фурните. — Да му предам нещо?

— Не. — Джак довърши кейка и изтупа ръцете си една в друга. — Ще дойдем пак.

Оскар взе няколко сладки.

— Нещо за из път?

Джак ги прие.

27.

За Джак Възродителната мисионерска църква не беше само място за преклонение пред Бог, а нещо повече. Това беше неговото училище. Не след дълго пастор Таск разкри причината за трудностите на Джак с четенето. Всъщност той имаше някакви познания за дислексията, но сега научи много повече. Всяка вечер, когато Джак идваше при него след работния ден в „Хай Лайн“, Таск имаше нова идея, която беше открил в една или друга книга, изрочена от някоя вашингтонска библиотека.

Една вечер Джак беше особено обезсърчен от опитите си да прочете книга със стихове на Емили Дикинсън. Замахна нервно с ръка и счупи стъклена чаша върху бюрото на пастор Таск. Засрамен, набързо събра парчетата и си поряза ръката. След като изхвърли стъкълцата в кошчето за боклук, отвори шкафа и извади аптекката. Междувременно погледът му попадна на нещо в дъното на шкафа. Разбута няколко кутии и видя нещо като врата.

Докато наместваше кутиите обратно по местата им, пастор Таск влезе в стаята. За частица от секундата пасторът огледа разиграващата се сцена, след което протегна ръка към Джак да му подаде аптекката, направи му знак да седне и огледа раната.

— Какво стана?

— Имах проблеми с четенето — обясни Джак. — Ядосах се.

Таск огледа внимателно дали някое малко стъкълце не се е забило в дланта му.

— Не се притеснявай за чашата. — Той дезинфекцира раната. — Но гневът ти трябва да бъде обуздан.

— Съжалявам.

— Преди да позволиш на гнева да се възпламени, се замисли защо си ядосан. — Таск превърза порязаното и посочи шкафа. — Предполагам, че се чудиш накъде води отворът на пода. — Той изгледа Джак сериозно. — Нали мога да ти имам доверие?

Джак изопна гръб.

— Да, сър.

Пастор Таск му смигна.

— Виж, през трийсетте години, когато продажбата на алкохол беше забранена, тези сгради са били под контрола на контрабандистите — хората, които са се занимавали с нелегалния алкохол. Тук, долу, има тунел, който води към задната стаичка на Гъс. — Той затвори аптеката и я отмести настрана. — А сега да се върнем на Емили Дикинсън.

— Никога няма да справя с нея — отчаяно се оплака Джак.

Таск му каза да остави тънката стихосбирка.

— Чуй ме, Джак. Твоят мозък е специален. Той обработва нещата по начин, по който моят не може — в три измерения. — Пасторът подаде на Джак едно кубче на Рубик. — Целта е всяка страна да бъде в един и същи свят. Давай! Опитай!

Докато Джак обръщаше кубчето в ръцете си, проникновението го връхлетя с пълна сила и той разреши тази главозамайваща загадка. После върна кубчето на Таск. Всяка страна беше в различен цвят.

— Ами, не бих казал, че съм изненадан — каза Таск. — Според съвременната литература не би трябвало да имаш проблем да разрешиш загадката на Рубик само за четири минути! — Той подсвирна. — Джак, не познавам друг, който може да се справи толкова бързо.

— Наистина ли?

Таск се усмихна.

— Наистина.

* * *

Въпреки че се намираше в занемарен квартал, който съвсем спокойно можеше да бъде наречен маргинален, Възродителната мисионерска църква привличаше голям медиен интерес, което от своя страна водеше и до много посещения от страна на местните политици. Това се дължеше на доброволческата работа на пастор Таск със закоравели 13–14 годишни престъпници, като ги превръщаше в граждани на Вашингтон, които взимат дейно участие в живота на квартала си. Достойната за възхищение цел на Таск беше да благоустрои целия район не като покани бели предприемачи да поемат

западация негърски бизнес, а като създаде предприемачи сред самите негри, които да имат средствата да превърнат този бизнес в печеливш. За лош късмет в квартала най-печелившият бизнес бяха залаганията, проституцията, продажбата на наркотици. Трудно се преодоляваха старите навици, особено когато носеха лесни печалби на босовете. Нямахше нужда от никакво обучение, за да спазваш законите на джунглата. Всъщност нямаше нужда да бъдеш възпитан или дори учтив. Нужни бяха само мускули, оръжие и шепа сачми.

Това включваше и Андре. След като босът Сирил Толкан му наби канчето заради побоя на Джак, Андре обезпокоително бързо се придвижи нагоре по тъмната корпоративна стълбица на Толкан. Разбира се, част от мотивацията му беше да се измъкне от немилостта на Толкан, но далеч по-обезпокоителен беше пламъкът на амбицията му, който гореше по-ярко, отколкото дори и Гъс си представяше. Андре никога повече не посети църквата, а откакто пастор Таск се върна от новото леговище на Андре с насинено око и раздрана буза, той дори не споменаваше името му. Вбесен, Гъс искаше сам да се разправи с Андре, но Таск не му позволи. Рано една неделна сутрин Джак случайно подслуша разговора им в жилищните помещения, където Джак усърдно напредваше с „Великият Гетсби“. Романът беше интересен, защото също като Джак Гетсби беше аутсайдер. Но книгата стана особено увлекателна, когато докато прелистваше биографията на Фицджералд, която взе от местната библиотека, Джак научи, че самият автор, също като Джак, е страдал от дислексия.

— Мина тя тая, дето стоях настрана, а оня Андре си развяваше байрака — каза Гъс.

— Ти просто не можеш да допуснеш да ти из земе част от бизнеса — отвърна пастор Таск.

— Ха! Нима не виждаш какво прави с вас!

— Рисковете на професията. Ти не си ми баща, Огъстъс. Мога да се грижа за себе си.

— Като му обърнеш другата буза.

— Така съм научен, Огъстъс. В това вярвам.

— Пълни врели-некипели, в това вярваш.

Джак си пое дъх. Изкуши се да стане, да се промъкне по коридора и да надзърне през процепа между вратата и касата, който направи с върховете на пръстите си. В тясната ивица, през която

надзърташе, фигурата на пастор Таск бе изцяло скрита зад масивното туловище на Гъс.

— Тъй като си разгорещен от гняв, няма да обърна внимание на обидата ти, Огъстъс, но не мога да си затворя очите пред богохулството ти. Когато приключим, искам да се покаеш.

— Не днес, пасторе. Нямам ник'во вземане-даване с тия лафове за другата буза. Направя ли го, съм аут от бизнеса. Сульо и пульо ми разправя, че не се ли погрижа за мене си, Бог ще го направи.

— Загрижен съм за безсмъртието на душата ти, Огъстъс — бавно и внимателно каза Таск.

— Ха, по-добре се кахъри за по-важни щуротии, да речем тукашните ти разходи, щото нали прословутият ти благодетел го гепиха за злоупотреба. Инспекторите дръпнаха шалтера на всичките му далавери, барабар с тая, дето държи бърлогата ти над водата от три години насам.

Джак чу скърцане и си представи как пасторът се отпуска тежко на стола.

— Тук имаш право, Огъстъс.

— Пасторе, знай, че вадя добри кинти и ще удрям гръб, докато мога.

— Църквата няма за цел да източи всяко пени, което припечелваш.

— И все пак — упорстваше Гъс, — колкото и да се напъвам, няма да сколасам да ви вдигна на крака. Трябва да мислиш за по-натам.

— Имаш ли предложение? — попита Таск.

Точно в този момент Джак почука на вратата. Последва кратко мълчание от изненада и най-после гласът на Таск каза на Джак да влезе.

Джак остана на прага, докато пасторът не му направи знак да заповяда.

— С какво мога да ти помогна, Джак? Имаш проблеми с дешифрирането на прозата на Фицджералд ли?

— Не става въпрос за това. — За момент Джак изгуби дар слово. Таск изглеждаше изморен и състарен. Как не го е забелязал досега, запита се Джак.

— В момента с Огъстъс обсъждаме нещо, Джак — каза Таск с благ тон.

— Знам. И затова влязох.

— Моля?

— Не можех да се стърпя и чух част от разговора ви.

— Хей, най-добре затвори плътно — намеси се Гъс, — че да няма и други ушета.

Джак затвори и се обърна.

— Чух за финансовата криза.

— Не си навирай носа дето не ти е работа — мрачно каза Гъс.

— Струва ми се, че знам един начин да се измъкнем — продължи Джак.

Двамата мъже, изглежда, се колебаеха дали да повярват на ушите си, или да избухнат в смях. Мисълта, че четиринайсетгодишен хлапак е съзрял начин за измъкване от нестабилната финансова ситуация, в която внезапно се бе озовала Възродителната мисионерска църква, на пръв поглед изглеждаше абсурдна. От друга страна обаче, и двамата бяха наясно, всеки за себе си, че Джак е способен на необикновени логически скокове, непостижими за хора като тях.

Затова Таск го подкани:

— Продължавай, Джак. Слушаме те.

— Мислех си за сенатор Едуард Карсън.

Таск се намръщи.

— Какво за него, синко?

— Той беше тук миналата седмица — поясни Джак. — Прочетох вестниците. Вие ми възложихте да го правя всеки ден и аз изпълнявам.

Таск се усмихна.

— Знам, че го правиш.

— Забелязах, че в пресата има добри отзиви за посещението му тук. Той дори прекара известно време с енориашите преди и след службата. Каза, че някога е пял в хор в родната му Небраска. Чух, че прие поканата ви да пее с нашия хор днес.

— Всичко това е вярно — съгласи се Таск. — И какво точно имаш предвид, Джак?

— Тази есен предстоят избори. Касата за кампанията на сенатор Карсън е голяма. Според вестниците той е най-голямата бъдеща надежда на неговата партия. Носят се слухове, че големите клечки го гласят за президент някой ден. Като имам предвид присъствието му тук миналата и тази седмица, смятам, че слухът е верен. Но за да

успее, ще има нужда от всеки глас, който може да получи. Според последната справка, която направих, в Небраска не живеят много негри. И точно тук е ролята на Възродителната мисионерска църква.

— Хм, май хлапето е надушило нещо — обади се Гъс. — Да, право си е.

Таск стоеше зяпнал. Джак се беше съсредоточил върху механизмите в собствената си глава, които се задвижваха.

— Не мога да повярвам — отсече най-после Таск. — Искаш да му предложи гласове срещу финансиране.

Джак кимна.

— Но ние сме само една малка местна църквица.

— Днес, да — съгласи се Джак. — И тук е разковничето на идеята. Нали все говорите за излизане извън квартала. Това е вашият шанс. С подкрепата на сенатор Карсън Възродителната мисионерска църква може да стане регионална, а след това и национална. До момента, в който той е готов да се състезава за президентския пост, вие ще сте в състояние да му предложите помощта, от която той ще има най-голяма нужда.

Гъс прихна.

— Тоя дребния кара нашироко.

— Да — бавно се съгласи Таск, — но има право.

— Сигурно Карсън няма да приеме — предупреди Гъс.

— Защо не? — възрази Джак. — Той е успешен политик. Прехраната му зависи от това да сключва сделки, да прави договорки, да създава обединения. Помислете. За него няма нищо неизгодно. Дори и да се провалите, пасторе, националната преса ще му отдели огромно внимание за това, че помага на едно малцинство да си стъпи на краката.

— Джак е прав. Идеята звучи доста разумно — каза Таск, докато премисляше и оглеждаше чутото от всички страни. — Още повече, че може да проработи! — След това плесна с длани по бюрото, докато скачаше на крака. — Знаех си! Истинско чудо е, че милостивият Бог те доведе при нас!

— Виж ти, виж — изръмжа Гъс, но Джак видя, че и той е точно толкова горд от него, колкото и Таск.

— Момчето ми, кой друг, ако не ти, би могъл да роди подобна идея? — Пастор Майрън Таск хвана ръката на Джак и я разтърси

ентузиазирано. — Имам чувството, че тя може да спаси всички ни.

28.

Лин Карсън стоеше до прозореца на спалнята в апартамента, разположен на един от горните етажи на хотел „Омни Шорам“. Здрачът поглъщаше дневната светлина като майка, която изгася свещите една по една. Ивици светлина се промъкваха по „Масачузетс“ и „Кънектикът Авеню“. Мостът се къпеше в осветлението на прожекторите. Тя и съпругът ѝ останаха тук за няколко дни, за да избягат от мрачната реалност, която с всеки изминал час се спускаше все по-неумолимо върху тях.

Али беше някъде там. Лин се опита със силата на мисълта си да я материализира тук, до себе си, далеч от всякаква опасност.

Чу Едуард да върви из всекидневната и се обърна. Много добре знаеше защо този многоетажен хотел му допаднаше повече от всички останали във Вашингтон. Въпреки че архитектурата му можеше да бъде окачествена като грозна, долу в стая 406D Хари Труман, на когото Едуард се възхищаваше неимоверно много, често е играл покер с приятелите си — сенатор Стюарт Саймингтън, говорителя на Камарата на представителите Джон Маккормак и портиера на камарата „Фишбейт“ Милър.

Точно в този момент мобилният телефон на съпруга ѝ звънна и сърцето ѝ подскочи. „Моята Али, скъпата ми Али, помисли си тя, докато подтичваше през отворената врата. Мислите ѝ препускаха бясно: намерили са я, тя е мъртва, о, боже, дано новините са добри!“

Но Едуард, който видя изражението на лицето ѝ, бързо поклати глава и тя спря на място. Не, в крайна сметка не бяха новини за Али. Развълнувана от разочарование и облекчение, Лин се обърна и се запрепъва към всекидневната, полузаслепена от сълзи. „Къде си, скъпа? Какво са ти направили?“

Тя застана до прозореца и се загледа с безразсъдна ярост в безразличния свят. Как могат хората да се смеят, да отиват на вечеря, да се забавляват на приеми, да правят любов, да тичат в парка или да разговарят под улична лампа? Как могат да са безгрижни, при положение че светът е пълен с ужаси? Какво не им е наред?

Тя притисна длани една към друга пред гърдите си. „Милостиви боже, помоли се за хиляден път, моля те, дай на Али сила да оцелее. Моля те, дай на Джак Макклюр енергията и мъдростта да я намери. Боже, върни ми скъпоценната дъщеря и аз ще пожертвам всичко. С радост ще ти дам всичко, което поискаш, и даже повече. Твое е царството и силата, и славата сега, и винаги, и вовеки веков. Амин.“

В този момент тя усети как силните ръце на Едуард обвиха тялото ѝ и външната ѝ обвивка — твърда, но всъщност чуплива — се раздробиха на парчета. От очите ѝ рухнаха сълзи, а от гърдите ѝ се изтръгна стон. Тя се сгуши в мъжа си и заплака неконтролируемо, докато черните мисли препускаха в главата ѝ като буреносни облаци.

Едуард Карсън я притисна плътно до себе си и я целуна по главата. И неговите очи се навлажниха от отчаяние и безсилие.

— Беше Джак. Все още няма новини, но напредва.

От гърлото на Лин се отрони полувъздишка-полустон.

— Али е силно момиче и ще се справи. — Той я помилва по гърба, успокоявайки и двамата. — Джак ще я намери.

— Знам.

Дълго време останаха така — откъснати от Вашингтон, издигнати над реалността и с вкус на пепел в устата. И все пак сърцата им биеха силно, докато бяха заедно, а те знаеха, че щом сърцата са силни, има място за битка. Има надежда. Надежда и вяра.

На вратата на всекидневната се чу рязко почукване и двамата се сепнаха.

— Всичко е наред. — Едуард Карсън я целуна леко по устните. — Почини си малко преди вечеря.

Тя кимна и се загледа как той прекосява спалнята и затваря междинната врата зад себе си. „Почини си, помисли си тя. Как си почива човек с натежало от ужас сърце?“

* * *

Бъдещият президент дръпна вратата, отстъпи встрани, за да направи място на Денис Пол да влезе, след което затвори и заключи.

— Нина достави съобщението ти — каза Карсън.

— Агентите от Сикрет Сървис откън ли са?

— Напълно е обезопасено. Можеш да си сигурен. — Той се приближи до бюфета. — Питие?

— Точно от това имам нужда. — Пол седна на един диван, обърнат към изумителната гледка. — Обичам да летя, защото се намирам толкова високо, че наоколо няма нищо друго, освен небе. Никакви неволи, никакви съмнения, никакви страхове.

Той прие малцовото уиски и благодари с кимане. Карсън изобщо не го попита какво да му сипе. Двамата се познаваха от дълги години, далеч преди настоящият президент да бъде избран за първия си мандат. Бяха минали две години от този първи мандат, когато Пол получи друга полузаконна и изпълваща го с отвращение задача. Беше изправен пред професионална дилема. Можеше да си подаде оставката, но вместо това се срещна с Едуард Карсън. Погледнато от позиция на времето, Пол знаеше, че веднъж завинаги е направил своя избор, което беше далеч по-трудно и опасно, отколкото да се откаже. Бе избрал да остане и да се бори с всички сили и средства за онази Америка, в която вярваше. Началото бе поставено със съюза, който сключиха той и Едуард Карсън.

Това се оказа изненадващо лесно. Двамата споделяха едни и същи виждания за Америка, които включваха връщане към здравословното състояние, при което държавата е разделена от църквата. Макар да бяха консервативни по отношение на финансовата политика, те си оставаха умерени в почти всички други области. И двамата не харесваха фанатизирани политици и презираха политически далавераджии. Искаха да се справят с нещата, без да бъдат спъвани от политици, поддържащи правителството. Искаха да укрепят политическите си позиции в чужбина и да се опитат да развалят имиджа на Америка като побойническа държава и подстрекателка към войни. Искаха страната им да бъде част от света и само океаните да я делят от другите държави. Дълбоко в себе си всеки от двамата по свой начин беше стигнал до едно и също неизбежно заключение: Америка се намира на критичен кръстопът. Държавата трябваше да бъде излекувана. А за постигането на тази цел се налагаше тя да бъде съживена от комата, в която беше изпаднала благодарение на политиката на сегашната администрация. В противен случай завещанието на последните осем години щяха да са заплахите, разколът и страховете.

Нито един от двамата не беше идеалист, витаещ из облаците. Всъщност през годините и двамата бяха посредничали при трудни сделки и бяха правили компромиси, някои от които болезнени, за да постигнат целите си. Но и двамата искрено вярваха, че държавата следва погрешен път и трябва да бъде вкарана в релси. Затова се споразумяха. При всяка възможност Пол тайно работеше срещу ограничаването на демократичните свободи от страна на администрацията, а Едуард Карсън в замяна щеше да го назначи за министър на отбраната.

Двамата мъже седнаха, потънали в мълчание, което при други обстоятелства би могло да бъде определено като приятелско. Но сега между тях беше застанала сянката на похищението на Али и евентуалната ѝ смърт.

— Как се справяте? — Пол забеляза зачервените очи на бъдещия президент още в мига, в който прекрачи прага.

— Добре, доколкото е възможно.

— Джак прави всичко по силите си. Уверих се в това. И е защитен.

— Защитен? — Карсън извъртя глава. — От кого?

Пол се загледа в кехлибареното питие, наблюдавайки как светлината си играе по повърхността. Само лаик би могъл да сложи лед в едно малцово уиски.

— Де да можех да кажа, че знам със сигурност... но за съжаление не знам.

— Тогава продължавай с информацията, с която разполагаш.

Пол се замисли за момент.

— Положението е много напечено. Всички нишки водят към съветника по националната сигурност. — Той вдигна поглед. — Лошото е, че според подозренията ми той не е сам.

Пол се взря в очите на приятеля си. Карсън разбра, че той има предвид настоящия президент.

След малко Карсън много бавно попита:

— Можеш ли да осигуриш доказателства?

Пол поклати глава.

— Не и преди 20 януари. Към момента смятам, че бих могъл да намеря слабото място на съветника, но се съмнявам да стигна подалеч.

Основният приоритет на всеки президент и най-силната му защита е отричането и прехвърлянето на отговорността. Карсън кимна и отпи от питието си.

— Тогава снабдяването с едно доказателство ще е достатъчно. Това ще е първата ти задача на 21 януари.

— С удоволствие ще се заема с нея.

Часовникът на полицата над камината оповести настъпването на нов час. Времето се спускаше с цялата си тежест върху плещите на Едуард Карсън.

— Погледни надолу, Денис. В този час работният ден свършва и всички въздъхват с облекчение на път към дома. Но за мен въпросът е дали вечерта ще донесе мрак или края на живота на дъщеря ми?

— Вярвате ли в Бог, сър?

Бъдещият президент кимна.

— Да.

— Тогава знаете, че нещата ще се подредят, нали така?

* * *

Беше късно, когато Нина остави Джак на „Канзас Авеню“. Джак предпазливо се качи в колата си. Чувстваше се така, сякаш през последните шест дни са го били с полицейска палка. Дали беше спал в работата през цялото това време? Не можеше да си спомни. Отвори едно шише вода и го пресуши наведнъж. Като стана дума за жизнените функции, какво яде за последно, като се изключи парчето кейк, което лакомо погълна? Имаше смътен спомен как нагъна сандвич с яйце от „Макдоналдс“, но не можеше да каже дали беше тази сутрин или предния ден? Установи, че е гладен. В ръката му бяха сладките от хлебарницата „Ол Браунд Таун“, но не можеше да ги изяде.

Вместо това щателно провери обстановката. Оглеждаше се за друга „черна кола“. Все още нямаше известие от Бенет, от когото поиска проверка на първата. Не знаеше дали това е добра или лоша новина. Беше прекалено уморен, за да го е грижа.

Най-накрая призна пред самия себе си, че най-много му се иска да погледне към задната седалка и да види дали Ема не се е появила

тайнствено още веднъж. Едно трепване на очите му разкри, че е сам в колата. Остави сладките на седалката до него. Дар или примамка?

— Ема — чу се да казва той, — ще се върнеш ли някога?

Беше отвратен от звука на собствения си глас. И уплашен. Какво му става? Да не откача? Със сигурност не беше видял Ема, със сигурност не беше чул гласа ѝ. Тогава какво видя, какво чу? Дали всичко е в главата му?

Внезапно тези въпроси се оказаха твърде сложни за него. Усещаше, че ако остане още малко с тях, главата му ще експлодира. Запали колата и подкара към Шарън. Тя живееше в скромна къща — една от многото със същата форма и размери в „Арлингтън Хайтс“. Стигна дотам за трийсет и пет минути. Междувременно имаше прекрасна възможност да се увери дали някое ауди или мерцедес не е заело мястото на сивото беемве.

Когато спря на алеята отпред, лампите вътре светеха. И като се замисли в този момент, изобщо не беше сигурен дали това е хубаво или лошо. Преди да слезе от колата, провери дали сладките са изядени. Стояха в гънката между долната част на седалката и облегалката. Изглеждаха тъжни и окаяни, като че ли знаеха, че никой няма да им се наслади. Вече почти беше слязъл от колата, когато си облиза показалеца, потопи го в купчинката трохи, насъбрали се около сладките, и ги остави да се стопят върху езика му. Осезателно почувства сълзите. Толкова близко усещаше Ема.

Натисна звънеца и сърцето му лудо заподскача в гърдите. Шарън отвори. Заедно с нея лъхна и ароматът на пиле с ориз и устата му се изпълни със слюнки. Тя го изгледа с непроницаем поглед. Носеше прилепнала по бедрата ѝ пола и блузка без ръкави, която разкриваше великолепните ѝ рамене. До нея Нина би изглеждала бледа и изпита като анорексичка, а не стройна. За момент жена му не пророни нито дума.

— Джак, добре ли си?

— Да, естествено, просто не мога да си спомня кога за последен път ядох нещо свястно.

— Толкова много време си живял сам. Питала съм се дали пък най-сетне няма да се научиш да си готвиш.

— Пазаруването ме изтормозва.

Тя му се усмихна колебливо, докато се отместваше, за да му направи път да влезе.

Джак затвори вратата след себе си. Съблече палтото си и го провеси на облегалката на дивана във всекидневната. За разлика от старата къща с обичайното ѝ скърцане, в която той се премести, след като се разделиха, Шарън предпочиташе съвременните жилища. Тя преобоядиса стените в избрани от нея цветове, подбра топли килими, напълни всяка стая не само с мебели, но и с аксесоари — ароматни свещи, пано на стената, чинийки, пълни с лакирани раковини и пъстри топчета. Слава богу, нямаше еднорози, но за сметка на това беше пълно с най-различни украшения и сувенири, както и вещи и снимки на Ема, снимки на Шарън като дете в ръчно изработени рамки. Нито едно от тези неща обаче не компенсираше пълната липса на атмосфера в къщата. За разлика от неговия дом, това беше двуетажна кутия за пребиваване, нищо повече. Джак установи, че мястото му действа дезориентиращо и смазващо. Така и не свикна, че Шарън живее тук, че живее без него.

Какво имаше той от вещите на Ема? Сети се за айпода, набутан в дъното на шкафчето му в работата. Една вечер го отнесе вкъщи и не можа да спи. След това сигурно се е унесъл, защото в един момент подскочи от ужасяващ сън как стои парализиран и онемял, докато колата на Ема се блъска в дървото. Чу пукането на дървото и трясъка от хвърчащи стъкла. Видя как металът се огъва навътре. Вратата на колата се отвори и от купето изскочи вече смачкана от смъртта фигура, която се блъсна устремно в гърдите му. След това той седя изправен в леглото, пищящ и разтреперан, а потта се стичаше по него като дъжд. Останалата част от нощта прекара, съчувствайки на Ник Карауей от любимия му, опърпан екземпляр на „Великият Гетсби“. Никога преди не беше изпитвал по-голяма радост от първите краски на зората, които постепенно превръщаха мрака в злато.

* * *

В новия дом на Шарън той вдигна една от снимките на Ема, но образът изглеждаше плосък и празен, жалка останка от някогашното

жизнено и загадъчно момиче. Що се отнася до снимки на други хора от живота на Шарън, той знаеше, че няма да открие такива.

Тя нямаше минало и затова не можеше да разбере какво обаяние може да крие то за Джак. Тя имаше родители, но нито ги виждаше, нито разговаряше с тях. Имаше и брат, който работеше в Ротердам като международен адвокат. Поради причини, които той така и не успя да проумее, Шарън се бе изолирала от семейството и миналото си. Когато се срещаша като гаджета, тя му каза, че няма семейство, но след като се ожениха, той откри в боклука няколко снимки, разпилени от една стара кутия за пури. Майка ѝ, баща ѝ и брат ѝ.

— Те са мъртви за мен — отсече тя, когато той я притисна. И никога не позволи въпросът да бъде повдигнат отново.

Джак често се чудеше дали това означава, че Шарън не сънува? Защото той сънуваше само миналото си — повторения с предизвестени резултати или пък, напротив, чудновати отклонения и обрати, които често си спомняше, след като се събуди, и които го размиваха или хвърляха в размисъл. Според него с течение на годините в живота настъпваше пълнота, която само миналото можеше да осигури. За него мисълта на Шопенхауер, че никой почтен човек в края на живота си не иска да го изживее отново, беше непоносима. Но му се струваше, че Шарън вярва точно в това, че с изтриването на миналото си се опитваше да изживее отново живота си.

Той върна снимката на мястото ѝ, извърна се настрани, но настроението му не се оправи. Агресивният уют на къщата предизвика празнота в гърдите му. А що се отнася до сърцето, то замря в момента, в който тя се появи на вратата.

Под късата си пола Шарън носеше розови балетни пантофки с миниатюрни фльонги и тънки като хартия подметки. Те правеха движенията ѝ из къщата елегантни и тихи дори на твърдите плочки на кухненския под. Както и да ги гледаше човек, краката ѝ бяха великолепни. Джак се опита да не зяпа, но това бе като да накараш нощна пеперуда да не обърне внимание на пламък.

Тя отвори едно шкафче със стъклена вратичка над мивката и се протегна да вземе две чаши за вино. Фигурата ѝ беше така добре подчертана, че Джак изпита нужда да поседне.

Тя отвори бутилка червено вино и напълни чашите.

— За щастие съм приготвила достатъчно храна за двама.

— А-ха — бе всичко, което успя да измънка той, защото преглътна един от язвителните си отговори.

Тя донесе чашите и му подаде едната.

— Какво?

— Какво какво?

Шарън издърпа един стол и седна отстрани на Джак.

— Познавам този поглед.

— Кой поглед? — Защо изведнъж се почувства като углавен престъпник?

— Поглед, който казва: „Скъпа, хайде да се награбим.“

— Просто се възхищавах на краката ти.

Тя стана и отнесе чашата си с вино до печката. Разбърка тенджерата и провери пилето във фурната.

— Защо не ми го казваше, когато бяхме женени? — Тонът ѝ бе по-скоро печален, отколкото ядосан.

Джак я изчака да направи пауза, за да отпие от виното, и отвърна:

— Когато бяхме женени, бях смутен от красотата ти.

Тя се обърна.

— Каж ми още веднъж.

— Нали знаеш как се гледа секси филмова звезда...

Лицето ѝ помръкна.

— Къде живееш ти? В Бевърли Хилс?

— Шар, говоря за фигура, плод на фантазията. Не ми казвай, че нямаш фантазии за...

— Клайв Оуен, ако искаш да знаеш. — Тя извади пилето и го остави настрана, за да спре сосът да къкри. — Продължавай.

— Добре, аз съм сам със... Скарлет Йохансон.

Шарън забели очи.

— Продължавай да си мечтаеш, мой човек.

— Сам съм с нея в съзнанието си — настоя Джак, — но когато се опитам да... нали знаеш... нищо не се получава.

Тя изсипа ориза в купа за сервиране.

— Това просто не си ти.

— Добре, не когато съм с теб. Но когато си помисля за Скарлет... наистина се замисля за нея... е, идва ми в повече. Чудя се защо богиня като нея би била с мен. И в този момент фантазията се изпарява.

Тя се загледа в ориза, от който се вдигаше пара. Бузите ѝ бяха зачервени. След известно време гласът ѝ като че ли се възвърна.

— Смяташ, че съм красива като Скарлет Йохансон?

Ако отговореше с „да“, какво щеше да направи тя? Нямаше никаква представа, затова не каза нищо дори когато тя извърна лице към него. Вместо това се изправи доста тромаво и ѝ помогна да сервира яденето.

Отново потънаха в столовете си. Тя безмълвно му подаде приборите за разрязване на месо, а той безмълвно ги взе и както винаги отдели гърдите от костта. Шарън сервира и на двамата — първо парчета от пилето, а след това препълнени лъжици ориз и броколи с масло и чесън. Хранеха се във вгълбена тишина, потъвайки все по-дълбоко и по-дълбоко в собствените си мисли.

Най-накрая Шарън наруши мълчанието:

— По-добре ли се чувстваш сега?

Джак кимна.

— Чудесно.

— Мислех си... — Тя остави вилицата. Едва бе докоснала порцията си. — Мислех си, че след болницата може да се обадиш.

— Искаше ми се — отвърна Джак, без да е сигурен, че това отговаря на истината. — Искам да ти кажа нещо.

Шарън се настани на стола.

— Добре.

— Става въпрос за Ема.

Тя реагира така, сякаш я простреля.

— Аз не...!

— Просто ми позволи... — Той вдигна ръце. — Моля те, Шар, просто ме остави да кажа каквото имам за казване.

— Вече съм чула всичко, което имаше нужда да споделиш за Ема.

— Но не и това. — Той пое дълбоко дъх и го изпусна. Хем искаше да ѝ каже, хем не искаше. Но сега беше като всеки друг път, всъщност по-добре отколкото при последните им срещи. — Факт е, че... — Гласът му се изгуби. Той прочисти гърлото си и продължи: — Видях Ема.

— Какво!?

— Видях я няколко пъти през изминалата седмица. — Джак продължи с главоломна скорост, за да не изгуби кураж. — Последният път седеше на задната седалка в колата ми. Каза „татко“.

Изражението на Шарън му подсказа, че направи ужасна грешка.

— Луд ли си? — изкрещя тя.

— Казвам ти, че я видях. Чух я...

Тя скочи.

— Дъщеря ни е мъртва, Джак! Тя е мъртва!

— Не казвам, че...

— О, ти си жалък! — Веждите ѝ се склочиха зловещо. — Това е твоят начин, по който се опитваш да се отърсиш от отговорността си за смъртта на Ема.

— Не става дума за отговорност, Шар. Опитвам се да разбера...

— Знаех си, че изпитваш отчаяна нужда да се измъкнеш от вината. — Неистово жестикулиращите ѝ ръце събориха чашата ѝ. После тя нарочно събори и неговата. — Само не знаех, че си стигнал дотам.

Джак вече беше на крака.

— Шар, ще се успокоиш ли за минутка? Не ме слушаш.

— Махай се от тук, Джак!

— Хайде, не го прави.

— Казах — махай се!

Тя тръгна напред и той се оттегли покрай морските раковини и цветните стъкълца, пощенските картички, които Ема им изпращаше от училище, снимките ѝ като дете. Сграбчи палтото си.

— Шарън, не ме разбра правилно.

Това, разбира се, бе най-лошото нещо, което можеше да изрече. Тя полетя към него с вдигнати юмруци и той толкова бързо излезе през входната врата на заден ход, че се спъна на най-горното стъпало. Тя още веднъж му затръшна вратата. След това всички лампи на долния етаж изгаснаха и той разбра, че тя седи свита на кълбо с юмруци върху бедрата и плаче неконтролируемо.

Той импулсивно направи крачка нагоре, вдигна юмрук, за да почука, но дланта му разтвори и се отпусна на вратата, сякаш с този жест можеше да усети присъствието ѝ. След това се обърна, бавно слезе по стъпалата и се върна в колата.

29.

Джак си мислеше, че кара към вкъщи, но вместо това се озова на алеята пред къщата на Игън Шилц. Спря зад комбито „Ауди А4 Авант“ на Кенди Шилц. Слезе от колата, отиде до входната врата и натисна звънеца. Щом Шарън не беше склонна да говори с него за Ема, може би Игън щеше да го направи. Джак погледна часовника си. Беше достатъчно късно и приятелят му със сигурност би трябвало да си е у дома.

Шилц живееше в района „Олд Слийпи Холоу“ на Фолс Чърч. Семейството му от десетилетия обитаваше кокетна двуетажна къща в колониален стил. Шилц беше платил малко повече от 100 000 долара за нея. По онова време това въобще не беше евтино, но днес стойността ѝ бе най-малко петнайсет пъти повече.

Моли отвори вратата и нададе радостен възглас, докато той я въртеше в обятията си.

— Моли Мария Шилц, как си?

Кенди забързано нахълта в антрето, но щом видя Джак, безпокойството ѝ се преобрази в широка усмивка.

— Хей, Джак Макклюр, толкова време мина! — възкликна тя с неподправена радост.

Той я целуна по бузата, а в същото време Тафи, техният ирландски сетер, се появи, изплезил език и размахал бясно опашка.

— Вече вечеряхме, но остана много храна — каза Кенди.

— Благодаря, но току-що ядох — отговори Джак.

Докато той и Кенди влизаха във всекидневната, Моли изтопурка нагоре по стълбите, за да си напише домашните.

— Имам черешов пай — каза Кенди с пламъче в очите. — Любимият ти, ако не ме лъже паметта.

Джак се разсмя въпреки мрачното си настроение.

— Паметта ти си е съвсем наред.

Джак знаеше, че няма измъкване, затова я остави да се суети из кухнята, докато Тафи радостно се мотаеше в краката ѝ. Кенди имаше изваяна като статуя фигура, пепеляворуса коса и широко, открито

лице. На младини тя беше истинска красавица, а сега, на средна възраст, притежаваше различна красота, както и завидно спокойствие. Тя отрязва щедро парче от пая и извади от хладилника купичка с домашно приготвен крем.

— Мляко или кафе? — попита тя и шумно плъзна чинията и вилицата по шубера. Тафи се приближи, седна и извърна издължената си умна муцуна към Джак.

— Кафе, моля. — Джак потърка челото на Тафи с кокалчетата на пръстите си и кучето заръмжа от удоволствие. Той вдигна вилицата. — Тази порция за колко човека е?

Докато му наливаше кафе в чаша, която бе изработила собственоръчно на курса по керамика, Кенди се закикоти.

— Не мога да се стърпя, Джак, защото още те смятам за подрастващ. — Тя бавно запристъпва с чашата в ръка. Спомни си, че той обича кафето чисто. — Във всеки случай ми изглеждаш твърде измършавял и това въобще не ми харесва. — Тя сложи ръка върху неговата за малко. — Как я караш?

— Добре — кимна Джак.

Изражението на Кенди показваше, че не му вярва.

— Трябва да се отбиваш по-често при нас. Липсваш на Игън. — Тя посочи с глава. — Както и на Добрата Доли Мис Моли.

— Моли е пораснала. Вече си има свои приятели.

На лицето на Кенди се изписа подигравателно изражение.

— Мислиш ли, че някога ще спре да обича нейния чичо Джак? Не те е срам. Нещата в това семейство стоят по съвсем различен начин.

Джак като че ли умираше вътрешно. Тук виждаше картина на собствения си семеен живот... само ако толкова много неща се бяха стекли по различен начин.

— Паят е вкусен. — Той се облиза. — Игън горе ли е? Искам да ми отдели една минута.

— Не, за съжаление. Обади се да каже, че ще остане до по-късно в моргата. Някакъв секретен правителствен случай. Но трябва да наминеш от там. Той ще ти се зарадва.

Кенди приглади роклята си отпред.

— Иска ми се ти и Шарън да закърпите нещата.

Джак се взираше в останките от сладкиша.

— Е, нали знаеш как е.

— Не, не знам — доста строго възрази Кенди. — Вие се обичате. Очевидно е дори и за неромантик като Игън.

Джак въздъхна.

— Не знам за любовта, но точно сега Шарън не ме харесва особено. Сигурно никога повече няма да ме харесва.

— Това са приказки на пораженец, скъпи. — Кенди отмести настрана пая и изми купичката от крема. — Всичко се променя. Всички бракове могат да оцелеят, ако и двамата го искат. — Тя си избърса ръцете в една кърпа за чинии на зелени и бели ивици. — Трябва да поработите по въпроса.

Джак вдигна поглед.

— Вие с Игън работите ли по въпроса?

— Мили боже, да. — Кенди се приближи и се облегна на шубера. — Смя да кажа, че и ние сме имали нашите възходи и падения както всички други. Но важното е, че и двамата искаме едно и също нещо. Да бъдем заедно. — Тя го погледна с мъдрите си очи. — А ти искаш точно това, нали? Да бъдеш с нея.

Джак кимна безмълвно.

Кенди бутна чинията настрана и се зае да го пъди от всекидневната. Тафи залая тъжно.

— А сега продължавай. — Тя го целуна сърдечно. — Виж се с моя човек. Надявам се той да ти повдигне малко духа.

— Благодаря, Кенди.

Тя застана на прага.

— Можеш да ми благодариш, като по-често се появяваш на вратата ми.

* * *

„Тихо като в морга“, помисли си Джак, когато влезе в кабинета на съдебния патолог. Преди тази малка шега би предизвикала усмивка на устата му, но не и тази вечер. Той мина по пустите коридори. До него достигаше единствено тихото бръмчене на огромните климатици. На бюрото на Шилц имаше чаша с кафе, но от самия него нямаше и помен. Чашата беше с надпис „Най-добрият татко на света“ — подарък

от Моли отпреди години. Джак потопи пръст в кафето. Все още беше топло. Приятелят му беше някъде тук.

В залата за аутопсии цареше същата тишина. Хладният блясък на хром и неръждаема стомана ѝ придаваха вид на лабораторията на Франкенщайн. Трябваша ѝ само две-три мълнии. Студената стая беше залята от приглушена светлина. Джак застана на прага и изчака очите му да привикнат към тъмнината. Спомни си времето, когато водеше Ема тук. Тя пишеше доклад за съдебната медицина през годината, в която тази професия запали интереса ѝ. Преди това той беше идвал тук десетки пъти, но му се стори поучително да погледне обстановката през нейните ненаситни млади очи. Игън ги посрещна, разведе ги наоколо, обясни всичко, отговори на безкрайните въпроси на Ема. Но когато тя попита: „Защо Бог позволява хората да бъдат убивани?“, Игън поклати глава и каза: „Ако знаех това, хлапе, щях да знам всичко.“

Джак забеляза, че една от студените дисекционни маси беше дръпната от стената. Без съмнение върху нея се намираше част от тайната работа, която задържаше Игън на работа до толкова късно през нощта. Джак пристъпи напред и тъкмо се канеше да извика Игън по име, когато чу шум. Като че ли цялата стая беше оживяла и дишаше тежко. Тогава го видя.

Той лежеше на дисекционната маса с лице върху Ейми, неговата миниатюрна асистентка индианка. И двамата бяха голи. Ритмичните им движения гравираха като с киселина върху мозъка на Джак истинската същност на секретната задача на Игън.

Замаян, Джак остана за момент прикован на мястото си. С всички сили се опитваше да си обясни гледката, но това бе като да погълнеш слон. Просто беше невъзможно.

Със сковани крака той излезе на заден ход от студената стая, обърна се и се върна по коридора в кабинета на Игън. Потъна в стола му и се загледа в кафето. Е, това нямаше да свърши работа. Той затършува в чекмеджетата на бюрото, намери половинлитровото шише на Игън с чист бърбън и си наля три пръста в кафето. Допря чашата до устните си и изпи течността до дъно, без дори да мигне. След това се облегна назад.

За Игън Шилц — семеен мъж, редовен посетител на църквата, богобоязлив фундаменталист — беше немислимо да чука тайно мацка.

Какво би казал Бог, за бога? Поредната шегичка, която тази вечер не успя да докара усмивка на лицето му. Или радост в сърцето му, което сега изглеждаше като изгаснал въглен на дъното на забравен вулкан.

Замисли се да си тръгне, преди Игън да се върне и да види, че неговата „секретна задача“ вече е разкрита тайна, но не можеше да накара тялото си да помръдне. Обърна още една чашка от силното питие с надеждата, че ще помогне, но това само го прикова още по-здраво към стола.

И после стана твърде късно. Той чу познатите стъпки да се приближават по коридора и след малко Игън се появи. Когато видя Джак, той спря на място за момент и несъзнателно прокара ръка през разчорлената си коса.

— Джак, това се казва изненада!

„Обзалагам се, че е така“, помисли си Джак.

— Познай откъде идвам, Игън.

Шилц разпери ръце и поклати глава.

— Какво ще кажеш за жокер тогава? Току-що ме почерпиха с най-хубавия черешов пай на божията земя. — Дали лявата буза на Шилц трепна? — И като стана дума за Бог...

— Ти знаеш.

— Видях.

Шилц зарови лице в ръцете си.

— Откога?

— От шест месеца.

Джак се изправи на крака.

— Аз просто... какво, по дяволите, става с теб?

— Бях... изкушен.

— Изкушен? — повтори Джак разгорещено. — Библията не ни ли повтаря стотици пъти, чак до втръсване, какво прави Бог с изкушените? Библията не те ли учи да бъдеш силен духом, да устояваш на изкушението?

— Само че не и ако... Ейми работи с теб всеки ден.

— Чакай малко. Ако това е твоето извинение, значи си голям лицемер.

Шилц бе видимо потресен.

— Не съм лицемер, Джак, много добре ме познаваш. — Той приседна на стола за посетители. — Аз съм мъж и имам същите

слабости като всеки друг мъж. — Той вдигна поглед и за миг в очите му се разгоря огън. — Допускам грешки като всеки друг, Джак. Но вярата ми в Бог, в уроците, които той ни дава, не се е променила.

Джак разпери ръце.

— В такъв случай как ще обясниш това?

— Не мога. — Шилц увеси глава.

Джак недоумяваше.

— Искаш да изневеряваш на Кенди. Тогава давай. Аз съм последният човек, който ще те спре. Само дето знам от личен опит как любовните връзки ебават майката на браковете, как отравят любовта, която един човек изпитва към друг, как няма никаква надежда да се върне любовта.

Опрям лакти върху коленете, Шилц вдигна мрачен поглед към него.

— Не казвай това — прошепна той.

— Още една истина, която не искаш да чуеш. — Джак заобиколи бюрото. — Щом искаш да рискуваш един провален брак, кой, по дяволите, съм аз, за да те спра, Игън? Не заради това съм ядосан. Гневен съм, защото всяка неделя ходиш на църква със семейството си. Ти си набожен и праведен. Осъждаш така наречените сексуални дегенерати, осмиваш политиците, особено демократите, които излагат на показ любовните си афери. За теб беше лесно да посочиш грешниците от високия си пиедестал. Но се чудя колко лесно ще е сега. Ти не си от избраниците на Бог, Игън. Като се имат предвид действията и признанията ти, ти си просто един от нас, грешниците.

Игън въздъхна.

— Прав си, разбира се. Заслужавам всеки епитет, който хвърлиш по мен. Но, Боже мой, аз обичам Кенди. Трябва да знаеш това. По-скоро бих си отрязал дясната ръка, отколкото да я нараня.

— Аз се чувствам по същия начин, така че не се тревожи. Нямам намерение да ѝ кажа.

— Задължен съм ти за това. Благодаря ти, Джак.

Върху тях се спусна неловка тишина.

— Никога ли не си бил изкушен, Джак?

— Какво значение има? Става въпрос за теб, Игън. За теб и Кенди по-точно. Не можеш да имаш и нея, и Ейми едновременно,

защото никога няма да намериш сили да вдигнеш глава в църквата отново. Съмнявам се дали и Бог ще ти прости този грях.

— Гнил отвътре — кимна Шилц. — Паднах твърде ниско.

Откъм коридора се чу шумолене и миг по-късно Ейми влезе в кабинета с клипборд в едната ръка и химикалка в другата. Тя замръзна, когато видя Джак.

— О, не знаех, че сте тук, господин Макклюр.

— Сигурно не си била на бюрото си. — Джак забеляза очите ѝ да пърхат неспокойно.

Тя се канеше да даде на шефа си клипборда, когато видя покрусеното му лице.

— Всичко наред ли е, доктор Шилц?

— Игън — обади се Джак. — Трябва да го наричаш Игън.

Ейми изгледа Джак, след това лицето на Шилц и избяга от стаята.

— Продължавай, прави си шегички за моя сметка, Джак. — Шилц печално поклати глава. — Бог ще ми прости.

— Това същият Бог ли е, който трябваше да се грижи за Кенди или Ема?

* * *

— Спомням си — каза Шилц. — Спомням си времето, когато всичко беше различно, по-просто.

— Сега ти звучиш като старец — отбеляза Джак.

— Тази вечер се чувствам стар. — Шилц отпи от бърбъна си и направи физиономия. В никакъв случай не беше чист.

Двамата седяха в един нощен бар близо до „Брадок Авеню“, недалеч от кабинета. Непосредствено до бара имаше мотел. Макар интериорът да не бе толкова занемарен колкото мотела, клиентелата беше доста съмнителна. Нисък таван с пластмасови греди, 60-ватови крушки, замъглени още повече от прашни абажури от зелено стъкло, прокъсани, тапицирани с винил пейки, джубокс, от който гласовете на Мъди Уотърс и Б. Б. Кинг привличаха всички случайни типове, които нямаха къде да отидат и с кого да бъдат.

— Тогава помисли за дъщеря си.

Шилц поклати глава.

— Не мога да помисля за Моли, без да се замисля и за Ема.

— Всъщност дойдох да те видя заради Ема — каза Джак.

Лицето на Шилц видимо просветна.

— Става въпрос за нещо... ами, нещо, което не мога да обясня.

Шилц се наведе напред.

— Кажи ми.

Джак пое дълбоко дъх.

— Виждам Ема.

— Какво имаш предвид?

— Чух я да ми говори от задната седалка на колата.

— Джак...

— Тя каза: „Татко.“ Чух я съвсем ясно, както чувам теб.

— Слушай, Джак. И преди съм чувал за такива появи на духове.

Всъщност срещат се относително често. Мислиш си, че виждаш Ема, защото не е по силите ти да понесеш вината. Чувстваш, че си съучастник в трагедията, че ако си можел да обърнеш повече внимание... — Шилц вдигна ръка. — Но вече сме обсъждали това доста пъти. Искрено съжалявам, че нищо не се е променило за теб, Джак.

— Значи и ти не ми вярваш.

— Не съм казал това. Наистина ти вярвам, че си видял Ема, че тя ти е говорила, но всичко е било в главата ти. — Шилц пое дъх. — Умираме, отиваме в рая... или в ада. Няма никакви духове, никакви странстващи призраци.

— Откъде знаеш?

— Знам Библията, Джак. Знам Божието слово. Спиритуализмът е игра за шарлатани. Използват вината и отчаяното желание на скърбящите да разговарят със своите починали обични близки.

— Игън, няма само живот и смърт. Има нещо повече, нещо, което не можем да видим или почувстваме. Нещо непознато.

— Да, има — тихо се съгласи Шилц. — Казва се Бог.

Джак поклати глава.

— Това е отвъд Господ или Библията, или дори Божиите закони.

— Не е възможно да вярваш в това.

— Как така не можеш даже да приемеш възможността, че съществува нещо повече, нещо непознаваемо, което не се основава на

Бог?

— Защото всичко е основано на Бог, Джак. Ти, аз, светът, вселената.

— Само дето появата на Ема не се вмести в твоята основана на Бог вселена.

— Напротив, Джак. — Шилц пресуши чашата си. — Както казах, тя е израз на твоята непоносима скръб.

— Ами ако грешиш?

Шилц го изгледа със снизходителна усмивка.

— Не греша.

— Виж, точно това според мен вкарва в беля вас, религиозните. Вие сте дяволски сигурни в себе си по всички тези въпроси, които не подлежат на доказване.

— Това е вяра, Джак. — Игън поръча по още едно питие. — Няма по-мощна система на вярване в света.

Джак изчака, докато сервитьорът остави бърбъните пред тях и прибра празните чаши.

— Действа успокоително да имаш вяра, да знаеш, че съществува план.

Шилц кимна.

— Наистина е така.

— Значи, ако се случи нещо лошо, например деветнайсетгодишната ти дъщеря забие колата си в дърво и умре, няма нужда да мислиш. Можеш просто да кажеш: е, това е част от плана. Нямам представа какъв е този план, никога няма да узная, но мамка му, всичко е наред. Смъртта на дъщеря ми имаше смисъл, защото тя е част от плана.

Шилц прочисти гърлото си.

— Това е леко грубо казано, но, да, по съществуването си е точно така.

Джак бутна настрана бърбъна с вкус на неотлежал алкохол. За тази вечер пи повече от достатъчно.

— Нека да те питам нещо, Игън. На кой нормален човек му е притрябвал такъв шибан план?

Шилц цъкна с език.

— Сега звучиш като онези мисионерски секуларисти.

— Разочарован съм, но изобщо не съм изненадан да чуя това от теб. — Джак направи преплитащи се един в друг кръгове с дъното на чашата си. — Защото със сигурност не съм мисионерски секуларист.

— Добре. Точно сега заради смъртта на Ема си прекъснал връзката си с Бог.

— О, отдавна съм се откъснал от този клон — отвърна Джак. — Сега започвам да си мисля, че има друг път, трета възможност.

— Или вярваш в Бог, или не — отсече Шилц. — Няма средно положение.

Джак погледна приятеля си. Обсъждаха този въпрос от толкова много години и не спираха да го предъвкват заради приятелството си. Но той усети, че тази вечер пресякоха граница, отвъд която нямаше връщане назад.

— Няма място за дискусии, няма мърдане от издълбаните в камък вярвания.

— Десетте Божии заповеди са били издълбани в камък — изтъкна Шилц — и има основателна причина за това.

— Мойсей не е ли счупил скрижалите?

— Престани, Джак. — Шилц поиска сметката. — Това доникъде не ни води.

Точно там, помисли си Джак, е проблемът.

— Е, какво става сега? — попита той.

— Честно, нямам представа.

Шилц се загледа в две застаряващи дами, изгубили надежда за вечерта, които танцуваха заедно, докато Елвис припяваше „Don't Be Cruel“.

Погледът му бавно се отмести и се фокусира върху Джак.

— Истината е, че се боя да се прибера у дома. Страхувам се какво ще направи Кенди, ако разбере, страхувам се от позора, на който ще съм подложен в църквата. Уверявам те, че някои от приятелите ми никога повече няма да ми проговорят.

Джак изчака за момент, за да си събере мислите. С лека изненада установи, че каквото и гняв да беше изпитал към Игън, той се бе стопил под влияние на бърбъна, който изсипаха в гърлата си. Истината е, че му стана тъжно.

— Искане ми се да можех да ти помогна.

Шилц вдигна ръка.

— Грехът е мой, бремето си е мое.

— Мога да ти предложа друга перспектива. Случилото се тая вечер е истинско изпитание за желязната ти вяра. Ти живееш с определени религиозни и морални норми, Игън. Те не допускат никакво отклонение или оправдание. Но не можеш да намериш опора в никоя религиозна фикция. Нито Бог, нито дяволът са ти казали да имаш любовна връзка с Ейми. Инициативата си е била твоя, Игън. Ти си направил съзнателен избор, ти си пресякъл забранена граница.

Шилц уморено поклати глава.

— Кенди ще ми прости ли? Просто не знам.

— Когато я видях тази вечер, тя ми сподели по категоричен начин колко е силна любовта помежду ви. И преди сте имали лоши периоди, Игън, и сте успявали да ги преодолеете.

— Но сега става въпрос за нещо толкова значимо.

— Кенди е великодушна.

Шилц се взря в Джак през оскъдната светлина и алкохолната замаяност.

— Ти прости ли на Шарън?

— Да — отвърна Джак. Точно в този момент той осъзна, че казва истината, и осъзна защо безразсъдното ѝ избухване го нарани толкова дълбоко.

Джак наклони глава.

— Е, кой си ти сега, Игън? Както виждаш, аз мога да ти простя постъпката, мога да погледна отвъд ролята, която играеш, отвъд лъжите, които си поддържал, и все пак обичам човека под всичко това въпреки предателството ти спрямо Кенди и Моли, и спрямо мен всъщност. Ти си ми приятел, Игън. Това е важното в живота. Приятелите оплескват нещата, понякога грешат, но им е простено. Поне според моята гледна точка религиозното няма място тук. Важното е какво вършиш сега като човек, Игън. Това ще определи дали ще изживееш останалата част от живота си в лъжа или ще започнеш да се променяш. А дали това включва да кажеш на Кенди, изцяло зависи от теб.

Евърли Брадърс пееха „Dream“. Двете апатични дами на дансинга като че ли бяха заспали в обятията си.

— Това е шанс да опознаеш сам себе си, Игън, истинската ти същност, която в продължение на години е била скрита под Библията.

Аз съзрях частица от тази личност, когато бяхме в гората с дъщерите ни, ловяхме риба, гледахме звездите и си разказвахме истории за духове.

Шилц допи бърбъна си и се загледа в масата с празните чаши, влажните кръгове и намачканите салфетки върху нея.

— Мисля, че до тази вечер не съм те разбирал напълно.

Той се извърна, но междувременно Джак успя да забележи блясъка на сълзата в ъгълчето на окото му.

— Аз не... — Шилц се опита да прогони емоцията, заседнала в гърлото му. — Не знам дали имам силата да опозная сам себе си, Джак.

— И аз не знам, Игън. — Джак хвърли няколко банкноти на масата. — Но се обзалагам, че ще опиташ.

30.

Испанските стълби, простиращи се на Двайсет и втора улица, между „Декатур Плейс“ и „Ес Стрийт“, бяха част от луксозния, потънал в зеленина район на Вашингтон, наречен „Дюпон Съркъл“. Официалното им название беше „Декатур Теръс Степс“, макар че никой, камо ли жителите на „Съркъл“, не ги наричаше така. Хората предпочитаха далеч по-романтичното наименование, което напомняше за истинските Испански стълби в Рим. Но независимо от името те представляваха очарователно стълбище от камък и бетон, оградено от двете страни от декоративни улични лампи, а в най-горната им част имаше фонтан във формата на лъв. И до ден-дневен могат да се видят деца, които тичат и врецят около огромния звяр, от чиято уста изригваше постоянен поток от вода. Нощно време стълбите придобиваха особен чар, характерен за Стария свят, който ги правеше любимо местенце както за млади двойки, така и за по-възрастни любовници.

Кала чакаше Рони Крей най-отгоре на стълбите. Тя пристигна няколко минути преди полунощ, за да има възможност да се наслади на нощния блясък, който осветяваше стълбите в червеникавокафяви окраски. Крушката на един от осветителните стълбове вдясно беше изгоряла и образувалите се сенки се простираха върху стъпалата по особено привлекателен начин. Двойките се разхождаха, хванати под ръка, вероятно се целуваха скромно и след това притичваха през улицата, смеейки се, или заставаха на ъгъла, изчаквайки такситата си.

Въпреки че работеше усърдно от дълго време за Първите американски светски проповедници и беше точно толкова благоразумна, колкото и колегите ѝ, които седяха от двете ѝ страни, по душа тя беше истинска романтичка. Може би затова Рони я привличаше. Макар да знаеше, че е надхвърлил петдесетте, той изглеждаше поне с десетилетие по-млад и вероятно затова притежаваше романтична жилка, която тя успяваше да разпознае. Освен това, за разлика от мнозина в ПАСП и най-вече от Крис и Питър, той се отнасяше към нея като към дама, а не като към хлапе.

Изобщо не ѝ се нравеше фактът, че никога не приемаха предложенията ѝ на сериозно. А Рони го правеше. Рони я спечели и тя го обичаше заради това.

Кала не можеше да се стърпи да не хвърля по едно око на една млада двойка, която седеше долу-горе по средата на стълбите и се натискаше. Представи си, че е на мястото на момичето, че ръцете на любовника ѝ опипват топлата ѝ плът, и я връхлетя завист. Тя пристигна от Гранд Рапидс във Вашингтон преди три години в търсене на съпруг с добра работа и стабилни семейни ценности. Но намирането на такъв мъж се оказа по-трудно, отколкото си представяше. Излизаше на срещи с мъже, които бяха или празнодумци, или безнадеждни нарцисисти. Пропъди няколко женени мъже, които искаха да я вкарат в леглото си. Тогава премина на план „Б“ и се отдаде изцяло на ПАСП — кауза, в която вярваше. Това беше добре за чувството ѝ за справедливост и лошо за любовния ѝ живот.

Сякаш тласната от невидима вибрация, главата ѝ се завъртя и тя го видя. Той пристъпи от улицата на правоъгълния площад най-отгоре на стълбите, където тя го чакаше.

— Здравей, Рони — тихо промълви тя, докато той се навеждаше и устните му леко докоснаха бузата ѝ.

— Ти дойде.

— Разбира се, че ще дойда! — Тя се вгледа в тъмните му очи. — Защо да не го направя?

— Може да си променила решението си — отвърна Крей. — Хората го правят в последната минута.

— Е, не и аз — твърдо отрече Кала. Той я беше научил да отстоява позицията си, даже пред Крис и Питър. Беше едновременно ужасяващо и възбуждащо, като да се возиш на влакче на ужасите.

Тя потръпна под порива на вятъра около фонтана. Любовниците, които седяха на стъпалата, бяха изчезнали. Без съмнение в някое топло легло. Хората по стълбите се разотиваха.

Той обгърна раменете ѝ.

— Студено ли ти е?

— Малко.

— Тогава да пийнем по едно горещо кафе. Искаш ли?

Кала кимна и опря глава на гърдите му. Харесваше масивната му фигура. Често си мислеше за него като за защитен подслон.

Той я поведе надолу по стъпалата.

Тя леко, почти закачливо, се бутна в него.

— Какво ще кажеш да отидем в кафе „Луна“?

— Тази вечер е специална. — Той продължи надолу. — Имам предвид едно специално място.

Навлязоха в онази част на Испанските стълби, където заради изгорялата крушка сенките се разливаха по камъка и бетона като мастило от преобърнатото шише.

— Къде ме водиш? — попита Кала. — Били ли сме там преди?

— Изненада. Обещавам ти, че ще ти хареса.

Над главите им се извисяваха огромни дървета. Голите клони стържеха в небето, сякаш се опитваха да изтръгнат твърдите като диамант звезди от декора, на който милионите светлини на града придаваха млечен оттенък. Насред това зимно кътче Кала потръпна отново и Крей я придърпа още по-близо до себе си, обвил ръка около кръста ѝ.

Внезапно той се наклони към нея, сякаш изкълчи левия си глезен на някой камък. Тя се блъсна в ствола на едно дърво и тогава Крей я намушка веднъж в гърба. Ударът беше толкова точен, ръката — толкова тренирана, намерението — толкова непоколебимо, че злоумишлено изострената палета свърши останалото.

Крей задържа безжизненото ѝ тяло и се огледа. Ако някой гледаше, щеше да види мъж, който държи пияната си или болна жена, но за късмет никой не се мяркаше наоколо. Крей бавно положи тялото на Кала върху дънера на дървото. С бързи и отработени движения сложи хирургическите ръкавици, извади мобилния телефон, който взе от един от бодигардовете на Али, сложи го в ръцете ѝ, притисна пръстите ѝ около апарата и след това го запрати в близкия вечнозелен храст. После измъкна палетата. Превъзходен инструмент. Беше проникнал през тъканта, кожата и вътрешностите с такава лекота, че нямаше почти никаква кръв. Той прибра оръжието в джоба си и изчезна в сенчестата гора от полюшващи се дървета. Мисията му беше изпълнена.

31.

Според един от универсалните закони на тийнейджърството побойникът винаги се връща за още. Навярно е привлечен от това, което смята за слабост, защото слабостта на другите го прави по-силен. Възможно е да е садист и да не може да се възпре. Или може би просто не може да остави нещата така. Във всеки случай Андре се върна в живота на Джак — по-силен, по-озлобен, по-целестремен от всякога.

Той като че ли изчакваше удобен случай, събираше сила, изчисляваше връщането си като генерал, който е бил принуден да се оттегли стратегически от бойното поле. Източникът на новооткритата му сила не беше само патронът му Сирил Толкан, но и един доставчик, когото беше открил сам — мъж на име Иън Брейди.

— Едно е сигурно — каза Гъс с известна доза присмех: — Иън Брейди не е черен. Мамка му, Иън Брейди не е американско име, няма начин. Но, по дяволите, тоя мъж е призрак, никой от хрътките ми не знае нищо за него. Що за птица е, по дяволите? Откъде е? К'ви връзки има? Червив е с мангизи, може цял Вашингтон да вдигне във въздуха.

Гъс изнесе тази реч една вечер, когато двамата с Джак си бяха вкъщи и слушаха Джеймс Браун. Джак беше купил някои записи от местния магазин за грамофонни плочи и нямаше търпение да ги изслуша заедно с Гъс. След тирадата на едрия мъжага той се подвоуми дали да не остави дългосвирещите плочи неразопаковани, но тъй като повдигна въпроса по време на вечеря, нямаше друг избор.

— Ха! Гле'й ти! — възкликна Гъс, като стискаше картонените обложки в огромната си ръка. — Елвис Пресли и „Ролинг Стоунс“. Бели момчета като теб. Имат вид сякаш не са яли от седмици!

— Просто ги чуй. Упорит си като магаре!

— Е, слушал съм го Елвис и не е толкоз зле. Я по-добре сложи тая другата да те видя к'во те кефи.

Джак внимателно прибра плочата с Джеймс Браун в обложката ѝ, извади черния винилов албум с „Out of Our Heads“, намести иглата и в стаята се разнесе „Merсу, Merсу“. След като и последните акорди на „One More Try“ заглъхнаха, Гъс се обърна към Джак и го подкани:

— Я да я чуем още веднъж тая пущина, синко.

Джак сложи иглата в началото на плочата и Мик Джагър запя.

Гъс учудено поклати глава.

— Мамка му, за такива хилави бели момчета наистина ги бива да се дерат.

* * *

Джак редовно посещаваше библиотеката на „Джи Стрийт“. В началото ходеше, защото пастор Таск го подканваше, но после осъзна, че му харесва да ходи. Благодарение на обучението на Таск той обузда страха си от четене на нови текстове. Това се превърна по-скоро в предизвикателство, начин да се измъкне от странния малък свят, в който го изтласкваше дислексията му.

Харесваше му прашният, пълен с частици история въздух. Обичаше да разтваря книгите наслуки, да се остави да бъде завладян от другия свят, да се върне, да започне от първа страница и да не спре, докато не погълне и последната дума. За разлика от киното и телевизията, които му показваха всичко, дори да не му се нравеше, книгите го пренасяха в света на собственото му въображение. Докато можеше да създава картини от думите, които прочиташе — сцени, изпълнени с герои, конфликти, добро и зло, — той имаше възможност да построи свят, който в много отношения се приближаваше до този, който обитаваха другите хора. И това го караше да се чувства по-малко като аутсайдер. Усещаше, че може да потърка рамо в минувачите на улицата. Тази атмосфера го привличаше ден след ден в прашната тишина, спокойна като неподвижно езеро. Но в тези дълбини, както ставаше с почти всеки тийнейджър, го чакаше нещо — страхът, който се появяваше отново, страхът, който трябваше да бъде посрещнат открито.

Джак се изправи лице в лице със своя страх един понеделник следобед. Стоеше до задните рафтове и вадеше монографии, посветени на последното му увлечение — криминалната психология. Една глава притъпи бдителността му. Но кой да помисли, че се налага да стои нащрек дори в обществена вашингтонска библиотека? Във всеки случай Андре разсъждаваше така. Той проследяваше Джак до „Джи

Стрийт“ всеки ден в продължение на седмица, докато научи добре програмата му. Фактът, че проучваше почвата цели пет дни, при положение че в същото време можеше да договаря следващата си доставка от Иън Брейди, говореше колко дълбоки отмъстителни чувства таеше.

Но някои неща бяха по-важни от далаверата, по-важни от мангизите, защото надаваха вой да бъдат разрешени. И честно казано, Андре не можеше да диша спокойно, докато този проблем не бъде разрешен в негова полза.

Джак не го чу как се промъкна иззад него. Обут в обувки с гумени подметки, които купи специално за случая, Андре бавно се приближи, предвкушвайки края на болката, която го изгаряше отвътре, откакто Сирил Толкан му наложи наказанието.

В последния момент той атакува — тихо и окрилен от силата на справедливия си гняв. Сграбчи Джак за яката, вдигна го във въздуха и го блъсна в задната стена. Лавиците потрепериха и подът се покри с книги. Със замъглен и кръвожаден поглед Андре притисна с ръка гръкляна на Джак. С тази тактика целеше хем да не му даде възможност да гъкне, хем да го подчини колкото е възможно по-бързо. Макар и обзет от желание за мъст, Андре беше преди всичко прагматичен. Той не искаше да го хванат на това място с мъртво или умиращо тяло. Нямаше намерение да попадне в пандиза на белите нито сега, нито когато и да било.

Той отвори джобното си ножче с леко прищракване. Жертвата му изглеждаше толкова слисана, че дори не си беше вдигнала ръцете в опит да махне ръката му от гърлото си. Може би не му достигаше кислород, за да реагира. Във всеки случай това изобщо нямаше значение за Андре, който заби върха на острието в диафрагмата на Джак. Целта му беше да проникне в меката плът точно под гръдната кост, след което да прокара дългото тънко острие нагоре, право в сърцето на Джак.

* * *

Но спуснатите до тялото ръце на Джак не бездействаха. Той продължаваше да стиска с лявата си ръка дебелия том с твърди

корици, която четеше преди малко, и сега, след като чу предупредителното изщракване на джобното ножче, инстинктивно я притисна към гърдите си. Острието на ножчето се сблъска с картон и хартия вместо с кожа и плът. Очите на Андре се разшириха от изненада и след секунда се затвориха силно, докато коляното на Джак се забиваше в тестисите му.

Андре инстинктивно се преви на две и гръклянът на Джак остана свободен. Джак напълни белите си дробове с въздух, вдигна книгата и заби ръба ѝ във врата на Андре. За да приложи максимална сила, му се наложи да я стисне с две ръце. Така целеше да принуди Андре да изпусне ножчето. Оръжието се движеше напред-назад като махало с остри ръбове и първо одраска ухото, а след това и рамото на Джак. С всяко едно необуздано замахване парещата болка се засилваше и по него започна да се стича гореща кръв. Следващото дългообразно движение можеше да улучи каротидната му артерия.

Той стисна зъби, след което притисна книгата още по-силно в гърлото на Андре и чу изпукване като лист хартия, който е бил смачкан, преди да бъде захвърлен. После устата на Андре се разтвори широко и отвътре се разнесе звук като на старовремски часовник, който всеки момент ще се счупи.

Взирайки се в кървясалите очи на противника си, Джак се разплака. Част от него знаеше какво става, какъв ще бъде изходът, но тази част трябваше да стои настрана, докато тялото е в опасност. Андре направи последен отчаян опит да убие и вдигна острието към ухото на Джак. Насочи го навътре, за да проникне в отвора. Ужасен, Джак промени центъра на тежестта си. Крайчецът на книгата проникна в дупката, образувана от фрактурата на пръстеновидния хрущял на ларинкса на Андре. Притокът на въздух беше прекъснат.

Ръката на Андре, която държеше ножа, се отмести. Върхът на острието беше почти в ушния канал. Джак се наклони с цялата си тежест и още малко от книгата проникна в Андре. Ръката на Андре, която държеше ножа, затрепери и задвижващата я сила се поколеба. По бузите на Джак се стичаха сълзи. Падаха върху Андре и в раната му. Очите на Андре го гледаха втренчено. Бяха непроницаеми.

Беше борба на волята. Андре вече не можеше да диша, но държеше ножа. Оставаше му само да събере сила и да го напъха с острието напред в ухото на Джак. Имаше момент на застой, когато

силата и волята на двете момчета беше в равновесие. Нищо не помръдваше. Слабите шумове в библиотеката, откъслечният шепот, тихото пристъпване, лекият, много специфичен шум на книга, която бива измъкната от мястото си на лавицата, всичко изглеждаше преувеличено, като бръмченето на насекоми в горските дебри. Всички екстри на цивилизацията изгубиха значение и станаха безполезни. Остана единствено малката симфония на звуците и биенето на собственото сърце.

Природата ненавижда застоя. Също като славата той е мимолетен, макар да е възможно секундите му да изглеждат като минути. Джак усети върха на ножа да влиза в ушния му канал и затова завъртя ъгълчето на книгата. Очите на Андре се облециха, а устата му зейна. Нищо не му остана, само безпомощен гняв, който грубо го водеше от живота към смъртта.

Дишайки тежко като пребито куче, Джак легна срещу сгърчените форми на Андре. Чувстваше се така, сякаш в дълбините на душата му беше изгаснала светлина, сякаш е изгубил част от себе си. Беше замаян и в шок от станалото. Нямахше думи, нямахше мисли в главата му, които можеха да опишат чувствата, които изпитваше. Малко след това тялото му се разтресе. В устата му имаше силен метален вкус на кръв, но беше невъзможно да се определи дали е неговата или на Андре.

Той лежеше зашеметен и изпаднал в транс в слабоосветения край на библиотеката, който нямахше изход и където никой не ходеше. Тогава си спомни една индийска притча от „Възвестието на Шри Рамакришна“, на която попадна случайно преди три години. Една бременна тигрица нападнала стадо кози. Когато скочила напред, за да захапне една ужасена коза, козарят я застрелял. Тигрицата паднала и в мига преди да издъхне, родила малкото си. Тигърчето израснало заедно с козите, ядяло трева и подражавайки на заварените си братя и сестри, блеело. До деня, в който един мъжки тигър открил стадото. Той съвсем естествено нападнал подрастващото тигърче, което не се отбранявало, а само блеело. Тигърът го сграбчил за гънката на врата и го завлякъл към реката.

— Виж отраженията ни — казал тигърът. — Двамата сме като братя. Защо блееш като коза? Защо живееш с тях, вместо да ги ползваш за угощение?

— Обичам трева — отговорило тигърчето.

— Защото познаваш само тревата.

В този момент тигърът скочил върху една коза и ѝ разкъсал гърлото. Тигърчето се намирало достатъчно близо и опитало кръвта на козата. После заровило глава и отхапало от плътта, която му се усладила много повече от тревата.

Тигърът вдигнал глава и загледал как младото тигърче се тъпче с козе месо. С изцапана с кръв муцуна той казал:

— Сега сме еднакви. Сега познаваш истинското си „аз“. Последвай ме в гората.

Все още разкъсван от ридания, Джак се изправи на крака. Избърса очите си и когато видя, че предницата на ризата му е окървавена, грабна якето си от облегалката на стола и се облече. Установи, че ако копчетата са закопчани догоре, кръвта не се вижда.

Преди да си тръгне, той се обърна да изгледа Андре. Случката се запечата в подсъзнанието му в продължение на години. Не само дислексията му го превърна в аутсайдер. Но нямаше да блее и да избяга като коза. Никога нямаше да отърка рамене в минувачите на улицата. Не искаше. Щеше да стои настрани като тигър. Негов дом беше джунглата, а не обработеното поле.

32.

Долу-горе на всеки две седмици министър Денис Пол свикваше заседание на ръководния състав призори, което несъмнено предизвикваше недоволството на хората от най-близкото му обкръжение. Нямаше никаква явна причина да го прави, освен да ги държи на нокти, а това нервираше служителите, защото объркваше социалния им живот. Не дай боже да се появят на някое от заседанията на Пол и да му се прозаяват или, още по-лошо, да са махмурлии. Тогава министърът ги излагаше да изтрезнеят пред колегите им.

Срещите се провеждаха във „Форт Макнеър“ — сграда, която изобщо не изглеждаше като крепост и се намираше в сърцето на Вашингтон. Всички недоумяваха защо заседанията се провеждат във военна база, а не в управлението на вътрешната сигурност, но на никого не му стискаше да попита министъра. Впоследствие хората решиха, че той е просто ексцентрик и поведението му заедно с многобройните му малки прегрешения бяха станали само част от живота на политическите кръгове на Вашингтон.

Точно това имаше предвид Денис Пол. Той никога не вършеше или не казваше нещо без определена причина, макар тази причина, също като ходовете на шахматист, да не беше винаги очевидна. Причината, поради която Пол насрочваше срещите на разсъмване, се криеше в това, че в този ранен час фактически никой не се навърташе наоколо. А причината да ги провежда във „Форт Макнеър“ беше, че на това място даже президентът не можеше да го проследи.

Тази сутрин, точно в 6,17 часа, министър Пол обяви десетминутна почивка, бутна стола си назад и излезе от заседателната зала. Мина през няколко коридора, слезе по едно стълбище, а после се качи по друго, за да се увери, че е абсолютно сам. След това се шмугна в мъжката тоалетна в дъното на третия етаж. До мивките нямаше никой. Никой не използваше писоарите. Той мина покрай редицата кабинки и последователно отвори всяка една врата, за да се убеди, че никой не се е подслонил в тях временно.

Накрая отвори вратата на последната кабинка и поздрави:

— Добро утро, сър.

Бъдещият президент Едуард Карсън, който четеше „Вашингтон Поуст“, стана, сгъна вестника под мишница и на свой ред каза:

— Още не е нужно да ми казваш „сър“, Денис.

— Никога не е прекалено рано да започна, сър.

Двамата мъже излязоха от кабината.

— Представи си какво ще каже „Дръдж Рипорт“ за това — измърмори Карсън. — Сами ли сме?

— Като Адам преди Ева.

Карсън се намръщи.

— Някакви новини за Али? Лин не е на себе си.

Пол знаеше, че според Карсън на един президент изобщо не му отива да каже, че той също не е на себе си. Президентите никога не губеха самообладание, независимо колко бедствено беше положението.

— Смятам, че днес сме по-близо до откриването ѝ отколкото вчера.

— Зарежи тези медийни лафове — сопна се Карсън. — Говорим за дъщеря ми.

— Да, сър. — Пол разтърка брадичката си. — Топката е в полето на вашия човек. Дадох на Макклюр всяка капка свобода, която е по силите ми, без да се издам пред президента.

Карсън се смръщи още повече.

— Но дали това ще е достатъчно, Денис?

— Ще излъжа, ако кажа, че знам със сигурност, сър. Но според думите ви познанството ви с Макклюр е от дълго време и той е най-подходящият човек за тази работа.

— Продължавам да го твърдя — рязко отвърна бъдещият президент.

— Ако това ще ви накара да се почувствате по-добре — продължи Пол, — моят агент е съгласен с вас.

— Единственото нещо, което ще ме накара да се почувствам по-добре, е дъщеря ми да се върне жива и здрава.

Изведнъж отвън се чу шум и двамата мъже утихнаха напълно. Пол вдигна пръст, отиде до вратата и бързо я отвори. Един чистач завиваше зад ъгъла. Когато се скри, Пол се вмъкна обратно в мъжката тоалетна и отрицателно поклати глава.

— Трябваше да предам Юкин в ръцете на президента — каза Пол. — Разполагах с доказателства срещу Микилин и ги дадох на президента, преди да отпътува за Москва. Вчера присъствах на някакво празненство след завръщането на президента. Сега той държи руския президент в задния си джоб, така че дали иска износ от „Рус Ойл“, както предложих аз? Дали подготвя почвата за постигане на споразумение, за да създаде съвместен стратегически уранов резерв, както пак аз предложих? Не, разбира се, че не. Вместо това той изхаби мунициите, които му предоставих, за да получи обещанието на Юкин да подкрепи президента на Съединените щати, когато направи изявление пред нацията следващата седмица във връзка с националната политика. В това изявление има намерение да обяви, че правителството разполага с преки доказателства, че Пекин финансира П-2 и че Първите американски светски проповедници всъщност са прикритие на П-2. И откъде смятате, че идват тези лъжливи доказателства? От Москва, разбира се. И никой няма да може да каже, че са фалшиви. — Пол пак отиде до вратата и допря ухо. Доволен, той се върна при Карсън, който го чакаше. — Президентът има намерение да обяви война на мисионерските секуларисти във всяко едно отношение.

— Искам да ти помогна, Денис, но докато Али не се върне жива и здрава, ръцете ми са вързани. Докато съществува подозрение, че или П-2, или ПАСП стоят зад нейното похищение, не мога да застана срещу президента.

— Разбирам първостепенната ви грижа, сър, но имаме усложнение.

Сините очи на Карсън се впиха в тези на министъра.

— Какво усложнение?

— Хората, които изпратих да пазят Макклюр, са били компрометирани.

Цялото внимание на бъдещия президент се насочи към него.

— В какъв смисъл компрометирани?

— Хората на президента са им дали заповед да го очистят.

Обгърна ги мъртвешка тишина.

— Джак добре ли е?

— Да, сър.

— Не искам друг подобен инцидент — каза Карсън. — Ясно ли е?

Пол замръзна. Добре разбираше кога го укоряват, а този беше напълно заслужено.

— Абсолютно, сър.

Мрежата му за сигурност беше скъсана някъде по веригата. Възможно най-бързо трябваше да открие къде.

Карсън се отдалечи, изгледа бледото му, набраздено лице в огледалото и после се обърна.

— Денис, щом президентът се е докопал до хората ти, значи знае. Джак не е единственият в смъртна опасност. Това важи и за нас.

— Да, сър — Пол кимна. — Това е проклетата истина.

33.

Мина доста време, откакто Джак се събуди с ужасяващо главоболие. Той изпълзя от леглото извънредно внимателно, като алпинист, получил световъртеж, бавно се замъкна до душа и пусна студената вода докрай, за да не стигнат писъците му до нечи уши.

Десет минути по-късно, когато Нина се обади, вече се беше измъкнал от тинята и се беше сдобил с гръбначен стълб. Изчисли, че докато тя се появи, той може да придобие получовешки вид.

Все пак я остави тя да кара до хлебарницата „Ол Браунд Таун“. Денят беше хладен, но слънчев, и промяната бе добре дошла. Но според метеорологичната прогноза към тях се приближаваше нов фронт, който щеше да излее върху главите им порой.

Той не беше в настроение за разговори, но съвсем скоро забеляза, че Нина често-често надзърта към него с крайчеца на окото си.

Най-накрая тя се осмели да сподели мнението си за физическото му състояние.

— Приличаш на парцал.

— Така става, когато изкараш седмица без сън. — Той я изгледа с интерес. Беше облечена в сив вълнен костюм и кремав кашмир пуловер. — Затова пък ти изглеждаш свежа като краставичка.

— И също толкова хладна — разсмя се Нина. — Обзалагам се, че си го помисли.

— Всъщност мислех си какво ще правим, ако Джоаким Толкан още не се е върнал от тъжното си посещение в Маями Бийч. Или още по-зле, ако историята, която е поднесъл на Оскар, е лъжа.

— Откога стана такъв песимист?

— От снощи — отвърна Джак повече на себе си, отколкото на нея.

— Какво се е случило?

— Бившата ми жена — горчиво отговори Джак.

— Съжалявам, Джак. — Нина сложи ръка върху неговата за малко. — Веднъж пробвах да се сблizza отново с едно старо гадже. Единствената полза беше, че разбрах защо сме скъсали.

Джак искаше да приключи с темата за бившите.

— Израснах в този район. Имам много спомени — и хубави, и лоши. Както и загадки.

— Какви загадки?

— Примерно двойно убийство в „Макмилън Резервоар“.

— Останало е неразкрито?

Джак кимна.

— Не само това. Спомням си, че нямаше абсолютна никаква информация за убитите.

— Това вече е наистина странно — призна Нина.

Джак направи завой.

— По онова време тук се подвизаваше Иън Брейди.

— Кой е той?

— Никой не знаеше, никой нямаше идея откъде се взе. Но имаше много мангизи, бих казал твърде много за местен наркопласьор. Доставяше хероин и бог знае какво още. Другите доставчици биваха хванати или убити, но не и Брейди. Никой не можеше да го пипне с пръст.

Пред хлебарницата беше паркиран спортен тъмночервен мерцедес и според Джак това бе добър знак. С влизането им звънчето звънна. Зад тезгяха стоеше Оскар.

— Шефът току-що дойде — съобщи той, веднага щом ги видя да влизат. — Изчакайте тук. — Той изчезна отзад. След малко се върна заедно с мъж, чиято единствена генетична връзка с баща му беше матовата му кожа. Беше висок и строен, но все пак спретнат като Сирил.

Изражението му издаваше почуда и любопитство, но не и мрачно лукавство като това на баща му.

— Оскар каза, че сте искали да ме видите.

— Точно така.

Нина извади служебната си карта от вътрешната сигурност. Джак се представи и изказа съболезнованията си за загубата му.

Джоаким Толкан протегна ръка.

Джак не очакваше това. Не желаше да стисне ръката на Джоаким Толкан, сина на един убиец, но нямаше друг избор. В момента, в който го направи, почувства как през ръката му преминава

електрически ток. Като че ли осъществи контакт със Сирил Толкан отвъд гроба.

— Добре ли сте, господин Макклюр? Пребледняхте за момент.

— Добре съм — излъга Джак.

— Просто искаме да ни отделите малко от времето си, господин Толкан — обади се Нина с възможно най-неутрален тон.

— Няма проблем — Джоаким Толкан вдигна ръка. — Какво ще кажете да продължим разговора в офиса ми? Така ще можем да поседнем и да се отпуснем. — Той се обърна към Оскар. — Кафе за гостите ни?

Докато Нина минаваше покрай Оскар, той с намигване ѝ подаде шоколадова бисквита.

Толкан ги поведе през помещението с фурните, където беше погорещо и от пъкъла въпреки вентилаторите и климатичната инсталация. После минаха през една врата вдясно.

Джак се озова в изненадващо просторен, приятно обзаведен офис с тапициран диван, ниска масичка и две лампи. Вдясно имаше баня с тоалетна, а до нея — късо коридорче, което водеше към стая, която явно играеше ролята на спалня.

— Оставам тук по всяко време на денонощието — обясни Джоаким Толкан, забелязвайки критичния поглед на Джак. Той сви рамене. — Във всеки случай, напоследък няма смисъл да се прибирам у дома. Къщата се превърна в територия на съпругата ми, която скоро ще стане бивша.

Докато Джоаким се настаняваше зад бюрото си, Оскар пристигна с поднос с чаши и каничка кафе, плъзна го по ниската масичка пред дивана и излезе, като затвори вратата след себе си.

— Сипете си. — След като нито Джак, нито Нина се приближиха до подноса, Толкан каза: — Любопитен съм. Какво иска Министерството на вътрешната сигурност от мен?

— Член ли сте на ПАСП? — попита Джак.

— Доколкото знам, това не е престъпление.

— Махнали сте се оттам преди три месеца и половина — обади се Нина.

— Това също не е престъпление. — Толкан сплете пръсти. — Може ли да попитам накъде води това?

Джак закрачи бавно из стаята, изучавайки всичко наоколо.

— П-2.

Толкан примигна.

— Моля? Може ли да повторите?

— Да — обърна се Джак към него, — но това няма да подобри нещата.

Толкан разпери ръце.

— Какво е П-2?

— Явно не четете вестници. — Седнала на страничната облегалка на дивана, Нина отхапа малко парченце от шоколадовата си бисквита. — Наистина е много вкусно.

— Слушайте. — Джак тръгна към бюрото. — Нямаме настроение за лъжи.

Толкан поклати глава.

— Лъжи за какво?

Дали всичко беше плод на въображението на Джак или Джоаким Толкан заприличваше все повече на баща си Сирил в последните му години? Джак не можеше да понесе мисълта. Тъкмо се канеше да нанесе удар на Толкан, когато без всякакво предупреждение Нина запрати бисквитата си право в главата на Толкан. Ръбчето ѝ го улучи точно над лявото око и импровизираната ракета се строши при удара.

Толкан инстинктивно вдигна ръка към лицето си.

— Какво, по дяволите...?!

Джак се протегна, сграбчи Толкан за ревера, измъкна го от удобния му стол и жертвата му провисна над бюрото. Вратовръзката му „Хермес“ беше посипана с бисквитени трохи и парченца шоколад.

— Не ни слушаш, Джоаким. — Лицето на Джак беше зачервено. В очите му трепкаха смъртоносни пламъчета. — Нямаме време за игричките ти. — Джак го бутна обратно на стола. — Разкажи ни за участието си в П-2.

Толкан пребледня. Изглеждаше потресен.

— Положих клетва за тайна.

— Предаността ти е достойна за възхищение — каза Нина със смразяващ тон, — но не е подходяща за случая.

— Изплюй камъчето, Джоаким! — избуча Джак.

Толкан изписка слабо.

— Добре, но наистина няма кой знае какво за казване. — С трепереща ръка той махна косата от челото си. — Чух за П-2 от човек,

с когото работех в ПАСП. Напуснах заедно с него, защото той каза, че ПАСП са твърде бавни и туткави, твърде консервативни, за да постигнат нещо. Каза, че ако наистина искам промяна, има друга група, към която можем да се присъединим. Такава, която върши работа. Звучеше ми добре и затова се съгласих. След това разбрах, че П-2 прилага насилствени методи.

— Това не те ли привлече? — попита Джак.

— Какво? Не.

— Но баща ти беше насилник.

Джоаким изгледа Джак с голяма доза страх.

— Какво общо има баща ми с това?

Джак отвърна:

— Крушата не пада по-далеч от дървото.

Толкан поклати глава.

— Не ме разбрахте правилно.

Нина кръстоса ръце пред гърдите си.

— Тогава ни осветли по въпроса.

Толкан кимна.

— Истината е, че след като разбрах как баща ми успява да си позволи луксовете, на които се наслаждавах като дете, се отдръпнах колкото е възможно по-далеч от него. Повръщаше ми се от начина, по който всяка неделя ни водеше на църква, как коленичеше, отправяше молитвите си към Исус, цитираше откъси от Библията и след това излизаше и вършеше... нещата, с които се занимаваше. Не исках нищо от него — нито контактите му, нито кървавите му пари. Докато бях в колежа, работех и учех едновременно. Завърших магистърска степен по бизнес администрация в Джорджтаун.

Нина стана от облегалката на дивана.

— Тогава как се разгорещи тук?

— Една година работех за „Голдман Сакс“ и ненавиждах всяка минута, прекарана там. Когато напуснах, реших, че искам сам да съм си шеф. Хлебарницата още функционираше донякъде. Видях възможност. Навлязох в бизнеса, инвестирах в реклама, в програма за сближаване с обществото. Постепенно изградих бизнеса до нивото, до което имах нужда да го разширя.

— И погледни се сега — каза Нина.

Джак опря юмруци на бюрото.

— И очакваш от нас да ти повярваме, че не си станал член на П-2.

— Не съм — отрече Толкан. — Кълна се.

— Какво се случи? — попита Нина.

— Чувствах се засрамен от себе си. Върнах се в ПАСП, но те не искаха да ме приемат. Крис каза, че повече не може да ми се има доверие.

Джак започна:

— Този твой приятел...

— Не ми е приятел.

— Колега или какъвто ще да е. — Джак се надигна. — Как се казва?

— Рон Крей.

Нина провери разпечатката, която им даде Армитидж.

— Тук е — съобщи тя и прочете на глас домашния му адрес.

— Фалшив е. Крей ми каза. Той е много потаен.

Джак се зачуди защо името му звучи толкова познато. Напъна мозъка си, но отговорът остана безнадеждно недосегаем.

— Тогава къде живее господин Крей? — попита.

— Така и не ми каза, а аз не съм го питал — отговори Толкан. — Но работи в болницата „Сисли Мемориъл“.

— Чувал съм я — каза Джак. — Това е рехабилитационен център за възрастни хора. Физически и психиатричен.

Толкан кимна.

— Рон е медицински работник там. В психиатричното отделение.

* * *

Ансамбълът от съвременни сгради на „Сисли Мемориъл“ заемаше голяма част от един имот на „Слийпи Холоу Роуд“ в покрайнините на Фолс Чърч, Вирджиния. Нина предложи да позвънят и да проверят дали Крей е на смяна, но Джак не се съгласи.

— Преди всичко искам да избегнем вероятността да го предупредят. На второ място, дори и да не е там, от „Личен състав“ би трябвало да имат негова актуална снимка.

Оказа се, че Крей не е на дежурство. Всъщност шефът на психиатричното отделение ги уведоми, че не работи там от две години.

Насочиха ги към „Личен състав“, откъдето получиха последния известен адрес на Крей, който съвпаднаше с този в списъка, даден им от Крис Армитидж. Но снимката на Крей беше унищожена.

* * *

Крей живееше на „Тайлър Авеню“, на не повече от шест минути път. Нина мълчеше почти през цялото време. Накрая се обърна към Джак:

— Сигурно ме мислиш за голяма невротичка.

Джак се концентрира върху шофирането. Този район до голяма степен му беше непознат и искаше да е сигурен, че е прочел всеки един пътен знак.

Нина прие мълчанието му за съгласие.

— Да, така си мислиш.

— Какво те е грижа какво мисля?

— От една страна, работим заедно. От друга, аз те харесвам. Мозъкът ти не работи като на останалите, досега не съм срещала такъв като теб.

— Ще го приема за комплимент.

Тя леко кимна в знак на съгласие.

— За много кратко време започнах да вярвам на твоите така наречени предчувствия.

— Би ли ги нарекла по друг начин?

Тя кимна.

— Да, ако имах дума, с която да ги опиша. Но каквото и да представляват, те са нещо повече от предчувствия. — Тя облегна глава назад. — Ако прекарам още време с теб, ще започна да се съмнявам в собствените си възприятия досега.

Тя сложи ръка върху неговата.

— Между нас прехвърча нещо под старите дъбове, където Ема е бягала от училище през нощта. — Показалецът ѝ се сви и нокътят ѝ одраска леко и еротично дланта му. — Защо не продължим от този момент нататък?

Той натисна спирачките, за да разчете уличния знак. А и въздухът между тях да се разведри.

— Слушай, Нина, поласкан съм. Но за да няма недоразумения, аз не си падам по чукането.

— Твърде много усложнения?

Образът на Шарън стоеше до него — с дългите ѝ крака, придобили съблазнителен тен, коса, праметната през лицето ѝ, и онзи загадъчен поглед, който той обичаше, защото така и не успя да разбере напълно какво означаваше или предвещавааше.

— И това също.

— А ако не бяхме партньори? Мога да уредя...

— Ще е без значение.

— Пряк си. — Нина махна с ръка. — Бившата още ти е под кожата?

Той зави по „Тайлър Авеню“ и забави ход. Почти пълзяха.

— Добре, забрави. Уважавам личното пространство. Във всеки случай, самотата крие в себе си определено предимство. Кара те да се чувстваш жив, запознава те със самия теб.

Джак се подразни.

— Нямах предвид това.

— Ти просто не го изрече. — Тя извади цигара и я запали. — Имам един въпрос. Имаш ли представа с кого се е срещала Ема под дъбовете?

— Животът на дъщеря ми беше затворена книга за мен. Беше добре прикрит като бърлога на шпионин.

— Не се ли разрови?

— Защо? — Тя засегна болезнен нерв и той изригна. — Дъщеря ми е мъртва.

34.

Джак се качи по покритата с плочи пътека и почука на вратата. Веднага се разнесе кучешки лай. Отвътре се чу тропот, а после и ситни, леки стъпки. Вратата се отвори и пред него застана жена на средна възраст в пенъоар. От устата ѝ висеше цигара.

— Да? — Тя погледна Джак право в очите без следа от страх.

Джак се прокашля.

— Рон Крей у дома ли е?

Кучето в къщата продължи да лае. Жената присви очи от дима, който се издигаше от цигарата ѝ.

— Кой?

— Рон Крей, госпожо. — Нина пристъпи нагоре.

— А-а-а, той. — Жената се изкашля хрипкаво. — Той живееше тука преди. Изнесе се преди... около шест месеца.

— Знаете ли къде отиде?

— Не. — Кучешкият лай стана истеричен. Жената мушна глава навътре. — За бога, Мики, млъкни! — Тя пак се обърна. — Съжалявам. Хората го изнервят. Сигурно ще снесе нещо на балатума в кухнята. — Тя изсумтя. — Поне килимът ще бъде пощаден.

— Случайно все още да получавате нещо по пощата за Крей? — попита Джак.

— Нищо. — Жената дръпна здраво от цигарата и изпусна струя дим като парен локомотив. — Съжалявам, но с нищо повече не мога да помогна.

— Справяте се чудесно — отвърна Джак. — Ще ми кажете ли къде е местният пощенски клон?

— С удоволствие. — Жената му даде подробни указания за пътя дотам.

Джак ѝ благодари и двамата с Нина се върнаха обратно по плочника.

— Пощенският клон? — полюбопитства Нина, докато се качваха в колата.

Джак погледна часовника си.

— Тъкмо имаме време да стигнем дотам. — Той потегли по улицата. — Толкан каза, че Крей е потаен. Не би искал друг да получава пощата му. Басирам се, че преди да се изнесе, е попълнил формуляр за промяна на адреса.

Отправиха се на изток по „Тайлър Авеню“ и докато Нина изпуши цигарата си, завиха надясно по „Греъм Роуд“, пак надясно по булевард „Арлингтън“ и след това наляво по „Чейн Бридж Роуд“. Пощата се помещаваше в едноетажна тухлена сграда. И отвътре, и отвън изглеждаше като всяка друга поща.

Джак отиде до гишето и попита за началника. След десет минути се появи едра жена на около петдесет години, която изобщо не бързаше. Според него всички пощенски служители по природа можеха да се движат само със скоростта на костенурка. Сигурно се бяха научили в някоя тайна правителствена академия.

Джак и Нина показаха документите си и помолиха да им бъде предоставен новият адрес на Рон Крей. Началничката с лице на боксова ръкавица им каза да изчакат, след което бавно-бавно се скри в мистериозната вътрешност на сградата. Времето минаваше, хората влизаха, редяха се на опашка, чакаха и се придвижваха сантиметър по сантиметър напред. Попълваха се формуляри, удряха се печати върху пратки, още формуляри се попълваха, писма и още пакети се подпечатваха. Хората, които не бяха попълнили правилните формуляри, биваха изпращани на тезгяха в ъгъла, за да поправят грешката си. Джак тъкмо се канеше да извърши федерално престъпление, като прескочи гишето и тръгне да търси началничката, когато тя се появи, напредвайки като охлюв към тях.

— Няма никакъв Рон Крей — съобщи тя лаконично. Говореше като герой от роман на Реймънд Чандлър.

Джак взе бележник и химикалка и старателно написа последния известен адрес на Крей в къщата, откъдето току-що дойдоха. Скъса най-горния лист и го подаде на жената, чийто вид подсказваше, че свършената току-що трудова дейност я е изтощила.

— А какво ще кажете за препращане от този адрес?

Началничката хвърли око на къса хартия, сякаш той можеше да я нарани.

— Не мисля, че мога да...

— Отпреди шест месеца, плюс-минус една седмица.

Леден поглед.

— Това ще отнеме известно време.

Джак се усмихна.

— Ще почакаме.

— Приключвам работа след дванайсет минути — изтъкна тя.

— Не и днес — обади се Нина.

Онази я изгледа кръвнишки, като че ли искаше да каже: „И ти ли, гадино?“ След това, намусена, се затътри.

Мина още време. Опашката постепенно намаля и последният клиент най-после беше обслужен. Докато служителите правеха изчисления, заключваха чекмеджетата си и последваха шефката си в задната част на сградата, във въздуха се усети колективна въздишка на облекчение.

— Няма да се изненадам, ако в момента пие чай там, вътре — смотоледи Джак. — Изглежда отмъстителна.

— Джак, това за Ема... само се опитвах да помогна.

Джак отмести поглед и не каза нищо.

Тя прехапа устна.

— Ти си корав човек.

Тя изчака за момент. Стояха сами в предната част на пощата. Входът беше заключен.

Тя надзърна към лицето му.

— Можем ли да започнем отначало?

Джак бавно се възстановяваше от мрачното настроение от снощи.

— Разбира се. Защо не?

Тя долови тона в гласа му.

— Не си много доверчив, нали?

— Доверието няма нищо общо. — Вълна от остатъчен гняв заля стената на обичайната му резервираност. — Животът ме е научил как да не обичам.

В този момент шум от влачене на крака попречи на разговора им. Началничката пак се появи, вървейки право към тях. Държеше купчина формуляри. Нина ги грабна от ръката ѝ, докато тя казваше:

— Има шест... и таз добра!

Нина ги преглеждаше внимателно, за което Джак ѝ беше много благодарен. Предвид напрегнатите обстоятелства и зорките очи на

другата жена, щеше да му е трудно да се фокусира.

Нина прегледа формулярите един по един и поклати глава.

— Ще трябва да проследим всички тези хора. — Внезапно очите й светнаха. — Чакай малко! — Тя пак прелисти петия формуляр. — Чарлс Уитман. Това е странно. Чарлс Уитман е името на един снайперист, който се качил на кулата на Тексаския университет през август 1966 година и за час и половина убил четиринайсет души и ранил много повече. Някой от присъствалите на сцената, забравих кой точно, казал: „Той отвори вратата към едно ужасно време.“

— Спомням си, беше местен собственик на магазин. Гледах интервюто му. — После Джак щракна с пръсти. — Ето защо Рон Крей ми звучеше толкова познато. Рони Крей и неговият брат близък Реджи са били двойка известни психо убийци в Ийст Енд в Лондон през 50-те и 60-те години.

— Хванахме го! — възкликна Нина. — Нашият човек използва както Крей, така и Уитман като псевдоними.

Джак взе от нея формуляра за смяна на адреса на Уитман/ Крей. След като се съсредоточи, успя да прочете новия адрес. Беше в „Анакостия“, това го схвана веднага. Но улицата и номерът му убягваха, отплаваха в морето от тревога. Разбира се, името на улицата само по себе си беше лесно и част от мозъка му го разпозна веднага. Проблемът беше, че се беше потулило.

— Той е на „Ти Стрийт“ — каза Нина.

След това тя прочете на глас номера и ръката на Джак се разтрепери. Тяхната мишена — Рон Крей, Чарлс Уитман или както там се казваше мъжът, който по всяка вероятност бе отвлякъл Али Карсън — живееше в къщата на Мармозетката.

35.

Много малко хора знаеха къде живеят Гъс и Джак, а още по-малко им идваха на гости. Затова когато една вечер детектив Станц се появи на „Уестморланд Авеню“, Джак имаше основание да се притеснява. Станц и Гъс останаха известно време на верандата и си приказваха. Станц запали цигара „Кемъл“ и от ноздрите му излезе дим. Приличаше на бик от някой анимационен филм на „Уорнър Брос“, само дето в него нямаше нищо забавно. Той носеше смърт под лявата си мишница, където се намираще кобурът на служебния му пистолет.

Джак, който се спотайваше вътре, дочу думите „Макмилън Резервоар“ и затова беше сигурен, че след убийството на Мармозетката, когото и да беше сложил Гъс по случая с двойното убийство, той не беше предоставил достатъчно информация, която да задоволи Станц. Но очевидно Станц се беше сдобил с нещо, защото Джак го чу да казва: „Казвам ти, да отидем сега. Искам да му задам няколко въпроса.“

Гъс кимна. Влезе в къщата и използва телефона така, че Джак да не може да го чуе. Върна се да каже на Джак, че излиза със Станц и че ще се върне след два-три часа. Докато гледаше как двамата мъже слизат от верандата, Джак бързо отиде до бюрото, където Гъс държеше резервен комплект от ключовете за колата. Измъкна се от къщата и имаше време само да запали белия линкълн, да включи на скорост, както бе виждал да прави Гъс, и да потегли след тъмния шевролет на Станц. Джак нарочно не включи фаровете на континентала, докато трафикът не стана достатъчно интензивен, за да не го забележи някой от мъжете. Преди това беше шофирал само по почти пустите улички около къщата, като Гъс винаги седеше до него, говореше му спокойно и поправяше грешките му. Потта влизаше в очите му и се стичаше от подмишниците му. Устата му пресъхна. Ако някое ченге го спреше точно в този момент, нямаше да е в състояние да пророни и дума.

С отчаяно усилие възстанови равновесието си. За щастие трябваше само да се концентрира върху шевролета и цветовете на светофарите. Ако му се наложеше да прочете някой пътен знак, щеше

да се изгуби напълно. Натисна копчето на таблото и Джеймс Браун започна да се провиква: „Това е мъжки свят.“ Докато припяваше в такт, за миг Джак се замисли колко път беше изминал от времето, когато „California Dreaming“ го изпълваше с ужас.

Забеляза, че шевролетът се отправя долу-горе към района на водохранилището, и се зачуди кого ли е наел Гъс на мястото на Мармозетката. Позицията не беше за завиждане и почти със сигурност изискваше по-голямо възнаграждение от това, което Гъс беше свикнал да дава. Но без съмнение тези разходи щяха да бъдат поети от Станц и вашингтонската полиция.

Пътуваха на север по „Джорджия Авеню“ и се отдалечиха от водохранилището. Когато шевролетът на Станц зави надясно по „Рок Крик Чърч Роуд“, Джак изгаси фаровете. Имаше усещането, че знае къде ще се състои срещата с доносника на Гъс. Предчувствието му се потвърди, когато последва шевролета по „Маршал Драйв“, а после и по „Пършинг Драйв“. Движеха се по протежението на западната страна на потъналото в мрак равно голф игрище „Американски войници и авиатори“. Голи дървета се издигаха на групи, които без съмнение дразнеха посредствените играчи, които правеха бавните си обиколки в светлата част на деня. Сега обаче дърветата притежаваха игрището изцяло за себе си.

След като примигна с фаровете два пъти, шевролетът спря в една отсечка от пътя, оградена от двете страни с дървета. Джак веднага видя Станц и Гъс да слизат. Станц беше оставил фаровете включени и двамата мъже последваха двата снопа светлина, които прорязваха тайнствените сенки право по пътя. Бледи нощни пеперуди пърхаха наоколо, докато намерят края си на ярката светлина.

Джак предпазливо слезе от континентала и безшумно затвори вратата. Вървеше встрани от пътя, като дебнешком се примъкваше от дърво до дърво, пристъпвайки от сянка в сянка, за да не го забележат.

Намираще се достатъчно близо, за да види, че към Станц и Гъс се беше присъединил някакъв мъж. Той стоеше извън обсега на фаровете и Джак се придвижи напред, за да се опита да зърне лицето му. Все още не беше сигурен защо се почувства длъжен да проследи Гъс. Знаеше, че е разтревожен. Някой уби Мармозетката, защото бе стигнал твърде близо до убиеца на двамата мъже при „Макмилън Резервоар“. Джак прочете новинарската история и с лека изненада

установи, че липсваше каквато и да е информация кои са жертвите. В статията се казваше, че самоличността им няма да бъде разгласявана, докато не бъдат уведомени най-близките роднини. Но впоследствие по време на разследването, по което се предприемаха все по-малко и по-малко действия, имената на жертвите не бяха споменати.

Когато се приближи още повече, Джак видя, че тримата мъже водят оживен разговор. Ръцете на Станц насичаха въздуха като брадви. Устата му работеше с невероятна скорост.

— ... искаш да кажеш, че не можеш да се сдобиеш с никакво име? Имам нужда от едно проклето име!

— Нямам име — отговори доносникът на Гъс.

— Тогава, мамка му, ще намеря някой, който...

— Гарантирам ви, че никога няма да разберете името на убиеца — каза доносникът. — Нито от мен, нито от някой друг.

Джак се сепна, като видя Станц да види служебния си пистолет. Беше сигурен, че ако Гъс не беше се намесил, онзи щеше да застреля доносника. При така стеклите се обстоятелства ченгето скочи срещу мъжа, замахна силно и го удари, след което Гъс го хвана през кръста и го обузда.

— Махай се от тук! — изръмжа Гъс. — Тръгвай!

— Точно така — разярен изрева Станц. — Избягай с подвита опашка, безполезно черно!

Гъс хвърли Станц на земята и застана над него, държейки в огромната си лапа оръжието на детектива.

— Ще изям много лайна от теб, но не и тези. — Гъс изпразни пистолета на Станц и изхвърли патроните. После пусна оръжието на земята. — И повече да не си се веснал край къщата ми, ясно?

Докато Гъс се отдалечаваше гордо, Станц извика:

— И не очаквай да ти платя за това! — А когато Гъс се намести зад волана на шевролета и потегли, изкрещя: — Хей, тук ли ще ме оставиш? Мамка му!

* * *

Гъс чакаше Джак в страничния двор, под сянката на големия дъб. Джак, който се придвижваше с изключени фарове, не го видя, докато

онзи не излезе пред колата. Джак натисна спирачките и Гъс се появи до прозореца откъм шофьорското място. Джак свали стъклото.

— Така и така си й свикнал на старата лодка, ми да вземеш да караш след мен до полицейското, че да му закарам бракмата.

Гъс остави Джак да кара и по обратния път към вкъщи.

— За к'во беше цялата работа при игрището за голф, що дойде?

В гласа му не се долавяше раздражение, нито дори недоволство. Ако Джак не го познаваше добре, би си помислил, че дочува дори нотка нежност.

— Тревожех се.

— Ха, за мен? — Гъс извади своя „Магнум .357“.

Джак не каза нищо, а се концентрира върху това да стигне до вкъщи, без да се изгуби. Предполагаше, че с решението си да го остави зад волана Гъс искаше да му даде урок.

— Носиш ли оръжие, хлапе?

Както се беше замислил, Джак се сепна.

— Ъ-ъ-ъ, не.

— Защо не, по дяволите? — Гъс прибра огромния пистолет. — Как си го представяш, ако положението се спече?

— То за малко... — отвърна Джак, щастлив, че вече може да говори.

— Ха, повече не си играй с огъня така, чат ли си?

Джак кимна.

— Зад вратата на кухнята има ключ.

— Виждаш съм го.

— Най-долното чекмедже на бюрото ми отдясно. Там има един .38 с къса цев. Тъкмо за момък като теб. Зареден е, ама има и още две кутии с патрони.

— Не си падам по оръжията.

— Ха, че кой си пада, мамка му? — Гъс се надигна на мястото си. — Но понякога няма друг заместител.

* * *

Джак искаше да остане буден. Всъщност при цялото това вълнение със сигурност нямаше да заспи. Но Гъс пусна грамофона. От

стаята му допълзя музика, позната и земна. Звуците обвиха Джак в пашкул от меланхолична история и много скоро той потъна в дълбок сън.

Когато отвори очи, на един клон на дъба пред прозореца имаше птица. Беше кацнала близо до празното гнездо. Главата ѝ се въртеше като на ос, докато надничаше вътре и се озърташе. Беше сутрин. Върху голия дъсчен под се разстилаше тънка млечна светлина. Джак отхвърли завивките и се запрепъва към банята да се изпикае и да наплиска лицето си със студена вода.

Чудеше се какво ли ще направи Гъс за закуска тази сутрин. Надяваше се да са палачинки със сладко от диви боровинки. И тъй като не усети никаква миризма на готвено да се носи отдолу, знаеше, че има достатъчно време да изложи искането си пред готвача.

Пристъпвайки по коридора само по бельо, той се прозя широко и се почеса по корема. Почука на полуотворената врата на спалнята на Гъс, извика го по име и влезе. Пердетата бяха спуснати и вътре все още цареше полумрак.

Гъс лежеше на леглото. Чаршафите и одеялото бяха подпъхнати под огромното му туловище. Лицето му беше надолу, а ръцете — широко разперени. Джак предположи, че е изпаднал в алкохолно опиянение и извика името му още по-силно. След като не получи отговор, дръпна завесите. Утрото влезе в стаята и обля сцената в светлина.

Джак забеляза, че пижамата е странно черна и лъскава. Устата на Гъс беше полуотворена, сякаш се канеше да извика някого. Взираше се право в Джак.

— Гъс?

И тогава видя нож с чудновата дръжка да стои забит в гърба на Гъс.

* * *

Много по-късно, след като полицията беше дошла и си отишла, след като Джак даде показания, след като пастор Таск дойде и му приготви храна, след като къщата се изпразни от светлина и живот, Джак отиде до грамофона и сложи „Out of Our Heads“. Мик Джагър

започна музикалната си разходка и Джак остана закован на място, втренчен в нищото. Знаеше, че ще прекара нощта тук, долу. А сигурно и много нощи наред. Не можеше да намери сили да се качи горе — нито в своята стая, нито в тази на Гъс. Но се чудеше дали птицата още стои на дъба. Чудеше се какво търси.

Почти месец по-късно детектив Станц го посети в „Хай Лайн“. Джак беше поел бизнеса. Станц закрачи бавно покрай стъклените витрини, сякаш обикаляше пазар, за да си купи някоя от изложените дреболии. Но Джак знаеше защо е тук онзи. Единствената загадка беше защо се появи чак сега.

Най-накрая Станц стигна до Джак, който стоеше зад касата. Прокашля се.

— В теб има някои, ъ-ъ-ъ, документи, които Гъс пазеше за мен. Искам да си ги взема.

Джак се замисли за момент.

— Знам какви документи имаш предвид. Те бяха на Гъс, а сега са мои.

Лицето на Станц се сбръчка.

— Ах, ти малък...!

Джак се протегна под тезгяха и извади обикновен кафяв плик.

— Тук държа един от тях.

Той отвори плика, за да може Станц да види фотокопията на документите, които Станц подписа, когато нае сейф в Национална банка „Ригс“.

Станц изсумтя.

— И какво? Почти всички държат сейф.

Джак извади изпод книгата фотокопие на друг документ.

— Не и когато 2 000 000 долара от парите на Луис Аройо Очоа отиват от сейфа в тази офшорна сметка на Кайманите.

Станц пребледня. Хвана се за витрината, за да не изгуби равновесие.

— Но това е невъзможно! Тези сметки са закрити.

Джак кимна.

— И аз така разбрах, но онзи данъчен адвокат, при когото ти отиде и който отвори сметката? Той работеше за Гъс.

Станц избърса потта от лицето си. Приближи се, за да вземе проклетите доказателства срещу него, но Джак беше по-бърз и дръпна

папката настрани.

— Всичко си има цена — каза той.

Станц го прониза със суровия си поглед и попита:

— И каква е твоята?

— Искам да знам кой уби Гъс.

Станц въздъхна с облекчение и Джак знаеше защо. Изпитваше ужас, че Джак ще поиска половината от двата милиона долара, които той открадна. Но Джак не искаше нищо от кървавите пари на Очоа. Беше сигурен, че и пастор Таск няма да го стори. Освен това Гъс се беше разпоредил щедро в завещанието си в полза на Възродителната мисионерска църква, както и в полза на Джак.

Детективът облиза устни.

— А другият?

— Разписката за пистолета, който използва да убиеш Мани Ечебара, е на сигурно място при мен, детектив Станц. Никой не е нужно да я вижда.

Станц обмисли неочакваната ситуация, в която се озова. Накрая кимна.

— Всъщност мога да помогна.

Той протегна ръка. Джак му даде папката и той я прибра.

— Ножът, който измъкнахме от гърба на Гъс, е толкова необичаен, че на съдебния лекар му бяха нужни две седмици да го провери — започна Станц. — Казва се палета. Използва се в пекарните. Гъс запознавал ли ти е с някой собственик на хлебарница? Струва ми се, че да. Неговата запазена марка, нали? — Блестящите му очи пронизваха Джак без ни най-малко съчувствие. Това беше бизнес сделка, чиста и проста. — Но няма никакви отпечатъци, затова не можем да докажем нищо. Ръцете на вашингтонската полиция са вързани, нали разбираш какво имам предвид?

Джак, чийто мозък вече се беше концентрирал върху Сирил Толкан, отлично разбираше какво има предвид Станц.

36.

За разлика от другите места, свързани с миналото му, които Джак посети напоследък, къщата на Мармозетката изглеждаше точно както си я спомняше — тъмносиня отвън с бели кепенци. Сигурно е преобядисвана скоро, помисли си той.

При наличието на реална възможност вътре да се намира жертва на отвличане, както и похитителят ѝ, Джак не беше готов да рискува някой супернетърпелив идиот да предупреди Крей/ Уитман. Нина не се противопостави. Но той не ѝ каза, че вече е повече от сигурен, че Крей/ Уитман, колкото и невероятно да звучи, е същият човек, който преди двайсет и пет години беше убил двамата безименни мъже при „Макмилън Резервоар“, Мармозетката и Гъс. Освен това той беше мъжът, който бе похитил Али Карсън, и Джак изобщо не се съмняваше, че би забил палетата си в гърба ѝ, ако му дадяха и най-малкия повод да заподозре, че леговището му е било открито. Това, което Джак все още не можеше да проумее, бе начинът, по който всички тези ужасни престъпления бяха свързани, защото той ни най-малко не се съмняваше, че това е така. Но сега се доближаваше до целта. Усещаше цвета в съзнанието си: студено, неоново синьо, точно толкова красиво, колкото грозна бе разгръщащата се серия от злодеяния.

Поредицата престъпления му казваше още нещо: като застреля Сирил Толкан заради убийството на Гъс, той тръгна след неправилния човек. Сега, докато в главата му се премятаха всички налични факти, се запита дали нарочно не е бил подведен да проследи Толкан. В крайна сметка както Станц, така и Джак решиха, че най-уличаващото бе уникалното оръжие на убийството. Палетата се използваше в пекарните. А Сирил Толкан притежаваше една — хлебарницата „Ол Браунд Таун“. Но макар че Джак уби Толкан преди двайсет и пет години, странната изпилена палета отново биваше използвана като оръжие за извършване на убийства. На Джак не му се вярваше, че появата на палетата отново е съвпадение, а и не допускаше, че става въпрос за убиец имитатор, поради простия факт, че преди двайсет и пет години оръжието на престъплението в нито един момент не бе

показано публично. Това означаваше, че убиецът на Гъс е бил жив през цялото това време. Но защо изплува на повърхността сега и защо отвлече Али Карсън?

Джак седеше зашеметен, опитвайки се да възстанови равновесието си, докато миналото и настоящето неудържимо препускаха едно към друго.

Най-накрая се раздвижи.

— Аз познавам това място — призна той, докато сядаха в колата, паркирана до сградата. — Аз ще поема задната част, а ти предната.

Синхронизираха часовниците си. Беше сумрачно. Светлината неумолимо чезнеше от небето, сякаш прогонена от тъмна мъгла. Въздухът беше студен, но нямаше вятър. Влагата покриваше земята като пелена от смет.

— Дай ми деветдесет секунди, след като се разделим, за да заема позиция — продължи той. — Става ли?

Нина кимна и двамата слязоха от колата. И двамата погледнаха часовниците си, когато се разделиха на тротоара. Джак си броеше наум, докато вървеше покрай къщата и минаваше между боклукчийските кофи вдясно и телената ограда отляво. Замисли се за Зила — огромната немска овчарка, към която Гъс се отнасяше много добре.

Стигна до задната врата шестнайсет секунди по-рано. По пътя натам мина покрай три прозореца. На два от тях бяха спуснати плътни завеси и нищо не можеше да се види отвътре. На третия имаше дантелени, жълти като масло пердета. Кухнята вътре беше пуста.

Той пхна в ключалката два извити шперца и ловко ги използва да имитира завъртането на истинския ключ. Вратата се отвори в почти същия момент, в който Нина почука на входната врата. С изваден пистолет „Глок“, Джак мина от стая в стая, като през цялото време се слушваше за човешки звук между настоятелните почуквания на Нина. Беше мрачно, потискащо, пълно с лоши спомени, които сякаш вибрираха през дъските на пода. В коридора се спря при наредените фотографии. Косата му се изправи. Всичките бяха на Али Карсън. Отличаваха се с добро качество. И тогава дъхът му секна. В средата имаше снимка на Али и Ема, които вървяха заедно през двора на „Лангли Фийлдс“. Докато се взираше в двете момичета, образът на Ема затрепка, стана вълнообразен и заприижда към него. Той можеше

да се закълне, че тя знае, че той е тук. Помисли си, че усмивката на лицето ѝ е за него.

Тя го викаше. Гласът ѝ като че ли идваше от обратната страна на високоговорител. Искаше да ѝ отговори, но страхът, че Крей/ Уитман може да е в къщата, го принуждаваше да си държи устата затворена.

Нина пак задумка по входната врата и той подскочи, но това в никакъв случай не беше причината за уплаха му. Мина в антрето и се протегна да ѝ отвори вратата. Бързото му поклащане на главата я извести, че не е открил никого, но я поведе мълчаливо към снимките в коридора.

С лявата ръка ѝ даде знак да провери втория етаж. Той минаваше от стая в стая: пълното с паяжини мазе, в което се носеше миризма на влага и пресен бетон, всекидневната с изумителните планини от книги, списания и всякакви вестници. Банята беше чиста, както и кухнята. И все пак беше странно. Всекидневната и антрето бяха точно такива, каквито си ги спомняше — разхвърляни и миришещи на мухъл, но кухнята и банята бяха подредени и безупречно чисти, блестящи като научна лаборатория. Все едно двама напълно различни човека обитаваха едно и също място: духът на Мармозетката и Крей/ Уитман.

Вляво откри затворена врата. Натисна дръжката и установи, че е заключена. Шперцовете не можеха да помогнат тук. Досега не беше виждал такава брава. Отдръпна се назад, прицели се, закри очи и натисна спусъка на пистолета. Последвалият удар изстреля Нина при него.

Той ритна вратата и откри стая само с един огромен, боядисан дървен стол. По едно време, може би когато Мармозетката живееше тук, стаята имаше прозорец. Но след това стената е била зазидана и преобоядисана. Отвътре се носеше кисела смрад на пот, страх и човешки екскременти.

Двамата се върнаха в коридора, минаха по него и се озоваха в жизнерадостната кухня.

— Провери всичко — нареди Джак.

Отваряха шкафове, чекмеджета, долапи. Всички прибори, бутилки, кутийки, бърсалки, метли, лопати бяха подредени според предназначението и размера им. Фурната беше празна. Нина отвори вратата на хладилника.

— Виж тук.

Тя коленичи пред отворения хладилник. Всички етажерки бяха махнати. Посочи дъното, където между отделенията беше пъхнато нещо полупрозрачно.

— Мисля, че е парче кожа.

Джак кимна. Сърцето му се беше качило в гърлото.

— Да го занесем на доктор Шилц. Имам чувството, че е на нашата Джейн Доу с ампутираната ръка.

Нина надяна чифт латексови ръкавици.

— Да се молим да не е на Али Карсън.

Докато тя вадеше пинцети и найлоново пликче за улики, Джак отиде до вратата на килера. Беше затворена, но не и заключена. Той предпазливо я отвори.

От гърдите му излезе дълга въздишка на облекчение. Дъщерята на президента седеше свита в ъгъла, опряла гръб на отсрещната стена, докдето стигаше един долап. Коленете ѝ бяха свити към гърдите, а ръцете ѝ обгръщаха пицялите. Полюшваше се леко напред-назад, сякаш успокояваше сама себе си.

Джак приклепна до нивото на Али.

— Али? — Трябваше да извика името ѝ три-четири пъти, докато главата ѝ се завъртя и очите ѝ се фокусираха върху него. Нина вече говореше с управлението. Искаше да бъдат изпратени линейка, семейният лекар на Карсън, който стоеше в „Лангли Фийлдс“, и въоръжен ескорт. Първо попита за Хю Гарнър, но поради някаква причина, която Джак не успя да разбере, не можеше да говори с него.

— Никакви сирени — тихо каза Джак и Нина предаде нареждането.

Джак се промъкна по-близо и Али се сви назад.

— Али, аз съм Джак, Джак Макклюр. Бащата на Ема. Помниш ли ме?

Али го изгледа с непроницаемите си очи. Не беше спряла да се поклаща и Джак не можеше да спре да мисли за стаята с чудовищния стол, каишките и миризмата.

— Не се бой, Али. Аз и Нина сме изпратени от майка ти и татко ти. Тук сме, за да те отведем у дома.

Нещо от казаното предизвика искрица живот в очите ѝ.

— Джак?

— Да, Али. Джак Макклюр.

Внезапно Али спря да се поклаща.

— Наистина ли си ти?

Джак кимна. Той ѝ подаде ръка, докато Али се протегна и колебливо я хвана. Очакваше да се отдръпне назад, но вместо това тя се хвърли в прегръдката му. Ридаеше, опирайки се на него с отчаяние, което му разкъса сърцето.

Той се изправи на крака, без да я пуска. Цялата трепереше. Нина се приближи зад него. Тя отваряше чекмеджетата едно по едно. Всичките бяха празни, с изключение на най-горното, в което имаше най-различни обикновени инструменти — чук, нивелир, клещи, резци за жици, различни отвертки и гаечни ключове.

Али пак започна да скимти и Джак постави ръка на тила ѝ в опит да я успокои. С другата ръка той извади мобилния си телефон и натисна един бутон. След миг бъдещият президент Едуард Карсън отговори.

— Сър, дъщеря ви е при мен. Али е жива и здрава.

За малко от другата страна на линията се чу шумолене, което можеше да означава всичко, в това число и Карсън да си бърше сълзите.

— Благодаря ти, Боже — промълви той със задавен от вълнение глас. След това Джак го чу да предава новините на жена си и тя извика от облекчение и радост.

— Джак — обади се Карсън, — с Лин не знаем как да ти се отблагодарим. Може ли да говорим с нея?

— Не ви съветвам, сър. Трябва да я измъкнем от това място и да ѝ направим изследвания.

— Кога може да я видим?

— Линейката идва насам — отговори Джак. — Можете да дойдете в „Бетесда“.

— Тръгваме — каза бъдещият президент. — Джак, ти удържа на обещанието си. С Лин никога няма да го забравим.

В същия момент, в който Джак прибра телефона си, Нина отвори шкафа над малката мивка. При вида на рогатата пепелянка, която се плъзгаше по рафта, тя отстъпи назад. Зловещата клинообразна глава с демонски роговидни израстъци се вдигна нагоре. Пепелянката беше гладна и нервна. Езикът ѝ се стрелна навън, трептейки и надушвайки живи същества.

Джак изрови клещите от чекмеджето. Главата се движеше напред много по-бързо, отколкото той можеше да я следва, но когато преполови разстоянието до него, отгоре ѝ падна някаква сянка падна и я забави. Джак усети струйка леден дъх в тила си. С добре премерен удар с клещите той зашемети пепелянката, след което захвана главата ѝ между челюстите на клещите и стисна с всичка сила. Въпреки че мозъкът на змията стана на пихтия, тялото ѝ дълго време продължи да се гърчи и да се удря бясно във всички посоки.

Нина се постара да възстанови равновесието си.

— Джак, добре ли си?

Той беше загубил гласа си и само кимна.

— Идваше право към теб. Бях сигурна, че ще те ухапе.

— Щеше да го направи — потвърди Джак леко замаян, — но нещо я забави.

— Това е невъзможно.

— И все пак стана нещо. Между мен и змията застана сянка.

Нина се огледа.

— Каква сянка, Джак? — Тя размаха ръка през пространството, което Джак посочи. — Тук няма никаква сянка, Джак. Абсолютно никаква.

Али се изви в ръцете му и отлепи лице от рамото му.

— Какво стана? — прошепна тя.

Джак изрита тялото на змията.

— Нищо, Али. Всичко е наред.

— Не, не е. Нещо стана — настоя тя.

— Ще те изведе оттук, Али — прошепна той, докато я изкарваше през кухнята и по коридора. — Вашите ще дойдат да ни видят.

Къщата на Мармозетката гъмжеше от тежковъоръжени служители, каквито Нина поиска. Заедно с тях дойдоха и двама души от Бърза помощ със сгъваема носилка, медицинска сестра и семейният лекар на Карсън. Но Али отказа да се отдели от Джак, затова двамата, придружавани от Нина, излязоха от къщата, съпроводжани от ескорта.

Али доближи устни до ухото му.

— Усетих нещо, Джак. Като че ли някой стоеше зад нас.

— Сигурно си загубила съзнание за момент — отвърна Джак.

— Не, усетих някой да диша, студен дъх по бузата ми.

Сърцето на Джак подскочи. Възможно ли е Али също като него да е усетила сянката? В главата му закръжаха възможности.

Той се качи в линейката заедно с плътно прилепналата към тялото му Али. Дори когато успя да я остави върху носилката, за да може лекарят да я прегледа, тя не го пусна напълно. Явно беше ужасена, че ще я остави сама с живия ѝ кошмар.

Той хвана ръката ѝ, заговори ѝ за добрите стари времена, когато тя и Ема бяха най-добрите приятелки, и постепенно тя се отпусна достатъчно, за да може лекарят да измери жизненоважните ѝ показатели и да ѝ даде леко успокоително.

— Джак... — Клепачите на Али натезаха, но невероятният ужас още се свличаше от лицето ѝ като маска. — Джак...

— Тук съм, скъпа — отвърна той със сълзи в очите. — Няма да те оставя.

Гласът му беше дрезгав и дишаше на пресекулки. Напълно съзнаваше, че това бяха думите, които трябваше да каже на Ема преди много време.

ЧЕТВЪРТА ЧАСТ

37.

13-20 януари

Ранният януарски залез рисуваше тънки златни и пурпурночервени ивици върху ниското небе на запад. Джак се срещна с доктор Айрини Сондърсън на широката веранда в южняшки стил на „Емили Хаус“.

— Изпробвах всички начини, за които се сетих, както и няколко нови способа, за да стигна до Али — каза доктор Сондърсън. Тя беше висока, слаба като вейка жена със силно пристегната в конска опашка тъмна коса, което подчертаваше високото чело, високите скули и живите ѝ, интелигентни очи. Изглеждаше като нереализирал се модел. — Тя или не може, или не иска да ни каже какво ѝ се е случило.

— Какво ѝ е? — попита Джак. — Не можете ли да кажете поне това?

Доктор Сондърсън поклати глава.

— Това е едно от най-обезсърчителните неща, що се отнася до човешкото съзнание. Не се и съмнявам, че страда от някакъв вид посттравматичен стрес, но в крайна сметка това не ни говори нищо. Няма спор, че е преживяла травма. Но не можем да определим нито вида ѝ, нито какво точно влияние е оказала върху нея. — Тя въздъхна дълбоко. — Честно казано, намирам се в задънена улица.

— Вие сте третият психиатър, който казва това. — Джак разкопча сакото си. Отношенията им вече не бяха формални. — А физически наранявания?

— Щателният медицински преглед показва, че не е била изнасилена или наранена по какъвто и да било друг начин. Нямахте дори повърхностна драскотина.

— Възможно ли е да е стокхолмски синдром?

— Навярно имате предвид Пати Хърст. — Доктор Сондърсън сви рамене. — Разбира се, възможно е да се идентифицира с похитителя си, но тя не демонстрира никаква враждебност към нас и като се има предвид относително краткото време, което е прекарала с него, изглежда малко вероятно. Освен ако, разбира се, не е използвал

упойващи вещества, за да ускори процеса, но в кръвната ѝ проба липсват следи от химически маркери. Както знаете, с нея се зае личният медицински екип на президента в „Бетесда“, когато я заведоха там.

— Минаха три дни, откакто поисках да я видя — каза Джак.

— Можете да я видите веднага, ако желаете — отговори доктор Сондърсън, отхвърляйки оплакването му със спокойната самоувереност на психиатър.

Винаги знаят какво да кажат, помисли си Джак, даже когато грешат.

— Да ви заведе ли до стаята ѝ?

— Всъщност бих предпочел да я видя тук, отвън.

Доктор Сондърсън се намръщи.

— Не мисля, че идеята е добра.

— Защо не? Почти през цялото време за изминалите десет дни е стояла затворена като в клетка. Тук е хубаво, но все пак е затвор. — Джак ѝ предложи най-очарователната си усмивка. — Хайде, докторе. — И двамата знаем, че свежият въздух ще ѝ се отрази добре.

— Добре. Връщам се веднага. — Понечи да се обърне, но се поколеба. — Не се изненадвайте, ако Али демонстрира променливо поведение и изпада в крайни настроения.

Джак кимна.

Останал сам на верандата, имаше възможност да се потопи в едновременната атмосфера на „Емили Хаус“ — просторно, една идея по-натруфено място, чийто двор спокойно можеше да послужи за декор на нова версия на „Отнесени от вихъра“. Ако не знаеше истинското предназначение на имението, Джак навярно би очаквал да види двойки, които пийват ментови джулепи и си бърбят със силен южняшки провлачен акцент.

„Емили Хаус“, кръстена на кучето на един от президентите на САЩ, представляваше преди всичко надеждна правителствена сграда. Намираше се в центъра на петдесетакрово парче земя във Вирджиния, което беше толкова добре охранявано, колкото и гъсто залесено. През годините много държавни глави, дезертъори, двойни агенти и всякакви подобни бяха наминавали насам. Представляваше бяла постройка със сиви кепенци и синьосивкав покрив с плочи. Невзрачната ѝ външност идеално прикриваше бронирани стени, врати и прозорци, както и по-

модерни охранителни джаджи, отколкото в лабораторията на Кю. Така например тук имаше няколко АСО — „Активна система за отказ“, — което звучеше по-скоро като наименование на болест от списъка на доктор Сондърсън. Но под понятието АСО не се криеше нищо необяснимо. В общи линии това беше лъчев пистолет, който изстрелваше сноп невидима енергия, под влияние на която жертвите имаха чувството, че кожата им гори. Това оръжие не се държеше в ръка и изобщо не беше малко по размер. Всъщност приличаше по-скоро на сателитна чиния, поставена върху камион с открита каросерия или джип. Но важното е, че действаше.

Джак чу отварянето на вратата и се обърна. Беше Али, следвана плътно от доктор Сондърсън. Бяха изминали само три дни, откакто я видя за последен път, но изглеждаше с година по-възрастна. На лицето ѝ беше изписана промяна, която той не можеше да определи съвсем точно. Още една визуална загадка, която трябваше да дешифрира.

— Ей! — възкликна той с усмивка.

— Ей!

Тя се спусна в прегръдката му. Джак я целуна по главата. После доктор Сондърсън му кимна и се оттегли в „Емили Хаус“.

Али носеше късо вълнено сако, дънки и оранжева фланелка „Бъфало“ с щампа на летящ орел, стиснал в ноктите си череп.

— Искаш ли да се поразходим? — предложи той.

Тя кимна и Джак я поведе надолу по стъпалата и след това по чакъла. Около „Емили Хаус“ имаше няколко градинки. По това време на годината единствено niskият лабиринт от чимшир беше запазил зеленината си.

Али наведе глава.

— Не можем да се отдалечим, без да привлечем вниманието на охраната.

Джак следеше внимателно не само думите, но и тона ѝ. В гласа ѝ имаше някаква скръб и това докосна тъжната струна у него. Тази млада дама беше прекарала живота си на каишка, наблюдавана от сурови мъже, с които никога не бе успявала да установи връзка. Той реши да говори с баща ѝ за новите гардове от Сикрет Сървис, които щяха да бъдат прикрепени към нея, когато се прибереше у дома. Тя заслужаваше нещо по-добро от поредната двойка анонимни агенти.

— Как се отнасят към теб? — попита той, докато се придвижваха между ниските живи плетове.

— Пипат с меки ръкавици. — Тя се изкикоти. — Понякога си мисля, че съм направена от стъкло.

— Те ли те карат да се чувстваш така?

Али сви рамене. Беше ясно, че не е готова да говори за случилото се дори с него. Джак си даде сметка, че ще трябва да възприеме съвсем друга тактика.

— Али, има нещо, за което само ти можеш да ми помогнеш. Става въпрос за Ема.

— Добре.

Дали грешеше, или очите ѝ действително светнаха?

— Не ми се смей, но през последните десет дни имаше моменти, когато, заклевам се, видях Ема. Един път в „Лангли Фийлдс“, а след това на задната седалка в колата ми. И още няколко пъти. А веднъж усетих студен дъх в тила ми.

Али вървеше бавно и зяпаше в краката си. Давайки си сметка, че напоследък е била пришпорвана достатъчно, Джак реши да я остави на мира. Той се заслуша в повеея на вятъра между голите клони и в далечния крясък на ято врани, струпали се по върховете на дърветата като стари баби на погребение.

Най-после Али вдигна глава и го изгледа с любопитство.

— Аз усетих същото. Когато ти ме държеше, докато онази змия...

— Ти си видяла змията?

— Чух я.

— Не знаех.

— Беше зает.

Думите го прободоха, макар че тя изобщо нямаше намерение да го засегне. Раната, която получи поради проявено невнимание, все още беше жива като в деня, в който държеше безжизненото тяло на Ема в ръцете си. Нищо не може да те подготви за смъртта на детето ти. Беше неестествено и затова неразбираемо. Нямаше утеха. В този смисъл може би обръщането на Шарън към църквата беше непонятно. Идва момент, когато болката в теб става непоносима. По един или друг начин ти се налага да напишаш пътя към помощта.

Те стигнаха до центъра на лабиринта — малко квадратно пространство с каменна пейка. Седнаха мълчаливо. Джак гледаше как сенките пълзят по тревните площи и градините. Върховете на дърветата сякаш бяха обгърнати в пламъци.

— Усетих я — промълви Али най-накрая. — Ема беше с нас в онази ужасна къща.

И точно в този момент, с изричането на тези думи, Джак усети как някаква неизмерима тайна ги погали с воала си. Почувства, че с влизането в чимширения лабиринт, с насочването им към центъра двамата се докоснаха до мъдрост отвъд човешкото разбиране и така по тайнствен начин се оказаха свързани един с друг до края на живота си.

— Но как е възможно? — Той говореше колкото на нея, толкова и на себе си.

Тя сви рамене.

— Защо обичам кока-кола и не понасям бира? — отвърна тя. — Защо предпочитам синьото пред червеното?

— Някои неща просто са такива, каквито са.

— Именно — кимна тя.

— Но това е различно.

— Защо да е различно? — попита Али.

— Защото Ема е мъртва.

— Честно казано, не знам какво означава това.

Джак се замисли за момент и след това поклати глава.

— И аз не знам.

— Тогава няма причина да не трябва да усещаме присъствието на Ема — заключи тя.

— Погледнато от този ъгъл...

С абсолютната увереност на младостта тя го прекъсна с въпрос:

— А от какъв друг ъгъл би могло да бъде погледнато?

Джак можеше да измисли най-различни алтернативи, но всички те попадаха в рамките на строгите убеждения на скептиците — както научни, така и религиозни.

И тъй като все още усещаше крилата на мистерията да пърхат около тях, той й каза това, което не можеше да сподели с никого. С лакти върху коленете и плътно сплетени пръсти, той се наведе напред и рече:

— След като се разделихме с Шарън, започнах да се чудя дали това е всичко. Имам предвид живота, света, който виждаме, чуваме, помирисваме, докосваме.

— Защо тази мисъл се появи тогава? — попита Али.

Джак търсеше подходящия отговор.

— Защото без нея станах, как да кажа, отвързан.

— Аз съм отвързана от първия си дъх. — Али седна напред. — Понякога си мисля, че съм се родила, задавайки въпроса: „Това ли е всичко?“ Но за мен отговорът винаги е бил: „Не, светът се простира далеч зад решетката на клетката ти.“

Джак се извърна към нея.

— Наистина ли смяташ, че светът е клетка?

Тя кимна утвърдително.

— Тя е достатъчно малка, Джак. Ти си бил и продължаваш да си в нея, така че трябва да знаеш.

— В такъв случай се радвам, че Ема е дошла вътре.

— За толкова кратко време!

Искреното съжаление за пореден път скъса сърцето на Джак.

— И тя е имала теб, Али, макар и за толкова кратко време.

Сенките се разстлаха над обширните морави, живите плетове и цветните лехи и стана хладно. Али потръпна, но когато Джак я попита дали иска да се прибере вътре, тя поклати глава.

— Не искам да се връщам — прошепна тя. — Не бих го понесла.

Без да мисли, Джак покровителствено обви ръка около тялото ѝ и за негова изненада, тя се приближи към него.

— Искам да ти разкажа за Ема — най-после промълви тя.

Зашеметен, Джак не каза нищо.

Али се извърна с лице към него.

— Мисля, че затова е още тук. Смятам, че иска да ти разкажа сега. Иска да знаеш всичко за нея.

38.

На Джак му отне близо час да убеди доктор Сондърсън и управата на „Емили Хаус“, че Али не се шегува, като казва, че не може да прекара още една нощ там. Накрая все пак бе принуден да се обади на важната клечка.

— Тя ще бъде с мен, сър — каза той на бъдещия президент.

— Тя това ли иска, Джак?

— Да, сър. — Джак се отдалечи от доктор Сондърсън, която седеше, окъпана в светлина, зад огромното натруфено бюро. — Честно казано, не виждам друг начин да стигнем до нея. Всички други начини са изчерпани.

— И аз така разбрах — мрачно отвърна Едуард Карсън. — Добре тогава. Твоя е до утре на обяд.

— Но, сър, това е много малко време.

— Джак, церемонията по встъпването ми в длъжност е вдругиден. Поне трима топ психиатри прецениха състоянието й, без да стигнат до каквото и да е заключение, освен че не е била наранена. Благодаря на Господ за това.

— Сър, задължително трябва да намерим похитителя й.

— Възхищавам се на ентузиазма ти като пазител на закона, Джак, но това не подлежи на обсъждане. Али има задължение да стои до мен и съпругата ми по време на церемонията. Не минахме през цялата тази тайнственост само за да изпусне тя най-важната фотосесия в живота си. А и в края на краищата, най-важното е, че е жива и здрава. Не държа да зная какво й се е случило и, честно, не съм изненадан, че не иска да го изживее отново. И със сигурност няма.

Сигурно целенасочеността, помисли си Джак, образува около всички политици — консерватори, либерали или независими — такава твърда и лъскава обвивка. Той беше наясно, че бъдещият президент вече е решил. Нито един аргумент не можеше да му повлияе.

— Добре, сър. Ще доведе Али утре на обяд.

— Чудесно — отвърна Карсън. — И още нещо. Настоявам да има хора от Сикрет Сървис.

— Разбирам как се чувствате, сър. — Според Джак присъствието им не беше кой знае какъв проблем, но се налагаше да се справят с него по някакъв начин. — Но трябва да знаете, че за Али няма да е добре да вижда охрана точно сега. Нужно ми е тя да заговори свободно за случилото се, докато е била в плен. Чувството, че е обградена, лишена от свобода, ще направи задачата още по-трудна.

От другата страна на линията последва мълчание, докато Карсън обмисляше казаното.

— Добре, тогава един компромисен вариант. Искам да ви придружат по пътя. Ще се покажат с колата само ако стане наложително.

— И, сър, бих искал аз да избира постоянната ѝ охрана. Вече имам предвид двама души. Не искам случилото се в „Лангли Фийлдс“ да се повтори.

— Става, Джак, по този въпрос сме на едно мнение — съгласи се Карсън. — А сега ме остави да уредя нещата с доктор Сондърсън.

* * *

Али се обърна, когато Джак излезе от „Емили Хаус“. Тя стоеше на верандата и гледаше как охранителите кръстосват тревните площи на различни интервали от време. Той зърна в очите ѝ очакване, но и страх едновременно.

— Е?

Джак кимна и на лицето ѝ веднага се изписа облекчение.

Докато отиваха към колата, тя каза:

— Искам да седна на задната седалка.

Джак тутакси я разбра. На път към Вашингтон с едно око следеше пътя, а с другото гледаше в огледалото за обратно виждане и проверяваше ту колата с двамата охранители от Сикрет Сървис, ту Али.

— Къде седеше тя? — попита Али.

Той знаеше, че става въпрос за Ема.

— Малко по-вдясно. Да, точно там.

През останалата част от пътя Али остана на показаното ѝ място със затворени очи. Обзе я някакво спокойствие, все едно се отнесе

извън времето и пространството. В този момент, разтърсен като от електрически шок, Джак осъзна, че подобното ѝ на транс състояние му напомня какво му бе откраднато, след като уби Андре в библиотеката. И той се зачуди дали двамата с Али не са тигри, дали сега не беше негов ред да я заведе в гората.

* * *

Старата дървена къща както винаги се издигаше в края на „Уестморланд Авеню“, точно до границата на Мериленд. Къщата и прилежащото ѝ парче земя бяха устояли на развитието на времето и цивилизацията. Огромният дъб все още се извисяваше над нивото на покрива, а в клоните пред стаята на Джак още имаше птиче гнездо. Залесената площ беше още по-гъсто обрасла и непроходима отпреди.

Той заведе Али именно в къщата на Гъс. Неговият дом, мястото, където Шарън отказа да се нанесе, отхвърляйки миналото му. Всъщност тя не можеше да проумее защо той не я продаде и не използва парите, за да плати обучението на Ема в „Лангли Фийлдс“, вместо да ипотекира къщата им за втори път. „Притежаваш това ужасно старо нещо без никакви тежести, каза тя. Защо просто не се отървеш от него и да се приключи с това?“ Тя не беше разбрала защо той не искаше да се приключи с това, както и че Джак често водеше там Ема и Моли Шилц, когато бяха по-малки. Те обожаваха да се катерят по дъба и да се излягат на разклоненията на огромния му ствол. Обичаха да играят на криеница в обраслата гориста местност зад къщата. Разпльокваха се като морски звезди на големите дивани във всекидневната и слушаха старите грамофонни плочи на Гъс — Мъди Уотърс, Хаулин Улф, Джеймс Браун. Отлично имитираха изключителното сценично поведение на Браун, след като Джак им показа видеозапис на наелектризиращия му концерт в „Аполо“ в Харлем.

Докато се качваше по предните стълби, Джак забеляза, че колата на Сикрет Сървис паркира малко по-надолу по улицата, пред съседната къща. От тази удобна позиция агентите имаха идеална видимост към предната и страничната част на къщата.

Джак влезе в кухнята и остави китайската храна за вкъщи на плота. Когато се върна във всекидневната, отиде до стария грамофон, избра една плоча и я постави върху въртящия се диск. След миг Мъди Уотърс поде „Long Distance Call“.

Али започна да обикаля бавно, като се поспираше тук-там, за да разгледа някоя снимка, книга или редица от плочи. Прокара пръсти по китарата на Гъс, по наредените видеокасети със записи на стари телевизионни шоупрограми, по лавицата с комикси на Джак от Сребърната епоха — „Спайдърмен“, „Фантастичната четворка“ и „Доктор Стрейндж“, всеки от които стоеше в отделна обложка.

— Леле, тук наистина изглежда точно така, както ми го е описвала Ема.

— Мисля, че тук ѝ харесваше.

— О, да. — Али разгледа касетите: „Шоуто на Дик ван Дайк“, „Подводен свят“, „С оръжие, готов да пътува“, „Шоуто на Боб Нюхарт“. — Тя обичаше да идва тук, когато теб те няма. Да бъде сама.

— Какво е правила тук?

Али сви рамене.

— Не знам. Сигурно е слушала музика. Беше луда по айпода, който ѝ подари. Носеше го навсякъде. Правеше списъци от песни и ги слушаше през цялото време. — Тя остави касетите. — Никога не сподели с мен какво е правила тук. Тя имаше тайни от всички, дори и от мен.

Докато я гледаше, Джак изживяваше един невероятно горчиво-сладък момент, защото колкото и да бе щастлив, че тя е тук, присъствието ѝ по възможно най-болезнен и непосредствен начин му напомняше какво можеше да преживее с Ема. В същото време го завладя безкрайно чувство на покровителство спрямо нея.

След смъртта на Ема му трябваше известно време, за да осъзнае, че светът се е променил: никога вече нямаше да е безопасен, никога нямаше да е онова спокойно и удобно местенце, както когато Ема беше жива. Цветът му беше различен, забулен в траур.

Имаше и още нещо. Чрез Али той се доближаваше до Ема, започваше да разбира, че двамата с дъщеря му не са били толкова различни. Изглежда, Ема е знаела колко си приличат, но бидейки такава, каквато е, Ема е имала нужда да прави нещата по свой начин, точно както правеше той на нейната възраст. Внезапно го разтърси

чувство на неподправена радост. Струваше му се, че той и Ема отново ще бъдат заедно, че двамата ще се съберат, вероятно толкова скоро, колкото в деня, в който тя му се обади. В края на краищата тя идваше да го види. Какво е искала да му каже?

— Абът и Костело. — Али държеше в ръка една касета. — Може ли да изгледаме това? Ема ми разказваше за тях, но аз никога не съм ги гледала.

Джак се отърси от унеса, включи телевизора и пхна касетата в отвора. Гледаха „Шапкарска фабрика Съскехана“ и Али се смя до сълзи. Но след това започна да плаче неудържимо и не спря нито когато скечът свърши, нито когато Джак извади касетата. Просто плачеше и плачеше, но при опита на Джак да я прегърне се отдръпна. Той я остави на спокойствие за известно време, качи се горе и седна в бившата стая на Гъс. След като леглото го нямаше, вече можеше да стои там. Замисли се за Рони Крей, опита се да си го представи, опита се да си представи какво би искал един сериен убиец от Али. Имал ли е намерение да я убие? Ако да, е разполагал с достатъчно време да навре изпилената си палета в гърба ѝ. Дали е възнамерявал да я измъчва, преди да я убие? Ако е било така, по нищо не личеше да е започвал. Освен това мъчението не беше характерно за начина на действие на Крей. И ако имаше нещо, което Джак да е научил от работата си с престъпници, дори и с най-находчивите, то беше, че веднъж установен, почеркът никога не се променя. Същият извратен импулс, който караше един човек да убие друг, подтикваше престъпника всеки път да го прави по един и същ начин, като вид изкупителен ритуал.

И така, поемайки огромен риск, Крей беше отвлякъл Али Карсън от територията на „Лангли Фийлдс“. Ако целта не е била да я убие или измъчва, тогава какъв е бил мотивът му? И защо я е изоставил? Дали са имали късмет, дали просто е излязъл да пазарува провизии, когато двамата с Нина нахлуха в къщата? Дали е бил предупреден? Но как и от кого? Колкото повече обмисляше загадката, толкова повече се убеждаваше, че ключът е Али. Трябваше да я накара да проговори.

Когато слезе долу, тя седеше на дивана.

— Съжалявам за странното ми държане.

— Забрави — отвърна Джак. — Гладна ли си?

— Не особено.

— Все пак да хапнем нещо. — Джак тръгна към кухнята и Али го последва. Тя му помогна да отвори кутиите и да разсипе храната в чинии. Джак ѝ показа къде стои сребърната посуда и тя подреди на масата изискани чинии и прибори.

Али не беше вегетарианка, затова Джак поръча запечени до тъмночервено ребърца, говеждо с оризова юфка и кълнове, ориз със свинско и китайско броколи в чеснов сос.

С изключение на сочните ребърца, двамата се нахраниха с помощта на дървените пръчици, пакетирани заедно с храната. Али сякаш беше родена с тях. Джак се беше научил да ги ползва от Ема.

— Бях вегетарианка, но преди да срещна Ема. — Устните ѝ се разтегнаха в тъжна усмивка. — Никой не можеше да изяде повече свинско от нея. — Али нави няколко лъскави парченца юфка около пръчиците си. — Аз ѝ се присмивах. Тогава тя ме попита защо съм вегетарианка. Разказах ѝ как третират животните и как после ги заколват. Тя се разсмя и каза, че съм лицемерка, ако това е причината да не ям месо. „Може ли да ми заемеш велуреното си яке? Ами кожената пола или някой от коланите си? И колко чифта пластмасови обувки имаш?“ Тя ми разказа как малките ферми отглеждат крави, прасета, овце и пилета по хуманен начин. Разказа ми за така нареченото „бавно“ фермерство, за методите на продължително отглеждане, без използване на хормони. Каза ми, че ако искам да съм вегетарианка, си е моя работа, но че трябва да имам основателна причина. Беше дяволски умна. Беше си направила собствено проучване, вместо да декламира готово заучени доводи като мен. Това, което наистина ме изуми у нея, е, че никога не правеше избор безцелно. Зад постъпките ѝ винаги се криеше причина.

Кое беше момичето, за което му говореха?

— На нас с Шарън никога не ни е изглеждало така. Ние виждахме само хаос и бунт.

— Да. Е, и това го имаше.

— Искане ми се да бях отделял повече време, за да видя повече неща.

— Предполагам, че това нямаше да има значение.

— Какво искаш да кажеш?

— Ема майсторски ви позволяваше да видите само това, което тя искаше да видите, и нищо повече. — Али сви колене до гърдите си и

ги обви с ръце. — Ще ти кажа как беше в началото с мен. Ема нямаше много приятели. Не защото другите момичета не се опитваха. Напротив. Всички искаха да се сблизят с нея, но тя не искаше да е част от която и да е групичка, въпреки че съвсем спокойно щеше да стане лидер. Тя виждаше себе си в напълно различна светлина. И двете се възприемахме като различни, като аутсайдери с главно „А“.

Фактът, че дъщеря му е живяла със същото чувство, което го съпътстваше през целия му живот, че е смятала себе си за Аутсайдер, разтърси Джак до мозъка на костите. Или може би, ако бъдеше честен със себе си, това, което го шокира, беше, че той самият не виждаше в нея Аутсайдер.

— Според мен аз винаги съм се смятала за Аутсайдер заради политическите амбиции на баща ми — продължи Али. — Откакто се помня, единственото, за което говореше, единственото, което планираше, бе да стане президент. В определен момент си мислех, че е започнал да крои планове да стане президент още в началното училище. Както и да е. Именно Ема ме накара да осъзная, че ролята ми на Аутсайдер няма нищо общо с баща ми, а се корени в самата мен.

Старият Мъди беше подхванал бавната и тъжна песен „My Home Is In The Delta“ — едно от любимите парчета на Гъс.

— Значи Ема се е смятала за Аутсайдер.

— Не само че го мислеше — отвърна Али на момента. — Тя наистина беше Аутсайдер.

Джак поклати глава.

— Не съм сигурен, че разбирам.

— В началото и аз не разбирах. — Али взе чинията и приборите на Джак, сложи ги върху нейните и отнесе малката камара в мивката.

— Остави ги — каза Джак. — Ще ги измия после.

— Всичко е наред. — Али пусна водата. — Обичам да го правя, защото никой не ми е казвал и дори не е очаквал от мен да го свърша. — Тя изстиска малко препарат върху една гъба и се залови съсредоточено за работа. — Не разбирах, докато с времето не я опознах. И тогава ме озари отговорът: за разлика от повечето момичета на нейната възраст, Ема не определяше себе си от тяхната гледна точка. Познаваше себе си из основи. И затова притежаваше някаква, как да кажа, необузdana енергия.

След като приключи, Али подсуши ръцете си, върна се на масата и седна.

— Ема ме запозна с Хънтър С. Томпсън, най-големият съвременен Аутсайдер. Но също ми предложи да прочета Блейк. — Тя наклони глава. — Имаш ли представа кой е Уилям Блейк?

При споменаването на името на Блейк през тялото на Джак премина слаба тръпка. Той четеше и се наслаждаваше на творбите на Блейк, когато посещаваше вашингтонските обществени библиотеки, което продължи дълго след като за пореден път остана сам. Но не можеше да забрави впечатляващия откъс, който Крис Армитидж цитира вчера пред него и Нина.

— Да.

— Ема обожаваше Блейк. Тя се идентифицираше с него. И когато го прочетох, я разбрах напълно, защото любимият ѝ цитат беше следният. — Тя затвори очи и сбърчи чело съсредоточено. — „Трябва да създам своя собствена система или да стана роб на нечия друга. Работата ми не е да разсъждавам и да сравнявам; работата ми е да създавам.“

— Ема е искала да създаде нещо.

Али кимна.

— Нещо важно, нещо трайно.

— Какво точно?

Сълзите отново се появиха и започнаха да се стичат от ъгълчетата на очите ѝ.

Ужасно предчувствие внезапно стисна сърцето на Джак.

— Какво?

Али стана и закрачи из стаята. Мъди Уотърс беше по средата на „You Can't Lose What You Ain't Never Had“.

Тя прехапа долната си устна и каза:

— Честно, не съм сигурна дали трябва да ти кажа.

— Али, ти стигна дотук — подкани я Джак. — Ема вече няма нужда да бъде защитавана.

— Да, знам, но... — Тя издиша бавно и каза: — Тя имаше намерение да напусне училище.

Джак облекчено се отпусна.

— Искаш да кажеш, че не ѝ е харесвало в „Лангли Фийлдс“.

— Не, имам предвид училище като цяло, а не конкретно училище.

Сега Джак беше озадачен.

— Но какво е имала намерение да прави?

— О, боже, не искам да злоупотребя с доверието ѝ.

— Но нали ми каза, че според теб Ема иска да го споделиш с мен — противопостави се Джак и си даде сметка, че е напълно сериозен.

Али кимна, но изражението ѝ остана мрачно. Приблужи се и седна до него.

— Имаше намерение да направи това, което чувстваше, че е длъжна. — Очите ѝ плуваха в сълзи. — Планираше да се присъедини към П-2.

39.

Образът на Кала Майърс увисна във въздуха. Прожекционният апарат увеличаваше чертите на лицето ѝ до холивудски размери. Никой в стаята, а най-малко министър Денис Пол, не пропусна да забележи приликата ѝ с Али Карсън.

— Господа — каза крайно неприятният Хю Гарнър с най-авторитетния си глас, докато държеше високо във въздуха някакъв предмет в пликче с надпис. — Сега разполагаме с неопровержимо доказателство.

Пол беше част от много отбрана публика, разположена в зала Запад в Пентагона. Заедно с него бяха президентът, държавният секретар и съветникът на президента по национална сигурност. Седяха около полирана абаносова маса. Пред всеки имаше бележник, няколко молива, чаша и бутилка студена вода. След срещата всички писмени материали щяха да бъдат събрани и изгорени.

— Този мобилен телефон е бил на един от убитите агенти от Сикрет Сървис, които охраняваха Али Карсън — продължи Гарнър. — Намерен е близо до тялото на Кала Майърс. Към момента на смъртта жертвата е работила за Първите американски светски проповедници. Докато преди се смяташе, че въпросната госпожа Майърс не е отвлякла Али Карсън, сега е повече от сигурно, че е била замесена. Предполагам, че се е подготвяла да дезертира. Отивала е към полицията с мобилния телефон. Някой от съмишлениците ѝ е разбрал за героичното ѝ намерение и я е убил. Сигурно е чула нападателя ѝ да се приближава, защото е успяла да изхвърли телефона. Намерили са го при първоначалното претърсване на местопрестъплението откъм западната страна на Испанските стълби. Чисто доказателство, че ПАСП или П-2 стоят зад похищението на Али Карсън.

— Добра работа, Хю — каза президентът. — А сега ще ни извиниш ли за момент?

— Разбира се, сър.

Гарнър излезе от стаята като изпълнителен войник, но Пол успя да забележи начумерената му физиономия.

Президентът се покашля.

— Тази дреболия заедно с документите, които ми даде президентът Юкин, ще сложи край на мисионерските секуларисти в Америка.

Той се извърна към Пол.

— Денис, нареждам ти да започнеш с ареста на членове на Първите американски светски проповедници. Тъй като не успя да постигнеш напредък с идентифицирането на някой от нелегалната П-2, искам всички задържани да бъдат разпитани по въпроса. — Той вдигна пръст. — Не е нужно да ти напомням, че ни остава малко повече от седмица, преди да ми свърши мандатът. Лично аз няма да считам работата ни за приключена, ако не изправим тези родни терористи пред съда. Естествено, не вярвам новият президент да свърши работата, така че всичко остава в наши ръце.

Пол, който тайно негодуваше срещу завоалираното мъмрене на президента, кимна и ентузиазирано каза:

— Считайте го за направено, сър. Сега, след като разполагаме със силата на доказателствата, можем да нападнем по-открито.

— Добре. — Президентът, който явно не се поддаваше на хитро формулирания отговор на Пол, потърка ръце. — А сега, за предстоящото след 20 януари.

Пентагонът беше построен върху тайни, но Пол забеляза, че днес в тази стая се усеща нещо още по-дълбоко и смъртоносно. На бюрото си Пол държеше плочка от палисандрово дърво, подарена му от неговия ментор. Върху нея в златно листо беше гравирани известният цитат на Бенджамин Франклин: „Трима могат да пазят тайна, ако двама от тях са мъртви.“ В този момент Пол беше убеден в тази мисъл повече от всякога. Докато оглеждаше стаята, му се струваше, че атмосферата блика от тайни. Вероятно така се случва, когато кашата свърши, помисли си той, когато след осем години на трудни решения, поверителни обаждания и нужда от неистов контрол доверието между дори най-близки колеги се срива. Менторът му го предупреди, че последните дни на една администрация са белязани или от отегчение, или от отчаяние. Нито едно от двете не беше здравословно. И двете разкриваха разяждащото действие на покварата. Всеки човек трябваше да приеме резултата: властта или го е съсипала, или той не може да живее без нея. Наставникът му каза, че след време остава само да бъде

пречистен мръсният канал и хаосът на властта се изплъзва през пръстите ти.

— Господа — продължи президентът, — как върви тайната ни кампания за осигуряване на влиянието ни върху Конгреса и медиите, когато Едуард Карсън стане президент?

Тук и сега Пол се изправи лице в лице с истината в думите на своя ментор. Беше отвратен от хода на тази среща, от Цезар, просещ милост пред лицето на гибелта, от роптаенето срещу времето и историята. Но той знаеше, че не може да позволи на скритата безнадеждност да го заслепи за крайната опасност на последните няколко заповеди. Отчаяното животно беше най-опасно. Въпросът, на който той трябваше да отговори, при това скоро, беше кой от тези трима мъже е най-отчаян и следователно най-опасен.

На Пол се падаше да разбере каква вреда бяха нанесли осемте години власт върху тримата мъже. Кой беше изстискан като лимон и кой пристрастен?

Държавният секретар, едър мъж със зачервено лице на заклет алкохолик и блестящи очи като на Дядо Коледа, беше първият, който пое хвърлената от президента ръкавица.

— Ако поддържаме курса, няма от какво да се боим. Евангелистите все още са най-широката ни основа, макар че трябва да признаем, че Националната оръжейна асоциация се е кротнала.

— Нараства проблем със силата на НОА — обади се съветникът по национална сигурност. Той беше тексасец със сурово лице, дрезгав глас и безкомпромисен, леко плашещ външен вид на федерален шериф от 80-те години на XIX век. — Последните цифри сочат тревожен спад в броя на ловците в страната. Нашите медии разгледаха загрижеността ни от гледна точка на околната среда. Разтревожени сме, защото ловците контролират популацията на елените, ловците са за опазване на околната среда и неща от този род. Разбира се, истинската ни тревога е, че след като е изправена пред спад на членството, НОА ще изгуби позициите си в Капитолия.

— Е, това наистина ще е неприятно — каза държавният секретар. — Можем ли да намерим начин да насочим пари към тях, за да компенсират дефицита? За Бога, не искаме да останат без средства, с които да плащат на своите лобисти.

— Мисля, че можем да извием някои доста заможни ръце в тази посока — отговори съветникът по национална сигурност, докато си водеше бележки.

Президентът се обърна към министъра на вътрешната сигурност:

— Денис, все още не сме те чули.

Пол почука с молив по масата.

— Мислех по въпроса с евангелистите. Вързали сме всички обичайни евентуални поддръжници, но нарастващото влияние на Възродителния мисионерски конгрес буди истинско безпокойство. Прегледах следизборния провал няколко пъти и все повече се впечатлявам. Без съмнение неговото влияние наклони изборите в полза на Карсън. Той е получил черните гласове във всички щати с невероятна преднина.

— Какво искаш да кажеш? — рязко попита държавният секретар.
— Сигурно не препоръчваш да превърнем пастор Майрън Таск във втори Мартин Лутер Кинг.

— О, боже, не. — Пол си наля малко вода, за да отмие залялата го вълна от погнуса. С цялото си сърце се молеше на Господ да го закриля от хора като държавния секретар. — Оказва се, че човекът на Карсън, Джак Макклюр, има връзка с пастор Таск. Затова внедрих специален оперативен агент от Сикрет Сървис на име Нина Милър и се погрижих тя да участва в съвместната задача с Хю Гарнър.

Пол пак направи пауза, за да отпие глътка вода. Междувременно погледът му погали стаята като любовник и скришом попи всяка форма, всеки жест, всяко движение. Всички тези мъже бяха заподозрени, всеки един от тях по един или друг начин имаше вероятност да е проникнал в неговите мерки за сигурност. Надяваше се, че когато разкрие същността на операцията, за която врагът му беше разбрал, един от тях ще се издаде дори само с едно трепване на клепача. — Сега, след като Макклюр намери Али Карсън — продължи Пол, — сформираният екип се разпуска. Но следвайки заповедите ми, агент Милър установи връзка с Макклюр. И сега тя се ползва с доверието му. — Той се обърна право към президента. — Ето какво имах предвид да направя от самото начало и което ви предлагам сега: агент Милър да накара Макклюр да използва влиянието си върху пастор Таск, за да застане той на наша страна.

— Срещал съм се с пастор Таск няколко пъти — каза президентът. — Той е толкова честен, колкото и черен.

Съветникът по национална сигурност кимна.

— Проучихме Таск напълно. Той няма да изостави Карсън.

— Ще го направи, ако убедим Макклюр, че ценностите на Карсън не са такива, каквито изглеждат — отвърна Пол. Това беше пълна измислица, която врагът му в тази стая щеше да разбере, когато Джак не се отрече от бъдещия президент. Но тогава щеше да е твърде късно. Сега искаше единствено да спечели достатъчно време и да задържи положението още два-три дни. — Научих от моя агент, че Макклюр е странна птица — извънредно лоялен, но бързо сменя посоката, ако смята, че са го предали. Мога да използвам това в моя полза.

— Струва ми се нестабилен — каза държавният секретар. — Това не ми харесва.

— Нестабилен или не — обади се съветникът по национална сигурност, — на мен предложението ми харесва. Денис се прицелва съвсем точно, що се отнася до Възродителния мисионерски конгрес. Той е мощен и с всеки изминал ден придобива все повече сила. Разбира се, ще стане идеално, ако можем да се сдобием едновременно и с вота на Възродителния мисионерски конгрес, и с този на латиноамериканците, но съм реалист повече от всеки друг. Веднага надушвам въздушните кули.

— Аз съм на същото мнение — кимна президентът. — Ще дадем на Денис свобода на действие в мисията с Макклюр.

— Денис — каза съветникът по национална сигурност, — ако имаш нужда от съдействие, което е по силите ми, обади се.

— Оценявам това — отвърна Пол. — Това може да е рамото, от което се нуждая. — Когато вълкът се ожени за агнето, додаде мислено той.

Президентът вдигна ръка.

— Моля ви, следвайте преди всичко ускореното ни разписание. Денис, Макклюр трябва да бъде опакован и доставен преди двайсети този месец.

* * *

Денис Пол излезе от Пентагона, извади мобилния си телефон, натисна един от бутоните за бързо набиране, каза една-единствена дума — „Скрит“ — и прекъсна връзката. После се качи в лимузината си, която го откара до близкия търговски център „Нордстром“. Влезе вътре и директно отиде до щанда за мъжка мода. Там забеляза двама от хората си. Докато първият го покриваше и проверяваше за опашка, Пол се приближи до втория агент, взе голямата пазарска чанта от ръката му и продължи към входа за пробните, където на пост стоеше друг от агентите му.

Само едно от отделенията вътре беше заето. Пол избра съседната кабинка и за четири минути свали меката си шапка, тъмносиньото кашмирено палто, костюма „Брукс Брадърс“, ризата „Пол Стюарт“ и вратовръзката. Бутна черните спортни обувки настрана. После извади от пазарската торбичка дънки с права кройка, синя памучна риза и чифт кафяви каубойски ботуши „Лукчесе“.

Вече облечен и с папка в ръка, която извади от палтото си, той почука на стената между неговата и другата заета кабина. Четвъртият от агентите му се появи с кафяво вълнено палто и сиво-кафява висока широкопола шапка, предназначени за Пол. Когато секретарят освободи кабинката, агентът, който имаше телосложението на Пол, влезе и се премени в дрехите на шефа си. Именно той излезе от „Нордстром“ през същия изход, който Пол използва на влизане. Качи се в лимузината на Пол и тя бързо го откара. В същото време Пол използва една странична врата, за да излезе на алеята отвън, където с включен двигател го чакаше такси „Емпайър“, зад чийто волан седеше един от агентите му.

Веднага щом Пол се качи, таксито потегли, сви по булевард „Вашингтон“ и се насочи към „Арлингтън“. На ъгъла между Четиринайсета улица и „Уейн“ Пол слезе, заобиколи сградата, за да се увери, че е чисто, и тръгна нагоре по улица „Адамс“. Точно на пресечката с Петнайсата улица го чакаше кола на градската полиция. Пол отвори задната врата и се качи.

— Всичко е чисто — съобщи. — Имаш ли новини?

— Да, сър — кимна агентът, преоблечен като ченге. — Капитанът на яхтата ви чете по устни.

— По дяволите! — Юмрукът на Пол се стовари върху страничната облегалка. — На кого докладва?

— Мобилен номер, който не можем да засечем.

— Ясно. — Той се замисли за момент. — А датата и часът на обаждането?

— Това го знам — отвърна агентът и предаде исканата информация.

Пол се загледа през прозореца в гражданите, които бързо отминаваха, за да купят риба или да вземат цветя. С арогантност, типична за администрацията на настоящия президент, съветникът по национална сигурност ги наричаше „дребни хорица“. Естествено, самият Пол беше част от тази администрация, но точно в този момент се чувстваше като плъх, сврян в купчина дърва, който подозира, че сбирщина котараци чакат да му откъснат главата в мига, в който се подаде навън. „Това е прекрасно, просто прекрасно.“

Той кимна.

— Добре, да започваме. — Пол отвори тънката папка, прегледа я още веднъж и пак учудено се замисли за оскъдната истинска информация за Иън Брейди, най-ценния шпионин на правителството. Но даже и в тези няколко абзаца имаше нещо за него. Беше сигурен в това, но да го вземат дяволите, ако знаеше какво е то.

* * *

— Как е, каубой? — попита Нина Милър, когато той я взе от сенките на улица „Тафт“.

Пол се извърна.

— Като плашило съм, нали?

Тя подхвърли широкополата му шапка на предната седалка. След като се настани до него, той й съобщи:

— Имаме проблем.

— Още един — попита тя — или същият?

Това го разсмя въпреки ужасното му настроение.

— Мисля, че всичките ни проблеми водят към един човек.

— Искане ми се да беше Хю Гарнър — каза Нина. — С него мога да се справя.

— Той има нужда от уволнение, това е сигурно — призна Пол. — Някакви идеи по въпроса?

— Джак ми каза, че Хю потопил под вода главата на Питър Линк, един от лидерите на ПАСП. Щял да стори същото и с Крис Армитидж, ако Джак не се бил намесил.

— Забрави за това. Президентът току-що ми нареди да арестувам и разпитам всички членове на ПАСП.

— Започна се.

Пол мрачно кимна.

— Въпреки всичките ни усилия.

— И на Джак. Той се намеси. Опълчил се е на Гарнър, накарал го е да спре с давенето, като го е заплашил, че ще се обади на бъдещия президент. Заплахата не е била куха и Хю го е знаел, затова се е оттеглил. Но сега мрази Джак и в червата си.

— Всичките са с добри намерения — отбеляза Пол замислено. — Джак на наша страна ли е?

Нина разпери пръсти учудена.

— Още не знам дали е на нечия страна. Имам чувството, че е най-аполитичният човек, когото познавам. Системите, всички до една, го отвращават.

— Тогава какъв е? — попита Пол.

— Всъщност, като съдя по всички факти, бих казала, че е хуманист.

Пол изпадна в размисъл.

Полицейската кола беше стигнала до края на магистралата „Къртис Мемориъл“ и сега се движеше по моста „Франсис Скот Кий“ в посока Джорджтаун. Ранната сутрешна мъгла се беше вдигнала и под пелената ѝ се показва ясно високо небе, окъпано в слънчева светлина. Усещаше се само подухването на лек ветрец. Пол, който мразеше претоплените превозни средства, беше смъкнал прозореца от своята страна и се наслаждаваше на свежия въздух в лицето и врата му.

— Проблемът е — отрони с полузатворени очи срещу вятъра, — че въпреки взетите от мен високотехнологични мерки за сигурност съм победен от един много прост метод: четене по устни.

— Някой на яхтата?

Той кимна.

— Проклетият капитан, не кой да е.

— Не беше ли проучен както трябва?

Пол ѝ хвърли съчувстващ поглед.

— Говорим за човек от Белия дом, от високите етажи на властта. Всички проучвания на земята са безполезни срещу възможността да бъдеш надхитрен от някой от такъв ранг.

Колата пое по „Ем Стрийт“ и после сви на север по магистрала „Рок Крийк“.

— Сигурно не мислиш, че президентът го е наел директно?

— Не — отвърна Пол. Колата спря встрани от пътя до Рок Крийк Парк. — Поразходи се с мен. Шофьорът ще ни вземе при ресторанта за бързо хранене три километра по-нататък.

Слязоха от колата и тръгнаха пеша. Полицейската кола скоро изчезна. Пол беше оставил смешната си шапка на предната седалка. Слънцето едва-едва проблясваше иззад пелената от бели облаци. Нина придърпа яката на якето си по-плътно около врата, а Пол пхна ръце в джобовете си. Наоколо им имаше само дървета и храсти.

— Мислих доста по твоя въпрос — започна Пол. — Не, президентът е твърде хитър, за да инициира нещо срещу мен сам. Даже не съм сигурен дали знае за смъртта на двамата мъже, които следяха Джек, за да го пазят. Затова най-вероятно той има посредник.

— Имаш предвид наемен убиец.

— Наречи го както искаш, Нина, но имаме много силен противник в администрацията.

— При всички случаи се налага да знаем кой е той, не мислиш ли?

Пол кимна.

— Със сигурност. Тъй като е замесен президентът, дори и да не е на тактическо ниво, нашият човек трябва да е или държавният секретар, или съветникът по национална сигурност.

Нина потръпна.

— Не искам нито един от двамата да ми е враг.

— Разбирам те — призна Пол, — но това е ръката, която си има работа с нас.

Приближиха едно разклонение на алеята и той поведе надясно, покрай една висока дига. Отдолу се мерзелееше поток. Освен рядко преминаващите коли наоколо нямаше абсолютно никой.

— Добрата новина е, че разбрах коя е тя — продължи Пол. — Капитанът се е обадил същия ден, когато с теб се срещнахме на яхтата. Няколко минути след като си си тръгнала. По това време президентът

пътуваше за Москва, за да се срещне с президента Юкин. Разбира се, може самият той да е приел обаждането, но изглежда малко вероятно. Президентът поддържа високо ниво на прехвърляне на отговорността, като използва подобрани посредници, които той смята, че могат да бъдат употребени.

— И държавният секретар, и съветникът по национална сигурност са били с него на борда на „Еър Форс 1“ — каза Нина.

— Да, но само един от тях е знаел и следователно е имал достъп до един определен шпионин от висок ранг. Аз съм отговорникът на този разузнавач. Ето колко е важен. Той внезапно изчезна. Не се е появявал на явките от две седмици. Но имам основание да смятам, че точно този агент е бил в контакт с някого от администрацията. Опасявам се, че този високопоставен служител използва шпионина, който несъмнено е убиец без капчица съвест, за свои собствени цели.

— Какви цели?

— Нямам свобода на действие да разкрия това. — Като например отвличане на дъщерята на Едуард Карсън, за да бъде заклеймена постъпката като акт на тероризъм и хвърлена в градината на мисионерските секуларисти, помисли си Пол. — В началото подозирах, че може да е президентът, но сега смятам, че може да е единственият друг човек, който знае за съществуването на шпионина: съветникът по национална сигурност.

— Значи съветникът по национална сигурност работи по волята на президента срещу нас.

Пол кимна.

— Вероятността за това е най-голяма. Но спечелих малко време. Казах му, че съм те внедрил с надеждата да се сближиш с Джек Макклюр.

— Това не е далеч от истината.

Пол се подсмихна.

— Надявай се. Истината стига дотам. Подхвърлих им версията, че ще намеря начин да настроя Джек срещу Едуард Карсън. Тогава Джек ще отиде при пастор Таск и ще го накара да настрои силата на Възродителния мисионерски конгрес срещу Карсън.

Нина поклати глава.

— Какво ли не бих дала да се вмъкна за петнайсет минути в мозъка ти.

— Сега, след като знаем срещу кого се борим — продължи Пол, — най-добре ще е да групираме силите и да подсилим укрепленията с хора.

— Мили боже, не говориш за всеобща война, нали?

— Не на открито. Но вече усетихме първите удари под кръста — измяната на двама от хората ми и на капитана. Задача номер едно е да изкореним останалите, ако има такива. Не можем да реагираме адекватно, ако противникът знае всяко наше движение.

— Ще се заема с това — обеща Нина.

— Използвай ресурсите на Сикрет Сървис, а не на вътрешната сигурност.

— Дадено.

Придвижиха се още малко напред, всеки унесен в мислите си.

— А сега ми кажи какво ново с нашето момче Джак — каза Пол.

— Спомняш ли си двойното убийство при „Макмилън Резервоар“ преди двайсет и пет години?

— Това би трябвало да е от компетентността на градската полиция, нали така?

— Явно не и в случая. Проверих записките на градската във връзка с инцидента. Няма такива. Според Джак материалите във вестниците са изключително малко. Проверих казаното от него и се оказа, че е прав. За престъпление от този род е изхабено твърде малко мастило. Липсват даже имената на жертвите. Всичко било потулено, следователно трябва да е било на високо правителствено ниво.

— Какъв е интересът на Макклюр към двойното убийство?

— Не знам, нямахме време да говорим подробно. Но той проявява особен интерес и към местен наркопласьор, работил по онова време. Джак каза, че никой не знаел кой е той или откъде е, но разполагал с ужасно много пари. Никой не можел да пипне с пръст този мъж на име Иън Брейди.

За миг Пол си помисли, че го е ударила кола, прескочила бордюра на тротоара. Със сигурност имаше извънтелесно преживяване. Когато успя да възстанови всичките си сетива, той я подкани:

— Я пак.

— Да не би да казах нещо...

— Името. — Пол нетърпеливо щракна с пръсти. — Каж ми пак името.

— Кое? Иън Брейди?

— Да, мамка му.

Пол се загледа в далечината с невиждащи очи. Брейди беше ключът към бързо развиващите се събития. Сериен убиец, негодник, най-вероятно психопат — това беше шпионинът, който Пол наследи. Най-важният разузнавач, действащ от двацет и пет години насам. Чудовището, което беше принуден да защитава и чието местонахождение вече не знаеше. Но тогава кой го знаеше? И в този момент мислите му се избистриха идеално.

— Доведи Джак Макклюр — нареди той на Нина. — Доведи ми го колкото е възможно по-бързо.

Нина извади мобилния си телефон.

— Ще му се обадя още сега.

— Не — прекъсна я Пол. — Твърде вероятно е всичките ни разговори по мобилните телефони да се подслушват. Даже не искам да говоря по моя, освен ако не използвам предварително уговорени кодови сигнали.

— Ще намеря друг начин.

Пол кимна замислено.

— Сигурен съм.

40.

— Набий си го в главата, Джак — каза Шарън в спешното отделение. — Всички имаме таен живот, не само ти.

Сега Джак осъзна истината в думите ѝ. Дъщеря му е водела таен живот точно под носа му. Все едно никога не я беше познавал. А това, разбира се, беше недостатък, за който Шарън непрекъснато го обвиняваше. Но като имаше предвид думите ѝ, той реши, че трябва да разбере дали тя е знаела за тайния живот на Ема.

— Щом е била толкова силно привлечена от мъглявините на религията и държавното управление, защо не се е присъединила към някоя мирна организация като Първите американски светски проповедници? — попита Джак.

— Защото това беше Ема — отговори Али. — Защото тя никога не вършеше нещата наполовина, защото беше силна и сигурна в себе си. И преди всичко защото смяташе, че групата евангелисти, окупирали федералното правителство, са подстрекатели към война, че единственият начин да се привлече вниманието им, да бъдат атакувани, да бъдат изобличени, е с радикален отговор.

— Мразела е подстрекателите към война и затова самата тя е станала такава? — Джак поклати глава. — Това не противоречи ли на логиката?

— Философите твърдят, че откакто свят светува, „каквото почукало, такова се обадило“ е справедлив отговор.

Разхождаха се в джунглата от дървета и храсталаци зад къщата. Небето почерняваше, сякаш постепенно се покриваше със сажди, и студен вятър поклащаше най-горните клони. Джак премисляше казаното от Али, защото нещо в думите ѝ го глождеше и придобиваше застрашителни размери в игралното поле, на което се озова.

Той поспря до гигантския дъб.

— Да обсъдим това малко по-подробно. Ема е знаела, че баща ти спечели изборите, че сегашната администрация почти си е изпяла песента. Защо просто не е изчакала идването на новия режим?

Али поклати глава.

— Не знам, но в действията ѝ се усещаше припряност.

— Добре, нека оставим това настрана за момент. Ти каза, че тя е искала да изложи администрацията с радикално ответно действие.

— Точно така.

— Каза ли ти какво е имала предвид?

— Да. П-2 иска да провокира краен отговор от страна на администрацията.

— Но тогава със сигурност ще има кръвопролитие.

— В това се състои цялата работа. — Али облиза устни. — Нали разбираш, колкото е по-кървав, нападателен и жесток отговорът, толкова по-добре. Защото П-2 цели да покаже на цялата държава какво е истинското лице на сегашната администрация. Няма да им е лесно да приберат на топло всички членове на П-2. Според Ема те всичките са млади хора на нашата възраст, никой не надвишава трийсетте. Когато има кръв по улиците, когато Америка види синовете и дъщерите си избити, тогава най-накрая ще разбере истинската същност на хората, които изнасят война и смърт по света.

Джак беше потресен до мозъка на костите си.

— Планират да станат мъченици.

— Те са войници — отвърна Али. — Жертват живота си за това, в което вярват.

— Но това, което планират, е чудовищно, безумно.

— Каквато е и външната ни политика от осем години.

— Но не това е начинът.

— Защо не? Седенето със скръстени ръце не свърши кой знае каква работа, нали така? Всеки, който е казал или направил нещо в знак на протест срещу основани на вярата действия, е бил осмян или, още по-лошо, заклеймен като предател от новинарите, контролирани от администрацията. Господи, виж през какво преминават членове на опозиционната партия: нелегална война, скандали, данни, че правителството запушва устата на учените и специалистите по въпросите за оръжията за масово унищожение и глобалното затопляне. Ако ролите на партиите бяха обърнати, можеш да бъдеш абсолютно сигурен, че този президент досега щеше да е дискредитиран.

Защо ми се струва, помисли си Джак, че слушам Ема, а не Али? Случваше му се нещо много странно. То започна в момента, в който двамата с Али прекрачиха прага на къщата и продължаваше сега,

докато се разхождаха в горичката. Появи се странното усещане, че светът най-после започва да придобива смисъл за него — ако не светът, то поне неговият свят, този, който той криеше от другите и който го отделяше от тях. Точно както имаше чувството, че усеща Ема — макар тя да не беше вече на този свят, поне по ограничените стандарти на създадената от човека наука, — по същия начин усети, че неговият свят и светът, който винаги е бил затворен за него, започваха да се сливат. Нарастваше напълно непозната за него надежда, че един ден ще може да стъпи едновременно и в двата свята, че ще може да живее в единия, без да се откаже от другия.

Много му се искаше да предложи този подарък на Али и затова каза:

— Искам да се срещнеш с един човек.

Али го изгледа скептично.

— Не и още един психиатър. Дойде ми до гуша от изследвания и ръчкане да проговоря.

— Няма да е психиатър — обеща Джак.

Вместо да се върнат към предната част на къщата, където беше паркирал, той я преведе през шубрака. Отзад стоеше паркиран белият „Континентал“ на Гъс, който Джак поддържаше в идеално състояние.

Али влезе в колата и се засмя от задоволство. Джак седна зад волана, завъртя ключа и големият двигател оживено замърка. Потеглиха с изключени светлини, без изобщо хората от Сикрет Сървис, които бяха паркирали на „Уестморланд“, да ги забележат.

Той пусна касетофона и Джеймс Браун поде „It’s a Man’s World“ от средата на песента.

— Охо! — възкликна Али.

„Да, съгласи се Джак наум, именно.“

Десет минути по-късно пристигнаха на „Канзас Авеню“ и не успяха да се доближат до сградата на Възродителната мисионерска църква. От двете страни на улицата и по тротоарите бяха издигнати бариери. Зад тях имаше над десет коли без обозначения и антитерористични микробуси.

Сърцето на Джак се преобърна в гърдите. Той каза на Али да изчака в колата, слезе и показа документите си на един от двайсетината мъже в костюми, които се навъртаха наоколо. След това забележа Хю

Гарнър, който ръководеше операцията, и прибра картата си за самоличност.

— Здравей, Макклюр — поздрави Гарнър. — Какво те води насам?

— Имам среща с Крис Армитидж от ПАСП — излъга Джак.

Лицето на Гарнър се разтегна в гримаса.

— И ние, Макклюр. Лошото е, че не можем да го открием. Нито него, нито приятелчето му Питър Линк. — Гарнър наклони глава. — Ти случайно да знаеш къде са?

— Ако знаех, нямаше да съм тук и да говоря с теб — отвърна Джак. — Бих искал да говоря с някой друг от офиса на ПАСП.

— Боя се, че това е невъзможно — каза Гарнър със самодоволна физиономия. Един от хората му го извика, при което той се извърна, даде няколко заповеди и пак се обърна към Джак. — Тук няма никой. Офисът е затворен.

Джак се замисли за всички потънали в работа мъже и жени, които видя, докато отиваше към кабинета на Армитидж.

— Къде са всички останали?

— Във федералния арест — ухили се Гарнър. — Нямам право да извършват дейността си. Ще бъдат задържани толкова дълго, колкото е необходимо. Нито ти, нито който и да било друг може да ги види без писмено разрешение, подписано лично от съветника по национална сигурност.

Джак залитна назад като ударен от гръм.

— За какво, по дяволите, говориш?

— Преди час президентът се появи по телевизията и направи изявление, подкрепено с дадените му лично от руския президент доказателства, че ПАСП и П-2 са финансирани от Пекин. — Гарнър се ухили още по-широко. — На всички им е повдигнато обвинение в държавна измяна по силата на закона против тероризма от декември 2001 година.

* * *

На юг от барикадите, които блокираха авенюто, имаше тясна уличка. Джак подкара колата към „Чилъм Плейс“ и паркира на един

празен паркинг. Али не си отваряше устата. Той беше наясно, че тя отлично разбира какво се е случило.

— Защо дойдохме тук? — попита Али най-последно. — Да седим в мрака с изгасени светлини и изключен двигател?

— Отиваме на край света — каза Джак съвсем сериозно. — Ще се махнем от координатната система.

— И какво ще правим там?

— Разкажи ми още за Ема.

Али усети как познат ужас стисна сърцето ѝ. Откакто Джак и Нина я спасиха, се чувстваше в треска, измъчваха я пристъпи на безпокойство, обливаше я студена пот, видения на застрашителни сенки ѝ шепнеха ужасни неща. Виждаше Крей навсякъде. Като че ли той я дебнеше, наблюдаваше всяко нейно движение, чуваше всяка нейна дума и всеки нейн дъх. Често, останала сама, тя трепереше, скована от студ до мозъка на костите. Крей се беше превърнал в слънцето, луната, облаците в небето, които се движеха заедно с нея, вятърът, който шумолеше в клоните на дърветата. Винаги беше с нея, заплахите му се преплитаха с идеите му, със странната и неудържима откритост и свобода, които тя чувстваше в негово присъствие. Тези противоречиви чувства я объркваха и ужасяваха още повече. Вече не знаеше коя е всъщност или по-точно вече не можеше да упражнява контрол над самата себе си. Нещо злоецо и невероятно страшно беше станало с нея в онази стая, където беше той. Честно казано, не можеше да си спомни някои моменти и това ѝ действаше успокояващо. Не искаше да бърника под непознатата повърхност на смътната тревога, че не може да си спомни. Усещаше, че нещо се е изплъзнало от нея, за да бъде заменено от нещо друго. Вече не беше онази Али Карсън, която спеше в общежитието.

От друга страна, сега тук беше Джак. Тя много го харесваше и му имаше доверие. Той я караше да се чувства в безопасност както никой друг. Завидя на Ема за този баща, но после за пореден път си даде сметка, че Ема е мъртва, и се засрами, че подобна мисъл даже мина през главата ѝ. Но дори мисълта да говори с него за Крей, за това, което се случи, отключваше чувство на паника, което тя не можеше да разбере, макар да се опитваше да го контролира.

— Веднъж Ема ми каза, че никога не виждаме себе си наистина — каза тя, опитвайки се както да се успокои, така и да му отговори.

Усещаше, че докато продължава да говори за Ема, приятелката ѝ не е мъртва, че част от нея, онази част от Ема, която те виждаха и чуваха, щеше да остане. — Каза, че виждаме само отражението си — в огледала, във вода. Но изобщо не изглеждаме така в действителност. Затова вечер често играехме една игра. Сядахме на леглото една срещу друга и се редувахме да описваме лицето на другата до най-малката подробност — първо челото, после очите, носа, бузите, устата. И Ема беше права. Опознавахме самите себе си от различен ъгъл.

— Както и една друга — добави Джак.

Али се загледа в празното пространство отвъд предното стъкло.

— Вече се познавахме по-добре, отколкото ако бяхме сестри. Бяхме се открили взаимно, обичахме се. Споделяхме нощта с цялата ѝ самота, смълчаност, потайност.

И изведнъж ѝ се стори, че Ема седи до нея. От гърдите ѝ се изтръгна леко ридание и заплака. Тя трябва да е тук, помисли си Али. Тя би разбрала какво ми се случи, тя ще може да ми каже защо се чувствам толкова странно, защо всичко изглежда страшно. Всичко, освен Джак.

— Тайни като например с кого се срещаше Ема под дъбовете до „Лангли Фийлдс“?

За миг настъпи мълчание и Али се сви на седалката. В главата ѝ бушуваше борба между това, което искаше да направи, и това, което се чувстваше длъжна да премълчи.

— Добре, излъгах те за това, но само за да предпазя Ема, онази част от живота ѝ, която тя ми беше доверила.

— Значи знаеш с кого се е срещала?

Али прехапа устна. Подобно на облак, покрил с воала си луната, върху нея се спусна сянка. Очите ѝ изгубиха фокус, а после погледът ѝ сякаш се фиксира върху далечен остров. Стомахът ѝ се сви на топка, студена пот започна да се стича под мишниците и по кръста ѝ. Вече нямаше връщане назад, но знаеше, че не може да каже на Джак, че отвличането е дело на Крей. Ако се придържаше към това, което ѝ каза Ема, всичко щеше да е наред. Единственото нещо, което я успокояваше, бе да говори за приятелката си, да се чувства по-близо до нея. Затова тя продължи вече започнатия от самия Крей процес да разделя мислите си на две — да говори за приемливото и да отблъсква забраненото.

— Ема каза, че името е Рони Крей.

До този момент Джак си бе мислил, че изразът „кръвта му се смрази“ е просто фигура на речта. Но сега го преживя буквално. Ема се е срещала със сериен убиец, с мъжа, който отвлече Али. Дали Али е разбрала това? И тъй като тя едва започваше да се разкрива пред него, той прецени, че моментът не е подходящ да ѝ каже.

— Но още от самото начало тя подозираше, че Рони Крей вероятно не е истинското му име — допълни Али.

Всеки един причудливо навит синапс в мозъка на Джак затрепка.

— Какво я е карало да се съмнява?

— Ема прочете много материали за патологичното състояние да си Аутсайдер. Всъщност тя буквално беше научила наизуст „Аутсайдерът“ на Колин Уилсън. Именно оттам взе термина и така разбра, че тя самата е такава. Прочете и още една книга на Уилсън. Мисля, че се казваше „Криминална история на човечеството“. Във всеки случай беше чувала името Рони Крей и го провери. Той е един от двама близнаци убийци от Ийст Енд в Лондон. Патологията им я впечатлила и мисля, че това беше една от причините дори да се заслуша в този човек.

— Те са споделяли възгледите на П-2.

Тя кимна.

Джак почувства вътрешната борба на дъщеря си. Този важен епизод се беше случил, докато той бе изцяло отдаден на работата си. Животът на дъщеря му се беше изплъзнал между пръстите му като пясък.

— Тя не усети ли потенциалната опасност?

— Разбира се — отвърна Али. — Но в това му беше чарът, затова не се оттегли. После започна да подозира, че Рони Крей крие някакви тайни, и се зае да разбере какви са.

— Не мога да повярвам — каза Джак. И това бе самата истина.

— Защо? — попита Али. — Ти би направил същото.

Нямаше смисъл да ѝ казва, че той е мъж на възраст и има зад гърба си години обучение.

— Знаех си, че тя не би следвала Крей сляпо.

— Ема никога не вършеше каквото и да било на сляпо.

— Дори и да се дрогира?

— Най-вече що се отнася до наркотиците. За Ема вземането им беше, как да кажа, социален експеримент.

— Какво имаш предвид?

— Чудеше се дали опиянението ще ѝ даде възможност да постигне друго ниво на състоянието „Аутсайдер“. Да докосне, знам ли, безкрайността.

— И постигна ли го?

— Ами... разочарова се. Беше убедена, че има нещо непостижимо, но то е отвъд нашите възприятия.

— Аз съм имал същото усещане — вметна Джак.

Али кимна.

— И аз.

Той се замисли.

— Тя наистина ли искаше да стане член на П-2, или я водеше желанието да разбере нещо повече за Крей?

Али сви рамене.

— Мотивите на Ема никога не бяха прости. Но знам едно нещо със сигурност. Тя беше твърде умна, за да последва вожд с лъжливите обещания ей така. Вътрешният ѝ глас беше ненадминат.

Джак се замисли за случаите, когато Ема се опитваше да го укроти по време на някой от словесните му спаринги с Шарън, как думите ѝ влизаха през едното му ухо и излизаха през другото. Защо го е правил? Защо е подценявал мнението ѝ? Или беше твърде трудно да се изправи лице в лице с истината в думите ѝ?

— Има и още нещо — каза Али. — Имам чувството, че тъй като знаеше колко е опасна връзката ѝ с Крей, тя си водеше дневник.

Това събуди интереса на Джак.

— Претърсих всичко след катастрофата — каза той. — Нищо не намерих.

Страхът на Али се върна с пълна сила.

— Може и да греша. Това е само подозрение. Имам предвид, че тя никога не ми е казвала нещо директно.

И все пак си заслужава да се помисли върху това, каза си Джак. Може да е пропуснал нещо.

— Хайде да тръгваме — подкани я той, докато слизаше от колата. Когато Али го настигна, той я поведе по уличката, а после покрай задната част на сградите на „Канзас Авеню“. Трябваше да

внимават, когато приближиха гърба на постройката, ползвана от ПАСП, защото тя беше осветена като самолетна писта. Федерални агенти с бронезилетки, полицейски каски и автомати, заредени с халосни патрони, кръстосваха наоколо.

Джак се насочи към сенките на огромните складове вдясно и преведе Али през врящото от активност поле на действието. Докато се придвижваха напред, светлината продължи да избледнява, накрая пак се озоваха погълнати от мрак. На гърба на сградата, която някога приютяваше „Хай Лайн“, двамата започнаха да лазят, докато стигнаха стена без прозорци. Джак прокара пръсти по стената и намери каквото търсеше — очертанията на врата, която клиентите детективи на Гъс използваша, за да влизат и излизат, без никой да ги види.

Той извади от портфейла си кредитна карта и я мушна в процепа от лявата страна. Само след миг, макар Али да не чу никакъв шум, той пъхна върховете на пръстите си в малкия отвор и вратата се отвори навън.

Двамата се шмугнаха вътре едновременно и Джак моментално затвори вратата след тях. Намираха се в почти непрогледна тъмнина. Пред тях се виждаше тънка ивица мека светлина, която се пронизваше през пролуката между вътрешната врата и пода.

Джак пристъпи към вратата, завъртя облата дръжка, отвори и прекрачи прага. Крис Армитидж се извъртя, сграбчил една тръба.

— Спокойно, момче — каза Джак. — Може да се нараниш така.

Армитидж приличаше на диво животно.

— Как, по дяволите, ни намери?

Джак погледна зад него. Питър Линк спеше на един диван.

— Да кажем, че ми е известно, че тези постройки са служили за леговища на контрабандистите от 30-те години. Пълни са с тайни изходи за надхитряване на полицията.

Устните на Армитидж се изкривиха в сардонична усмивка.

— Явно нищо не се е променило оттогава. — Той въздъхна и остави тръбата. — Предполагам, че са те вербували да ни прибереш на топло.

— Наложил се да се промъкна скришом покрай агентите от Сикрет Сървис, за да вляза, без да ме забележат — обясни Джак. След това се обърна и кимна.

Очите на Армитидж се разшириха.

— Мили боже!

— Крис Армитидж, това е Али Карсън, дъщерята на бъдещия президент. Али, Крис е един от лидерите на Първите американски светски проповедници.

— На това, което остана от тях — поясни Армитидж. — Здравсти, Али. — После се обърна към Джак: — Защо, за бога, си я довел тук?

Джак се усмихна.

— Мислех си, че вие двамата трябва да се запознаете.

— Организацията ми току-що беше очернена от президента на Съединените щати с помощта на руския президент. — Армитидж се разсмя горчиво. — Моментът не е най-подходящ за социални сбирки.

— Не виждам да си зает с нещо по-належащо — отвърна Джак.

Армитидж кимна.

— Така е. — Той вдигна ръка. — Съжалявам, не мога да ви предложа много удобства. — Посочи един хладилник. — Там има кола и сок. И замразена храна.

Джак и Али поклатиха глави, докато сядаха на два стола, разположени един срещу друг. Армитидж седна на ръба на дивана.

— Как е Линк? — попита Джак.

— Ни жив, ни умрял, както виждаш — Армитидж прокара ръка през косата си. — Ще се оправи. Благодаря, че попита. Благодаря за всичко.

Джак не обърна внимание на думите му.

— Искам да ти задам няколко въпроса за един бивш член на ПАСП. Мъж, когото познаваш под името Рони Крей.

— О, той ли!? — Армитидж потърка брадичката си. — Интересен тип наистина. Много умен, много емоционален. И си беше написал домашното. Познаваше до най-малката подробност всяка тема, която подлагахме на разискване. Всъщност той беше толкова компетентен, че двамата с Питър искахме да поговори заедно с нас пред другите.

Армитидж отвори хладилника. Предложи им нещо за пиене, след което извади една кутийка кола и я отвори.

— Преди всичко Крей притежаваше особена харизма. И това беше другата причина да искаме да играе по-активна роля. Но той отхвърли предложението ни. — Армитидж отпи малко от газираната

напитка. — Каза, че може да ни отдели само по два-три дни на седмица. Освен това бил от онзи тип хора, които стояли зад кадър.

— Ти повярва ли му?

— Интересен въпрос. Бих казал да. По особен начин. Той имаше проблеми с общуването с останалите членове на ПАСП. Нямахе... поради липса на по-подходящ израз, ще кажа социални обноски.

— В какъв смисъл?

Армитидж започна да върти кутийката с кола между дланите си.

— Не беше толерантен към хората, които не вършеха нещата според неговите виждания... и със скоростта на светлината. Нервираше по-голяма част от колегите си, защото явно му липсваше грам търпимост. Каквото му беше в главата, без значение колко е грубо, това му беше и на устата. Спомням си един случай, когато го повиках в офиса, за да поговорим за отношението му към хората, с които трябваше да върши съвместна работа. „Добре, каза той, сигурно ще могат да се организират по-добре.“

— Искам да си създам по-пълна представа за него — каза Джак.
— Ще ми го опишеш ли?

— Разбира се. — Армитидж се замисли за момент. — На първо място, изглеждаше доста добре, но по особен начин. Загадъчен, потаен... и харизматичен, както вече казах. Висок и строен. В добра форма. Изглеждаше като да наближава петдесетте, но имах чувството, че е по-възрастен, да речем около петдесет и пет.

Мозъкът на Джак работеше на две нива. Докато използваше описанието на Армитидж, за да си изгради представа за Крей, той наблюдаваше Али за признаци на безпокойство или нервност. В края на краищата, мъжът, който Армитидж описваше, я беше отвлякъл и я държа в плен в продължение на седмица. Но тя изглеждаше странно вгълбена, като че ли мислите ѝ бяха някъде далеч, далеч.

Армитидж довърши колата и остави кутийката настрана.

— Струва ми се, че имаше успех сред жените. Мъжете усещаха, че трябва да се защитават от него.

— Знаеше ли, че Рони Крей се е подвизавал и под името Чарлс Уитман? — попита Джак.

— Какво? Не. Много ясно, че не. — Армитидж изглеждаше и звучеше искрено шокиран.

— Вие проучвате ли хората... проверявате ли миналото им?

— Разбира се. Не искаме в редиците ни да има хора с досиета. Но, честно казано, проверката е доста повърхностна. Всички страдаме от хронична преумора от работа.

Джак кимна съчувствено.

— Според мен той е разчитал на това. Съмнявам се, че лъжите на Крей се изчерпват с тези две имена. — Той се обърна към Али. — Ти как мислиш?

— Али — повика я Армитидж, — ти познаваш ли този мъж?

За миг я връхлетя толкова силен пристъп на паника, че едва си пое дъх.

— Една моя приятелка го познаваше — изписука тя. — Дъщерята на Джак, Ема.

— Чудя се — каза Джак с напълно безразличен тон — дали и ти не го познаваш.

Паниката на Али се засили и стигна прага на поносимост. Не можеше да скочи и да избяга от стаята.

— Аз ли? — Той знае, помисли си тя. Той знае, че Крей ме отвлече. — Никога не съм го срещала.

— Скоро не си ли била с някого, чието описание да съвпада с това, което Крис даде на Рони Крей?

Али не отговори, но Джак долови как като невидима ръка я обзе някакво напрежение.

Джак сви рамене.

— Сигурно съм се объркал. — Той насочи вниманието си към Армитидж, който следеше разиграващата се сцена с интерес, примесен с известна доза объркване. — Най-добре да решим какво ще правим с теб и Питър. Не можете да се укривате тук завинаги.

Али отново се озова наред бойното поле в душата ѝ. От едната страна стоеше Рони Крей, който внушаваше ужас с всезнанието си, а от другата — Джак, нейният спасител, който я разбираше също като Ема. И докато мислеше за Ема, усети как в тялото ѝ прииждат силата и куражът на приятелката ѝ. Дали Ема щеше да излъже Джак? Али знаеше, че отговорът е „не“. Тогава как самата тя можеше да го направи?

— Познавах го — промълви тя.

— Мислил ли си как ще се измъкнете от този затвор? — обърна се Джак към Армитидж.

Вътрешностите на Али се бунтуваха.

— Този мъж ме отвлече от „Лангли Фийлдс“ — настоя тя.

Джак се обърна към нея.

— Защо не ми каза?

Али беше уплашена.

— Съ-съжалявам. Знам, че трябваше да ти кажа по-рано.

— Любопитно ми е защо не го направи. — Джак знаеше, че в никакъв случай не бива да допуска в тона му да се долови упрек. Видя как по лицето ѝ, плувнало в пот, се прокрадва ужас.

Али наведе глава.

— Пазех тайната на Ема. Мислех си, че ако кажа само едно нещо, това неминуемо ще поведе към останалите.

— Но ти ми сподели за желанието на Ема да се присъедини към П-2. След това можеше да ми кажеш за Рони Крей.

Али пъкна ръце под бедрата си. Ръцете ѝ бяха изпънати като струни.

— Той каза, че ако проговоря пред някого за него, ще ме намери и ще ме убие.

— И как ще разбере?

Али пак плачеше и не можеше да спре.

— Нямам представа, но той знаеше всичко за мен, включително какво съм правила с едно гадже, за лекарите ми, в коя болница съм родена.

Джак искаше да я прегърне, но интуитивно усещаше, че нито моментът, нито мястото са подходящи. Беше чел, че жертвите на похищение или изнасилване често реагират отрицателно, когато ги докосват, дори това да е истинското им желание.

Али дишаше тежко, сякаш току-що беше финиширала стометров спринт. „Ема, моля те, помогни ми да съм силна.“ Мислите ѝ препускаха необуздано. В много отношения, при това съществени, Ема и Джак си приличаха. Затова му вярваше колкото на нея, затова можеше да сподели с него личните си страхове.

— Той присъства в сънищата ми. Винаги е там.

Стомахът на Джак се сви.

— Какво ти казва? Какво иска?

Тя хълцаше от плач.

— Не мога да си спомня. — Тялото ѝ се разтреесе от конвулсии. — Каквото и да е искал, ти пръв стигна до мен и ме спаси.

Той виждаше какъв ужас изпитва Али от този мъж. И как иначе? Целият ѝ живот беше в неговите ръце. Изневиделица в съзнанието му ясно се откरोиха направените с телеобектив снимки, които висяха в къщата на Мармозетката. Особено онази, на която Али и Ема вървяха през двора на „Лангли Фийлдс“.

Как, запита се той, Рони Крей или който и да се криеше под това име се е сдобил с цялата тази информация? Някои факти, като например за болниците и лекарите, бяха включени в публичните регистри, но други неща, като интимните подробности от личните ѝ взаимоотношения, със сигурност не можеха да бъдат открити там. Ако този тип беше призрак, Джак щеше да разбере. Но човек? В такъв случай сигурно беше медиум.

В дъното на съзнанието на Джак странно подредените му синапси си играеха с триизмерния пъзел, който той сглобяваше в главата си. Изведнъж пъзелът се извъртя в друга посока и той съзря формата на липсващия елемент.

— Али — сърцето му щеше да изскочи от гърдите, — името Иън Брейди звучи ли ти познато?

— Разбира се — тя кимна. — Той и партньорката му Майра Хиндли са извършвали така наречените „блатни убийства“. Между 1963 и 1965 година, ако не се лъжа.

Опа! Джак чу как липсващото блокче от пъзела падна на мястото си. Доказателство, че мъжът, който похити Али и уби охраната ѝ от Сикрет Сървис, е същият, който преди двайсет и пет години уби двама мъже с неизвестни имена при „Макмилън Резервоар“, а малко след това Мармозетката и Гъс.

Джак беше обвинил не когото трябва. Сирил Толкан беше виновен за много престъпления, но убийството на Гъс не беше сред тях. Колко ли хитър е този Крей/ Уитман/ Брейди, щом е използвал за убийствата ръчно изпилена палета, напълно съзнавайки, че това ще насочи разследващите към друг човек?

В този ред на мисли, дали серийният убиец не бе използвал същия метод и сега, двайсет и пет години по-късно? Беше оставил улики, които да поведат разследващите към ПАСП и П-2 и съответно да отдалечат следите от него. Всички лапнаха въдицата, с изключение

на Джак, чийто мозък вече беше кален в подреждането на пъзели. В началото нещата просто не си бяха на мястото, но впоследствие, малко по малко, с появата на все повече елементи от кубчето на Рубик, Джак започна да добива представа за преследвания от него обект.

Вече нямаше никакви съмнения. Този мъж беше личното му отмъщение. Веднъж Крей го направи на глупак, но този път Джак или щеше да се добере до него, или щеше да умре.

В този момент мобилният му телефон завибрира. Преди да тръгнат от къщата, беше изключил звука му. Получи есемес само от две букви: КС. Беше от Нина, но какво, по дяволите, означаваше? Джак нямаше навика да праща съобщения и нямаше никаква представа какви съкращения се използват.

Той показа екрана на Али.

— Какво означава това?

— Къде си? — Али го изглежда. — Иска да те види.

Джак се замисли за момент. След като се изплъзна на агентите от Сикрет Сървис, не можеше да се появи на среща с Нина, водейки и Али, и със сигурност нямаше да я остави в къщата, независимо дали има охрана от Сикрет Сървис или не. Веднъж вече се издъниха и не можеше да рискува втори път.

Как да отговори на Нина, без мястото да събуди подозрение? Канеше се да помоли Али да напише отговор, но размисли. Беше странно Нина да му пише съобщение, вместо просто да му звънне. Предвид случилото се с „черната кола“, Джак не беше в настроение да рискува. Влезе в интернет и отвори „Гугъл“. Имаше няколко запаметени линка. Избра един и го изпрати на Нина. Нямаше да свърши никаква работа на евентуалните подслушвачи.

— Добре, ние трябва да тръгваме. — Двамата с Али се изправиха. — Засега се спотайвайте. Ще ви стигне ли храната за една седмица?

— Мисля, че да. — Армитидж се наведе и отвори хладилника. — Когато колата и сокът свършат, имаме много вода. — Той вдигна поглед. — Но всичко това е безсмислено, нали? В момента, в който хората, които поддържат това място, дойдат сутринта, ще изхвърчим като тапи.

— Не, няма. — Джак все още притежаваше сградата и тъй като искаше по-ниски наеми от обичайните, наемателите щяха да направят

всичко за него. — Повярвай ми, няма да ви притесняват. — Джек подаде ръка на Армитидж. — Ще ви измъкна, Крис.

Армитидж кимна, но изобщо не изглеждаше убеден.

41.

Първата мисъл на Джак беше Игън, но кой знае къде беше той по това време? Нямахше намерение да му звъни вкъщи. Затова му остана една-единствена възможност и той поведе Али към дома на Шарън.

Искаше да ѝ се обади да я предупреди, но на този етап се боеше да използва мобилния си телефон. Затова спря до един супермаркет и купи комплект евтин мобилен телефон с предплатена карта. Настрои апарата и набра номера на Шарън.

Веднага щом чу гласа ѝ, изстреля:

— Трябва да дойда. Става ли?

— Сред случилото се последния път?

— Беше просто спор. Не прави от мухата слон.

— От мухата слон? Джак, не разбираш ли? Ема беше основният смисъл на съвместния ни живот.

Тя беше права, разбира се, но той не разполагаше с време да навлизат в подробности.

— Чуй какво ще ти кажа, Шар. Имам нужда от помощта ти. Сега. Леко колебание.

— Всичко наред ли е?

— Не съвсем.

— Какво става? — Тонът ѝ се промени. Томаховката беше заровена. — Плашиш ме.

— Ще дойдем след петнайсет минути.

— Ще дойдем? Джак, с кого си?

— Не по телефона — отвърна той и прекъсна връзката.

Качи се в континентала и потегли.

* * *

Параноята го завладя до краен предел и той провери квартала на Шарън в радиус от осем преки. Дори на него му изглеждаше прекалено, особено като се има предвид, че не можеше да се сети за

нито една причина, поради която Шарън би била поставена под наблюдение. Но тъй като нямаше представа кой е насъскал „черната кола“ подире му или най-малкото защо, колкото по-обстойна проверка направеше, толкова по-добре щеше да се чувства.

След като се убеди, че районът не е подложен на наблюдение, спря на алеята пред къщата на Шарън. Али не си беше отворила устата, откакто му дешифрира съобщението от Нина.

Докато двигателят все още работеше, Джак се обърна към нея:

— Добре ли си?

— Надявам се. — Тя постави ръка на слепоочието си. — Главата ме боли.

— Шарън ще ти даде хапче.

— Вие скъсахте, нали?

Джак кимна.

— Ще се съберете ли пак?

Джак въздъхна.

— Ще те излъжа, ако ти кажа, че знам отговора.

— Да, разбирам.

— Какво искаш да кажеш?

— Ема доста говореше за вас, защото нещото, което най-много я разстройваше, бяха скандалите ви. Не ги понасяше.

Джак леко отвори прозореца. Затопленият въздух вътре го дразнеше.

— Освен това тя смяташе, че вината за конфликтите е нейна.

— Това не е вярно!

— Странно, защото ми е споделяла, че споровете ви винаги са заради нея.

Тогава Джак млъкна. Нещо го жегна под лъжичката, сякаш беше преял и сега на всяка цена трябваше да се отърве от храната. Той отвори вратата, слезе и се облегна на колата. Не му достигаше въздух.

Али също слезе, заобиколи предницата на континентала и застана до Джак.

— Съжалявам, ако съм те разстроила.

— Не ми обръщай внимание.

Връщайки се назад във времето, той си даде сметка, че скандалите им нямаха край. И за какво? За нищо. Препираха се, защото им беше станало навик, защото се бяха вкопчили в битката като

стари неприятели, които вече не помнеха как беше започнала враждата им. Беше му дошло до гуша. Сигурно съществувахе по-добър начин да се разберат, а не с езика на гнева.

Той кимна.

— Казваш ми нещо, което двамата с Шарън трябваше да осъзнаем преди много време.

* * *

Шарън изглеждаше обезумяла от страх, когато отвори вратата.

— Али!

— Здравейте, госпожо Макклюр.

— Хайде, влизайте. — Шарън се огледа, преди да затвори и заключи вратата след тях. — Какво става, Джак?

Влязоха във всекидневната и седнаха на Г-образния диван.

— Ще ти донеса нещо за главоболието — каза Джак.

— Не — отказа Али. — Мина ми.

Джак я изгледа за момент, след което се обърна към Шарън.

— Трябва да намеря безопасно убежище за Али. Само за малко, докато свърша една работа.

Шарън гледаше скептично.

— Али, защо не си вкъщи с майка си и баща си?

— Дълга история — започна Джак.

— Питам Али, Джак.

— Този въпрос не е за нея.

— А аз мисля, че е — настоя Шарън. — Али?

Али се загледа в ръцете си.

— Ема точно така описваше компанията ви.

— Какво? — попита Шарън. — Какво каза?

— Ти поиска от нея да отговори — тихо се обади Джак. — Изслушай я.

Шарън го изгледа гневно, но не каза нищо. Изглежда, можеше да предложи само заплашителното дрънчене на сабята. И все пак Джак чуваше пръхтенето на коня ѝ, който изгаряше от нетърпение да се впусне в битка.

Приемайки мълчанието за безмълвно съгласие да продължи, Али пое дълбоко дъх.

— Няма смисъл да се спори за това — тихо каза тя. — Джак е прав. Щом той не може да ти каже защо не съм с мама и татко, тогава и аз не мога. — Тя вдигна глава. — Но е важно да остана с теб, за да е свободен да направи каквото е нужно.

Шарън се облегна назад и изгледа Джак.

— Ти ли я подучи на това? — попита тя, но като видя изражението на лицето му, отбранително вдигна ръце. — Съжалявам. Съжалявам. — Тя кимна. — Разбира се, че можеш да останеш с мен, Али. — На лицето ѝ се появи усмивка. — Колкото искаш или колкото е необходимо.

Али наведе глава.

— Благодаря, госпожо Макклюр.

Шарън се усмихна още по-широко.

— Но само ако ми казваш Шарън.

* * *

Джак намери колата на Нина да чака с включен двигател до бордюра пред къщата на Шарън. Още преди да отвори вратата, прозорецът откъм страната на пътника отпред се плъзна надолу и Нина се приведе иззад волана.

— Отзад, Джак.

Джак отвори вратата с любопитство. Отпусна се на седалката и се озова до възнисък, набит мъж с прилежно подстригана брада и спокойно изражение на мъдрец.

— Джак — започна Нина, — запознай се с Денис Пол, министъра на вътрешната сигурност.

— Джак, радвам се най-после да се запозная с теб — поздрави Пол и бързо обгърна ръката на Джак в мощно ръкостискане. — Нина много ми е говорила за теб.

— Нима? — Джак улови погледа на Нина в огледалото за обратно виждане. — Шпионирате ли ме?

Пол се разсмя.

— Бих казал, че те държим под око. Нина работи за мен под прикритие. Тя е дяволски добър оперативен агент.

— Не мога да взема становище по този въпрос — каза Джак.

Пол пак се разсмя.

— Не вярвам на хората, които нямат чувство на хумор, Джак. И знаеш ли защо? Защото нищо не убива чувството за хумор по-бързо от пазенето на тайни.

— Гарантирам, че Нина е подвижна торба с шеги — отвърна Джак. — Тя е единственият човек от познатите ми, който използва шоколадова бисквита като ракетен снаряд.

Нина се подсмихна одобрително.

— Добре, след като вече сме едно голямо щастливо семейство, да преминем по същество — каза Пол. — Джак, мисля, че търсиш някои отговори, които аз мога да ти предложа. Аз изпратих „черната кола“ с двама мои агенти да те наблюдават. Беше им наредено да те пазят, ако някой предприеме нещо срещу теб. За лош късмет съветникът по националната сигурност, вероятно с благословията на президента, е отменил тази заповед.

В какво се забърках, запита се Джак.

— Защо някой би искал да предприеме нещо срещу мен?

— След малко ще стигнем до подробностите — отговори Пол. — Засега е достатъчно да се каже, че си човек на Едуард Карсън. Както сигурно се досещаш, някои хора от администрацията виждат в лицето на бъдещия президент известна заплаха. Има план преди двайсетото число този месец да бъдат уредени някои неща, които президентът счита за неотложни.

— Като например да се приберат на топло Първите американски светски проповедници.

Пол кимна.

— Както и други заподозрени групировки.

— Единственото престъпление на ПАСП е, че философията им се противопоставя на сегашната администрация — каза Джак.

— Както без съмнение разбираш, Джак, сегашната администрация има твърди възгледи по определени въпроси. Светът, както и играчите в него, са такива, каквито тя казва, че са, без значение каква е реалността.

— Не разбирате ли, че ПАСП са изкупителната жертва? — попита Джак. — Момчета, щом не можете да намерите П-2, ще тръгнете след лесната мишена.

— Моля те, недей да бъркаш сегашната администрация с истината, Джак. — Министърът се понадигна на седалката си. — А сега мисля, че ти можеш да ми дадеш един отговор. Познаваш мъж на име Иън Брейди.

Това не беше въпрос и Джак пак потърси с поглед очите на Нина.

— Да, сър. Преди двайсет и пет години той беше основният наркопласъор в квартала, в който живеех.

— Кой квартал по-точно?

— Недалеч от „Макмилън Резервоар“.

Министър Пол прокара ръка по челото си. Беше ясно, че Джак му предостави отговора. Лошото беше, че Пол се боеше именно от този отговор, защото той потвърждаваше мрачните му заключения за истинската същност на Иън Брейди.

— Трябва да забравиш за „Макмилън Резервоар“, Джак.

— Малко е трудно, сър. Този човек, Иън Брейди или Чарлс Уитман, или Рони Крей, или както и да се нарича днес, отвлече Али Карсън и хладнокръвно уби охраната ѝ от Сикрет Сървис.

— И въпреки това трябва да го забравиш.

Джак щеше да попита „Какви, по дяволите, ги говорите, сър?“, само че вече съвсем точно знаеше какво казва Пол. Последното парче от пъзела се нареждаше в главата му, най-важният елемент току-що падна на мястото си. Нищо чудно, че самоличността на жертвите при „Макмилън Резервоар“ никога не беше оповестена. По същата причина катастрофата на „черната кола“ и смъртта на двамата агенти в нея никога нямаше да се появят в новините.

Мозъкът на Джак пресъздаде случката при „Макмилън Резервоар“, когато той проследи Гъс и детектив Станц и когато доносникът на Гъс каза: „Гарантирам ви, че никога няма да разберете името на убиеца нито от мен, нито от някой друг.“

— Брейди има чадър — каза Джак на Пол. — Разпъвате чадър над един сериен убиец, над един похитител.

— Не аз, Джак. Правителството. Затова заповедта ми към агентите от „черната кола“ беше отменена на най-високо ниво. Опасявах се, че си твърде близо до Брейди.

— Основателно опасение.

Лицето на министъра изглеждаше застинало като камък. Човек можеше да мине с парен валяк върху него и пак да не остави никаква следа.

— Това е въпрос на национална сигурност.

— Колко незаконни действия са били извършени през последните осем години в името на националната сигурност?

— Джак, моля те. Това е приятелско предупреждение, продиктувано от най-приятелски чувства.

— Разбирам, сър. Но трябва да го направя.

Пол изпусна дълга въздишка.

— Виж, опитвам се да те предпазя, разбираш ли?

— Да, сър, но това няма да промени решението ми.

Пол извърна поглед за момент. И за миг не беше допускарал, че ще промени решението на Джак Макклюр, но трябваше да е абсолютно сигурен в този мъж.

— Отсега нататък си сам — много тихо и много отчетливо промълви Пол.

— Подготвен съм за риска. — Знаеше, че няма да се успокои вътрешно, докато не залови Иън Брейди и не го натика в ареста или не го застреля.

42.

— Как искам ти и Джак да сте ми родители!

— Мили боже! — Шарън стоеше в кухнята. Толкова се стъписа от изявлението на Али, че изпусна едно яйце, докато го пренасяше от кутията до нагорещения тиган. Жълтъкът се пръсна като балон, пълен с вода, и по печката и бистрия, лепкав белтък бавно започнаха да се стичат жълти нишки.

Първичният инстинкт ѝ подсказа да направи нещо за хапване на Али и двете се отправиха към кухнята — стаята, която винаги ѝ бе внушавала чувство за сигурност. Ако трябваше да бъде честна със себе си, присъствието на Али я изнервяше, макар че нервността ѝ нямаше нищо общо с факта, че Али е дъщеря на бъдещия президент. Всичко се дължеше на факта, че Али беше най-добрата приятелка на Ема. Двете бяха на една и съща възраст и въпреки че човек никога не би могъл да ги обърка, за Шарън беше трудно да погледне Али, без да види собствената си дъщеря. Изведнъж я връхлетя жестока болка, която тя си мислеше, че вече е потушила в себе си. Отровният бодил на смъртта на Ема още беше вътре в нея.

Без да мисли, тя изключи котлона и започна да почиства мръсотията с гъба.

— Защо, за бога, казваш такова странно нещо?

— Защото е вярно.

Шарън изстиска остатъците от суровото яйце в мивката. Счупената черупка стоеше в шепата ѝ.

— Но аз съм сигурна, че майка ти и баща ти са чудесни хора.

— Извинявай, но всичко, което знаеш за мама и татко, е това, което си видяла по телевизията или си прочела в списанията — опонира ѝ Али.

Тя стоеше подпряна на шубера в дневната. На Шарън ѝ се струваше, че е по-уравновесена от обичайното за възрастта ѝ и със сигурност по-улегнала, отколкото е била Ема някога. Какво не бих дала за такова дете, изстена някакъв вътрешен глас. Ужасена от мисълта, тя моментално сложи ръка пред устата си. Боже, прости ми, мълчаливо

изхлипа тя. Но бързата ѝ молитва за покаяние не я накара да се чувства по-добре, а просто омърсена. За момент се паникьоса. Щом молитвите вече не действаха, какво ѝ оставаше? Истината е, че молитвите са само думи, помисли си тя, а какво успокоение представляват думите в такъв момент? Кухини като празни черупки от яйце.

— Права си, разбира се — каза тя, докато отчаяно се опитваше да възвърне нормалното си състояние. — Моля те, прости ми.

— Няма какво да ви прощавам, госпожо... Шарън.

Али се приближи и взе блестящата черупка от ръката на Шарън. В този момент ръцете им се докоснаха и Шарън заплака. Само за миг бентът се отприщи и всички старателно потискани чувства се съживиха. Уверенията на отец Лариган, че „това е Божията воля“ и че „смъртта на Ема е част от Божия план“, се разпаднаха под тежестта на лицемерието. Шарън, кралицата на отричането, въобще не беше подготвена за ада и затова бентът не само се отприщи, а се срути напълно.

Тя се поклащаше напред-назад, разкъсвана от неудържими ридания. „Познанието идва чрез страдание“ беше една от любимите сентенции на отец Лариган. Но в миг на самопознание тя си даде сметка, че това не е сентенция, а просто още един начин на църквата да държи под контрол огромното си непокорно стадо. Всички трябва да страдаме заради първородния грях на Ева, всички заслужаваме да страдаме в този живот, за да бъдем спасени в Рая. Какъв по-добър начин да се държат хората, подчинени на църквата? Със сигурност Бог не е имал предвид тези мошеници да говорят от негово име. О, какво коварство!

Към скръбта ѝ се присъедини гневът, че я мамят, ужасът от безсмислената жестокост на живота. Всичко беше хаос — неконтролируем, непознаваем. Заедно с това дойде и ясното осъзнаване, че Джак е прав. Новооткритата ѝ религия не беше нищо друго, освен преструвка, още един начин да отрече чувствата си, да убеди себе си, че всичко ще бъде наред. Но дълбоко в себе си, там, където се боеше да погледне, тя съзнаваше, че животът ѝ никога повече няма да бъде наред, защото Ема им беше отнета без каквато и да било разумна причина. И после отчаяно се замисли каква причина изобщо би могла да оправдае смъртта на дъщеря ѝ. Никаква. Никаква, нито на земята, нито на небето.

Постепенно си даде сметка, че Али ѝ държи ръката. Водеше я към дневната, където тихо седнаха една до друга на дивана.

— Да ти донеса ли нещо? — попита Али. — Чай, чаша вода?

Шарън поклати глава.

— Благодаря ти, сега се чувствам много по-добре.

Каква горчива лъжа! С вътрешното си око виждаше интериора на църквата, която посещаваше, мрачната атмосфера, изповедалнята, където свещениците изслушваха и опрощаваха греховете ти, ако кажеш наизуст изпразнените от съдържание слова на „Аве Мария“ и „Отче наш“. Но отец Лариган и другите свещеници не бяха изпълнени с милост. Мъждукащите свещи залъгваха онези, чиито молитви те носеха в пламтящите си сърца, в изображенията на Христос, който кърви и умира, докато ангелите пърхат като нощни пеперуди около главата му. И златото! Накъдето и да погледнеш, имаше златни кръстове, опръскани в розови и зеленикави оттенъци от витражите. И сълзите на стариците, молитвите им, старици, които нямаха къде другаде да отидат, старици, чийто живот беше свършил и които се тълпяха на прага и се жалваха за лошото си здраве. Тя не беше старица! Животът ѝ не беше свършил. Все още не беше безнадеждно късно да има друго дете, нали? Или беше?

Тя се изтръгна от болката и се усмихна през сълзи.

— Както и да е, не ми обръщай внимание. — Тя потупа Али по коляното и ето, пак се появи удивителното наелектризиращо чувство, което я караше да плаче. Този път успя да възпре сълзите си, но не беше лесно.

— Говорехме за теб. Ти водиш живот, изпълнен с привилегии, Али. Толкова много млади дами ти се възхищават и ти завиждат и толкова младежи се опитват да се докопат до теб.

— И какво от това? — попита Али. — Ненавиждам факта, че за родителите ми привилегията означава всичко на този свят. За мен не означава нищо, но те не могат да го проумеят, изобщо не ме разбират.

Шарън я изгледа тъжно.

— Аз така и не разбрах Ема. Целият този гняв, бунтарството. — Тя поклати глава. — Имаше моменти, в които си мислех, че тя със сигурност ще експлодира от това, че крие толкова много неща от нас.

— Тайните, които таим.

Шарън склочи ръце.

— Смятам, че накрая тайните ни лишават от живот. Това е като да имаш гангрена. Ако ги пазиш достатъчно дълго, те започват да те убиват малко по малко, залавяйки се първо със сърцето.

— Твоето сърце още тупти — отбеляза Али.

Шарън се извърна и погледът ѝ се спря на снимката, на която Ема седеше на кон. Дъщеря ѝ умееше да язди.

— Боя се, че само в медицинския смисъл на думата.

Али се премести по-близо до нея.

— Все още имаш Джак.

— Като те гледам тук... — Шарън прехапа устна. — О, искам си дъщерята!

Али пак хвана ръката ѝ.

— Мога ли да помогна с нещо?

Шарън се вгледа в очите на Али. Колко млада изглежда, помисли си тя. Колко уязвима, колко невинна. И изведнъж изпита огромно, непреодолимо желание за утеха, за спокойствие в разтерзаната си душа. Зачуди се дали притежава силата да ги постигне. Нито църквата, нито дори молитвите, изречени от всички вярващи на света, можеха да ѝ ги осигурят. Накрая можеше да разчита единствено на себе си.

— Да, моля те — промълви. — Разкажи ми за Ема.

* * *

Когато Джак се върна в къщата, Шарън го хвърли в недоумение.

— Имам идея — весело каза тя. — Защо с Али не останете тази нощ тук? Тя може да спи в спалнята за гости и този диван е много удобен. Пробвала съм го стотици пъти.

Загрижен за хората от Сикрет Сървис, които остави пред къщата на Гъс, и потънал в мисли как да се добере до Рони Крей, Джак изстреля машинално:

— Не мисля, че идеята е добра.

Лицето на Шарън помръкна.

— Но защо?

Покрусеното ѝ лице го накара да се замисли. Видя я да седи на дивана до Али. Двете жени го гледаха. Когато влезе, остана поразен от близостта им, като че ли бяха приятелки и си споделяха нещо лично. В

изражението на Шарън имаше нещо, което със сигурност нямаше да види отново.

— Ще е хубаво — каза Шарън. — Всички ние заедно.

Мозъкът на Джак смени скоростите и той си помисли, че може би е права.

— Защо не отидем в моята къща? По-голяма е и...

Като видя промяната в изражението на Шарън, той спря по средата на изречението.

— Хайде, Джак. Знаеш, че от онази къща ме побиват тръпки.

Каква полза има, помисли си той. Каквото и да кажеше, тя никога нямаше да се съгласи да отиде там, камо ли да прекара нощта.

— Двамата с Али трябва да тръгваме — рече.

Шарън се изправи.

— Защо, Джак? Знам, че не се чувстваш удобно тук, но само този път, останете с мен.

Джак поклати глава.

— Невъзможно е, Шар. Охраната на Али от Сикрет Сървис очаква тя да е в къщата.

— Имаш предвид, че нарочно си се отървал от тях, за да я доведеш тук? — Сабите пак зазвънтяха, бойният кон потропваше с огромните си копита.

— Налагаше се — отвърна Джак.

— При теб винаги е наложително да нарушаваш правилата.

— Невинаги. — Колко лесно беше да запееш старата песен. — Понякога ги заобикалям.

— Престанете, моля ви! — извика Али.

И двамата се обърнаха към нея.

— Това не е нещо, за което трябва да се спори. Карате се заради самото каране.

— Али е права — съгласи се Шарън. — В половината от случаите даже не си спомням за какво се препираме.

— Тогава ела с нас — подкани я Джак. — Прекарай с нас нощта.

— Бих искала — отвърна Шарън. — Наистина. — Тя поклати глава. — Но не съм готова, Джак. Разбираш ли?

— Да — отговори той, въпреки че не разбираше. Ако не беше Сикрет Сървис, щеше да се съгласи да останат тук през нощта. Какво толкова я отвращава в къщата на Гъс? Главата му не го побираше.

Много пъти ѝ беше задавал този въпрос, без да получи задоволителен отговор, и сега нямаше желание да поемат пак по утъпканата пътека. Освен това също като нея му беше дошло до гуша от препирни.

— Предполагам, че в такъв случай е време да тръгвате. — Шарън прегърна Али и двете се целунаха. Тя застана на осветения праг на входната врата, загледа се как вървят по алеята към колата на Джак и потръпна от предчувствие или по-скоро имаше дежа вю. Имаше чувството, че вече е преживявала този безнадежден момент на скръб и загуба.

43.

Без съмнение в къщата на Джак витаеше някаква меланхолия, старомодност, внушавана от огромните ѝ стаи със странни форми, от старите газени лампи, приспособени да работят с електричество, от масивните мебели, които бяха направени след 1950 година. Може би Шарън не можеше да приеме именно тези неща и затова избираше обикновените квадратни стаи, ниските тавани, съвременните мебели — къща с весела атмосфера, но без никакъв чар.

Но тук витаеше и история — хаотична, с недостатъци, очарователна. Както беше разбрала Али, това място представляваше дом на Аутсайдер, Аутсайдер от миналото и от настоящето. Дали затова на Ема ѝ харесваше, а на Шарън — не, запита се Джак, докато се качваше по стъпалата с Али. Шарън не беше Аутсайдер — този живот, често в противовес с порядките, с правилата, а понякога и със закона, едновременно я озадачаваше и плашеше. Тя се чувстваше уютно само в добре очертаните граници на обществото. Затова толкова държеше Ема да отиде в „Лангли Фийлдс“, който беше олицетворение на порядъка. И затова Ема постоянно имаше проблеми там. Човек не на мястото си. Аутсайдерите никога не се вместиха и никога не можеха да бъдат променени. Но до деня на смъртта на Ема Шарън не губеше надежда.

Джак показва на Али гостната стая, която се намираще точно до неговата. През всичките тези години нито веднъж не успя да спи в стаята на Гъс. Преди години той завлече в задния двор леглото, в което Гъс намери смъртта си, и го изгори. По-късно превърна спалнята в медийна стая с телевизор с плосък екран, на който гледаше концертите на Джеймс Браун, както и бейзболни мачове и филми, които купи на дивиди. Беше сигурен, че на Гъс би му харесало.

— В банята има всичко — каза той. — Но ако имаш нужда от още нещо, ще го намериш в този килер тук.

Пожелаха си „лека нощ“ и той се загледа как тя отива в стаята и затваря вратата след себе си. Замисли се какво ѝ минава през главата, за нещата, които му разказа, и за нещата, които премълча. Вече в

стаята си, той се обади на Карсън и го уведоми, че всичко е наред и че бавно напредват.

Джак изгаси лампата и се излегна на леглото облечен. Чувстваше се изморен до мозъка на костите си и безкрайно тъжен. Да научи за тайния живот на Ема беше нож с две остриета. Едновременно го връхлетяха признателност и угризение. Тази вечер се чувстваше аутсайдер дори спрямо себе си.

Сигурно беше заспал, защото изведнъж отвори очи и разбра, че е минало време. Беше посред нощ. Звуците от преминаващи автомобили бяха откъслечни. Имаше чувството, че лежи насред океана и вълните леко го полюшват. Даваше си сметка за необятната, безжизнена бездна под него. Процеждащата се през прозореца светлина изглеждаше като сноп, образуван от малките точки на десет милиона звезди. Намираше се далеч от цивилизацията. Отвързан, както се беше изразил. И Али също каза: „Аз съм отвързана.“

В този момент чу звук, все едно вятърът въздиша в клоните или пък лунната светлина пее в дърветата. По покрива барабаняха дъждовни капки и някой прошепна:

— В къщата има някой.

Джак седна в леглото и видя слаб силует на прага на отворената врата.

— Али, какво има? Какво чу?

— В къщата има някой — прошепна тя.

Той стана, взе пистолета си и се приближи към нея. Тя се обърна и се отдръпна в коридора, сякаш искаше да му покаже посоката. Сенките се облягаха на стената като ранени войници. Тишината беше осезаема. Дори обичайните проскърцвания и скриптения на къщата заглъхнаха за момент.

— Али, къде отиваш? — прошепна той след отдалечаващата се фигура. — Искам да се върнеш в стаята си и да заключиш вратата, докато се върна за теб.

Но тя или беше твърде далеч, или беше решила да пренебрегне предупреждението му, защото заслиза по стъпалата. Той изруга шепнешком и забърза след нея. Странна форма на спокойствие се спусна върху него, докато следваше плъзгащата се сянка през коридора, а след това през трапезарията и кухнята. До кухнята имаше

килер, който Гъс използваше като склад, а между кухнята и мокрото помещение беше разположена малка тоалетна с мивка.

Нито Гъс, нито Джак използваха мокрото помещение. То изглеждаше като най-старата част от къщата, най-вече заради факта, че принципно не се използваше. Не беше виждало боя от години. В ъглите висяха паяжини с изсъхналите трупове на неразличими насекоми, които бяха намерили края си в лепкавите нишки. На стената висеше полуоткъртена стара лайстна за столове, а в единия ъгъл дремеше дървена поставка за шапки. Подът беше покрит със стари квадратни плочки с дължина на страната четирийсет и пет сантиметра. Много от тях бяха пропукани, а други напълно счупени. Една–две липсваха.

Докато прекосяваше кухнята, Джак видя как Али отвори задната врата и изчезна навън.

Джак я последва. Изведнъж бе погълнат от миризмата на гниещо дърво, корени и влажен камък. Проправи си път към залесената територия зад къщата и потъна в още по-дълбок мрак.

— Али — тихо я повика той. — Али, достатъчно. Къде си?

Плетеницата от клони, запазили гъстота си дори през зимата, държеше града на разстояние. От време на време вятърът премиташе пепеляво-розовеещото се небе с цвят на остаряла кожа. Дъждовни капки се стичаха отгоре и отскачаха от клонките и увивните растения, описвайки хаотични траектории. Всичко останало беше замряло. И все пак витаеше чувството, че нещо шава, като че ли самата дива територия живееше с едно–единствено желание и беше превърнала това желание в определено намерение.

С нарастваща тревога Джак надничаше през дъжда и гъсталака, наподобяващ косите на горгоната Медуза. Беше невъзможно да разбере накъде е тръгнала или защо го поведе натам. Той ту влизаше, ту излизаше от слабо осветените участъци, до които достигаха отблясъци от светлините на града, луташе се насам-натам, търсеше, докато сякаш се озова в лабиринт от огледала, в който непрекъснато се натъкваше на собственото си отражение.

Беше сигурен, че шепотът не му се е присънил и че Али действително седеше пред вратата му. В края на краищата кой друг може да е бил? И внезапно настръхна, защото пак чу същия глас.

— Татко...

* * *

Денис Пол се качваше по откритите стълби на мотел „Старлайт“ в Мериленд. Наближаваше краят на още един изтощителен ден. Част от него прекара с родителите на Кала Майърс. Разбира се, можеше да изпрати някой от асистентите си на срещата с тях, но не беше от хората, които прехвърлят трудните задачи другиму. Кала Майърс беше убита при операция под негово наблюдение. Нямаше извинение за смъртта ѝ. Черното петно завинаги щеше да остане отпечатано в душата му, наредено до много други подобни дамки. Но някак си този път стигмата изглеждаше още по-черна, по-болезнена, по-срамна, защото ставаше въпрос за най-обикновено момиче. Не се беше изложила на опасност като двамата агенти от Сикрет Сървис. Вече му беше пределно ясно, че е убита по абсолютно същия начин като агентите.

Пол не хранеше илюзии, че хората отиват в рая, но тъй като не вярваше нито в рая, нито в ада, това нямаше значение. Интересуваше го какво се случва тук и сега. Изрече всички подходящи думи на съчувствие към семейство Майърс. Дори поседя с тях, след като майката се разрида, докато бащата я прикрепяше с невидещ поглед, а неговите утешителни думи свършиха. Опита се да не мисли за собствения си живот и двамата си синове, да избяга от мисълта как би реагирал, ако някой дойде при него с непоносимата вест. Имаше брат, който загина на Сомалийския полуостров в служба на родината. Дори Пол не знаеше подробности за мисията му. Но и не искаше да научи нищо повече за смъртта му. Просто го погребва с почести и се върна към работата си.

След като три пъти провери дали го следят, Пол мина по открития коридор на втория етаж на мотела, пъкна ключ в ключалката на една стая в дъното, отвори вратата и влезе.

Нина Милър седеше на леглото. Дългите ѝ крака бяха изпънати напред и кръстосани в глезените. Беше си свалила практичните обувки и изглеждаше прелестно в перленобялата копринена риза. Сивата ѝ вълнена пола се беше вдигнала леко около мускулестите ѝ бедра. Също като Пол, тя беше чудесен тенисист. Всъщност така се и запознаха.

Сега при всяка възможност, което естествено не се случваше често, играеха смесени двойки.

Нина остави книгата, която четеше — „Летен дъжд“ от Маргьорит Дюрас, първо издание. Пол ѝ я подари за рождения ден миналата година. Беше любимият ѝ роман.

— Изглеждаш очарователно.

Тя се усмихна.

— Мога да приема това за сексуален тормоз на работното място.

— Това не е работно място. — Пол се наведе и я целуна по устните. — И не е тормоз.

— Ласкател.

Пол придърпа стола и седна до нея.

— Какво имаш за мен?

Тя му подаде дебела папка от кафяв картон.

— Проверих досиетата на всички служители от управлението на вътрешната сигурност във Вашингтон. Мисля, че всички са чисти освен Гарнър.

— Хю ми е заместник. — Пол поклати глава. — Не. Прекалено е очевидно.

— Точно затова съветникът по национална сигурност го е вербувал. — Тя посочи отворената папка, която беше съставила. — През последните осем месеца Хю се е срещал пет пъти с човек на име Смит. — Тя се разсмя. — Можеш ли да повярваш? Както и да е, господин Смит е акупунктурист на Хю. Кабинетът му се намира до този на физиотерапевта на съветника.

Докато прелистваше папката, Пол отбеляза:

— Виждам, че срещите им съвпадат и в петте случая.

Нина сплете ръце в скута си.

— Какво искаш да направя?

Пол отмести папката настрани и се наведе над нея.

— Знам какво искам да направя аз.

Нина се закикоти и хвана главата му с ръце.

— Говоря сериозно.

— Никога не съм бил по-сериозен. — Устните му докоснаха ямката на шията ѝ.

— Как е приятелят ти Джак Маккълор?

— Ммм...

Пол вдигна глава.

— Какво означава това?

Тя направи презрителна гримаса.

— Нали не ревнуваш, Дени?

— Нямам представа за какво говориш.

Тя го отблъсна.

— Понякога си толкова закостенял.

— Мисълта ми беше, че като се има предвид фактът, че Хю Гарнър мрази Макклюр до смърт, вероятно ще измислим начин той да се погрижи за Хю вместо нас.

Устните ѝ се изкривиха.

— Какви макиавелистки мисли ти минават през главата.

Пол се засмя самодоволно, докато разкопчаваше перлените копченца на ризата ѝ.

Тя хвърли папката на пода до леглото и каза:

— Сближих се колкото мога с Джак. Още обожаваш бившата си жена.

— Горкият несретник.

— Няма за какво да се притесняваш. Ти нямаш сърце.

— Присмял се хърбел на щърбел. — Той я сграбчи похотливо. — Във всеки случай какво по-добро от една неангажираща връзка?

— Нямам идея. — Тя го хвана за вратовръзката и го придърпа към себе си.

* * *

Джак се обърна и я видя застанала между две дървета. Кожата ѝ изглеждаше бледа на призрачната светлина.

— Татко...

— Ема? — Той направи крачка към нея. — Ти ли си?

Дъждът набираше сила и барабанеше по него. В очите му се стичаше вода и се смесваше със сълзите. Може ли Ема да се е върнала при него? Възможно ли е? Или откача?

Джак се приближи. Образът затрепка и се разпадна на милиони частици, всяка от които се отрази в по една от дъждовните капки,

които ромоляха по черните клони и лъщяха по кафявата кора и бледозлатистите мъртви листа. Тя беше навсякъде около него.

Джак се спря в почуда, когато чу гласа ѝ.

— Татко, тук съм...

Това не беше гласът на човек или на дух. Беше фученето на вятъра, стърженето на клоните, шумоленето на крехките листа, даже далечното откъслечно съскане на трафика по улиците, авенютата и магистралите.

— Тук съм...

Гласът ѝ изникваше от всичко. Всеки атом съдържаха част от нея, беше пропит от духа ѝ, от душата ѝ, от електрическата искра, която даваше живот на мозъка ѝ, която я правеше уникална, която я правеше Ема.

— Моята Ема. — Той се заслуша за нея, в нея, чу вятъра, дърветата, небето, даже мъртвите листа изричаха името му. Почувства я близо около себе си, все едно беше потопен в топла вода. — Ема, съжалявам. Съжалявам...

— Тук съм, татко... Тук съм.

И наистина беше. Макар да не можеше да я хване и да я види, тя беше там с него, не плод на въображението му, а нещо отвъд неговото познание, отвъд човешкото разбиране. Физиците биха я нарекли кварк. Вернер Хайзенберг, основоположник на квантовата механика и принципа на неопределеността, би разбрал как тя едновременно е тук и не е тук.

* * *

Джак се върна в къщата подгизнал до мозъка на костите. Изведнъж го обзе пълно спокойствие, примесено с лека възбуда. Не можеше да обясни чувството, както и случилото се през последния половин час, но и не изпитваше необходимост. Усещаше крайниците си натежали, единственото му желание бе да се върне в леглото и да спи колкото се може повече, докато слънцето огрее дъба пред прозореца му и го събуди с топлото си и нежно докосване.

Но преди да го стори, надзърна в стаята на Али и я видя да спи спокойно, обърната на една страна. Затвори тихо вратата и на пръсти

се върна до банята, за да се подсуши. После се върна с неуверени крачки в леглото, дръпна завивките до брадичката си и се унесе в дълбок и спокоен сън.

44.

Джак имаше усещането, че върви по въже. От една страна, обеща на Едуард Карсън да му заведе Али в дванайсет на обяд, а, от друга, трябваше да намери начин да накара Али да проговори за Иън Брейди, защото тя бе единствената му връзка с него. Беше прекарала с него цяла седмица. Съществуваше вероятност да е видяла или чула нещо, което да го насочи към убиеца.

— Али, знам колко ти е трудно — каза той, когато тя слезе в кухнята. — Знам колко е страшен този мъж.

Тя мигновено се обърна.

— Не искам да говоря за това.

Той пренебрегна боязливото зайче в очите ѝ и неумолимо продължи да си пробива път. Това можеше да е последният му шанс да я накара да говори за мъчението ѝ.

— Али, чуй ме, трябва да знаем защо Крей те отвлече. Не го е направил на майтап, има някакъв план. Само ти и той знаете какъв е той. Ти си ключът към станалото.

— Казвам ти, че не знам. Не си спомням.

— А опита ли? — попита Джак. — Опита ли наистина?

— Моля те, Джак. — Тя се разтрепери, абсолютно сигурна, че е близо до нещо ужасно, че се приближава до огнена паст, в която неминуемо ще влезе и ще бъде погълната. Дори Джак не можеше да я спаси този път. — Моля те, спри.

— Али, сигурен съм, че Ема би искала ти да...

— Недей! — Тя се извъртя и лицето ѝ почервения. — Не използвай Ема по този начин.

— Добре. — Джак вдигна ръце. Съзнаваше, че отиде твърде далеч. — Съжалявам. Не исках да те разстройвам. — Колкото повече я притискаше, толкова по-тревожна ставаше тя. Нямахше да измъкне нищо от нея по този или по който и да било друг начин, за който можеше да се сети. Независимо дали му харесваше, трябваше да се оттегли.

Той ѝ се усмихна.

— Приятели ли сме?

Али се опита да отвърне на усмивката, но единственото, което успя да направи, бе да кимне сковано.

* * *

Тъкмо седнаха да закусват, когато Джак чу една кола да спира отпред. Предполагайки, че са мъжете от Сикрет Сървис, той отиде до входната врата и се показва навън, за да им каже да не влизат в къщата. Но вместо това видя кафявото класическо комби на Игън Шилц — превъзходен „Буик Супер“, модел „Истейт Уди“ от 1950 година, с уникална броня, странични ламперии от истинска бреза, оригинален редови осемцилиндров двигател 124 конски сили и новаторска за времето си автоматична скоростна кутия „Дайна Флоу“, разработена от „Дженеръл Мотърс“. В действителност тази кола трябваше да стои в някоя изложбена зала или да препуска по булевард „Виктори“ в Лос Анджелис, но тя беше второто дете на Игън и той си я караше.

Приятелят му слезе от комбито и вдигна ръка за поздрав.

— Най-послед. Вчера цял ден се опитвах да се свържа с теб, но ти не си вдигаше телефона, Бенет ми даде един номер, използван за операцията, който вече не се обслужва.

Джак слезе от верандата. Мекият въздух все още не помръдваше. Усещаше се само лек хлад, а ниското слънце вече топеше сребристия скреж.

— Как си, Игън?

— Задай ми този въпрос след един месец. — Шилц се усмихна кисело. — Признах всичко на Кенди. Мисля, че тя ще се изнесе, но не и Моли. Двамата единодушно се разбрахме, че Моли не трябва никога да узнае.

— Щом сте постигнали съгласие за едно нещо, ще последват още много други. Двамата трябва да се консултирате с някого.

Игън кимна.

— Аз искам. Сигурен съм, че и Кенди също. Тя просто има нужда от малко време. — Той се почеса по тила. — Ти си истински приятел, Джак, благодаря ти. — Чувствам се... — От гърдите му се изтръгна тежка въздишка. — Излиза, че ти ме познаваш по-добре,

отколкото аз самият се познавам. Живот в лъжа не е за мен и затова засега спрях да ходя на църква. — Той се облегна на нашарения ствол на едно дърво. — Не е толкова зле. Честно казано, не мисля, че на Моли ѝ липсва. Опитвах се да я накарам да види светлината, но няма полза. Не става. Човек иска за детето си всичко, което той самият не е имал, а открива, че детето му си има свой свят и желания. И накрая ти се оказваш без значение, наистина. Животът си е неин. — Той потърка ръце. — Тя никога не стигна до Бог наистина. Човек или вярва, или не. Няма смисъл да се върши нещо отгоре-отгоре.

— Надявам се, че не си спрял да вярваш, Игън.

Съдебният лекар се усмихна мрачно.

— Това би превърнало целия ми живот в един фарс. Не, не, още вярвам в Бог, но ти ме накара да осъзная, че има много пътеки към спасението. Аз трябва да намеря своята. Църквата не може да ми помогне.

Джак потупа приятеля си по рамото.

— Всеки има нужда от свобода да реши. — Той посочи с глава. — Искаш ли да влезеш? Мога да те уредя със закуска.

Игън се огледа.

— Не и ако имаш гости.

— В такъв случай нека се поразходим.

Те заобиколиха северната страна на къщата. Тук беше постудено. Зелените капаци на мазето все още бяха покрити с тънък слой лед и лепилото на зимата беше слепило падналите листа.

— Случва се нещо много странно — започна Игън.

Джак автоматично застана нащрек.

— В какъв смисъл?

— Сигурно си чул за онова момиче, Кала Майърс, което е било намушкано на Испанските стълби онзи ден. Областният съдебен лекар ми е стар приятел от бридж карето. Той ми се обади вчера сутринта, видяхме се. Каза ми, че раната от намушкването е на същото място като на двамата агенти, охранявали Али Карсън. Показах му снимки на раните и той потвърди, че тази на Кала Майърс е абсолютно същата.

— Ти потвърди ли го върху тялото ѝ?

— Там е работата — отговори Игън. — Тялото не беше в неговата морга. Федералните го отнесли оттам заедно с предварителните му констатации.

Джак изобщо не се изненада, защото беше ясно, че Кала Майърс е последната жертва на Иън Брейди. Но самият факт, че я е взел на прицел, го накара да настръхне. В главата му се оформяше друго кубче на Рубик, чиято форма изобщо не му харесваше. Той беше изслушал изявлението на президента. Преки доказателства свързвали Кала Майърс, член на ПАСП, с убийствата на агентите от Сикрет Сървис. Това беше едно от основанията за затваряне на офиса на „Канзас Авеню“ и задържането на членовете на организацията. Какво означаваше, че Брейди — човек, който се ползва с протекциите на правителството — е убил Кала Майърс? Брейди беше убил мъжете от Сикрет Сървис. На първия брифинг Хю Гарнър му каза, че мобилните телефони на агентите не били намерени. За миг кубчето на Рубик в главата на Джак застана на фокус. Много ясно, че телефоните няма да бъдат намерени. Брейди ги е взел. И сега е подхвърлил единия до Кала Майърс, за да замеси нея и съответно ПАСП.

Игън наруши нишката на мислите му.

— Джак, слушаш ли ме?

Той кимна.

— Просто си мислех за убиеца на Кала Майърс. Мисля, че знам кой е, но нямам представа какво е истинското му име или пък къде да го намеря.

— Може да успее да ти помогна. — Игън извади малък бележник и го отвори. — Както ти казах, приятелят ми още не бил приключил с аутопсията на Кала Майърс, когато федералните я отнесли, но той забелязал нещо интересно. Още не го бил отбелязал в предварителните си бележки, защото трябвало да го провери, така че федералните не разполагат с него.

Шилц погледна в бележника.

— Според метода на действие липсват каквито и да било пръстови отпечатъци освен тези на жертвата, което неминуемо води до заключението, че престъпникът е носил ръкавици. Приятелят ми намерил следи от суперфин прах по палтото на Кала Майърс, под лявата ѝ ръка, там, където би се намирала ръката на някой, който я е бил прегърнал през кръста. Отнело му известно време да установи какъв в действителност е този прах. — Игън вдигна поглед. — Това ще ти хареса, Джак. По палтото на Кала Майърс имало прах от кампеш. Кампешът е екстракт от сърцевината на дървесния вид *Haematoxylon*

самрешіанум, който се среща в Централна Америка и на Карибите. При смесването му с етилов алкохол, глицерин или „Листерин“ се получава черен пигмент, използван за татуиране. — Той затвори бележника. — А между другото Кала Майърс няма татуировки.

Сърцето на Джак подскочи.

— Значи прахът от кампеш е дошъл от престъпника.

Шилц кимна.

— Освен всичко друго този кучи син е и татуировчик. Но ето и най-хубавата част. Почти всички като него купуват предварително смесени пигменти, които обаче не съдържат кампеш. Твоят човек смесва пигментите собственоръчно.

* * *

— Белият континентал ми харесва повече — отбеляза Али, докато се качваше в колата на Джак.

Той се разсмя и включи на скорост. След миг забеляза мъжете от Сикрет Сървис в огледалото за обратно виждане. Беше 11:20. Минутите до момента, в който щеше да изгуби достъп до нея, изтичаха. Сега или никога.

— Али, чудех се нещо — подхвана той. — Мъжът, който те отвлече, имаше ли татуировка?

Али замръзна. Погледът ѝ сочеше право напред.

— Али, скъпа, можеш да ми кажеш.

— Видях само ръцете му. — Али бавно поклати глава. — Нямахме никакви татуировки.

Джак, който караше към къщата на Карсън в „Чеви Чейс“, правеше всичко възможно, за да поддържа минимална скорост. Не му се искаше това пътуване да свършва.

— Али, знам, че Рони Крей те е уплашил до смърт, но ще бъде от полза, ако ми кажеш нещо повече за това, което си видяла. Каквото и да е.

Али продължи да седи като скована и не обели нито дума.

— Искам да го хвана, Али. И ти искаш това, нали?

Тя прехапа устна и кимна.

— Само ти можеш да ми помогнеш.

По бузите ѝ започнаха да се стичат сълзи.

— Искан ми се Ема да е тук. Тя щеше да може да ти каже това, което искаш да знаеш.

— Ти също можеш.

Тя стисна очи.

— Не съм смела като нея.

Въпреки усилията му вече навлизаха в „Чевин Чейс“. Това беше то. Краят. Джак омекна.

— Али, баща ти се съгласи да ме остави да подбера служителите, които ще те охраняват.

— Искан теб — каза тя изведнъж.

Той кимна.

— Ще бъда там, само че не през цялото време. Можеш да имаш абсолютно доверие на Нина и Сам. Познавам ги. Работил съм с тях. Няма да те разочароват.

Той зави по задънената уличка на Карсън и видя още агенти от Сикрет Сървис, разположени в коли и по тротоара. Всички го наблюдаваха, докато караше към просторната тухлена къща във федерален стил в края на уличката.

— У дома сме — каза той.

— Нямам такова чувство. — Али се надигна на седалката си. — Нищо не е същото.

— Щом се върнеш към ежедневието, всичко ще ти изглежда познато като преди.

— Но аз не искам да се връщам към предишното си ежедневие!
— Звучеше като разглезено дете.

Джак спря на алеята, където ги чакаха Едуард и Лин Карсън. После изгаси двигателя и отвори своята врата, но Али изобщо не понечи да излезе.

— Али...

Тя се обърна към него. В очите ѝ се четеше отчаяние.

— Не искам да те оставя!

— Имаш задължение към родителите си. Утре ще станеш дъщерята на президента. Отсега нататък трябва да се държиш като такава. Цялата страна ще е вперила очи в теб.

— Моля те, не ме карай.

— Скъпа, налага се.

— Но аз се страхувам.

Джак се намръщи.

— От какво?

— Да те оставя, да остана тук, не знам.

Загрижени, семейство Карсън вече се бяха приближили до колата. Лин Карсън отвори вратата откъм пътническата седалка и се наведе.

— Али? Скъпа?

Все още обърната към Джак, Али изрече с устни, без да се чува глас: „Моля те, помогни ми.“

Джак се чувстваше разкъсан на хиляди парчета. Разочарова Ема, не искаше да разочарова и Али. Но какво можеше да направи? Бъдещият президент му даде заповед, която не можеше да пренебрегне. Али не беше негово дете. Оставаше ѝ още една година до навършване на пълнолетие. Затова той направи единственото възможно нещо. Наведе се и ѝ прошепна в ухото:

— Ще дойда при теб малко по-късно, обещавам ти. Става ли?

Докато се отдръпваше назад, видя как тя кимна, след което се обърна, слезе от колата и се озова в прегръдката на майка си.

— Джак.

Едуард Карсън стоеше от неговата страна, когато слезе от колата. Бъдещият президент разтърси енергично ръката му и после импулсивно го прегърна.

— Нямам думи — промълви той със задавен глас от преливащите емоции. — Върна ни момичето живо и здраво точно както обеща.

Джак гледаше Али. С ръка обвита около кръста ѝ, майка ѝ я поведе нагоре по тухлените стъпала към отворената входна врата.

— Така е — съгласи се Лин Карсън и се обърна към дъщеря си. — „Рандъм Хаус“ искат да напишеш автобиографична книга как си израснала и си станала дъщеря на президента.

— Тя е много специална млада дама — отбеляза Джак. — Искам Нина Милър и Сам Скот да бъдат назначени за нейна постоянна охрана. С Нина бяхме партньори в операцията по откриването на Али. Със Сам работехме заедно в Бюрото за алкохол, тютюн, оръжия и експлозиви, докато го преместиха в Сикрет Сървис преди три години.

Карсън кимна.

— Веднага ще се обадя където трябва. — Той погледна съпругата и дъщеря си за момент и пак се обърна към Джак. — Джак, с Лин искаме да присъстваш на церемонията по встъпването в длъжност горе на подиума заедно с нас. Сега ти си като член на семейството.

— За мен ще бъде чест, сър.

На прага Али се обърна и му се усмихна колебливо, след което ръката на майка ѝ я обгърна и тя изчезна в света на привилегиите и властта.

45.

Кой беше Иън Брейди? При други, по-нормални обстоятелства Джак би се заел да разбере това. Този случай обаче изобщо не можеше да се нарече нормален. В момента не го занимаваше мисълта кой е Иън Брейди, а защо е избрал това име. Несъмнено другите му псевдоними — Рони Крей и Чарлс Уитман — бяха пряко продължение на първия.

Според опита на Джак — опит на един пазител на закона с широки познания — престъпниците, дори най-интелигентните от тях, избираха псевдонимите си поради някаква причина. Един профайлър от ФБР, който дойде в Бюрото за алкохол, тютюн, оръжия и експлозиви във връзка с работата по един случай, каза, че придаването на значение на един псевдоним е подсъзнателен импулс, на който престъпниците не могат да устоят. С други думи, те не можеха да се възпрат. Джак беше сигурен в едно: името Иън Брейди имаше специално значение за този мъж. Номерът беше да разбере какво е това значение.

Параноята го подгони с пълна пара и Джак подмина компютрите, които бяха свързани с федералната мрежа, а това включваше и неговия в управлението на Бюрото за алкохол, тютюн, оръжия и експлозиви във Фолс Чърч. Помисли си, че му трябва интернет кафе. След двацет минути зад волана най-после откри едно на „Чейс Авеню“ в Бетесда. Седна пред монитора и написа името Иън Брейди, но не стигна до нищо съществено. От друга страна, след няколко погрешни насочвания откри дистрибутор на кампеш — веществото, което Брейди по невнимание беше оставил по палтото на Кала Майърс. Записа си адреса и телефонния номер, излезе навън и провери за евентуални опашки. Под сянката пред една витрина извади новия си мобилен телефон едnodневка и набра номера на дистрибутора. Никакъв отговор — нито автоматично съобщение, нито гласова поща. Изобщо не се изненада. Дистрибуторът беше толкова дребен и неизвестен, че имаше съвсем примитивен уебсайт. Освен че не можеше да се направи поръчка на продукта онлайн, сайтът, изглежда, не беше обновяван от месеци.

* * *

„S&W Дистрибушън“ се намираше в околностите на странно наречения град Мексико, Пенсилвания, на 250 километра северно от Чеве Чейс Вилидж. Като използва магистралите I-83N и US-22W, Джак стигна дотам за по-малко от три часа. Когато излезе от PA-75S, следобедът вече беше към края си. Ниското слънце се настани в дебелия облаци и после бавно потъна в тях. Със спускането на дългия зимен полуздрач сенките се удължиха.

„S&W“ се помещаваше в порутена постройка на хвърлей място от железопътните линии, които осигуряваха на Мексико целия бизнес, който можеше да получи. Нямаше начин да се определи какъв е бил първоначалният цвят на сградата, нито личеше какъв е сега. Джак изтръпна, защото на пръв поглед постройката изглеждаше изоставена, но после видя млада жена да излиза през входната врата. Тя носеше каубойски ботуши, дънки, дънково яке с пух и рипсен пуловер с висока яка. Когато той спря, тя се настани на стъпалата, разтърка една цигара и я запали. Наблюдаваше го с пронизващ поглед, докато той слизаше от колата и се приближаваше към нея. Имаше интересно, ъгловато лице. Леката асиметрия я правеше красива. Беше слаба и дребна и по всяка вероятност приближаваше трийсетте.

Докато Джак вървеше към нея, се чу изсвирване на влак. Вибрирането на линиите се засили, докато влакът трополеше към тях. Разцепеният въздух ги заля като мощна вълна. Дългите коси на жената хвърчаха пред лицето ѝ, но тя продължи да си седи спокойно, сякаш единственият долетял звук беше скърцането на обувките на Джак по разронения асфалт. Пушекът се изнизваше през ъгълчето на устата ѝ. След като вече се намираше достатъчно близо, Джак забеляза татуировките по раменете и от двете страни на врата — четирите фази на Луната. Сигурно си беше боядисала косата в черно, за да подхожда на очите ѝ, но корените бяха руси. На средния пръст на дясната ѝ ръка имаше сребърен пръстен във вид на череп, който сякаш се смееше.

След като вихрушката от сгурия се уталожи, Джак показва картата си и загледа жената, докато очите ѝ попиваха информацията с явно безразличие. Той се зачуди дали действително пушеше тютюн.

— В „S&W“ ли работиш? — попита той.

— Работих.
— Уволниха ли те?
— Светът ги уволни. „S&W“ са история. — Палецът ѝ потрепна.
— Сега само чистя тук.
Джак седна до нея.
— Как се казваш?
— Хейли. Представяш ли си? Уф! Всички ми казват Лийлий.
— Колко време си работила тук?
— Седем години лишаване от свобода. — Тя си дръпна от цигарата. — Една затворническа присъда.
Джак се разсмя.
— Остър камък си.
— Това е самозащита, така че можеш да бъдеш сигурен, че се старая максимално. — Тя го изгледа с крайчеца на черните си очи. — Нямах вид на ченге.
— Благодаря.
Беше неин ред да се засмее.
— Колко си наясно с... — той изви палеца си, — нали разбираш?
Тя въздъхна.
— Не много.
— Опитвам се да проследя един клиент на „S&W“ — каза Джак.
— Татуировчик, който сам си приготвя пигментите. Мисля, че е поръчвал кампеш от вас.
— Няма много такива — отбеляза Лийлий. — Затова „S&W“ остана в историята. Затова, а също и защото собственикът никога не се вясваше. Негодникът напълно спря да си плаща дълговете, включително и моята заплата. Ако компанията за поръчки по пощата, която пое сградата, не ме беше наела, сега нямаше да съм тук. — Тя сви рамене. — Но кого го е грижа? — Има голяма вероятност новата компания също да опъне петалата.
— Знаеш нещо, което новите ти шефове не знаят?
— Така е устроен светът, нали? — Тя се взираше в червеното връхче на цигарата си. — Искам да кажа, че всички сме овце, убеждаваме сами себе си, че сме различни или красиви, или умни, или готини. Но всички свършваме по един и същ начин — като малка купчина прах.
— Това е доста мрачен изглед.

Тя сви рамене.

— Нормално за философията на един нихилист.

— Имаш нужда от гадже — констатира Джак.

— Някой, който да ми казва какво да правя и как да го правя, да ме оставя вечер сама, за да се шляе с приятели, да се върти в леглото и да хърка до сутринта? Прав си. Имам нужда от това.

— Какво ще кажеш за някой, който да те обича, да те защитава, да се грижи за теб?

Тя гръсна глава.

— Аз го правя сама.

— Виждам как ти действа това.

Тя успя да му се усмихне насила през защитната си броня.

— Хайде, Лийлий, трябва да вярваш в нещо — каза Джак.

— О, да. Вярвам в смелостта и дисциплината.

— Достойно за възхищение — кимна Джак. — Но аз имам предвид нещо извън теб. Всички сме свързани с една вселена, която е по-загадъчна от това, което виждаме около себе си.

— Така ли мислиш? Ето най-вярното нещо, което знам: нито за момент не позволявай на религията или изкуството, или патриотизма да те убедят, че си по-значим, отколкото си в действителност. — Тя пак дръпна дълбоко от цигарата и го погледна предизвикателно. — Това е от една пиеса, „Таен живот“. Обзалагам се, че никога не си я чувал.

— Написана е от Харли Гранвил-Баркър.

Очите на Лийлий се разшириха.

— Мамка му. Сега вече съм впечатлена.

— Тогава ми помогни.

— Можех да ти разкажа играта, но ти развали цялото удоволствие. — Тя прибра косата си зад едното ухо. — Този татуировчик има ли си име?

— Иън Брейди — отговори Джак. — Или Рони Крей. Или Чарлс Уитман.

Лийлий извади фаса от устата си.

— Занасяш ме.

— Бил е клиент, нали?

— Нещо повече. — Изглежда, пушенето вече не представляваше интерес за нея. — Чарлс Уитман притежаваше „S&W“.

* * *

Валеше суграшица, но докато Джак пътуваше на юг към Вашингтон в зимната вечер, тя премина в леден дъжд. Чистачките на колата препускаха от едната до другата страна на предното стъкло. Пътищата бяха хлъзгави и опасни, осеяни със заледени участъци и леки пътни произшествия, което го забави значително. Връщаше се от Мексико с адреса на Чарлс Уитман. Нямаше представа дали това е сегашното местоживеене на Брейди, но нямаше намерение да рискува. Подходът му трябваше да е обмислен до най-малката подробност.

Веднага щом се прибра вкъщи, пусна грамофона, запали лампите и включи готварската печка. Но единственото месо, което имаше — една пържола, — беше дълбоко замразено, затова изключи котлона, седна на кухненската маса с бурканче фъстъчено масло и друго с портокалов мармалад и започна да гребе с чаена лъжичка ту от едното, ту от другото.

След това прегледа колекцията от грамофонни плочи, но не намери нищо, което да му се слуша в момента. Тогава попадна на айпода на Ема. Беше го оставил върху един албум на Биг Бил Брунзи, който съдържаше две от любимите му песни — „Baby Please Don't Go“ и „See See Rider“. Тази вечер не беше в настроение да ги слуша.

Взе айпода, включи го в мрежата, защото батерията беше изтощена, и се разрови из колекцията емпетройки на Ема. Както можеше да се очаква, сред тях бяха Джъстин Тимбърлейк, R.E.M., U2 и Кейни Уест, но с изненада видя и парчета на изпълнители, които и той обичаше и й беше пускал — Карла Томас, Джаки Тейлър, Бар Кейс.

Прерови лавиците с плочи и видеокасети и намери кутията с докинг станцията, която беше купил, но нито веднъж не беше използвал. Извади я и я включи към допълнителния жак отзад на грамофона. После постави айпода в докинг станцията.

Реши напосоки да послуша нещо от записите на Ема. Оказа се парче, незнайно защо наречено „Boxer“, на група с името „Нешънъл“. Замисли се за Ема, представи си я как слуша тези здрави парчета и се зачуди какво ли й е минавало през главата. Лично на него особено му харесваше „Fake Empire“.

Докато музиката гърмеше, той включи компютъра и влезе в интернет. Според записките на Лийлий адресът, на който Брейди получаваше кампеша, беше „Шепърд Стрийт“ в Маунт Рейниър, Мериленд. Зареди „Гугъл“ и избра опцията за едновременно появяване на географска карта и сателитна снимка на района. Адресът се намираше само на осем-десет километра югоизточно от мястото, където беше роден. От мисълта го побиха тръпки.

След четирийсет минути стана, претършува къщата за няколко неща, които смяташе, че ще му потрябват, и ги натъпка в олекотената спортна чанта. Провери пистолета, мушна допълнителни муниции в джоба си и грабна палтото. Пътюм се обади на Шарън. Никакъв отговор. Затвори, преди да се включи гласовата ѝ поща. Задуши го остър прилив на ревност. Къде може да е? Ами ако е излязла с друг мъж? Това е нейно право, нали? Да, но не му се мислеше за това. Качи се в колата, а сърцето му щеше да изскочи от гърдите. Карайки към „Шепърд Стрийт“, си помисли, че това може да е краят на един път, дълъг двайсет и пет години.

46.

Какви бяха шансовете Иън Брейди да живее в хотел само на шест километра от къщата на Джак? И все пак Джак видя точно това, докато минаваше с колата покрай адреса, който му даде Лийлий. Надписът гласеше: „ХОТЕЛ «РЕЙНИЪР». ВЪЗМОЖНОСТ ЗА КРАТКОСРОЧНИ И ДЪЛГОСРОЧНИ НАЕМИ“. Той нито спря, нито намали, докато не зави по Трийсет и първа улица, където отби до бордюра и спря. Първото нещо, което направи, бе да провери задната част на хотела, по която нямаше нищо друго, освен зигзагообразно разположени черни метални противопожарни стълби. Под тях имаше бетонна площадка и асфалтов паркинг със скромни размери, осветен от натриеви лампи, от чийто силен блясък Джак предпазливо се скри. Но заден вход липсваше, най-вероятно поради същите съображения за сигурност, довели до монтирането на лампи на паркинга.

Той се върна на „Шепърд Стрийт“ и се озова срещу грозна U-образна постройка, обгърнала двор с четири изсъхнали дървета и ивица вечнозелени храсти, от които най-малко една трета бяха кафяви и безполезни. Самият хотел беше на три етажа, изградени от бледожълти тухли. До апартаментите се стигаше по метални стълбища в центъра и в двата края, а после по открити тесни бетонни коридори, разположени по дължината на сградата. От цялата постройка лъхаше на недодяланост и занемареност, като коледен подарък, опакован в използвана хартия. Ако беше боядисана в тюркоазено или фламингово розово, съвсем спокойно можеше да мине за запуснато кондо във Флорида.

Джак вървеше встрани, защото случайно минаващите коли осветяваха отделни участъци от тротоара. Пресече улицата и се насочи към апартамента на управителя. Бумтенето на телевизора се чуваше дори през вратата. Изчака да настъпи пролука от няколкосекундна тишина и силно почука на вратата. Грохотът се върна с още по-голяма сила, което означаваше, че са започнали рекламите. След малко вратата се отвори, доколкото позволяваше една месингова верига.

Чифт тъмни очи на квадратно лице с голяма челюст го изгледаха от горе до долу.

— Нямам интерес.

В момента, в който вратата започна да се затваря, Джак сложи крак между нея и касата и показа служебната си карта.

— Трябва ми една информация — каза той.

— Каква информация? — попита управителят с глас, наподобяващ ръмженето на питбул.

— Такава, каквато няма да искаш да ми дадеш, докато стоя тук, навън.

Тъмните очи се смалиха и заприличаха на свински.

— Да не си от Службата по имиграция и натурализация? Всичките ми работници са законни.

— Сигурно е така, но не ме интересува. Не съм от имиграционните.

Управителят кимна, Джак отмести крака си и вратата се затвори достатъчно, за да може господин Свински очички да откачи веригата. Джак се озова в апартамент с ниски тавани и малки стаи, които изглеждаха още по-малки заради огромния брой дивани, маси с всякакви размери и форми и столове — както тапицирани, така и обикновени. Бяха предостатъчно, за да обзаведат имението на Карсън в „Чевеи Чейс“. Мениджърът изгаси звука на телевизора. Фред Флинтстоун и Барни Ръбъл се гонеха по екрана.

— Имаш ли наемател на име Чарлс Уитман?

— Не.

— Какво ще кажеш да провериш регистрите?

— Няма нужда — каза господин Свински очички. — Познавам всички, които живеят тук.

— Ами Рони Крей?

— Няма Крей тук.

— Иън Брейди?

Господин Свински очички поклати глава.

— Тц.

Джак реши, че не търси в правилната посока. Спомни си, че Али му спомена, че истинският Иън Брейди имал съучастничка.

— А Майра Хиндли?

— Не, но имаме Майрън Хиндли. Смяташ ли, че той е този, когото търсиш?

— Апартаментите имат ли шпионки? — попита Джак.

Господин Свински очички изглеждаше объркан.

— Да, защо?

— Всичките ли ключалки са като твоята?

— И още как. Вътрешни правила. Трябва да имам достъп до всички апартаменти.

— Трябват ми една метла, метална закачалка и ключ за апартамента на Майрън Хиндли. — Когато управителят тръгна да донесе нещата, Джак добави: — Ако чуеш силни шумове, това е бумтене от ауспуха на някой камион.

* * *

Апартаментът на Майрън Хиндли се намираше на третия етаж в дъното на сградата. Нищо изненадващо, защото ако беше на мястото на Брейди, Джак би се спотаил на точно същото място. Той разполагаше с две възможности. Първата беше да влезе през входната врата. Втората — да се качи по противопожарната стълба до двата задни прозореца на апартамента. Тъй като за Брейди щеше да е далеч по-лесно да избяга през входната врата, отколкото да се катери по прозореца, Джак реши да предприеме челна атака. Искаше му се Нина да е тук, за да поеме задната част на сградата, но тя беше с Али. Освен това след изричното предупреждение на министър Пол той реши да продължи сам след Брейди. Тази битка беше негова, а не нейна.

На всеки два метра по тавана на открития коридор имаше голи крушки в порцеланови абажури. На третия етаж Джак си изу обувките, надяна двата чорапа на дясната си ръка и докато напредваше по коридора, разви всички крушки. Кръгчетата светлина изчезваха едно по едно. След като се справи и с последната крушка, пак си обу чорапите и обувките. Стъпалата му бяха премръзнали и трябваше да изчака няколко минути да си възвърне топлината, за да е напълно маневрен.

Осветяван единствено от уличните лампи и някоя и друга преминаваща кола, Джак остави спортната чанта на бетонния под,

разкопча ципа и извади малък флакон смазка WD-40 и режещи клещи. После съблече палтото си, закачи го на закачалката, закопча го и вдигна яката нагоре. След това изви горната част на закачалката така, че да се увие около дръжката на метлата, и подпря импровизираното плашило на парапета на коридора, точно срещу вратата на апартамента на Майрън Хиндли.

Застанал встрани от вратата, той напръска с WD-40 ключа, който господин Свински очички му даде, и без проблем го плъзна в ключалката, но не го завъртя. Вместо това взе режещите клещи и силно потропа на вратата. Едва успя да отдръпне юмука си, когато три куршума минаха през вратата и пробиха дупки в палтото на Джак. Метлата се стовари върху коридора.

Джак завъртя ключа и отвори. Също като в апартамента на управителя, вратата се отвори съвсем малко и Джак бързо преряза защитната метална верига с клещите. Извади пистолета си и ритна вратата, но тъй като очакваше още един залп от изстрели, остана на място. След като такъв не последва, той се хвърли през прага, свит на топка, и се изправи с пистолет, насочен към стаята.

— Спокойно — обади се един глас. — Очаквах те.

Джак се озова срещу една фигура, която седеше съвсем спокойно на тапициран стол, обърнат с лице към входната врата. Само една лампа беше включена, така че мъжът седеше в полусянка — напълно достатъчно, за да може Джак да види стиснатия пистолет в едната ръка. Оръжието лежеше върху дясното му бедро и дулото небрежно сочеше към Джак.

— Седни, Джак — каза фигурата. — Маратонът беше дълъг. Сигурно си уморен.

Като риба, повлечена от рибарска кукичка, Джак усети силата на мъжа.

— Не знам дали да те наричам Майрън, Чарли, Рони или Иън.

Силуетът сви рамене.

— Какво означава едно име?

— Кой си ти? — попита Джак. Бореше се с някакъв неизвестен страх, който разтвори черния си плащ вътре в тялото му. — Как е истинското ти име?

— Не те поканих тук, за да отговарям на въпроси — отвърна мъжът.

Джак го напуши смях, но смехът му прозвуча доста несигурно и немощно.

— Ти си ме поканил?

Брейди сви рамене.

— Лийлий ми каза, че идваш насам.

Страхът му се надигна и го покри със сянката си. Той несъзнателно отстъпи назад, сякаш някой го беше ударил.

Брейди оголи зъби.

— Откъде мислиш, че са идеите й?

Джак усети стол зад коленете си и смаяно седна.

— Честно казано, разигравах те като мишка в лабиринт. — На лъжливата светлина Брейди изглеждаше като гигант. — Всеки път щом стигнеше до определено място в лабиринта, ти премествах сиренцето. — Той размаха ръката с пистолета. — Например Кала Майърс ми се обади на мига, в който си си тръгнал от офиса на ПАСП. Знаех, че е само въпрос на време да проследиш уликите, които оставих до къщата на Мармозетката. О, да, знам прякора, с който го наричаше Гъс.

Джак беше зашеметен. Всичките усилия, които положи, за да стигне дотук, тежкият път, който измина, бяха дело на това чудовище.

— И всичко това, за да ме доведеш тук? — попита той като ученик учителя си. — Защо?

— Ще ти отговоря на този въпрос. И аз съм уморен като теб, Джак. Управлявах добре, но мандатът ми, също като този на президента, е към своя край. И също като президента сега е време да се погрижа за дълготрайното си завещание.

Той се измести леко встрани и Джак вече го виждаше по-добре. Крис Армитидж му беше направил добро описание. Той беше красив, дори изискан мъж, с някакъв сексуален магнетизъм, който според Джак щеше да допадне на Лийлий. Джак реши, че видът му е не по-малко злокобен от този на рогатата пепелянка и два пъти по-ужасяващ.

— Твоят мандат продължава далеч повече от осем години.

— Още по-основателна причина да е към края си. — Брейди се наведе, протегна се да вземе една бутилка с алкохол и я вдигна на светлината така, че Джак да се убеди с очите си. — Полска водка. Истинската, а не разводненият бълвоч, който си купувате тук. Искаш ли да пробваш?

Джак поклати глава.

Брейди сви рамене.

— Ти губиш. — Той надигна бутилката, отпи голяма глътка и премлясна.

— Добре. — Джак се изправи и направи знак с пистолета си. — Време е да тръгваме.

— И къде ще ме заведеш? Не в полицията и със сигурност не при федералните. — Кривата му усмивка му придаваше вид на крокодил. В него имаше нещо примитивно и непреклонно като природна сила. Именно това първично качество беше източникът на силата му. — Те ще заключат теб, а не мен.

Джак стоеше с насочен към пода пистолет.

— Защо уби Гъс?

— Никакви въпроси, разбрахме ли се? Не че има значение, вече знаеш отговора на този. Гъс нямаше да се откаже да ме търси. Онзи идиот, детектив Станц, накрая щеше да зареже нещата, но не и Гъс. — Брейди лениво наклони глава на една страна. — Но всъщност ти искаш да попиташ нещо друго, нали така?

В стомаха на Джак се сви ледена топка.

— Какво имаш предвид?

— Хайде, Джак. Убих Гъс у дома му. Ти спеше малко по-нататък по коридора. Искаш да знаеш защо те оставих жив.

Джак си даде сметка, че той има право, и затова не каза нищо.

— Това е загадка, Джак, като много други в живота, на които им е писано да останат неразгадани.

Джак насочи пистолета към него.

— Ти ще ми кажеш.

— Ще ме застреляш ли? Това би било благословия. Мандатът ми ще приключи в ореол от слава, защото шефовете ми ще те опандизят и ще изхвърлят ключа. Адвокат, какъв адвокат? Няма да получиш дори телефонен разговор. Ще те хвърлят при строг режим в някой федерален затвор с висока степен на сигурност. — Той направи жест с пистолета си, внимавайки да не го насочва към Джак. — Затова седни и пийни.

Джак остана на място.

— Постъпи както намериш за добре. — Брейди въздъхна дълбоко. — И двамата сме сираци, по наш си начин. Аз убих своите родители. И ти трябваше да направиш същото.

— Ако искаш да кажеш, че си приличаме...

— Но трябва да призная, че го компенсира, като уби онзи уличен разбойник Андре. — Брейди се подсмихна. — При това в библиотека. Великолепно. — Той пак отпи от полската водка. — Ще ти разкрия една тайна, Джак. Нямам никаква вяра в себе си. На младини исках да се докосна до всички тънкости в живота — и малки, и големи. Да стигна до същината на нещата. — Погледът му светна. Това бяха очите на Рон Крей, Чарлс Уитман, Иън Брейди. — Звучи познато, нали, Джак? И ти се стремеше към същото. — Той кимна. — А какъв станах? Най-големият мошеник в живота. Нищо не остана от мен, само хитрости. Затова установих, че същност на нещата не съществува. Мисля, че имаше, но много, много отдавна. Животът е кух като дърво, проядено от дървояди. Такива са хората, Джак. Дълбаят в живота с обезумялата си цивилизация, с преследването на богатство и слава, с опитите си да отрекат гниенето на тялото. Всички са побъркани. Как да не са, след като правят такава безбожна бъркотия? Те изкорубват живота, Джак, докато не остане нищо, освен черупката, илюзията за щастие.

— Не ти вярвам.

— А, но е вярно и дъщеря ти го знаеше. Ема чу каквото имах да кажа и то я привлече както пламък привлича нощна пеперуда. Много жалко, че умря толкова млада. Имах големи планове за нея. Освен да убивам, другото нещо, с което се справям отлично, е да бъда ментор. Ема имаше истински потенциал, Джак. Можеше да стане най-ревностната ми ученичка.

С обезумял вик Джак се хвърли срещу Брейди и го блъсна с рамо. Столът се прекатури назад и двамата се затъркаляха през глава, образувайки заплетено кълбо от ръце и крака, което спря при стената под задния прозорец. Джак заби юмрук в носа на Брейди и със задоволство чу как хрущялът се пречупи. Кръвта плисна и по двамата. В почти същия момент Джак усети как пистолетът му бива измъкнат от ръката. С опипване се опита да намери другия пистолет, но видя Брейди да вдига неговия глок. Само още един миг и онзи щеше да застреля Джак. Но Джак забеляза накъде сочи глокът и предусети, че Брейди има намерение да се застреля в главата с неговото оръжие. Това е имал предвид, като говореше за оттегляне в ореол от слава.

Щеше да сложи край на царуването си, като направи необходимото Джак да прекара останалата част от живота си в затвора.

С отчаян замах Джак изби глока от ръката на Брейди и оръжието се плъзна по пода. Той задърпа Брейди, за да го изправи на крака, но настъпи пистолета си. Както всичко останало наоколо и оръжието беше хлъзгаво от попадналата кръв върху него. Джак залитна напред, повличайки със себе си и Брейди, и двамата полетяха към прозореца. Отгоре им се изсипа вихрушка от изпотрошени стъкла. Брейди се олюля за момент, докато Джак беше върху него. Двамата се озоваха в удивително равновесие. Джак се опита да се дръпне назад и да се изправи, но Брейди беше твърде далеч. Без тежестта на Джак да го придържа на място, той започна да се изплъзва през прозореца с главата надолу. Джак се опита да го хване, но Брейди му избута ръцете.

Без да изразява каквато и да било емоция, Брейди се взря в лицето на Джак.

— Няма значение. Никога няма да го спреш.

В следващия момент той падна от третия етаж върху бетонната настилка. Целият в кръв и посипан с малки парчета стъкло, Джак грабна пистолета си и изхвърча от апартамента. Втурна се по тесния коридор, спусна се надолу по стъпалата, взимайки по три наведнъж, и заобиколи сградата.

Брейди лежеше свит в гротескна купчина. Дори и да бе оцелял при падането, вратът му се беше прекършил. На фона на острата натриева светлина от лампите на паркинга красивото му лице приличаше на плетеница от белези, сякаш през годините е било съшито в едно цяло. Без искрица живот в тях, очите му бяха като две копчета. Лишен от харизмата си, Брейди вече не беше приятна гледка за окото. Той беше мъртъв, а от Джак се стичаше кръв. Двайсет и пет години на гняв, скръб и чувство за изоставеност изтекоха като пясък през пръстите.

47.

Още с влизането в просторната и смълчана обществена библиотека на „Джи Стрийт“ Джек усети как по тялото му се спуска спокойствие. Сухата и леко прашна миризма на книги му подейства като глътка свеж въздух и му върна спомените за многото часове, прекарани в щастливо ровене из книгите. Тук цареше мир, който му действаше едновременно успокояващо и възбуждащо. Сякаш се намираще в океана и чувстваше как лекото му като перце тяло се носи отгоре по водата и в същото време привиква към света на непознатия живот, който кипи под повърхността. Пред него се намираще знанието на света, мъдростта на историята. Това бе неговата катедрала. Тук беше бог.

* * *

Сутринта на 20 януари. Денят на официалното встъпване в длъжност на новия президент на САЩ. Джек поспя няколко часа в колата и се събуди малко преди разсъмване. Чувстваше се скован и уморен, а очите му бяха слепени от нечистотии. Прибра се вкъщи, смъкна кървавите дрехи, влезе под горещия душ и изблъсквайки всички мисли настрана, остана под водата петнайсет блажени минути. След това се натърка със сапун, изплакна се и се подсуши.

Устоя на порива да се обади на Шарън и набра мобилния на Али.

— Съжалявам, че не успях да дойда снощи.

— Всичко е наред. — Гласът ѝ звучеше сънливо. — Липсваше ми. — Последва леко колебание. — Снощи пак сънувах от онези сънища. — Тя имаше предвид Иън Брейди.

— Спомняш ли си го?

— Той ми говореше, но гласът му беше призрачен. Не знам, през главата ми минаваха картини като филм. Вървах през тълпа от хора.

— Опитваше се да избягаш от него ли?

— Не знам. Предполагам.

— Али, повече не трябва да се притесняваш за него.

— Какво искаш да кажеш?

По гласа ѝ позна, че вече е напълно будна.

— Това е само между нас двамата, нали така?

— Да.

— Затова не можах да дойда да те видя — обясни Джак. — Бях с него. И сега той никога повече няма да те нарани.

Тя си пое дъх дълбоко.

— Наистина ли?

— Наистина. Ще се видим на церемонията, става ли? А сега нека да поговорим с Нина.

След кратка пауза Нина се обади от другата страна на линията.

— Добра идея да не се свържеш с мен по мобилния ми. От обществен телефон ли се обаждаш?

— От еднокдневка, която си купих преди няколко дни. — Той замълча, за да погледне през прозореца на спалнята си, където клоните на дъба се протягаха към небето. — Иън Брейди е история.

— Какво?

— Снощи го проследих до един хотел в Маунт Рейниър, Мериленд. Мъртъв е.

— Какво облекчение.

— Брейди искаше да умре, Нина. Ще ти разкажа подробностите след церемонията, става ли?

— Уговорихме се — отговори тя. — А сега трябва да се връщам на работа.

Вече долу, той извади костюма, който Бенет му беше приготвил преди седмици, когато го подготвяше за назначението в съвместната акция с Хю Гарнър. Разкъса найлоновия плик от химическото чистене. Включи айпода на Ема. Искаше да послуша още от музиката ѝ, докато се облича. Али спомена, че тя постоянно правела листи с песни. На екрана се появи „плейлист“ и той кликна отгоре. Странно, но там имаше само един списък, озаглавен „Навън“. Пусна го. Веднага започна известната песен за отчуждаването на Дейвид Бауи — „Life On Mars?“.

Докато слушаше, Джак облече прясно изпраната и изгладена бяла риза и я закопча до горе. Песента премина в „Sympathy For The Devil“ на „Ролинг Стоунс“. Докато си връзваше вратовръзката, започна

„I Put A Spell On You“ на Скрийминг Джей Хокинс — далеч по-сурова и въздействаща от по-късните ѝ кавъри.

След като три пъти се опита да върже вратовръзката си, най-накрая успя. Сложи сакото си и тъкмо се канеше да спре музиката, когато от колоните се разнесе гласът на Ема. Той се вцепени и изслуша записаните ѝ впечатления след трите ѝ срещи с Иън Брейди. Записът свършваше с думите: „Накрая му казах, че ако вижда в мое лице своята Майра Хиндли, дълбоко греши, защото нямам намерение нито да го чукам, нито да се поддам на обаянието му. Тогава ме изненада за пръв и единствен път. Разсмя се. Каза, че вече си има неговата Майра Хиндли.“

* * *

Никога няма да го спреш.

Да спре какво? Какво планираше Брейди?

Джак вървеше между рафтовете на библиотеката. При всяко докосване на някоя книга чувстваше как пред него се отваря нова врата. На това място недъгът му изчезваше, тук можеше да чете без напрежение и притеснение, причинявани му понякога от дислексията. В сенките на пътеките между лавиците разпозна Андре, Гъс, Иън Брейди, Ема. Животът на всеки един от тях имаше значение, някаква сила, която щеше да остане с него дори след смъртта им. Беше сигурен в това. Макар сега да се намираха далеч от него, той пак можеше да ги почувства, като животно, което надушва диря и в главата му се оформя образ на това, което някога е било там и след това се е преместило.

Истината беше, че Джак още усещаше следата от хипнотичната сила на Иън Брейди, макар да беше убеден, че Брейди излъга за връзката си с Ема и в действителност му лазеше по нервите. Разбира се, Брейди целеше да му внуши именно това, а Джак беше обикновен човек, жертва на човешките съмнения и страхове като всеки друг — всеки друг, освен Иън Брейди може би.

Без да разбира напълно какво се случва, Джак се озова в онази част на библиотеката, където се намираха произведенията на Колин Уилсън. Прокара пръст по книгите, докато намери доста дебелия

„Криминална история на човечеството“. Взе я, отиде до една маса, седна и я отвори.

С учудване установи, че уводът е изцяло посветен на истинския Иън Брейди. Уилсън беше поддържал десетгодишна кореспонденция с Брейди в затвора. Заключение на Уилсън беше, че: „Дори интелигентният престъпник остава впримчен в порочния кръг на своя престъпен характер и не може да избяга.“

Брейди е бил завладян от това, което Уилсън наричаше „синдром на превъзходството“ спрямо Майра Хиндли — млада жена, която той съблазнил, обезчестил и някак си заставил да му бъде съучастничка в ужасяващата серия от изнасилвания и убийства, които извършил в течение на две години. Именно Майра примамвала жертвите тийнейджърки в колата си, за да може Брейди да извърши жестоките си безчинства. Истинската загадка беше как е успял да превърне една млада невинна жена като Майра Хиндли в престъпничка.

Джак спря за малко. Не можеше да спре да мисли за Брейди и Ема. „Ема чу каквото имах да кажа и то я привлече както пламък привлича нощна пеперуда. Много жалко, че умря толкова млада. Имах големи планове за нея. Освен да убивам, другото нещо, с което се справям отлично, е да бъда ментор. Ема имаше истински потенциал, Джак. Можеше да стане най-ревностната ми ученичка.“ Какво е искал да направи с една Майра Хиндли? Доколкото Джак знаеше, Брейди беше саможив — каквито и мисии да е изпълнявал за правителството, в тях е участвал само той и никой друг. Всеки друг би означавал отговорност. Тогава какво се е готвел да направи?

Джак продължи да чете. На страница 29 попадна на най-гносните престъпления на Брейди. Двамата с Хиндли отвлекли десетгодишно момиченце. Снимали го (Джак не можеше да не си помисли за снимките на Али и Ема на стената в къщата на Мармозетката), записали виковете му за милост, после го убили и го заровили в тресавището, където било заровено тялото и на друга от жертвите им. „По-късно, пишеше Уилсън, взели одеяла и спали върху гробовете. Това било част от фантазията да бъдат «врагове на обществото», опасни революционери.“

Отвратен от постъпката на двамата, Джак вдигна поглед. В главата му изникна нещо, което Брейди му каза предишната вечер: „Управлявах добре, но мандатът ми, също като на президента, е към

своя край. И също като президента сега е време да се погрижа за дълготрайното си завещание.“

Джак разбра, че снощи Брейди искаше да умре — опита се да се застреля с пистолета му, а после избута ръцете му, когато Джак се опита да го спаси от падането. Възможно ли е затова Брейди да е държал Джак жив снощи? Защото е подозирал, че този момент от бъдещето му ще дойде и е искал краят му да бъде сложен от някой достоен. „Честно казано, разигравах те като мишка в лабиринт. Всеки път щом стигнеш до определено място в лабиринта, ти премествах сиренцето.“ Джак не само се беше справил успешно в лабиринта, но и оцеля след нападението на рогатата пепелянка и залпа от изстрели през вратата на апартамента.

Така че Брейди е знаел, че ще умре снощи, и все пак се е грижел за дълготрайното си завещание. Какво може да е то? Не тайната му работа за правителството. Едно дълготрайно завещание включва известност — да стане достояние на цялото общество. И той съвсем целенасочено спомена президента. Защо го направи?

Докато мозъкът му правеше връзки със скоростта на светлината, в главата му се оформи друг триизмерен пъзел. Начинът на действие на Брейди беше заблуждаваща насока, която той неведнъж беше използвал. Ами ако зад приказките му, че Ема му е била ученичка, се крие нещо друго, освен желанието му да вбеси Джак? Ема никога не е имала намерение да стане неговата Майра Хиндли.

Ами ако...?

Никога няма да го спреш.

Джак се изправи толкова бързо, че едва не преобърна масата. Звукът от хлопването на краката по пода отекна като гръм в съзнанието му. Когато излезе на бегот от библиотеката, погледна часовника си. Както обикновено се беше увлякъл в мисли и четене. Беше далеч по-късно, отколкото си мислеше. Церемонията по встъпване в длъжност на президента щеше да започне всеки момент, а заедно с нея и дълготрайното завещание на Иън Брейди.

48.

— Али, време е да тръгваме — каза Нина нежно.

Сам отвори вратата и пристъпи навън под плахото януарско слънце. Али го чу да шепне в микрофона си и го видя как слуша съсредоточено последните данни по сигурността. Когато Сам кимна, Нина тръгна напред и Али излезе от плюшения пашкул на лимузината и се озова сред огромна тълпа от политици, чуждестранни официални лица, знаменитости, репортери от различни световни медии, религиозни лидери, включително главата на Възродителния мисионерски конгрес пастор Таск, който беше специален гост на баща ѝ, военни лица в пълни униформи и хора от Сикрет Сървис, които кръстосваха района и чиято численост се равняваше на морски пехотинци, които стъпват на вражеска територия.

Али попи с поглед гледката, сякаш гледаше филм. Откакто чу първите тактове на „Неонова библия“ на „Аркейд Файър“, се чувстваше така, сякаш се е пренесла в съня си и Рони Крей ѝ шепне в ухото. Чувстваше се отнесена далеч и в същото време с учудващо ясно съзнание. Трябваше да довърши една мисия. Всичко друго потъна вдън земя и изчезна от поглед. В живота ѝ нямаше нищо сложно. Всичко, което се изискваше от нея, бе да махне шишенцето, което някак си разбра, че е пришито в подплатата на палтото ѝ, и в подходящия момент да го отвори. Какво можеше да е по-просто от това? Съзнанието ѝ препускаше по пътеката, която Крей очерта, използвайки комбинация от убеждение, страх и коктейл от наркотични вещества, който включваше оптимална доза от отровата на рогатата пепелянка, чиято цел бе да подпомогне метаболизма ѝ и химикалите да бъдат изхвърлени бързо от организма ѝ, за да не бъдат засечени.

Вече приближаваше родителите си. Майка ѝ я целуна, баща ѝ се усмихна. Свиреха фанфари, говорителят на Белия дом се подготвяше да застане на трибуната, за да открие церемонията и да произнесе встъпителната реч. Между колоните на сградата на Капитолия висяха три огромни американски флага. Над тях куполът блестеше, огрян от слънцето.

Джак си проправяше път през тълпата, като на няколко пъти използва служебната си карта, за да мине през постовете на Сикрет Сървис. Стигането до подиума приличаше на преминаването през седемте кръга на ада — колкото повече се приближаваше, толкова по-бавно напредваше. Последните тактове на фанфарите заглъхнаха и говорителят на Белия дом застана на трибуната за встъпителната реч. Джак мина през последния охранителен пост и беше допуснат до малката стъваема стълба, която водеше нагоре към подиума. Видя пастор Таск, министър Пол, съветника по националната сигурност, оттеглящия се президент. Погледът му се спусна покрай тях и накрая успя да зърне Али, застанала между майка си и баща си. На лицето ѝ се четеше отнесено изражение, което беше виждал няколко пъти. Сега всички дребни детайли от странното поведение, на което беше станал свидетел, заеха мястото си в мозъка му — държанието ѝ, когато я заведе при Крис Армитидж, съня ѝ. И след това тя му каза: „Нищо не е наред. Страхувам се... Моля те, помогни ми.“ Какво ѝ е сторил Брейди? Хипнотизирал ли я е, дрогирал ли я е? Вероятно и двете. Във всеки случай той я беше превърнал в бомба със закъснител. Фитилът беше запален и докато я гледаше как рови в подплатата на палтото си, той бързо си проправи път към нея.

Видя Сам, който се обърна, щом забеляза Джак бързо да пресича подиума. Очите на охранителя срещнаха тези на Джак и на лицето му се появи усмивка, която веднага изчезна, когато видя целта на Джак. Шишенцето беше отвън, обгърнато от ръката на Али. Сам и Джак го видяха едновременно. С отработено движение, което бе толкова плавно, че практически не можеше да се забележи, той измъкна шишенцето от ръката ѝ, обви свободната си ръка около нея и я притисна силно към гърдите си.

Това беше то, помисли си Джак, докато се придвижваше с по-спокойна крачка към тях. Завещанието на Иън Брейди се превърна в пепел. Каквото и вещество да е инструктирал Али да пусне, то остана на безопасно място в шишенцето. Говорителят на Белия дом приключи с встъпителната реч и негово преосвещенство доктор Фред Граймс започна пламенната си молитва и благословия.

— Да се помолим. Благословен си, Господи Боже наш. Твое, Господи, е величието, и силата, и великолепието, и сиянието, и

славата; защото всичко е твое, що е на небето и на земята. Твое е царството, Господи, и ти си нависоко, като глава над всичко.

Зад него настъпи суматоха. Обърна се навреме, за да види как Хю Гарнър и трима от раболепните му слуги се качват на подиума и се насочват право към него. Ясно, тялото на Брейди е било открито. Без съмнение управителят със свинските очички от апартаментния комплекс на Брейди е идентифицирал Джак.

— Богатствата и славата са от тебе, и ти владееш над всичко; в твоята ръка е могъществото и силата и в твоята ръка е да възвеличаваш и да укрепяваш всички.

Джак се шмугна още по-навътре в тълпата на подиума, търсейки с поглед Нина. Тя щеше да му помогне, щеше да му осигури прикритие, докато се измъкне. Тя трябваше да е от другата страна на Али. Все още липсваше една част от последното кубче на Рубик.

— Както е казал президентът Линкълн: „Нараснахме на брой, богатство и сила. Но забравихме Бог. Наш дълг е да се смирим през погазената мощ, да признаем националните си грехове и да се помолим за милост и опрощение.“

Най-после зърна Нина и се насочи към нея. Тя стоеше от другата страна на Едуард Карсън. Той рискува да хвърли поглед назад. Прилагайки класическия ход тип „клещи“, Гарнър беше наредил на двамата си агенти да минат от другата страна на подиума, за да пресрещнат Джак, докато той се приближаваше откъм гърба му.

— О, Господи, както сме се събрали на това историческо и тържествено събитие, за да въведем в длъжност за пореден път президент и вицепрезидент, научи ни отново, че силата, мъдростта и спасението идват само от твоята ръка.

Както самият Брейди би разбрал по-добре от всеки друг, в този момент Джак имаше нужда от лека заблуда. Той се опита да привлече вниманието на Нина, но погледът ѝ, изглежда, беше съсредоточен върху Едуард Карсън. Чуваше как на фона на речта на пастора суматоката зад него се приближава, докато Гарнър си пробиваше път през официалните лица, събрали се на подиума. Липсващата част от последното кубче на Рубик беше следното: защо се оказа толкова лесно да спре Али? Ничие дълготрайно завещание, най-малко това на Иън Брейди, не би зависело от действията на едно заставено да се подчини двайсетгодишно момиче.

В този момент в главата му прозвуча гласът на Ема. Беше кристално ясен, все едно тя беше жива и стоеше до него. „Той каза, че вече си има неговата Майра Хиндли.“ Това беше преди Брейди да отвлече Али. Тогава, щом не е подготвял Ема да бъде Майра Хиндли и Али също не изпълняваше тази роля, коя беше съучастничката му, на коя жена би се доверил да изпълни завещанието след смъртта му?

— Ние се молим, о, Господи, за избрания президент Едуард Харисън Карсън и избрания вицепрезидент Ричард Томас Беър, на които сме доверили ръководството на нацията в настоящия момент от историята. Молим се да им помогнеш да сплотят държавата, за да можем да се издигнем над сектантската политика и да потърсим по-широкия замисъл на волята ти за нашата нация.

Джак усети как Гарнър го хвана за рамото и се опита да го обърне. Видя как Нина се навежда към новия президент. Но устата ѝ беше затворена и челюстта неподвижна. Тя бръкна във вътрешния джоб на сакото си и в този момент Джак разбра. Последното парче от кубчето на Рубик щракна на мястото си. Истинският Иън Брейди е използвал за съучастничка по-млада жена от него самия, но не толкова млада колкото жертвите му, не съвсем млада, за да може да разчита на нея. Някоя като Нина Милър.

Джак извади пистолета си и стреля веднъж в гърдите на Нина. Видя как устата ѝ се отваря от шок и тялото ѝ се завърта. В следващия миг Гарнър го повали на подиума. Някой изрита пистолета му и Гарнър го удари в тила.

— Използвай ги да постигнат мир между расите и да намерят лек за политическите рани, за да станем наистина „една нация под Бог“ — напевно изрече негово преосвещенство доктор Фред Граймс, преди да се разнесат виковете и да настъпи ад.

49.

— Понякога всички имаме нужда от късмет в добавка към уменията — каза министър Денис Пол. — И ти, Джак, днес ги имаше и двете.

Джак седеше в малко преградено помещение в сградата на вътрешната сигурност. Срещу него, от другата страна на масата, седяха министър Пол и Едуард Карсън, новият президент на Съединените щати. От инцидента бяха изминали осем часа. Оттогава Джак се намирал под арест, в изолация, както предрече Брейди.

— Днес ти прояви героизъм, Джак. — Карсън пресече протеста на Пол. — Спаси не само моя живот, но също и живота на стотици хора, които са важна част от управлението на тази държава. Нина Милър щеше да отвори шишенце с антракс.

Джак трудно движеше главата си настрани. Тялото му още тръпнеше и го болеше от побоя, който му нанесе Хю Гарнър и кохортата му след стрелбата.

— А шишенцето, което носеше Али?

— Сладкарска захар — отговори Пол. — Слава богу.

Лично Джак не вярваше, че Бог има нещо общо с това, но сега не беше нито времето, нито мястото да го изрече на глас.

— Тя добре ли е?

— Като се има предвид случилото се, този път я преглеждат по-внимателно — отвърна президентът.

Пол отвори една тънка папка.

— Лекарите са открили нещо съвсем миниатюрно в гънката зад едното й ухо.

— Значи Брейди наистина я е дрогирал.

Пол кимна.

— Досега лабораторията е идентифицирала натриев пентотал и кураре. Има и друго, по-сложно вещество, което лаборантите още се опитват да анализират, но смятат, че трябва да е нещо, което е накарало организма й да преработи останалите вещества с необичайна скорост.

— Джак — обърна се към него Карсън, — знаеш ли как е стигнал до Нина Милър?

— Не, но мога да направя обосновано предположение — каза Джак. — Нина е била травмизирана в ранните години от живота си. Брат ѝ я е изнасилвал.

— Всичко това ни е известно — намеси се Пол. — Има го в досието ѝ. Психологическият ѝ профил е напълно нормален.

— Профилите, също като медицинския преглед на Али, могат да са погрешни — изтъкна Джак. — Това важи с още по-голяма сила за психотестовете. Нина не е могла да понесе мисълта, че брат ѝ е щастливо женен мъж.

— Чакай малко. — Пол вдигна ръка. — Братът на Нина е бил убит преди дванайсет години при стрелба от движещо се превозно средство в Ричмънд, Вирджиния. Един изстрел в главата.

— Защо би ме излъгала за това? — Синапсите на Джак пак се възпламениха. — Ченгетата открили ли са кой е бил стрелецът?

Пол поклати глава.

— Освен куршума няма никакви други доказателства, както и мотив. Отказали са се и са решили, че става въпрос за сбъркана самоличност.

— Ами ако не е била? — попита Джак. — Ами ако Нина е срещнала Брейди преди дванайсет години? Ами ако той е предложил план: той убива брат ѝ и в замяна тя му става съучастничка.

Пол се изпоти при мисълта за ужасните грешки, които беше допуснал в професионален и личен план.

— Брейди беше като grosмайстор. Планираше ходовете си далеч във времето — продължи Джак. — Онази нощ, когато полетя през прозореца, той ми сподели, че е убил родителите си. Тогава си помислих, че просто ме предизвиква, но сега виждам закономерност. Той смяташе, че ги е убил с пълно право, каквато и да е била причината. И в досието на Нина е съзрял възможност. Според мен той я е изнамерил. Нина виждаше в самотата си привилегия. Тя сподели, че това я кара да се чувства жива, че така е опознала сама себе си. Хората като нея са откъснати от себе си. Ще преминат и през най-взискателните психологически тестове, защото в дадения момент вярват на думите си.

Пол потръпна. Чувстваше как потното тяло на Нина се движи до неговото, усещаше дъха ѝ в ухото си, дълбоките ѝ пъшкания. Прималя му.

Джак направи рязко движение, за да се отърси от внезапната остра болка.

— В хода на разследването срещнах една млада жена, жилава и умна. В много отношения по-млад вариант на Нина. Брейди я държеше. Тя беше същата нихилистка като него. Обзалагам се, че е доловил тъмната страна на Нина и я е изкарал на показ. Бил е майстор в убеждаването.

С вътрешното си око Пол се видя как влиза в книжарницата и поръчва „Летен дъжд“, любимия роман на Нина. Продавачът настоя да прегледа книгата, преди да я купи. Тя проследяваше борбата на едно имигрантско семейство без корени и без образование, маргинализирано от едно безразлично общество. В онзи момент това не му направи впечатление, но в светлината на последвалите събития той се съгласи с Джак. Любовта на Нина към този роман беше отражение на вътрешната ѝ тъмна страна. Защо не я беше доловил? Много ясно, че знаеше. Беше сляп за детайлите, защото нейната откъснатост, липсата ѝ на корени, нежеланието ѝ да се обвърже или създаде семейство я правеха перфектната любовница.

— Мили боже! — Президентът Карсън прокара ръка през косата си. — Целият този епизод е чудовищен. — Той извърна очи към Пол. — Моята администрация няма да проявява никаква толерантност към агентите психопати, Денис. Ти и колегите ти ще трябва да измислите напълно различна схема за преценяване на кандидатите. — Той се изправи. — Извинете ме, ще предам същото и на новия директор по националната сигурност.

Той се наведе през масата и сърдечно стисна ръката на Джак.

— Благодаря ти, Джак. От все сърце.

След като той си тръгна, Джак и Пол седнаха един срещу друг в неловко мълчание.

Джак се приведе напред.

— Ще го кажа само веднъж. Нека да е ясно. Въпреки че той положи всички усилия, не го убих аз. Той сам се уби.

— Вярвам ти. — Гласът на Пол звучеше уморено. — Какво се е объркало, Джак?

Джак се почеса по тила.

— Брейди, или каквото ще да е името му, повече не е бил добър за вас, сър. Единственото му желание е било да остави дълготрайно завещание. Искал е да направи изявление с величествени размери. Мисля, че ще се съгласите, че премахването на практически цялото американско правителство наведнъж, в момент, в който се предават юздите на властта, когато страната е най-уязвима, отговаря прекрасно на изискванията.

— Искаш да кажеш, че е правел политическо изявление?

— Съмнявам се. Брейди не е действал с такива съображения. Той презираше човечеството, мразеше това, което според него цивилизацията е причинила на света. Смяташе, че вървим към задънена улица.

— Имаш моите лични благодарности. — Министър Пол дълго се взираше в Джак. Най-накрая прочисти гърлото си. — Още нещо, ще си доволен да разбереш, че няма никаква следа от организация, позната като П-2. Честно казано, подозирам, че тя никога не е съществувала. Предишната администрация е искала някое родно страшилище да тръгне след главната ѝ цел — мисионерските секуларисти. Вероятно П-2 е измислена от бившия съветник по националната сигурност.

— Или може това да е било идея на Брейди — предположи Джак. — В края на краищата, неговата сила е била заблудата, а и отстъпниците от ПАСП е трябвало да отидат някъде.

— Мнима революционна клетка? Възможно е. — Министърът сви рамене. — Във всеки случай, наредих всички членове на Първите американски светски проповедници да бъдат освободени и да им се възстановят правата. И между другото, аз ги защитавах, докато бяха в ареста. Никой не ги е разпитвал и не ги е наранил по какъвто и да било начин.

— Знам, че сте направили каквото е било по силите ви.

Пол стана и отиде до вратата.

— Как се казваше той? — попита Джак. — Истинското му име?

Пол се поколеба за момент.

— Морган Хер — отговори той. — Ако трябва да съм честен, знам много малко неща за него. Бих искал да науча повече, но за тази цел ще имам нужда от теб и опита ти. Ако проявяваш интерес, заповядай да се видим.

ЕПИЛОГ

1 февруари

В сивкавия ранен здрач Джак стоеше до предния прозорец на всекидневната и не смъкваше очи от безрадостната гледка на алеята пред къщата. Всички изсъхнали листа бяха изчезнали. През изминалата нощ студен фронт от запад прокуди януарското затопляне. През целия ден във Вашингтон, който по принцип посрещаше меки зими, беше мразовито.

По-рано през деня той подкара белия „Линкълн Континентал“ към „Канзас Авеню“. Паркира пред Негърския абисински културен център, пресече тротоара и влезе вътре. Прибра месечния наем, намален със съответната сума за времето, през което Крис Армитидж и Питър Линк обитаваха задната стая. Ръководството искаше да плати целия месечен наем, но Джак отказа. Изпи чаша черен африкански горещ шоколад с тях, благодари им и си тръгна.

Мръсен вятър, понесъл пепел и вчерашни вестници, го съпътства по пътя до офиса на ПАСП. Вътре всичко изглеждаше долу-горе като преди, с изключение на бюрото на Кала Майърс, което стоеше празно, обвито в черна панделка. Отгоре горяха няколко свещи, скупчени пред една снимка в рамка, на която Кала беше заедно с колегите си. Всички се усмихваха и тя махаше с ръка към обектива.

Питър Линк беше навън по задачи, но Джак си побъбри няколко минути с Армитидж. Знаеше, че тук беше намерил приятел.

* * *

Джак изостави прозореца и мрачната гледка, за да пусне една плоча на „Ролинг Стоунс“. От грамофона се разнесоха ритмите на „Gimme Shelter“. „Война, деца“, меланхолично заприпява той заедно с Мик и Мери Клейтън.

Върна се до прозореца и зачака. Тази вечер имаше среща с Шарън. Нямаше никаква представа как ще се развият нещата, но тя най-после се съгласи да дойде в къщата, къщата на Гъс, дома от юношеските години на Джак. Ако не се убиеха взаимно, следващата събота щяха да прекарат следобеда с Али. Идеята беше на Али. Може би тя искаше да изиграе ролята на сватовница или помирителка, все едно.

Той се замисли за Али и влиянието ѝ върху него. По едно време той не познаваше себе си, нито света. Още по-лошо, не можеше да приеме, че не познава самия себе си, и затова неотклонно отблъскваше всеки. Без вътрешни огледала няма никаква надежда да се опознаеш. Затова държеше Шарън и Ема — двете същества, които бяха най-добре приспособени да бъдат негови вътрешни огледала — на една ръка разстояние, докато той се самозаблуждаваше, че работата му е на първо място, че спасяването на непознати е по-важно от това да позволи на някого да го опознае.

Спомни си първата среща със „Степният вълк“ на Херман Хесе. Книгата не му хареса, защото беше твърде млад, за да я оцени. Но мъдростта идва с времето. И сега в главата му изникна един откъс от романа. В един момент степният вълк беше обзет от откровение. За да разбере себе си, а следователно и света, той трябваше да „прекоси, не още веднъж, а многократно, ада на вътрешната същност“. Джак осъзна, че това е най-трудното нещо за едно човешко същество. Дори само опитът се равняваше на геройство. А да успее, е...

Той чу мекото хрущене на чакъла и след миг колата на Шарън се появи на алеята. Тя отби вдясно, паркира и слезе. Носеше черно вълнено палто, дълго до глезените, черни ботуши и яркочервен шал, увит около врата ѝ. Копнеейки да види дългите ѝ крака, той се наведе напред, докато носът му докосна прозореца и дъхът му се превърна в мъгла.

За момент тя остана на място, сякаш не беше сигурна в коя посока да поеме. Джак затаи дъх. Чудеше се дали тя обмисля варианта да се качи обратно в колата и да потегли. Това би било напълно в неин стил или поне в стила на жената, която беше познавал до този момент.

Хладна светлина проникваше през клоните и изпъстряше лицето ѝ, хвърляше отблясъци върху косата ѝ и придаваше на очите ѝ по-наситен и ярък цвят. Тя изглеждаше млада, както когато я срещна за

пръв път. От това разстояние белезите на тревога и скръб не се забелязваха, като че ли изминалото време беше заличено.

Джак я видя как оглежда къщата и попива с поглед формата и размерите ѝ. Тя направи крачка към него, после още една. Докато напредваше, явно събираше сили, съсредоточена в целта. Имаше вид на човек, който е взел решение и знае какво иска.

Джак отлично разбра това и сърцето му се напълни. Любовта му към нея беше осезаема, сякаш никога преди не я беше обичал и дори не е знаел какво е любов. А може би наистина никога не е изпитвал това чувство. Съществуваше голяма вероятност последиците от болката и загубата да са предизвикали любов в сърцето му. Не, любовта бликаше от цялото му същество. Това бе подаръкът от Ема за него. Беше го научила не само да разпознава любовта, но и да я улавя.

Шарън изкачи стъпалата. Той се отмести от прозореца и повече не му мина мисълта, че гледката през него е мрачна.

Той усещаше Ема навсякъде около себе си, като блещукането на звездите в безлунна нощ.

Много пътища водят към спасението, помисли си той. Това е моето.

Джак чу почукването на вратата и я отвори.

Издание:

Ерик Лустбадер. Дъщерята на президента

Американска. Първо издание

ИК „Прозорец“, София, 2009

ISBN: 978-954-733-609-4

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.